

BÁN LINH HỒN CHO ÁC QUỶ

Tác giả: **Kiya**

Dịch giả: **Phong Uyển**

Nhà xuất bản: **Thanh Niên**

Phát hành: **Bách Việt**

Nguồn sách: **Waka**

Đóng ebook: **nguyenthanh-cuibap**

"**K**hi tôi đẩy cửa nhà vệ sinh và nhìn thấy Kỹ Tiểu Lộ thì cô ấy đã là một cái xác chỉ còn vương hơi ấm.

Dĩ nhiên, lúc chuyện này mới bắt đầu, tôi không hề hay biết gì.

Nhìn qua, cô ấy có vẻ rất lạnh, chiếc chăn dành cho hành khách màu đỏ sậm bọc lấy thân thể bên trong bộ đầm trắng, cổ rút lại, đầu gục xuống, mái tóc dài đen nhánh để lộ ra bên ngoài, rũ xuống tới tận đầu gối. Tôi vốn chỉ nghĩ là cô ấy đã quên khóa cửa, vậy nên cũng không tiến đến chào hỏi gì mà cứ thế đi ra. Nhưng Kỹ Tiểu Lộ không hề nhúc nhích.

Lúc xoay người đi ra, chiếc thẻ hướng dẫn viên du lịch của tôi do bị vướng vào then cửa đã kéo giật cổ tôi lại.

Vào lúc ấy, tôi bỗng cảm thấy có gì đó không ổn. Tôi dám chắc là đã có chuyện gì xảy ra với cô ấy rồi.

Tôi quay người lại, tưởng như muốn ngừng thở.

Tôi không dám tự ý làm gì hết. Sự kết hợp ba màu đỏ, trắng đen trên người cô ấy đánh thẳng vào thần kinh thị giác yếu ớt của tôi. Trong cái không gian nhỏ hẹp này, tôi đứng còn cô ấy ngồi; tôi nhìn thẳng còn cô ấy thì gục đầu, tôi chờ đối phương có phản ứng nhưng ngay đến lông mi Kỹ Tiểu Lộ cũng không thèm chớp.

Tôi chậm rãi đưa ngón tay trở chọc chọc vào vai cô ấy để thăm dò, nhưng người vẫn bất động.

Ngón tay tôi run run chuyển qua phần giữa mũi và môi trên.

Không có hơi thở!

Tôi không thể nghĩ hay nói bất cứ điều gì trong vòng năm tới sáu giây tiếp theo. Sau quãng thời gian đó, tôi muốn hét lên nhưng cảm giác buồn nôn lại xông tới, và bị chặn nghẹn lại tại yết hầu. Hành động đầu tiên của tôi là che miệng lại và lao ra ngoài nhà vệ sinh, cố gắng tìm một chiếc túi nôn ở nơi gần nhất để nôn ra cho bằng hết.

May là đúng lúc đó có một tiếp viên hàng không đi ngang qua chỗ tôi. Tôi cố sống cố chết bám chặt lấy cánh tay cô ấy, mãi cho tới khi thoát khỏi chỗ đó.

Vài phút sau, tiếp viên trưởng cùng hai cảnh sát hàng không mặc thường phục nhanh chóng dựng rào tạo thành một khu vực cấm khẩn cấp tại đuôi cabin. Sau một loạt các bước kiểm tra, bọn họ thông báo cho tôi với vẻ mặt nghiêm trọng, đây tuyệt đối không phải là đạo cụ đóng phim hay một trò đùa dai chết tiệt nào cả, mà là một người đã chết, chính xác thì đây là một cái xác thật sự.

“Không có dấu hiệu của sự sống.” Họ đã nói như vậy. Tôi run cầm cập khi nhận lấy chiếc cốc giấy mà tiếp viên hàng không đưa tới, đồng thời đi cùng nữ tiếp viên sang một nhà vệ sinh khác để súc miệng. Mãi cho tới khi tiếng nước ào ào chảy ra, tôi mới bình tĩnh lại được đôi chút.

“Cô thế nào rồi?” Sau lưng tôi đột nhiên có người lên tiếng hỏi, đồng thời đưa cho tôi một tờ giấy.

Hiển nhiên là trong lúc này, tôi cũng chẳng còn tâm trí nào mà để ý đến mấy thứ phép tắc xã giao, mà chỉ cố vượt vượt phần ngực rồi nghiêng người nhận khăn tay, lau khô xong mới để ý nhìn lại phía sau. Người đàn ông đứng sau lưng tôi không phải ai khác mà chính là một trong hai tay cảnh sát hàng không vừa tham gia kiểm tra hiện trường.

Tôi lắc đầu. Lẽ nào tôi còn có thể nói rằng mình vẫn ổn? Tôi là người đã phát hiện ra một cái xác! Là xác người chết! Người chết lại là một cô gái trẻ da vàng tóc đen, về tuổi thì cũng chẳng chênh với tôi là mấy. Hơn nữa chúng tôi còn ngồi cùng trên một chuyến bay, tới cùng một địa điểm, Los Angeles, Mỹ.

Tay cảnh sát hàng không này có vóc dáng cao lớn, nhìn qua có vẻ giống con lai, anh ta tự giới thiệu, “Tôi họ Đinh, tên là Đinh Duy Thiên. Tôi muốn nói chuyện với cô một lát”.

Tôi gật đầu. Bây giờ tôi cũng chẳng có lựa chọn nào khác. Ngoại trừ việc cố họng có cảm giác hơi nóng rát và đau thì tôi phải thừa nhận là tình trạng sức khỏe của mình vẫn khá ổn.

“Hành khách chú ý, tôi là cơ trưởng của chuyến bay này. Vì lý do đặc biệt của hành khách trên máy bay, chúng ta sẽ tạm thời hạ cánh tại sân bay Fukuoka^{1*}, Nhật Bản. Passengers attention please^{2*} !...”

**Nguyên gốc để là 福岡空港 tức Phước Cang Không Cảng, hay còn gọi là sân bay Fukuoka, mã FUK, là một sân bay quốc tế ở thành phố Fukuoka, Nhật Bản, được thiết kế theo tiêu chuẩn sân bay hạng nhì..*

**Tiếng Anh: Hành khách chú ý..*

Đoạn thông báo bất ngờ này đã tạo nên một sự hỗn loạn không nhỏ, một vài người bắt đầu đứng ngồi không yên, lớn tiếng hỏi tiếp viên hàng

không.

“Ôi, có chuyện gì thế?”

“Em ơi, máy bay làm sao vậy?” “Mẹ ơi! Máy bay bị hỏng sao?”

“Chuyện này là thế nào? Các người giải thích cho rõ ràng đi!”

“Tôi là phóng viên. Tôi yêu cầu được phỏng vấn”

“...”

Một lần nữa, tiếng phát thanh trên máy bay lại tiếp tục vang lên, “Các hành khách xin chú ý, tôi là tiếp viên trưởng của chuyến bay này. Xin quý khách vui lòng ngồi yên tại vị trí, thắt dây an toàn và điều chỉnh lưng ghế của mình theo tư thế thẳng đứng. Quý khách vui lòng tắt các thiết bị điện tử, bao gồm máy tính xách tay và điện thoại di động. Xin chú ý, các chỉ tiêu và thông số của máy bay đều bình thường. Xin quý khách vui lòng phối hợp để chúng tôi có thể chuẩn bị tốt cho việc hạ cánh...”

Tôi đi theo vị cảnh sát hàng không họ Đinh này ra ngoài cabin tới khu vực dành riêng cho tiếp viên hàng không rồi ngồi xuống, thắt chặt dây an toàn. Tôi lấy gương trang điểm từ chiếc túi xách in hình Sói xám^{3*} mang theo bên người ra soi. Trong gương là hình ảnh phản chiếu khuôn mặt trắng bệch của tôi, giống như người vừa trải qua một thời kỳ đấu tranh với căn bệnh hiểm nghèo. Tôi cố gắng để nói gì đó, “Anh muốn hỏi gì? Tôi nhất định sẽ phối hợp, chỉ có điều tôi thực sự không rõ chuyện gì cả”.

** Nhân vật Sói xám trong bộ phim hoạt hình Cừu vui vẻ và Sói xám, là một bộ phim hoạt hình dài tập của Trung Quốc. Bộ phim nói về một nhóm cừu sống ở Thảo nguyên Xanh và câu chuyện xung quanh con sói vụng về muốn ăn thịt chúng..*

Đinh Duy Thiên gật đầu, “Cô không cần sợ, trước tiên cứ nói qua cho tôi biết một số thông tin cơ bản về cô đã, sau đó mới nói thêm một chút về quá trình phát hiện cái xác đó”.

“Tôi là Lý Tĩnh, hai mươi tuổi, vâng, tôi là một hướng dẫn viên du lịch.”

Quá trình phát hiện xác chết... Tôi cố gắng tập trung vào những lời mà tay cảnh sát họ Đinh này đã nói. Đến bây giờ tôi vẫn không thể ngăn đầu ngón tay của mình ngừng run rẩy, hiển nhiên là tinh thần của tôi vẫn chưa phục hồi sau cơn hoảng loạn vừa rồi. Hoặc có thể nói, linh hồn của tôi vẫn còn ở đang ở bên bờ biên giới của trạng thái “du thần^{4*}”. Tôi cố gắng bình tĩnh lại, cắn chặt ngón tay cái bên trái giữa hai hàm răng. Sau mấy lần cắn, tôi phát hiện ra ngón tay của mình đã bị nghiền đến bật máu.

**“Du thần” (out of body experience - OBE) là trải nghiệm khi một người dường như nhận thức thế giới từ một vị trí bên ngoài cơ thể vật lý của họ..*

Tôi nuốt nước miếng, “Vừa nãy khi đi nhà vệ sinh, tôi... tôi nhìn thấy... tôi...” Tôi biết mình nói như vậy nghe thật ngớ ngẩn nhưng tôi còn có thể nói thế nào đây? Sự thực là tôi đã phát hiện ra một xác chết trong nhà vệ sinh, và nhanh chóng khai báo về vụ việc này trong thời gian ngắn nhất, không hơn không kém. Nếu coi những chuyện đã xảy ra với người phụ nữ xấu số đó giống như một cuốn từ điển Oxford thì tôi cũng chỉ là một người nào đó vô tình ngó thấy mác giá tiền gắn ở cuối sách mà thôi.

Vị cảnh sát hàng không trẻ tuổi, sở hữu một bộ râu lún phún tiến về phía này rồi hỏi Đinh Duy Thiên, “Đội trưởng, bây giờ phải làm thế nào?”

“Yêu cầu hành khách trở lại chỗ ngồi, căn cứ vào đó, đối chiếu danh sách để tìm ra danh tính của người mất tích.” “Rõ.”

Đinh Duy Thiên lại cố gắng dùng một cách thức khác để dẫn dắt tôi, “Sau khi đi vào nhà vệ sinh, thứ đầu tiên cô nhìn thấy là cái gì? Hoặc là nghe được cái gì? Cửa phòng vệ sinh đó có khóa lại không? Khi tới đó, cô bắt gặp người nào không? Cô hãy cố gắng nhớ lại, sau đó nói lại với tôi”.

“Khi đi vào tôi không nhìn thấy người nào hay thứ gì đặc biệt, cũng không nghe được âm thanh lạ nào. Cửa nhà vệ sinh không khóa hẳn, tôi chỉ thấy một cái là mở được luôn.”

Tiếng phát thanh lặp đi lặp lại nhắc nhở hành khách, máy bay đã tới gần sân bay Fukuoka. Chỉ có điều máy bay chưa hạ cánh ngay mà hình như còn đang đợi lệnh từ mặt đất.

Từ góc nhìn của tôi, lông mày của Đinh Duy Thiên đã rướn lên như một ngọn đồi nhỏ. Nhưng mà tôi còn có cách xử lý nào khác đâu? Những gì tôi khai báo đều là sự thật.

“Cô cố gắng nhớ lại xem, lúc đó đèn báo của nhà vệ sinh sáng hay tối?”

“Tối.”

“Tức là nhà vệ sinh trong tình trạng có thể sử dụng?” “Đúng vậy.”

Tôi thở dài. Âm thanh máy bay chạy trên đường băng vang lên, tiếng thở dài của tôi cũng bị nhấn chìm trong đó, dường như hoàn toàn tan

biến.

Trong cabin có tiếng người kêu to, “Nhìn kia! Có rất nhiều cảnh sát ở dưới kia!”

Không cần nhìn ra ngoài cửa sổ tôi cũng có thể đoán được, trên đường băng, nhất định đang có một nhóm đông cảnh sát đứng chờ chúng tôi.

“Đội trưởng, đã xác nhận được danh tính của người chết.” Vị cảnh sát có hàng râu lún phún lại quay lại báo cáo với Đinh Duy Thiên.

“Được rồi.”

“Họ tên nạn nhân là Kỷ Tiểu Lộ, hai mươi ba tuổi, vị trí ghế ngồi là 48A. Chúng tôi vừa xác nhận được những thông tin này.”

“Cái gì? Kỷ Tiểu Lộ? Trong danh sách của tôi có tên cô ấy.” Miệng tôi mở to hết cỡ, tôi biết hình ảnh của mình lúc này vô cùng tệ hại. Tại sao có thể là cô ấy được chứ? Lẽ nào lúc này do tôi đã quá sợ hãi nên mới không nhận ra cô ấy? Nhưng tôi nhớ rõ lúc lên máy bay, cô ấy đâu có mặc trang phục như thế.

“Cô quen cô ấy?”

“Trời đất ơi, cô ấy là thành viên của đoàn chúng tôi!”

Đinh Duy Thiên ra hiệu bảo tôi đợi một chút rồi hăng nói tiếp. Anh ta đứng lên đi lui về phía sau, theo bản năng, tôi đi theo anh ta.

“Ghế 48A, ở ngay phía sau chúng ta hai hàng ghế.”

Tôi theo hướng chỉ tay của vị cảnh sát để hàng râu lún phún, từng bước, từng bước đi tới. Âm thanh phát ra trong miệng tôi đã không còn là tiếng người, “A... a... a...”.

Đinh Duy Thiên vội vàng chạy tới kéo tôi ra.

Hàng ghế thứ 48 không có một hành khách nào. Chiếc bàn gấp không biết đã được mở ra từ bao giờ, một đôi giày cao gót màu đỏ như máu được đặt trên đó, gót giày nhỏ và nhọn. Nó đứng lể loi ở đó, giống như muốn chọc thủng mặt bàn. Một bông hoa vải màu đỏ được dính lên mũi giày. Màu của bông hoa này rực rỡ tới mức khiến tôi cảm thấy nghẹt thở. Nó giống như một đóa hoa của địa ngục được nhuộm màu từ máu. Đinh Duy Thiên nhanh chóng đeo găng tay và cầm lấy đôi giày này. Tôi thờ hồn hển đứng một bên quan sát trong cự ly gần. Màu sơn đỏ quý dị ấy không chỉ xuất hiện trên bông hoa vải nghệ thuật, mà còn cả trên gót giày, đế giày, thậm chí nó còn dây cả lên hai bên thành giày, chỉ nhìn thoáng qua cũng có thể thấy.

Đinh Duy Thiên lặng lẽ giao đôi giày này cho người cảnh sát để râu cắt giũ. Anh ta mở ngăn đựng hành lý phía trên ra, không có thứ gì bên trong.

“Hành lý của hành khách này không ở đây sao?” “Có vẻ đúng là như vậy.”

“Nhân viên hàng không nói rằng cô ấy chệch phía trước quá ồn, ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi nên mới yêu cầu đổi tới chỗ này.”

“Vị trí chính thức của cô ấy ở đâu?”

“33B”, tôi và người cảnh sát để râu đồng thanh nói ra con số này.

“Cô cũng biết sao?” Có vẻ như Đinh Duy Thiên khá hứng thú với bản sơ đồ ghế ngồi trong tay tôi.

Tôi mở sơ đồ ra cho anh ta xem. Trước khi lên máy bay, tôi đã cẩn thận ghi lại thông tin của từng người vào đó. Chuyến đi lần này tôi phụ

trách một đoàn nhỏ chỉ có mười người, vậy nên công tác chuẩn bị tôi làm rất chu đáo.

“Cô là người phụ trách của đoàn khách này?” “Đúng vậy.”

“Đoàn có mười người?” “Đúng.”

“Kỹ Tiểu Lộ có bạn đồng hành không?”

“Không có.”

Tôi mang theo bên người một cuốn sổ Hello Kitty màu hồng nhạt, trong sổ có ghi chép lại danh sách tên mười người như sau:

1. Khương Lệ: Nữ, 21 tuổi, người Bắc Kinh, chỗ ngồi - ghế 29J.
2. Thôi Tập Lương: Nam, 37 tuổi, người Hợp Phì^{5*}, chỗ ngồi - ghế 33A.

**Hợp Phì (tiếng Trung: 合肥市) là một thành phố trực thuộc tỉnh An Huy, Trung Quốc..*

3. Kỹ Tiểu Lộ: Nữ, 23 tuổi, người Quảng Châu, chỗ ngồi - ghế 33B.
4. Đàm Tấn Lỗi: Nam, 22 tuổi, người Thâm Quyến, chỗ ngồi - ghế 33C.
5. Kim Lâm: Nữ, 25 tuổi, người Sơn Đông, chỗ ngồi - ghế 33D.
6. Tưởng Liên Thành: Nam, 30 tuổi, người Sơn Đông (chồng của Kim Lâm), chỗ ngồi - ghế 33E.
7. Bành Mỹ: Nữ, 32 tuổi, người Thượng Hải, chỗ ngồi - ghế 33F.
8. Lý Quốc Kiến: Nam, 35 tuổi, người Thượng Hải, (chồng của Bành Mỹ), chỗ ngồi - ghế 33G.
9. Trưởng đoàn của công ty lữ hành: Phó Gia, chỗ ngồi - ghế 33H.
10. Hướng dẫn viên công ty lữ hành: Lý Tĩnh, chỗ ngồi - ghế 33I.

Đinh Duy Thiên lật qua lật lại cuốn sổ của tôi, rút ra tờ giấy ghi thông tin chi tiết của các thành viên trong đoàn và trả lại cuốn sổ cho tôi.

“Tôi có thể mượn cái này được không?” “Được chứ, không thành vấn đề.”

“Cám ơn sự hợp tác của cô. Cô về chỗ ngồi trước đi.” Tôi cất bước đi ra ngoài giống như bị mộng du. Tôi vẫn không có cách nào tin được đây là sự thật.

Phó Gia ngồi hơi chếch người về phía hành lang cabin, anh cầm trên tay chiếc máy ảnh Canon EOS 500D, thỉnh thoảng lưu lại một vài khuôn hình của khung cảnh bên ngoài cửa sổ. Nhìn nghiêng diện mạo của anh trông rất tinh tế, thuộc kiểu khuôn mặt khiến đám con gái vừa thấy đã thích mê. Anh không quan tâm tới cảnh báo của nhân viên hàng không, đi thẳng tới chỗ tôi, nói, “Tĩnh Tĩnh, đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Anh...” Cả người tôi không còn chút sức lực, tôi nhẹ nhàng tựa đầu lên bờ vai anh.

Nữ tiếp viên hàng không ở bên cạnh một lần nữa nhắc nhở chúng tôi, “Xin quý khách vui lòng phối hợp với chúng tôi, đề nghị nhanh chóng quay lại chỗ ngồi”.

Tôi kể vắn tắt những chuyện vừa xảy ra, rồi bĩu môi trách anh, “Em đã nói đừng chọn đoàn đi xa như vậy làm gì. Singapore, Malaysia hay Thái Lan không tốt hơn à? Hồng Kông lại càng thuận tiện, nhắm mắt cũng có thể đi được. Nước Mỹ thì có gì vui chứ, chưa xuống máy bay đã có chuyện xảy ra rồi. Nếu như những người trong công ty biết đã xảy ra chuyện với cô gái này, khéo lại loạn hết cả lên cho xem”.

Phó Gia không nói gì, anh chỉ cười dịu dàng. Hai chúng tôi vẫn cứ luôn như vậy, tôi lải nhải nói không ngừng, anh yên lặng ngồi nghe. Lúc tôi nói hết chuyện là xong, việc anh làm, anh vẫn làm, không hề bị tôi làm ảnh hưởng. Các bạn học của tôi đều ao ước, ghen tị muốn chết khi tôi có một người anh trai như vậy. Thậm chí, khi biết hai người chúng tôi hoàn toàn không phải quan hệ máu mủ ruột thịt, tụi nó còn ngấm ngấm liệt tôi vào danh sách tình địch. Nhưng trong trí nhớ của tôi, từ nhỏ tới lớn, anh trai luôn đối xử với tôi rất tử tế. Anh ứng xử hòa nhã lễ độ với tất cả mọi người xung quanh. Chỉ là đôi khi, có những lúc, tôi không biết anh thấy hình bóng ai ở trong tôi, giống như tôi không tồn tại trong mắt anh vậy.

“Anh, rốt cuộc anh có nghe em nói không đấy?”

Phải mất một phút sau anh mới trả lời tôi, “Có chứ”. “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Đội máy bay hạ cánh, chúng ta gọi điện về công ty.”

Tức quá, tức điên lên mất, tôi bị anh chọc cho tức muốn chết rồi. Lần nào cũng như vậy, thái độ của Phó Gia lúc nào cũng thần nhiên như không.

Thi thể của Kỷ Tiểu Lộ được đưa xuống máy bay đầu tiên. Khi một sinh mệnh tràn đầy sức sống biến thành một khối bọc vải liệm trắng toát, tôi cảm thấy rất ghét nó, chỉ hi vọng nó nhanh chóng biến khỏi tầm mắt mình. Nhưng mỗi người trong chúng ta ai rồi chẳng như vậy chứ? Chúng ta tới thế giới này trong bầu âm thanh vui sướng, rồi sau đó lại ra đi dưới những ánh mắt lạnh nhạt. Tôi sợ hãi, thật sự rất sợ hãi. Chúng tôi đi theo những hành khách khác của chuyến bay, tất cả đang chuẩn bị cho một cuộc kiểm tra vô cùng nghiêm ngặt bằng máy quét tân tiến nhất,

sau đó được sắp xếp để nghỉ tạm tại khách sạn sân bay Fukuoka. Tôi bận rộn chạy tới chạy lui lo thu xếp ổn thỏa cho những người trong đoàn. Khi về tới phòng của mình, vừa nhìn thấy ga trải giường trắng như tuyết thì hai chân tôi lập tức bủn rủn, vừa chạm lưng xuống giường là bắt đầu ngủ say. Suốt hai tiếng rưỡi vừa qua với tôi mà nói, còn dài hơn cả thế kỷ.

Tôi cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, nhưng chắc cũng phải khá khá thời gian rồi, mãi tới khi dạ dày biểu tình tôi mới chịu tỉnh. Chết tiệt, phi vụ lần này đúng là đen đủi đường. Tôi cố nằm lì thêm một lúc, cho tới lúc dạ dày hành hạ dữ quá mới mò xuống giường. Tôi ngồi dậy, vuốt những sợi tóc lòa xòa trên trán, rồi ngồi chờ người ra trước tắm gương trên tủ quần áo. Tôi đấm mấy cái vào cái gối, cảm giác mình thật là vô dụng. Tôi làm công việc hướng dẫn viên du lịch này không phải chỉ mới ngày một ngày hai. Tôi cũng đã từng đi khá nhiều nơi bao gồm Nam Phi, Ai Cập, Bắc Âu.... Mọi người trong công ty lữ hành đều biết tôi là người có đầu óc, hoạt ngôn, cho dù trời có sập xuống tôi cũng có thể vá lại như cũ. Bây giờ ngồi ngẫm lại mới thấy, mình chẳng qua chỉ là một con cọp giấy. Tuy rằng sự việc hôm nay không phải người bình thường nào cũng gặp phải, nhưng bộ dạng sợ đến nỗi như người mất hồn của tôi lúc đó, bây giờ ngẫm lại cũng thấy thật đáng xấu hổ.

Tôi quyết định, đã thức dậy thì trước tiên nên đi rửa mặt, sau đó ra ngoài ăn chút gì đã.

Lúc tôi tới phòng ăn của khách sạn cũng vừa vặn sáu rưỡi tối. Theo bản năng, tôi đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường để xác định xem mình nên ăn bữa tối hay bữa khuya. Người phục vụ trong nhà ăn nhiệt tình đưa

thực đơn, tôi vừa ngồi xuống, cầm thực đơn để nghiên cứu những hình ảnh in trong đó thì có một giọng nam trầm ấm lọt vào tai.

“Tới lượt anh.”

Ôi, tôi nhìn sang bên trái, theo hướng âm thanh vừa phát ra, có một người đàn ông đang chơi cờ vây một mình. Ô, đây chẳng phải là cảnh sát Đinh hay sao? Nhìn nghiêng, anh ta trông càng giống con lai, nhưng là lai người nước nào thì tôi khó có thể nhận biết chính xác được. Tóc anh ta màu nâu đen và xoăn tự nhiên, khuôn mặt vẫn thiên về các nét châu Á, hốc mắt hơi sâu, đôi mắt màu nâu, chiếc mũi tuy không cao và thon như người Bắc Âu nhưng cũng thẳng hơn rất nhiều so với người châu Á, bờ vai của anh rộng và rắn chắc, mặc chiếc áo thun màu lam đậm này trông rất gợi cảm.

Tôi đã từng thấy những người tự chơi cờ với chính mình, ví dụ như ông cụ hàng xóm nhà tôi cũng thường chơi như vậy những lúc thanh nhàn, nhưng tôi chưa bao giờ chứng kiến người chơi cờ một mình mà còn lầm bầm một mình như vậy. Vị cảnh sát này thật thú vị, không những tự nói một mình mà giọng điệu còn rất phấn khích, “Tới lượt anh rồi đó, đi nhanh lên”.

Theo bản năng, tôi quay sang phía anh ta mỉm cười, ngoại trừ việc là cảnh sát thì anh ta thật sự là một người hết sức thú vị.

Có lẽ đối phương cũng cảm nhận được ánh mắt và nụ cười của tôi. Đinh Duy Thiên ngừng tay, đứng lên hỏi, “Cô vẫn chưa ăn cơm sao? Lễ nào đã bị dọa sợ tới mức ngắt xỉu luôn rồi à?”

Tôi hơi ngạc nhiên, giống như một con mèo bị giẫm phải đuôi, lập tức ưỡn thẳng lưng nói, “Anh nói đùa gì vậy, tôi rất to gan đó”.

“Ồ? Con gái sao lại nói chuyện hùng hổ như vậy?”

Tôi lập tức bật lại, “ Là do anh trêu chọc tôi trước...”

Đình Duy Thiên cười ha hả, “Nói như vậy vẫn là cô có lý chứ gì?”

Tôi trừng mắt nhìn anh ta. Tuy rằng tôi biết trợn mắt lên cũng chẳng giải quyết được việc gì, nhưng bị anh ta cười nhạo như vậy, tôi cảm thấy thật khó chịu, giống như có mấy con kiến bò đi bò lại trên ngực. Tôi chu môi lên rồi co tay thành nắm đấm - thứ đang biểu hiện rõ ràng nhất cho tâm trạng muốn giương nanh múa vuốt của tôi. Thật sự tôi rất không vui. Tại sao con người này lại không biết ý chút nào vậy? Người ta đã đói tới mức da bụng dán vào da lưng, đang muốn gọi đồ ăn thì anh ta chạy tới hết hỏi đông lại hỏi tây làm cái gì? Càng nghĩ tôi càng tức giận. Nếu như không phải lúc này đang ở nơi đất khách quê người, anh ta lại còn là cảnh sát thì tôi đã đập bàn ngay lập tức rồi.

Tôi ngửa đầu, hai mắt tôi trừng trừng nhưng lại bắt gặp ánh mắt có ý dò hỏi của anh ta. Vào lúc bốn mắt nhìn nhau, không hiểu sao trái tim của tôi như đập lạc nhịp, có thể cảm nhận được đến cả chân tóc của mình cũng bị nụ cười của anh ta làm cho tê dại. Người đàn ông này khi cười, ngay cả lúm đồng tiền như ẩn như hiện trên má cũng cười theo. Chỉ là đôi mắt của anh ta nặng trĩu, tựa như đang chứa đựng những bí mật không muốn để ai biết, chính nó đã khơi dậy bản tính hiếu kỳ của tôi.

“Cô gái kia thế nào rồi?”

“Không thế nào cả, đã được đưa đi giám định.”

“Công ty chúng tôi cũng đã thông báo cho gia đình cô ấy.”

“Phía cảnh sát cũng đã thông báo rồi.”

Câu trả lời của anh ta chẳng có gì mới mẻ. Dường như so với phá án, anh ta thấy hứng thú với tôi hơn. Anh ta chuyển chỗ sang ngồi phía bàn bên này với tôi. Tôi gọi một suất mì Udon^{6*} hải sản, cảnh sát Đinh ngồi ngay sát bên cạnh chơi cờ. Tôi hăng tiết vịt tự cho rằng mình cũng có chút hiểu biết về cờ vây, nên mặt dày đòi góp vui một ván. Chỉ có điều, trình độ của tôi quá kém, chỉ sau vài phút bị địch vây giết đã vội vàng quăng mũ cưỡi giáp đầu hàng.

**Udon là một loại mì của Nhật Bản..*

Tôi luống cuống đến toát mồ hôi, tự nhủ trong lòng: tốt hơn hết là tập trung ăn mì, ăn mì chẳng sai vào đâu được.

Đinh Duy Thiên không hề để ý màn đấu khẩu lúc này, thi thoảng lại trò chuyện đôi câu với tôi, “Chắc là cô muốn tới Los Angeles sớm một chút”.

“Đúng vậy.” Tôi nâng chén lên, vờ nhấp một ngụm trà lúa mạch, móng tay tạo thành vết hằn trên tấm giấy ăn.

“E rằng phải mất vài ngày cô mới có thể đến đó được.” Tôi gật đầu, “Chúng tôi đã sớm thông báo cho công ty và phía Mỹ về việc tiếp đón rồi”.

“Như vậy cũng tốt. Đúng rồi, cô có thể giải thích giúp tôi một chút, tại sao đoàn khách của cô lại ít người như vậy?”

Hơn nữa du khách cũng đến từ nhiều nơi trên cả nước. Theo như tôi được biết, thường thì khách ở Chiết Giang, Giang Tô, Thượng Hải sẽ không xuất phát từ Bắc Kinh, hơn nữa du khách miền Bắc gần như sẽ không bao giờ chọn tour du lịch của công ty lữ hành phía Nam, đoàn như thế này vốn không phù hợp với lý lẽ thông thường.”

Lúc này, tôi mới ý thức được mình đang tiếp nhận một hình thức thẩm tra khác. Tôi uể oải trả lời, “Đây là chuyến du lịch cho những người trúng thưởng”.

“Trúng thưởng? Du lịch trong nội bộ công ty sao?” “Cũng không hẳn như vậy. Hoạt động lần này do công ty SFV của Mỹ tài trợ, chúng tôi hợp tác với họ, thông qua hình thức tin nhắn điện thoại, chọn ra những người may mắn đoạt giải nhất, nhì, ba để tổ chức cho họ đi Mỹ du lịch, đồng thời tới Las Vegas thăm thú, chơi bài.”

“SFV? Công ty tổ chức các sự kiện thể thao quốc tế?” “Chính là công ty đó.”

Anh ta trầm ngâm một lát, hình như đang nhìn bàn cờ. Lúc tôi định lén lút thanh toán rồi bỏ đi, anh ta mới bừng tỉnh, “Nếu như cô nhớ ra điều gì thì vui lòng báo lại ngay cho tôi. Số phòng của tôi là 1103, cô ở phòng 206 đúng không?”.

Tôi ậm ừ, nhanh chóng chuồn ra ngoài.

Với tôi mà nói, chuyện ngày hôm nay xảy ra quá mức đột ngột. Cho tới tận bây giờ tôi cũng không biết mình nên dùng thái độ gì để đối mặt với sự điều tra tỉ mỉ từ phía cảnh sát. Tay cần để đâu, nên và không nên nói những chuyện gì? Sau khi nhìn thấy Đinh Duy Thiên, tôi mới đành phải thừa nhận, khí chất của con người thực sự có tồn tại, hoặc dùng cách nói của người phương Tây thì đó là sức hút của nhân cách. Sau khi trở về phòng, tôi quyết định việc đầu tiên cần phải làm là xem ti vi, sau đó chôn mình thật sâu dưới điều hòa, chăn gối, còn tất cả mọi việc khác, ngày mai tính tiếp.

Bản tin thời sự đương nhiên là tiếng Nhật, xì xầm gì đó, tôi chỉ hiểu lờ mờ vài câu. Nhưng mà loại tin tức xã hội kiểu này ở đâu mà chẳng giống nhau, những hình ảnh tương tự và dòng phụ đề chạy phía dưới đều khiến cho người ta hờ hững. Thông tin đầu tiên là chuyến công du của Thủ tướng Nhật Bản, hai nhà lãnh đạo thân thiện bắt tay nhau, sau đó là quan chức đi thăm hỏi người dân. Màn hình chuyển tiếp tới bản tin báo cáo về một khu mất vệ sinh an toàn thực phẩm mới bị phát hiện, cuối cùng là thông báo về việc phát hiện ra thi thể hành khách trên một chiếc máy bay dân dụng, kết luận ban đầu sau khi khám nghiệm tử thi là đột tử^{7*} do trụy tim...

**Đột tử là hiện tượng một người “nghĩ là đang khỏe mạnh làm việc bình thường” tự nhiên tử vong mà không cứu được. Đột tử có nhiều nguyên nhân, nhưng nguyên nhân thường gặp nhất là lên cơn ngưng tim..*

Tôi bĩu môi, nghiêng người dựa vào chần ngáp dài, mí mắt dúi lại. Tiện tay tôi chuyển qua mấy kênh khác, cuối cùng hình ảnh ti vi dừng lại ở kênh hoạt hình thì môi tôi mím chặt lại, đầu óc hoạt động không ngừng, càng nghĩ càng thấy không đúng. Tôi chỉ cảm thấy sống lưng rất lạnh, bất giác tóm lấy một chiếc gối rồi ôm chặt. Chết tiệt, cái tin tức cuối cùng vừa nãy tại sao lại có thể gây khó chịu như vậy?

Ngẫm lại... Suy nghĩ thêm...

Tin tức đầu tiên là chuyến công du của Thủ tướng.

Thứ hai là vị quan chức nào đó đi thăm hỏi người dân. Tin thứ ba đề cập tới vấn đề vệ sinh an toàn thực phẩm. Cuối cùng là kết quả giám định tử thi của hành khách trên một chiếc máy bay dân dụng.

Lúc đó, phụ đề trên màn hình có hiện lên dòng chữ rõ mồn một: Tim ngừng đập.

Hôm nay, chắc chắn có rất nhiều máy bay đáp xuống Fukuoka, vậy thì ngoại trừ máy bay của chúng tôi liệu còn có chuyến bay nào có liên quan tới người chết do bệnh tim?

Ôi cha mẹ ơi, nhìn thế nào đi nữa thì Kỳ Tiểu Lộ cũng chỉ là một cô gái còn rất trẻ, sao có thể mắc bệnh tim được chứ. Trước khi đi, chẳng phải chúng tôi còn phải kiểm tra sức khỏe hay sao? Thế nào mà vừa lên máy bay thì cô ấy lại bị đột tử do trụy tim được? Nghĩ tới cảnh đầu cô ấy cúi xuống thật thấp, cơ hàm của tôi lại bắt đầu run lên cầm cập. Tôi cảm thấy tất cả mọi thứ trong phòng này đều bị bao phủ bởi một lớp bụi kinh dị. Dường như có một bàn tay đang nấp dưới phần vải bọc ti vi màu vỏ quýt, những cánh tử màu trắng kia đều có vẻ là những nơi giấu xác người hoàn hảo, dưới gầm giường, bên dưới chiếc sofa cá nhân, nhà vệ sinh đang đóng kín, thậm chí cả chiếc vali tôi mang theo tưởng chừng như đều là những cái miệng đen ngòm đang ngoác ra, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu đều có thể nuốt chửng tay chân tôi. Tôi hoàn toàn bị cuốn vào một cơn khủng hoảng khó có thể diễn tả bằng lời. Tuy tôi biết rõ những chuyện không ngờ tới có thể xảy ra bất cứ lúc nào, Kỳ Tiểu Lộ đột ngột phát bệnh cũng không có gì quá đặc biệt, nhưng trong tâm trí, tôi vẫn cảm thấy rất sợ hãi.

Trời đất ơi! Thật không biết phải làm sao để sống qua những ngày này...

Một âm thanh như có như không đang lên tiếng gọi tôi, “Tĩnh Tĩnh... Tĩnh Tĩnh mở cửa đi”.

Tôi gắng sức che kín hai tai...

Rầm một tiếng, cửa phòng bị mở ra.

“Em ở trong phòng tại sao lại không ra mở cửa?”

Phó Gia cùng một nhân viên phục vụ người Nhật giống như lính rô bốt từ trên trời rơi xuống, trong tay anh còn cầm một chiếc thẻ mở cửa dự phòng, khuôn mặt điển trai đang lộ rõ vẻ không vui. Lẽ nào lúc này, tiếng gõ cửa và gọi tôi hết lần này tới lần khác chính là bọn họ? Trong lúc nhất thời, tôi cũng không biết nên cười mình điên dở hay trách anh tới không đúng lúc. Tôi thậm giả vờ giận dữ, ra cái vẻ “cây ngay không sợ chết đứng”.

“Anh, anh tới đây làm gì?”

Nhân viên phục vụ người Nhật không ngừng cúi đầu, “Rất xin lỗi quý khách, vị khách này một mực yêu cầu nên chúng tôi mới hành động đường đột như vậy. Tôi đã quấy rầy quý khách rồi.” Tuy tiếng Trung của anh ta không chuẩn nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được sự thành khẩn trong đó. Người phục vụ nhìn quanh phòng một lúc, xác nhận không có vấn đề gì mới quay người đi ra ngoài. Dĩ nhiên là Phó Gia không khách khí như vậy. Ánh mắt đầy hoài nghi của anh dịch chuyển từ trên mặt tôi xuống chiếc gối tôi đang ôm chặt trong tay. Tôi hơi tức giận, anh nhìn tôi chằm chằm như vậy để làm gì?

“Gọi điện thoại em không nghe, gõ cửa phòng cũng không thấy ai trả lời, đi khắp nơi cũng không tìm thấy em. Em nói xem anh tới đây làm gì?”

“...”

“Ngày xưa ngày xưa, có một cô gái tên là Lý Tĩnh, cô gái ấy ngốc chết đi được.”

“...”

Dường như lần nào tôi cũng là người đuối lý, làm thế nào mới có thể thay đổi được tình trạng này?

“Tình Tình, em đã ăn cơm chưa?”

“Em vừa đi ăn về. Anh thì sao?”

“Nhờ phúc của em, vẫn chưa ăn gì.”

Tôi quyết định tự giúp bản thân tìm đường lui, “Bản tin thời sự vừa mới nói Kỷ Tiểu Lộ bị chết do bệnh tim. Không thể nào như vậy được...”.

“Không phải như vậy thì là thế nào?” “Ặc.” Đổi chủ đề thất bại.

“Tình hình cụ thể của cô ấy, cảnh sát sẽ thông báo chi tiết với gia đình, em quan tâm làm gì.”

“Ồ.”

Hai anh em chúng tôi vẫn thường như vậy. Một người sẽ vô cùng lo lắng, một người thì tâm lý vững vàng tựa núi Thái Sơn. Tôi đem tất cả những gì có thể bện tâm trên thế giới vờ cả vào mình, còn anh thì bình tĩnh gội cho tôi một chậu nước lạnh.

“Anh đi ăn cơm, em ngủ tiếp đi.”

Cho tới lúc Phó Gia đóng cửa, căn phòng lại khôi phục về trạng thái tĩnh lặng vốn có. Tôi vội vàng mở ti vi, những hình ảnh quảng cáo nhảy múa sôi nổi cùng tiếng nhạc ồn ào lọt vào tầm mắt và lỗ tai. Toàn thân tôi bỗng cảm thấy tràn đầy sức sống. Cơ thể tôi giống như một miếng bọt biển khổng lồ, khát khao hút lấy, không ngừng ham muốn bị những thứ khác gieo vào để có thể xua đi sự trống vắng. Cứ như thế, tôi nằm ngửa mặt lên trời, bật đèn, bật ti vi, thậm chí còn để âm thanh rất lớn. Tôi nghĩ đêm nay mình sẽ cứ như vậy mà ngủ thiếp đi.

Tiếng chuông điện thoại trong phòng bỗng reo lên... Tôi do dự một chút rồi mới nhắc máy.

Đầu bên kia điện thoại rất ấm ã, “Lý Tĩnh phải không? Mau mở cửa sổ ra”.

Tôi cảm thấy khó hiểu. Giọng nói này không hề xa lạ nhưng cũng không quá quen thuộc, giống như một giờ trước tôi còn mới nghe qua nhưng lại không thể nhận ra là ai. Tôi còn định hỏi thêm thì đối phương đã dập điện thoại, chỉ chừa cho tôi một lựa chọn duy nhất là đứng lên mở cửa sổ. Tôi vội tạm mớ tóc đen lòa xòa của mình rồi buộc túm lại phía sau, đi tới phía trước kéo rèm cửa sổ lên.

“Oa...”

Không biết từ khi nào, khóm trúc trước cửa khách sạn đã được treo đầy những dải lụa cầu nguyện đủ màu, những dải lụa dài ngắn khác nhau vui vẻ nhảy múa trong gió đêm, như những cánh tiên vui chơi không biết mệt mỏi.

Đinh Duy Thiên đứng dưới cửa sổ, ngửa đầu nói với tôi, “Ô hô, cuối cùng thì cô cũng mở cửa sổ, vẫn còn kịp ngắm pháo hoa”. Anh ta còn chưa dứt lời thì tiếng pháo đã âm vang trên bầu trời, theo đó là những đóa hoa lửa đến kì nở rộ, mang theo vẻ đẹp rực rỡ duyên dáng. Mỗi một đóa hoa đều mang lại cho con người ta những cảm xúc thật khác biệt. Trong mắt tôi, những đóa pháo hoa đủ sắc, đỏ, xanh lam này chính là niềm vui sướng hân hoan đang nở rộ, hai mắt không đủ để nhìn hết những cảnh đẹp này. Thân thể uể oải mất cảm giác của tôi cũng như bị niềm sung sướng này đánh thức trong nháy mắt.

“Đẹp quá! Thật là đẹp...”.

Tôi đứng lặng trước cửa sổ, giống như không thể tìm được bất cứ một lời nào khác để ca ngợi khung cảnh mỹ lệ trước mắt.

Anh ta châm một điếu thuốc, lớn tiếng gọi tôi, “Cô còn đứng trong đó làm cái gì chứ, mau xuống đây đi”.

Tôi cũng chẳng kịp thay quần áo, mặc bộ quần áo ngủ ngắn tay màu hồng nhạt, khoác bừa một chiếc áo sơ mi, tay xách lấy đôi giày rồi vội vàng chạy xuống lầu. Lúc này còn có người quan tâm tới những thứ này hay sao, mọi người đều đang lớn tiếng nói cười, la hét, có ai buồn để ý xem tôi đang mặc cái gì đâu.

“Cô đốt cái này đi, cái này là to nhất.” Đinh Duy Thiên đưa điếu thuốc trên tay cho tôi chỉ cho tôi xem quả pháo lớn nhất. Bờ vai anh rất rộng, lồng ngực vững chãi gần như che khuất tầm mắt của tôi. Khoảnh khắc cầm điếu thuốc ấy, nhiệt độ từ ngón tay anh truyền tới, trong nháy mắt lại khiến tôi ngẩn ngơ một lúc, cảm giác tê dại dần dâng lên. Tay anh ta thật ấm áp, còn mang theo mùi hương Mild Seven^{8*} nhàn nhạt.

**Mevius trước đây gọi là Mild Seven, là một thương hiệu thuốc lá của Nhật Bản..*

“Anh bảo tôi châm lửa thì tôi châm.”

Tôi không dám nhìn vào mặt anh ta, nhận lấy điếu thuốc từ tay anh, chạy tới đốt ngòi nổ, sau đó vui vẻ chạy về, vội vàng bịt kín hai tai. Trời ơi, đây là một chuỗi pháo hoa liên hoàn, sau khi bay lên không trung thì tạo thành một dải những điểm dài tới mấy mét, sau đó từng điểm sáng ấy lại kéo dài rồi đổ ào xuống như một thác nước ánh sáng. Bầu trời đêm như hóa thân của câu thơ mà Trương Cửu Linh từng viết:

Suối hồng muôn trượng đổ,

Hơi tía nửa chừng cao^{9*}

**Hai câu thơ này được trích trong bài thơ HỒ Khẩu vọng LƯU sơn bộc bố thủy, tức Từ Hồ Khẩu ngắm thác nước núi Lưu, bản dịch của Lê Nguyễn Lưu trong Đường thi tuyển dịch, NXB Thuận Hoá, 1997..*

Khói pháo hoa bay quanh quẩn tựa như làn hơi của thác nước khó bị xua tan. Chúng cứ lượn lờ trên không trung như vậy, giống như một nét bút lơ đãng, lại phác họa ra cảnh sắc huyền ảo, bầu trời khi xanh khi hồng.

“Có đẹp không?”

“Quá đẹp! Tôi cảm thấy chỉ có thơ của tổ tiên chúng ta mới có thể diễn tả được khung cảnh đẹp thế này.”

“Thơ từ? Vậy thì nhất định tôi không bằng cô rồi. Từ nhỏ tôi học hành đã không tốt.”

“Ồ, vậy anh hình dung pháo hoa như thế nào?” Tôi cố gắng ngửa đầu lên mới có thể nhìn thẳng vào anh ta.

Anh ta suy nghĩ một chút, “Chúng tôi nói... It 's going to be a bumpy night... Đây sẽ là một đêm gặp ghềnh^{10*}”. “Chẳng lãng mạn chút nào.”

**Câu thoại của nhân vật Margo Channing trong bộ phim nổi tiếng All about Eve (1950). “Fasten your seatbelts. It’s going to be a bumpy night”, trong một đêm tiệc tùng, câu này có nghĩa là: “Hãy thắt chặt dây an toàn. Đây sẽ là một đêm gặp ghềnh”..*

“Muốn lãng mạn cũng không khó...” “Hả? Vậy sẽ nói như thế nào?”

“You had me at ‘hello’.”^{11*}

**Câu thoại nổi tiếng trong bộ phim Jerry Maguire (1996). Vào cảnh kết bộ phim, khi Jerry tỏ tình với Dorothy, câu trả lời của Dorothy chính là, “You had me at ‘hello’”, có nghĩa là “Em đã yêu anh kể từ khi anh nói lời chào”..*

Tôi nghĩ rằng anh ta sẽ nói với mình một câu nào đó miêu tả vẻ đẹp mỹ lệ của pháo hoa, nhưng không thể ngờ được lại nghe từ miệng anh ta những từ như vậy. “You had me at ‘hello’”, nếu như dịch ra thì có thể tạm hiểu là “Ngay từ khi em nói lời chào, em đã chiếm trọn trái tim tôi, yêu em từ cái nhìn đầu tiên”. Quả thực, đây đúng là một câu nói cực kỳ lãng mạn, nhưng nó hoàn toàn không hợp với chủ đề. Chẳng phải chúng tôi đang thảo luận về pháo hoa hay sao? Thế nào lại kéo sang tới chuyện tình cảm thế này.

“Anh nói gì kì vậy? Anh nhìn đi, xem pháo hoa hình con quay đang xoay tròn kia. Phải rồi, cảnh sát Đinh, anh có biết tại sao đêm nay lại có bắn pháo hoa không?”

“Đây là một nghi thức cầu phúc đặc biệt.” Bàn tay cầm thuốc của anh ta hơi cong xuống một chút. Lúc này tôi mới chú ý tới, bàn tay của anh ta rất đặc biệt, phần dưới cùng ở khớp của ngón cái và ngón trỏ bên tay trái có chút biến dạng. Đôi bàn tay từng trải như thế này dường như hoàn toàn không tương xứng với khuôn mặt đầy vẻ quý tộc của anh ta.

“Là ngày lễ gì sao?”

“Không giống lắm, có thể là tập tục của địa phương. Cô biết người Nhật gọi pháo hoa là gì không?”

“Là gì vậy?”

“Đóa hoa ma quỷ. Những thứ quỷ quái vẫn luôn được con người yêu thích, tôn sùng, chúng còn là những hiện tượng không cách nào giải thích được.”

Tôi giống như hiểu mà lại như không hiểu, lắc đầu, “Tôi cảm thấy không hẳn là như vậy, chắc là trước đây người ta cảm thấy nó đẹp tới khó tin nên mới gọi nó là loài hoa ma quỷ, có đúng thế không? Có đúng không vậy? Anh gật đầu đi chứ, mau gật đầu một cái đi”.

Có vẻ như Đinh Duy Thiên đang rất khó xử, cổ cứng đờ không biết nên gật hay lắc đầu, tôi biết là anh ta chưa chắc đã tán thành với quan điểm kì quái của mình. Chỉ có điều đàn ông nên nhường nhịn phụ nữ, anh ta bị tôi quấy rầy tới mức không thể chịu nổi nên mới hời hợt với tôi như vậy. Phụ nữ chính là những người không thêm quan tâm tới lý lẽ, những lời nói từ miệng phụ nữ chúng tôi, cho dù là ngụy biện hay nói bừa thì đều có lý, đó là đặc quyền của phái nữ mà bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể lay chuyển.

“Cô nhìn đi, hết pháo hoa rồi.” Trong khi chúng tôi trò chuyện thì màn biểu diễn pháo hoa ngắn ngủi đã kết thúc. Nhưng sự phấn khích của mọi người chưa hề suy giảm, vẫn túm năm tụm ba đứng nói chuyện.

“Cảnh sát Đinh, tôi hỏi anh một chuyện được không?” “Cô hỏi đi.”

Cuối cùng thì tôi cũng chớp được tới thời cơ này, cười híp mắt hỏi, “Anh là con lai đúng không?”

“Tôi mang dòng máu của ba nước Bulgaria, Nga, Trung Quốc, thế có sao không?”

“Không có gì, chỉ cảm thấy anh rất đẹp trai.” Nói xong câu này mặt tôi cũng đỏ bừng, chưa gì đã lộ ra bản chất háo sắc của mình rồi. Tuy rằng

tôi có rất nhiều bạn bè là nam giới nhưng đây là lần đầu tiên tôi khen một người khác phái từ tận đáy lòng như vậy.

“Cám ơn.” Anh đưa tay ra với một phong cách rất “Tây”, còn tôi lại có chút ngượng ngùng, cảm thấy thật là mất mặt.

Anh ta lại được thể trêu ghẹo tôi, “Vậy thì chúng ta làm một nụ hôn chúc ngủ ngon được không? Kiểu Pháp ý”. Anh ta vờ vọt tiến đến gần, tôi có thể cảm nhận được tiếng hít thở đều đều. Làm sao tôi còn có thể tiếp tục đứng đơ ra nữa, túm lấy quần áo chuẩn bị chạy cho nhanh.

Phó Gia tựa vào bệ cửa sổ trên hành lang khách sạn, nhắm hờ mắt nghĩ ngợi. Lúc tôi đi ngang qua trước mặt, không cẩn thận giẫm lên chân anh. Theo bản năng, tôi liếc nhìn về phía cửa sổ phía sau lưng Phó Gia, anh ấy cố ý, nhất định là anh ấy cố ý đứng ở chỗ này! Từ góc này nhìn xuống, nhất cử nhất động của chúng tôi đều rơi vào tầm mắt anh. Hơn nữa chỗ này chỉ là tầng hai, tầng dưới nói cái gì thì người trên này đều có thể nghe thấy.

Mất mặt quá, thật là quá mất mặt. “Anh...” Tôi chột dạ gọi một tiếng.

Nét cười của anh rất bình thản, là một kiểu bình lặng khiến người ta yêu thích. Nhìn anh giống kiểu không hay biết gì, chỉ tình cờ gặp chúng tôi ở hành lang.

Vẻ mặt của tôi lúc này nhất định giống như một con chó bị cụt đuôi, buồn bã, ỉu xìu quay trở về phòng. Bây giờ tôi lại hoàn toàn tỉnh táo, mở cuốn nhật ký Hello Kitty màu hồng nhạt ra, viết xuống mấy dòng:

Ngày hôm nay đã xảy ra quá nhiều “lần đầu tiên”, tôi không thể nào viết lại hết chi tiết mọi thứ.

Bố mẹ thân yêu, bố mẹ trên trời cao sẽ phù hộ cho con chứ?

Số tay công tác của Đinh Duy Thiên (nội dung bản dịch)

Thứ sáu, ngày mùng 2 tháng 7, chuyến bay AA7574.

Lúc cất cánh, mọi thứ đều bình thường. Sau khi bay được một tiếng sáu phút, một hành khách họ Thôi vì một cốc nước trái cây mà phát sinh tranh chấp nhỏ với người phía sau.

Sau khi bay hai tiếng hai mươi một phút, hành khách Lý Tĩnh phát hiện thi thể một người phụ nữ trong nhà vệ sinh. Thi thể có tư thế ngồi, quần áo chỉnh tề, không có dấu vết xô xát. Theo như những gì Lý Tĩnh nhớ lại, cửa nhà vệ sinh khi đó khép hờ, đèn báo WC không sáng. Kết quả giám định trên máy bay là bị đột tử do bệnh về tim mạch và mạch máu não. Phán đoán này cũng được pháp y Nhật Bản bước đầu xác nhận không lâu sau đó.

Người chết là Kỹ Tiểu Lộ, 23 tuổi, hành khách người Quảng Châu. Trong hành lý của Kỹ Tiểu Lộ chúng tôi phát hiện được “Cuốn sổ vàng” kiểm tra sức khỏe^{12*}, có thể khẳng định, ít nhất tại thời điểm kiểm tra sức khỏe, tim phổi của nạn nhân hoạt động hoàn toàn bình thường, đã được tiêm vắc xin phòng bệnh viêm gan B.

**“Cuốn sổ vàng” dùng để ghi lại lịch sử tiêm chủng của người sở hữu nó, nhiều quốc gia yêu cầu phải cung cấp được tài liệu này thì mới cho nhập cảnh, cuốn sổ này bên Trung Quốc có màu vàng..*

Sau khi thu thập xong vân tay, có quá nhiều mẫu, tạm thời chưa có kết luận. Không có hành khách nào trên máy bay tới nhận đôi giày cao gót nữ màu đỏ, đã chuyển giày đi kiểm tra.

Ngoài ra, nạn nhân là khách du lịch đi theo giải thưởng do công ty SFV tài trợ, không có người thân đi cùng, phía chúng ta đã thông báo với người

thân ở trong nước.

Tôi rất ít khi nằm mơ, chỉ cần ngả đầu lên gối sẽ ngủ say như lợn chết. Xuất hiện trong những giấc mộng hiếm hoi của tôi nếu không phải Ultraman thì chỉ có thể là quái vật nhỏ. Thậm chí tôi còn từng mơ thấy bản thân đang vô cùng sung sướng ngồi vắt vẻo trên vai Ultraman nhìn hấn đánh quái vật. Đây là chủ đề khiến cho tôi vô cùng tự hào trong suốt ba năm đại học.

Nếu như biết trước đêm nay mình sẽ có một chuỗi giấc mơ đẫm máu như vậy thì có khi tôi lại thấy vui mừng đến mức mất ngủ, sau đó cầm chặt cây bút, giữ cuốn sổ trong tay, ngay khi tỉnh dậy sẽ lập tức đặt bút ghi lại. Tôi mơ thấy cảnh sát Đinh mặc áo chống đạn màu đen, trong tay cầm khẩu súng không biết là loại nào, nhắm bắn vào lưng một người, máu tươi văng lên cao quá người, rồi từ từ rơi xuống với tốc độ như trong một pha quay chậm. Thậm chí tôi còn tự nhắc nhở chính mình trong giấc mơ, những thứ này không phải là sự thật, làm gì có chuyện máu rơi chậm như vậy. Sau đó hình ảnh lại từ từ chuyển hướng... chuyển hướng... chuyển hướng... cái thi thể đáng lẽ đã phải ngã xuống kia bỗng quay mặt về phía này... Là một Đinh Duy Thiên khác! Anh ta đưa tay về phía tôi - một cánh tay be bét máu thịt... Chỗ biến dạng của khớp ngón tay càng làm cho người ta sợ hãi.

A...

Lập tức, tôi tỉnh dậy từ trong giấc mộng.

Nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ đã là bảy giờ hai mươi lăm phút. Tôi cũng không dám ngủ tiếp, mà cũng chẳng còn buồn ngủ. Sau khi đánh răng rửa mặt xong, tôi vẫn không thể hiểu nổi tại sao mình lại có giấc mơ như thế. Chẳng lẽ ngày nghỉ sao đêm mộng vậy? Điều này nghe có vẻ vô lý. Tôi làm mặt quỷ trước gương, rồi tìm chiếc áo phông có mũ màu nâu để mặc. Chiếc áo này là do mẹ mua cho tôi, từ lúc mua tới giờ chưa mặc lần nào, còn có thể ngửi được hương vị gia đình. Mặc dù nơi này đã xảy ra rất nhiều chuyện khiến cho người ta kinh hãi nhưng tôi vẫn không muốn gọi điện về nhà. Mỗi khi tôi và anh trai đi dẫn tour thì bố mẹ tôi lại có được một kỳ nghỉ hiếm hoi chỉ có hai người. Bây giờ mà gọi điện sẽ khiến họ mất vui, không đáng phải làm vậy.

Tôi hẹn nhân viên tại quầy lễ tân gọi tôi dậy lúc tám giờ.

Bây giờ bốn mươi lăm phút, tôi đã xuống tới phòng ăn dưới tầng một, chuẩn bị ăn sáng.

Tôi những tưởng mình thức dậy từ rất sớm, vậy mà phần trứng hấp cuối cùng vẫn bị cướp đi ngay trước mắt. May sao tôi nhanh mắt, nhìn thấy Đinh Duy Thiên ngồi ở một bàn dành cho hai người đang bưng một phần trứng hấp. Tôi mau chóng hành động, nếu lại chậm lần nữa là đối phương sẽ múc được một muỗng rồi.

Tôi đi gần tới gọi một tiếng, “Cảnh sát Đinh!”

Hôm nay, anh ta mặc thường phục - một chiếc áo sơ mi đính hàng cúc bằng kim loại, cúc cổ áo không cài để lộ yết hầu. Áo sơ mi là màu nâu phối xám, thoạt nhìn không quá nổi bật, kiểu dáng trông rất giống với bộ sưu tập mùa thu của DG.

“Có chuyện gì vậy?” Đinh Duy Thiên tay cầm muống, nhìn tôi với vẻ nghi hoặc.

Tôi chợt nảy ra một ý, “Tôi muốn hỏi anh một câu hỏi khó mang tính trí tuệ. Xin hỏi, anh thích trứng hấp có vị phân hay là phân có vị trứng hấp?”

“...”

Trầm mặc hai mươi giây, sau đó Đinh Duy Thiên vẫn đưa chiếc muống tội ác trong tay về phía bát trứng hấp... Tôi hoàn toàn tuyệt vọng. Tại sao trên thế giới này còn tồn tại một con người như vậy chứ? Anh ta không thể buông tha cho bát trứng hấp đúng như kế hoạch của tôi hay sao?

Tôi khịt mũi thất vọng. Đúng là nhân sinh mười chuyện thì có tám chín chuyện là không được như ý.

“Tĩnh Tĩnh.”

“A, anh trai, chào buổi sáng.”

Vừa nãy, tôi bị bát trứng hấp làm cho mất hồn, không hề nhìn về phía anh. Bên cạnh Phó Gia là một số thành viên của đoàn, họ ngồi vây kín một bàn ăn. Tôi yên lặng cầu khẩn thần linh bốn phương tám hướng, xin cho những đôi tai kia mất hết thính giác, như vậy họ sẽ không thể nghe được màn thảo luận vĩ đại về trứng hấp lúc nãy của tôi.

“Hướng dẫn viên Lý, ngồi đây này.”

Đàm Tấn Lỗi người Thâm Quyến chào hỏi tôi với vẻ rất sốt sắng.

Anh ta có dáng người gầy nhỏ mà trắng trẻo. Chiều cao tầm trên dưới 1 mét 75, trên mặt đeo kính gọng đen. Đặc điểm nổi bật nhất của anh ta chính là bắp thịt bên má trái thỉnh thoảng sẽ co rúm lại, không biết đây

chỉ là một thói quen không tốt hay là anh ta mắc bệnh gì. Tôi thừa nhận mình rất ghét người này. Tôi luôn cảm thấy trên người anh ta phảng phất một cảm giác nguy hiểm. Nhưng mà nghĩ lại thì từ lúc tập hợp đến nay, thời gian gặp mặt của chúng tôi cũng chỉ vồn vện trong mấy chục phút ngắn ngủi, anh ta cũng không gây chuyện gì với tôi. Vì vậy, việc chán ghét anh ta có thể nói hoàn toàn là do lập trường thiếu khách quan của tôi, chỉ có thể giải thích là cái nhìn phiến diện cá nhân.

Phó Gia nhú mày.

“Tĩnh Tĩnh, em cứ lang thang đi đâu đấy? Lại muốn làm kẻ ngốc một lần nữa hay sao?”

Tôi oán thâm trong lòng, thế này mà gọi là lang thang à? Chẳng phải là tôi đang rất nỗ lực phấn đấu vì bát trứng hấp hay sao?

“Em ngồi xuống đi.”

Khuôn mặt anh không hề thay đổi, đưa cái bát nhỏ trước mặt mình cho tôi.

“Cho em bát trứng hấp... À, nó có vị phân hay không thì anh cũng chịu.”

Cái con người này thật là! Dù gì thì cũng là anh em với nhau, cần gì phải làm tôi mất hứng như thế chứ! Tuy rằng trong lòng oán thâm nhưng tôi vẫn hớn hờ múc một muống trứng hấp đưa vào miệng, vừa ăn còn vừa ra vẻ, “Anh, em đã kể cho anh nghe câu chuyện về ‘bánh mỳn cơm’ hay chưa?”.

Anh quyết làm lơ, coi như không nghe thấy câu hỏi của tôi. Dĩ nhiên, với anh mà nói, mấy thứ đó hoàn toàn không đáng được nhắc tới.

Tôi ngắm lấy chiếc muống, đưa mắt quan sát những thành viên trong đoàn lần này. Tưởng Liên Thành và Kim Lâm là một đôi vợ chồng “hàng thật giá thật”, có giấy đăng ký kết hôn. Nhưng theo như tôi để ý thì nhìn bề ngoài bọn họ chẳng giống vợ chồng tẹo nào. Cái bụng phệ của Tưởng Liên Thành còn to hơn chiếc chậu rửa mặt, tai to mặt lớn đúng như hình tượng Chu Bát Giới. Trong khi đó, vợ của anh ta lại xanh xao, vàng vọt, người chẳng có tí thịt nào. Hai người này ngồi một chỗ dễ khiến người ta liên tưởng tới Hoàng Thế Nhân cùng Hỉ Nhi^{13*}. Ngược lại, vợ chồng Bàn Mỹ và Lý Quốc Kiến lại đẹp đôi hơn nhiều, nhìn là biết ngay họ là gia đình trí thức. Chỉ tiếc người chồng lúc nào cũng trưng ra khuôn mặt lạnh lùng, người vợ cũng không thích nói chuyện, nghe đâu họ đã kết hôn nhiều năm nhưng vẫn chưa có con.

**Nhân vật trong vở kịch và bộ phim nổi tiếng Bạch Mao Nữ của Trung Quốc. Hỉ Nhi là nữ nhân vật chính bị đạ chủ Hoàng Thế Nhân rắp tâm chiếm đoạt trong khi tình yêu của cô với Đại Xuân đang nồng thắm..*

Thôi Tập Lương là một gã lùn, mái tóc húi cua, lại có bản tính nhỏ mọn, ham những món lợi vụn vặt, hay thu vén cho lợi ích cá nhân, nói giọng Hợp Phì, vừa lên máy bay đã cởi giày phơi đôi bàn chân thối. Nếu chẳng phải vì không thể chịu nổi anh ta thì Kỷ Tiểu Lộ đâu phải trốn tít xuống những hàng ghế phía sau.

Phải rồi, còn có Khương Lệ...

Người phụ nữ kỳ quái này lẽ nào chính là Tỳ Bà Tinh^{14*} được ngâm trong bình nước hoa suốt bảy bảy bốn mươi chín ngày? Lấy một ví dụ không được phù hợp cho lắm thì cô ta giống như một quả sầu riêng đã

bóc vỏ, vừa mới tiếp xúc với không khí thì mùi vị đã xộc thẳng vào khoang mũi người ta.

**Tỳ Bà Tinh là một nhân vật trong tiểu thuyết Tây Du Ký, nguyên hình Tỳ Bà Tinh năm xưa là một con bọ cạp..*

Tôi có thể khẳng định chắc chắn, loại nước hoa cô ta dùng chính là lọ “Poison^{15*}” màu tím. Khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ, hơi mồm mĩm, đôi mắt to, đầu mũi tròn trịa, khóe miệng kéo dài như nhân vật trong phim hoạt hình, chính là loại miệng củ ấu^{16*} thường thấy. Môi trên có hình chữ M, khóe miệng hơi cong lên, ngay cả những lúc bình thường trông cũng có vẻ như đang bĩu môi hờn dỗi, độ cong của khóe miệng đáng ngưỡng mộ đó nhìn từ góc độ nào cũng đều rất xinh đẹp, tinh tế, kết hợp với màu môi hồng hào tươi tắn, trông không khác gì một cánh hoa hé mở, khiến cho người ta không nhận được muốn tới sờ thử xem có phải thật hay không. Tóc cô ta được uốn xoắn từng lọn mềm mại và nhuộm màu vàng óng như búp bê Barbie, cùng với tóc mái được chải thật ngay ngắn.

**Poison là một loại nước hoa của Christian Dior..*

**Môi trên mỏng, phần giữa lõm xuống, vành miệng rõ nét, khóe miệng cong và môi dưới đầy đặn..*

Hồi còn học đại học, chúng tôi thường gọi những người phụ nữ như vậy là “yêu nghiệt”. Từ này dùng với người như Khương Lệ là quá chuẩn. Khuôn mặt thiên sứ của cô ta kết hợp với kiểu trang điểm trưởng thành, hợp thời chính là cách giải nghĩa tốt nhất cho từ này. Chẳng trách Cổ Long vẫn nhận định rằng, cấp độ quyến rũ đàn ông của phụ nữ được phân làm hai bậc: một là gái lẳng lơ trông giống con nhà lành, hai là gái nhà lành trông giống kẻ lẳng lơ.

Tướng ăn của Thôi Tập Lương đúng chuẩn không biết ngượng là gì. Mặc dù đây là buffet sáng của khách sạn nhưng cũng đâu nhất thiết phải ăn mấy chục phần mới vừa lòng như thế. Trong đĩa của anh ta đã có sáu quả trứng gà luộc, ba cốc sữa bò, hai bát ngũ cốc, bốn hộp sữa chua, và tầm mười lát bánh mì nướng. Không những lấy nhiều đồ ăn, lúc ăn còn nhai nhóp nhép thành tiếng.

Nhép... nép... nép...

Khương Lệ, Bành Mỹ dừng lại nhìn anh ta. Nép...

Lý Quốc Kiến, Tưởng Liên Thành, Kim Lâm đều không ăn nổi nữa.

Nhép... nép...

Đàm Tấn Lỗi đặt cốc sữa tươi xuống. Cả bàn ăn chỉ còn tôi và Phó Gia vẫn cầm muỗng tiếp tục chiến đấu.

Khương Lệ không thể nhịn được nữa, lên tiếng mỉa mai chanh chua, “Này cái anh kia, chính là nói anh đấy! Anh lớn như vậy rồi mà chẳng lẽ không biết soi gương tự ngắm lại mình đi à? Nhìn tướng ăn của anh xem, ăn thì cứ ăn thôi, làm gì mà phải nhai nhóp nhép như thế. Mọi người không thèm chấp nhặt thì anh lại càng được đà lấn tới, cứ nhóp nhép không ngừng. Thì ra là tất cả của cải vốn liếng trong nhà đổ hết vào mồm anh rồi? Đến bây giờ ra nước ngoài cũng không biết xấu hổ, càng ăn càng lớn tiếng”.

Cô ta mắng chán chê, tôi nghe cũng thấy thoải mái, chỉ tiếc là vẫn phải tỏ ra bình thường, coi như không quan tâm. Nếu như thành viên trong đoàn cãi nhau âm ỉ thì nhất định sẽ ảnh hưởng tới sự đoàn kết của cả đoàn.

Kim Lâm vội vàng đứng lên giảng hòa.

“Đừng cãi nhau nữa. Chúng ta đang đi du lịch cơ mà, dù chỉ là chuyện nhỏ nhưng cũng mong mọi người để ý đến thói quen cá nhân, đừng làm phiền người khác là được.”

Thôi Tập Lương đỏ mặt, rất lâu sau mới ấp úng, “Chóp chếp miếng như vậy ăn mới ngon”. Sau đó anh ta lại chếp miếng một cái theo phản xạ tự nhiên.

Nhóp nhép...

“Anh thôi đi! Bản thân có tật xấu còn không dám nhận, đừng có ở đây tranh luận với tôi.” Khương Lệ có vẻ sống chết cũng không chịu bỏ qua vụ này. Cô gái này cũng thật là, bản thân mình cũng nói ra toàn lời thô tục, so với Thôi Tập Lương chưa chắc đã cao quý hơn chỗ nào.

Tôi vừa định đứng ra hòa giải thì nghe thấy Phó Gia từ tốn nói một câu, “Đều ăn xong rồi chứ? Mọi người trở về phòng nghỉ ngơi, ba giờ chiều tập hợp”. Sao tôi lại có một ông anh trai như vậy chứ, thật vô vị.

Đợi mọi người đi cả rồi, tôi mới chậm rãi đứng lên. Trên thực tế, tất cả chúng tôi đều không có visa Nhật Bản, nên ngoại trừ khách sạn ở sân bay này ra, chúng tôi cũng không đi đâu được, dù sao thì quay về phòng cũng chỉ biết ngủ, không bằng đi dạo ngắm cảnh xung quanh.

Tôi dừng lại ở hành lang, trên bệ cửa sổ của khách sạn có trang bị dàn máy phun sương, cánh quạt phả ra từng làn hơi nước mát lạnh. Trông nó hoàn toàn không ăn nhập với một ngày hè rục rỏ như thế này. Tôi cẩn thận đưa tay ra thăm dò, cảm nhận được hơi nước ẩm ướt theo khe hở của máy phun sương ủa tới. Không biết từ lúc nào, Đinh Duy Thiên đã đứng bên cạnh tôi. Tôi nghiêng mặt nhìn, anh ta gật đầu với tôi. Hai chúng tôi như những người bạn cũ đã quen biết lâu năm. Anh ta không

nói lời nào mà chỉ đưa tay ra, tay của anh ta ở phía trên tay tôi, nên làn sương mỏng kia vừa lọt qua kẽ tay tôi liền va vào lòng bàn tay của anh. Hai chúng tôi cứ ngây ngô đứng đó, đưa tay ra, rồi lại nhìn nhau cười.

Chợt tiếng chuông điện thoại di động của tôi vang lên, đó là bài “Yesterday” của Leona Lewis.^{17*}

**Leona Lewis là ca sĩ, nhạc sĩ, nhà sản xuất người Anh..*

Màn hình điện thoại hiện lên dãy số điện thoại của nhà tôi, tôi nhanh chóng nghe máy “Alo...”.

“Tĩnh Tĩnh à...” “Mẹ.”

Bên kia đầu dây điện thoại là giọng nói mang đậm phong vị quê hương, “Tĩnh Tĩnh, con với Gia Gia đã tới Mỹ chưa vậy? Hai đứa gốc các con xuống máy bay cũng không biết đường gọi điện thoại về nhà. Bố con ấy à, hai ngày nay đứng ngồi không yên, chẳng buồn ăn uống. Hai đứa này, luôn làm người khác phải lo lắng, chơi vui quá quên hết mọi thứ rồi sao? Hôm nay bố con xem thời sự, ông ấy cứ một mực bảo là trên máy bay của các con có người chết, nên giãy nảy lên đòi gọi điện thoại cho con, hỏi xem con đang ở đâu...”

Sau đó, tôi nghe thấy giọng mẹ cần nhẫn, “Ông già, tôi đã nói cái gì nào? Máy bay của Tĩnh Tĩnh nhà chúng ta không có chuyện gì hết. Ông nghĩ nhiều quá, toàn đoán mò lung tung...”

Tiếp đến, là tiếng ho khan của bố tôi vọng lại, “Không có chuyện gì là tốt rồi. Bà nói chuyện với con đi, đừng nói nhiều với tôi làm gì, lãng phí tiền điện thoại...”

Nước mắt của tôi bắt giác rơi xuống. Tôi cũng đã quen với việc bố mẹ hay lo nghĩ linh tinh. Trong suốt hơn hai mươi năm qua, gia đình

chúng tôi giống như bất cứ gia đình Thượng Hải nào khác, quanh năm bốn mùa xuân, hạ, thu, đông, lo toan những việc củi gạo dầu muối. Tình yêu thương của bố mẹ dành cho tôi so ra không hề thua kém bất cứ người bạn đồng trang lứa nào. Nếu như không phải bố mẹ vẫn quyết nói cho tôi biết sự thật là tôi được nhận nuôi, lại còn động viên tôi khi nào có cơ hội thì thử đi tìm người thân, có lẽ cả đời này tôi cũng không biết mình lại là “Lý Tĩnh”.

Tôi lấy mu bàn tay quệt vội nước mắt, “Không đâu mẹ, chúng con còn chưa tới Mỹ, vẫn ở Nhật Bản ạ”.

“Ôi, thật sao? Vậy hai đứa các con không sao chứ? Ở bên ngoài phải cẩn thận một chút. Để mẹ nói lại với ông già chuyện này. May mà có Gia Gia đi cùng con, chứ nếu không nước Mỹ xa như vậy, để Tĩnh Tĩnh đi một mình mẹ không yên tâm được.”

“Được rồi, được rồi mẹ. Con không có chuyện gì mà.” “Không có chuyện gì là tốt rồi, con phải cẩn thận một chút, mẹ tắt máy đây, nếu không bố con lại kêu ca mẹ lãng phí tiền điện thoại...”

Tuy rằng nước mắt vẫn chảy không ngừng nhưng trái tim tôi lại nóng như hòn than rực lửa, cảm xúc lúc này thật khó mà nói được thành lời. Tôi không tưởng tượng nổi việc mình đã từng là một đứa bé mồ côi không cha không mẹ. Từ lúc nhận thức được mọi việc cho đến tận bây giờ, tôi vẫn là con gái nhà họ Phó. Tình thương mà bố mẹ nuôi dành cho tôi thậm chí còn khiến đám bạn đồng trang lứa phải ghen tị. Lúc đầu, tôi cũng cho rằng người lớn lúc nào cũng thích cần nhần, mấy chuyện vặt vãi cần dặn dò kỹ quá, chẳng tâm lý tẹo nào. Bây giờ tôi mới nhận ra, chính những lời nói tôi vẫn luôn coi là thừa thãi đó lại ẩn chứa một loại sức mạnh vô hình. Giữa trời đất bao la này, cho dù tôi đang ở phương

nào, chỉ cần vài câu nói đó, chớp mắt đã lại như thấy cả gia đình đang ở cạnh bên.

Tôi khịt mũi, hai mắt đờ ngầu nhìn về phía Đinh Duy Thiên, “Cảnh sát Đinh, anh đừng cười tôi nhé”.

“Sao tôi lại cười cô chứ. Tôi rất ngưỡng mộ cô.”

Tôi ngạc nhiên, không ngờ anh ta sẽ nói như vậy, “Ngưỡng mộ?”.

“Gia đình tôi không có được bầu không khí ấm áp như vậy. Từ khi còn rất nhỏ tôi đã phải ăn cơm một mình, bố mẹ luôn có việc phải đi xã giao ở bên ngoài. Mỗi khi starter được bưng lên, ừm... chính là cái các cô gọi là khai vị đó, nếu là mấy món ngượng như gan ngỗng, salad, bánh mì... tôi đều không dám ăn, phải chờ tới khi món chính được mang lên mới ăn cùng. Tôi cũng chưa bao giờ ăn kem hay bánh gatô.”

Trong đầu của tôi chợt hiện ra khung cảnh gia đình mình ăn cơm. Bố mẹ bật ti vi xem dự báo thời tiết, anh trai tiện tay lật giở tờ báo, một nồi canh nóng được bưng lên trước tiên, sau đó có bốn, năm món chay, mặn phối hợp. Tôi riu ra riu rít nói chuyện tin tức thời sự hay mấy tin đồn giải trí, bố uống chút rượu, mẹ sẽ dài dòng buôn đủ thứ chuyện chẳng liên quan gì đến mình.

Một lạnh một nóng, sự khác biệt quá rõ ràng. Tôi cũng cảm giác được điều đó, bất giác hít một hơi thật sâu.

“Tôi nghĩ bố mẹ tôi không hề nhận ra rằng, những thứ vật chất họ có thể cho tôi thực ra không hề quan trọng, tình yêu và sự quan tâm họ dành cho tôi mới là quan trọng nhất.”

Năm tháng sẽ lấy đi của người ta một vài thứ, tích lũy một vài thứ, rồi lại sinh ra một vài thứ. Ánh mắt của Đinh Duy Thiên hoàn toàn khác với

lúc bình thường. Trước đây, người xuất hiện trước mặt tôi là cảnh sát Đinh, mà ngay tại khi nói xong câu đó, anh đã biến thành một người khác. Dường như từ trong mắt anh, tôi có thể nhìn thấy một vết rách, kéo dài tới nơi yếu mềm nhất trong tâm hồn.

Tuy nói là về phòng nghỉ ngơi cho thật tốt, nhưng lúc này, tinh thần tôi lại vô cùng phấn chấn, vất chân chữ ngũ xem ti vi, rồi ôm gối nghĩ về mọi chuyện, trần trọc tới hơn một tiếng vẫn không có ý định nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cái đèn phía trên đầu bỗng chớp một cái...

Theo phản xạ, tôi bật dậy, từ trên giường nhảy tót xuống dưới đất. Mới vừa rồi, ti vi còn phát sóng trực tiếp giải quần vợt mở rộng đang diễn ra tại Melbourne. Theo ánh sáng vừa lóe lên, màn hình hiện đầy những hạt li ti màu trắng và xám, loa ti vi phát ra âm thanh xào xào, ngay sau đó lại bị một chương trình màu đen trắng xen ngang. Tôi hơi choáng váng. Tình huống này là sao? Vì tín hiệu của đài truyền hình Nhật Bản không tốt hay là do nguyên nhân gì khác? Tôi lấy chiếc điều khiển mở sang kênh khác, nhưng kênh đó cũng phát một chương trình tương tự. Bật kênh tiếp theo cũng y như vậy. Lòng bàn tay dần dẫm mồ hôi lạnh, tôi ngơ ngác nhìn chương trình đang chiếu trước mặt.

Đó là một trận thi đấu quyền Anh. Đây là trận đấu đã được quay từ nhiều năm trước, không chỉ có hình ảnh đen trắng mà quần áo của khán giả cũng mang đậm phong cách thập niên tám mươi. Người dẫn chương trình đang nói gì đó, khán giả phía dưới ra sức vỗ tay, bầu không khí có vẻ rất sôi động. Tôi không nghe được bất kì âm thanh nào từ trường đấu, chỉ có tiếng loa rè xào xào từ này. Hai vị võ sĩ quyền Anh lần lượt lên đài, dưới sự điều khiển của trọng tài, họ bắt đầu xông lên đánh tay đôi.

Võ sĩ bên trái là người da đen, cơ bắp cuồn cuộn bóng loáng, còn bên phải là võ sĩ người châu Á. Hiệp đấu tiên, cả hai bên không vội vã tấn công ngay mà từ từ thăm dò đối phương. Xét về mặt thể hình, hai võ sĩ có sự chênh lệch khá lớn. Võ sĩ người da đen kia có vóc dáng cao, tay dài, tốc độ ra quyền nhanh, so ra thì chiếm lợi thế hơn. Mặc dù là con gái nhưng tôi cũng hay để ý đến các sự kiện thi đấu thể thao. Tuy không thể nói là rất am hiểu về lĩnh vực này, nhưng dù gì thì tôi cũng thường xuyên theo dõi các trận thi đấu quốc tế. Trong ấn tượng của tôi, số lượng các giải thi đấu quyền Anh tôi xem cũng không ít, nhưng lúc này, tôi có thể khẳng định, mình không hề nhớ gì về trận đấu đang được phát sóng trên ti vi lúc này.

Hình ảnh đột ngột dừng lại, ngay tại hiệp đấu thứ hai khi võ sĩ người da đen đang ra quyền.

Màn hình ti vi và bóng đèn trong phòng cùng lúc lóe lên, tất cả lại quay trở về trạng thái bình thường. Những hình ảnh đủ màu sắc rực rỡ lập tức lấp đầy màn hình ti vi, quảng cáo thực phẩm, quảng cáo ô tô, còn cả âm nhạc với phong cách dễ thương, những cô gái tóc xoăn mặc váy ngắn đầy gợi cảm... Sự khác biệt một trời một vực giữa lúc trước và sau khiến tôi hoàn toàn không kịp thích ứng. Giống như những thứ này muốn chen vào, tổng mớ hình ảnh đen trắng tôi vừa thấy ra khỏi đầu. Nhưng đối với tôi mà nói, chương trình đen trắng chỉ kéo dài năm phút đồng hồ vừa rồi thật sự quá kinh hãi. Mỗi hình ảnh vẫn rõ mồn một trong tâm trí tôi, giống như chỉ cần nhắm mắt lại, những thứ đó sẽ nhảy ra ngoài và sống dậy.

Theo phản xạ, tôi cầm lấy điện thoại trong phòng gọi tới phòng 1103, nhất định Đinh Duy Thiên đang ở đó.

Thật không may, người nghe máy không phải là Đinh Duy Thiên mà là vị cảnh sát hàng không để râu kia, “Lý Tĩnh phải không, có chuyện gì vậy?”

“Các anh có nhìn thấy gì không? Trên ti vi, chương trình ti vi ấy.”

“À, có phải là trận đấu quyền Anh đen trắng đúng không? Đội trưởng Đinh đã đi điều tra rồi, cô cứ yên tâm, không có chuyện gì đâu, biết đâu là do đường truyền gặp vấn đề.”

"Vâng."

Tôi do dự gần hai mươi phút, sau đó đứng lên mở cửa phòng, từ từ đi về hướng thang máy rồi ấn nút đi xuống.

Phòng ăn vắng vẻ, gần như là trống không, chỉ có lẻ tẻ vài người ngồi uống trà chiều. Tôi ngồi xuống một chiếc bàn trống, gọi một ly cà phê. Không gian trong phòng quá chật hẹp và ngột ngạt, nhất là khi vừa xem xong chương trình đó, tôi quyết định phải tìm đến một chỗ có người. Ngồi ở đây nghe vài bản nhạc, uống mấy ngụm cà phê cũng tốt hơn ở một mình trong phòng rất nhiều.

Cạch...

Tôi nghe được tiếng quân cờ vẩy thủy tinh chạm xuống bàn cờ, đưa mắt nhìn theo hướng âm thanh phát ra thì thấy, người ngồi ở góc đó chẳng phải là Đinh Duy Thiên hay sao? Lông mày anh nheo lại, tay trái cầm một quân cờ trắng không biết nên đặt vào đâu, mà quân cờ đen trên tay phải có vẻ như đã sớm rục rịch. Cái tên này không phải đang đi điều tra hay sao, cố gì lại ngồi đây, tiếp tục trò tự chơi cờ một mình? Tôi tới ngồi đối diện anh ta, phát hiện ra tình thế ván cờ trên bàn quả thực hết

sức căng thẳng. Tuy quân trắng còn khá nhiều nhưng chỉ là “mắt giả”^{18*}, quân đen truy đuổi ráo riết, đã đến hồi phân thắng bại.

**“Mắt” trong cờ vây là để chỉ một hay nhiều giao điểm trống những quân bị vây kín về một phía. “Mắt giả”, giống như tên gọi, không thật sự là mắt và cuối cùng sẽ bị lấp đi.*

Nhân viên phục vụ bưng cà phê của tôi sang bàn bên này. Tôi theo thói quen thường ngày, bỏ vào đó hai viên đường nâu và một chén sữa nhỏ. Quan kỳ bất ngữ^{19*}, tôi chỉ muốn nhìn xem quân đen sẽ thắng như thế nào. Quân cờ trắng trong tay Đinh Duy Thiên vừa đặt xuống, tôi kinh ngạc xuyết xoa thành tiếng. Chẳng lẽ quân trắng muốn chết hay sao mà lại từ bỏ một con rồng lớn. Thế cờ của quân đen ngày càng ác liệt hơn, tựa hồ như đã nắm chắc phần thắng trong tay, vậy mà không ai ngờ được, quân trắng bất ngờ tấn công, chỉ với một nước đi hiểm hóc đã khiến con rồng đen to lớn vốn đang chiếm ưu thế bị chém chết, quân đen ngay lập tức thua thê thảm.

**Nghĩa: Xem cờ thì không nói chuyện..*

Tôi xem mà kinh ngạc vô cùng, tên này thật sự có tài! Bỗng nhiên, Đinh Duy Thiên lên tiếng, “Lý Tĩnh lại đây, chúng ta chơi một ván”.

Tôi vội vã từ chối, “Không được, không được, tôi chơi kém lắm”.

“Chỉ chơi vui thôi, đừng đặt nặng chuyện thắng thua.” Tuy nói là như vậy nhưng tới khi thật sự đánh cờ, Đinh nào nhỉ, cảm giác giống như một đứa con nít so tài với một người trưởng thành, thắng thua chỉ là phụ nhưng quá trình chơi có thể khiến trái tim tôi tan vỡ.

Duy Thiên chẳng hề có ý gì là muốn nhường tôi cả. Tốc độ đặt quân cờ của anh ta cơ bản chỉ trong vòng năm giây, hoặc “vồ”^{20*} hoặc

“khóa”^{21*}, vốn vẹn chỉ có vài kỹ thuật đó. Bản lĩnh của tôi vốn chỉ tóm gọn trong mấy chiêu thoát thân nên lúc này chúng hoàn toàn không có đất dụng võ. Phải nói như thế

**Nếu người chơi đi cờ không cẩn thận, đặt quân cờ nhầm vào “miệng hổ” của đối phương thì sẽ bị đối phương ăn mất, nhưng trong cờ vây có một thế đánh quan trọng là cố ý đặt một quân vào “miệng hổ” cho đối phương ăn, gọi là “vồ”..*

**“Khóa” là kỹ thuật khóa quân, không cho đối phương chạy ra ngoài..*

Tôi vẫn dùng biện pháp cũ, đẩy một quân cờ không chịu nhận mình thua, “Không chơi nữa! Anh làm cảnh sát kiểu gì vậy, không phải đã nói là đi kiểm tra đường dây hay sao?”

“Ván cờ này cô đi quá lung tung hỗn loạn, thật thiếu kiên nhẫn.”

“Xì, nói cái gì chứ! Anh bắt nạt người mới học chơi!” “Tôi nói không đúng sao, là do cô thiếu bình tĩnh. Ngày hôm qua tuy cô cũng thua nhưng thế cờ không đến nỗi nát như bây giờ. Cô đang sợ cái gì?”

Thì ra, tâm tư của một con người cũng có thể bị nhìn thấu chỉ qua một ván cờ. Ly cà phê tôi cầm trên tay này giờ đã nguội ngắt. Tôi đưa lên miệng uống, vị đắng kèm theo hơi lạnh trợt từ đầu lưỡi xuống thẳng dạ dày. Tôi nhếch miệng lên theo phản xạ tự nhiên, sau đó đặt ly cà phê xuống.

“Anh cũng thấy rồi đúng không, chương trình ti vi đó quá đáng sợ. Tôi nghe nói anh đi kiểm tra đường dây mà? Tại sao lại trốn việc ra đây ngồi chơi cờ một mình?”

Đình Duy Thiên rút một điếu thuốc từ trong túi áo, lặng lẽ châm lửa và nói, “Tại quốc gia thứ ba, tôi cũng giống như cô, chỉ là lữ khách quá cảnh thông thường. Việc tôi có thể làm chỉ là thông báo và nhắc nhở”.

Dường như anh ta cũng không quá để bụng chuyện này, “Việc kia có thể chỉ là một trò đùa dai hoặc có thể là do tín hiệu đường truyền có vấn đề. Cô đừng nghĩ nhiều, không có gì quan trọng đâu”.

“Nhưng tôi lại cảm thấy trò đùa này quá kỳ quái, giống như một có ẩn ý gì đó.”

“Lý Tĩnh, có phải cô mắc hội chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế^{22*} không? Chuyện như vậy chỉ cần giao cho quản lý khách sạn xử lý là được rồi, chúng ta không cần biết quá nhiều. Đúng rồi, cô thấy buồn không, cho cô mượn máy chơi game này”.

**Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (Obsessive-Compulsive Disorder - OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính. Dấu hiệu phổ biến của bệnh này là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng..*

Tôi vẫn cho rằng trong túi áo của cảnh sát không phải cất còng tay thì cũng là súng lục. Nhưng túi của Đình Duy Thiên thì hoàn toàn khác. Anh ta móc ra một chiếc NDSL^{23*} màu trắng, đã được dán bảo vệ màn hình, bên ngoài còn có ốp nhung, thân máy được giữ rất sạch sẽ. Xem ra người đàn ông này thuộc cung Song Ngư, anh ta có khuynh hướng chạy theo chủ nghĩa hoàn mỹ. Sau khi khởi động máy và nhìn danh sách trò chơi được cài bên trong thì tôi hoàn toàn ử rừ: Cờ, toàn là cờ các loại. Chỉ nói riêng cờ vây đã có ba trò khác nhau, ngoài ra còn có mật chược, cờ vua... những thứ tôi hoàn toàn không có hứng thú. Yêu cầu của tôi rất đơn giản,

cho dù là trò chơi xếp hình thông thường cũng được, chỉ cần dễ chơi, dễ thao tác là được rồi, nhưng dò mãi cũng không thấy. Tôi gập máy lại, phụng phịu trả lại cho anh.

**Nintendo DS Lite là một máy chơi game màn hình kép cầm tay của hãng Nintendo, được ra mắt vào năm 2006..*

Anh ta đưa tay cầm lấy, vẻ mặt khó hiểu, “Làm sao vậy? Sao không chơi?”

“Tôi không giỏi chơi các loại cờ.”

“Thì ra cô không thích chơi cờ”. Trong nháy mắt, vẻ mặt của anh ta trở nên thất vọng, khiến lòng tôi bỗng nhiên sinh ra một cảm giác tội lỗi khó hiểu, như thể mình vừa gây ra tội ác vậy. Tôi không biết những lời mình vừa nói có phải đã làm tổn thương anh ta hay không. Nhưng có một điều tôi có thể chắc chắn rằng, anh ta quan tâm tới các trò chơi cờ, đặc biệt là cờ vây. Hộp cờ thủy tinh nặng như vậy mà vẫn chịu khó mang theo trong hành lý, đủ biết anh ta ham mê như thế nào.

Tôi vội vàng giải thích, “Không phải, cũng không hẳn là như vậy. Anh nghe tôi nói”. Tôi càng nói càng cuống, đột nhiên quên bég mất vì sao mình lại muốn giải thích, trọng điểm cần nói là ở chỗ nào. Chiếc lưỡi trong miệng bỗng nhiên trở nên ngắc ngứ, vòng vo tam quốc mãi mà không nói được câu nào ra hồn, toàn lan man dài dòng nói chuyện không đầu.

"Ha ha ha... "

Đinh Duy Thiên cúi đầu không nói gì nhưng anh ta không thể giấu nổi tiếng cười của mình. Anh ta giống như một đứa trẻ đang ăn vụng, rõ ràng đã ăn được miếng ngon nhưng vẫn không thấy hài lòng, nhất định phải

lên tiếng để người lớn biết được. Tôi trợn mắt đứng dậy. Con người này thật quá đáng ghét. Tại sao anh ta có thể cười vui vẻ như vậy chứ, quá đáng, rất quá đáng! Đường nét khuôn mặt của tên này vốn rất rõ ràng, đặc biệt là phần xương mày nhô cao càng làm cho con mắt trở nên sâu hơn. Nhưng khi anh nở nụ cười, các đường nét phối hợp với nhau, khuôn mặt mang nét đặc trưng con lai của anh ta trở nên vừa mơ hồ lại vừa gần gũi. Bàn tay to lớn và mạnh mẽ của anh ta vỗ vào lưng tôi, “Thật xin lỗi, tôi không cố ý cười cô... Waiter^{24*} ...”

**Nghĩa: Bồi bàn*

Người phục vụ nhẹ nhàng đi tới đổi ly cà phê của tôi thành một tách mocha thơm ngào ngạt.

Đình Duy Thiên nói, “Trước đây tôi cũng rất thích uống cà phê nhưng lại không thích cho thêm sữa và kem. Loại kia gọi là cà phê đen đúng không, hình như chỗ cô vẫn gọi như vậy”.

“Ồ, nghĩa là bây giờ anh không thích cà phê?” “Tôi đang học uống trà. Là, jasmine tea.”

“Jasmine tea... Trà hoa nhài? Thực ra Trung Quốc chúng tôi có rất nhiều loại trà khác nhau. Anh biết mỗi trà hoa nhài thôi hay đã từng uống loại khác rồi nhưng thích mỗi trà hoa nhài? Tôi thấy trên máy nay chỉ phục vụ trà hoa nhài, lẽ nào vì loại này có giá thành rẻ?”

Đình Duy Thiên rót trà từ trong ấm ra một chiếc chén, “Cá nhân tôi thì cho rằng đó là bởi vì hoa nhài có hương thơm đậm đà, càng dễ dàng được những người thuộc diện ‘quỷ lão^{25*}’ giả như tôi ưa chuộng”.

**Tiếng Quảng Đông, dùng để chỉ những người đàn ông da trắng, vì người Quảng Đông cho rằng người da trắng đều có râu đỏ, mắt xanh.*

Cũng có ý kiến cho rằng từ này bắt nguồn từ thế kỷ XIX, khi người phương Tây xâm chiếm Trung Quốc..

“Trời đất, không ngờ anh còn biết cả từ ‘quỷ lão’ cơ đấy.” Tôi giơ ngón tay cái với anh ta, “Chẳng phải Thiết Quan Âm thơm hơn hay sao? Mùi hương của hoa nhài chỉ là hương thơm phảng phất bên ngoài”.

“Tôi là một cảnh sát hàng không đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, sao không biết những chuyện này chứ? Cô đừng bị vẻ ngoài của tôi đánh lừa.” Anh ta lắc đầu cười nhẹ.

“Không không không, ông anh vẫn còn non lắm.”

Tôi đặc ý lè lưỡi. Từ đoạn đối thoại vừa rồi có thể thấy đối với kiến thức về trà và văn hóa uống trà, anh ta mới chỉ dừng lại ở giai đoạn hiểu biết hời hợt. Người đàn ông này thật sự rất thú vị. Rõ ràng cùng là người Trung Quốc, nhưng hiểu biết về văn hóa Trung Quốc của chúng tôi lại thật quá khác nhau. Nếu muốn, còn rất nhiều thứ để cho anh ta học.

“Bố tôi rất thích những thứ như cờ vây, trà Trung Quốc, Kinh kịch... Ông ấy là một người si mê văn hóa Trung Quốc điển hình, vậy nên mới cưới mẹ tôi. Đúng rồi, bà ngoại tôi là mẫu phụ nữ Giang Nam truyền thống. Tôi cũng không hiểu tại sao bà không ở cùng chúng tôi tại Los Angeles mà lại sống một mình ở San Francisco. Chỉ vào dịp lễ, bảo mẫu mới đưa tôi tới thăm bà. Trong trí nhớ của tôi, bà uống trà Trung Quốc, dùng đồ gốm sứ của Cảnh Đức Trấn^{26*}. Bà tôi thường ngồi một mình trước ti vi, xem đi xem lại bản cũ phim Hồng Lâu Mộng, có lần còn vừa xem vừa khóc. Tôi biết bà rất nhớ quê hương, đó là nỗi nhớ mà tôi không thể hiểu được...”

** Cảnh Đức Trấn là một địa cấp thị của tỉnh Giang Tây, Trung Quốc. Thành phố này được mệnh danh là “thủ đô gốm sứ” do đây là nơi sản xuất gốm sứ có chất lượng với lịch sử 1700 năm.*

Dựa vào những gì anh nói, tôi có thể tưởng tượng ra hình ảnh một cụ bà lưng còng, mái tóc đã hoa râm, sống cô đơn ở Mỹ, cách biệt ngôn ngữ, chỉ có thể dựa vào những bộ phim cũ cùng những món đồ từ Trung Quốc để nguôi ngoai nỗi nhớ quê hương. Đó là một quãng đời về già cô quạnh tới dường nào.

Đình Duy Thiên trầm mặc nhấp một ngụm trà, “Thật xin lỗi, tôi lại lái nhái rồi. Chắc cô thấy phiền lắm, đúng không?”

Tôi vội vàng phủ nhận: “Không hề, tôi chỉ đang nghĩ, bà anh kiên quyết sống một mình tại San Francisco liệu có phải vì cộng đồng người Hoa ở đó khá đông hay không?”

“Ở đó phần lớn là người Hồng Kông di dân. Bà ngoại tôi vốn đâu có biết tiếng Quảng Đông. Điểm cộng duy nhất là ở San Francisco có khá nhiều siêu thị Trung Quốc, nhà hàng Trung Quốc cũng nhiều.”

Trên thế giới này có biết bao nhiêu người sống cô đơn một mình, mỗi người trong số họ lại có một nỗi bất hạnh riêng. Ông trời không cho tôi cơ hội được sống cùng bố mẹ đẻ, vậy nên tôi cũng không có người để gọi một tiếng bà ngoại, thậm chí tôi cũng không biết liệu bà ngoại mình có còn sống trên cõi đời này hay không, có phải bà cũng giống như bà ngoại của Đình Duy Thiên, sống cô quạnh như vậy? Nhưng may mắn là tôi có bố mẹ nuôi cùng ông bà nội, còn có một người anh trai ưu tú như vậy, bọn họ đã cho tôi một gia đình vô cùng ấm áp.

“Tôi quên chưa hỏi cô. Cô vẫn là sinh viên đúng không? Tỷ lệ sinh viên đủ khả năng dẫn tour du lịch nước ngoài là rất nhỏ.”

“Này, đừng có xem thường tôi nhé. Tôi chạy tour cũng được ba năm rồi đó.”

“Người khách tên Kỷ Tiểu Lộ đó trước khi lên máy bay có biểu hiện gì bất thường không? Ví dụ như về sức khỏe chẳng hạn, cô ta có kêu đau tim hay điều gì tương tự như vậy không? Còn nữa, tiếp viên hàng không của chuyến bay có nói lại với tôi, cô ta có xích mích với một gã hành khách khác? Hình như là vì một cốc nước ép hoa quả.”

“Tôi có thể khẳng định là cô ấy không hề đề cập gì đến việc sức khỏe có vấn đề. Chỉ có điều, lúc lên máy bay, Kỷ Tiểu Lộ không mặc bộ quần áo đó, không biết là do nóng quá hay lạnh quá nên thay ra. Có khả năng cô ấy đã thay đồ lúc ngồi trên máy bay, nên tôi mới không nhận ra cô ấy ngay. Còn việc cãi nhau thì đúng là có chuyện như vậy. Thôi Vệ Lương có thói quen cá nhân không tốt, ăn nhiều lại ngồi lấn chỗ cho nên họ có cãi vã vài câu. Nhưng chúng tôi đã lập tức tách họ ra, cũng không có chuyện gì nữa.”

“Được rồi.” Anh ta nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói, “Thời gian cũng không còn nhiều. Cô thông báo với mọi người trong đoàn sau giờ ăn trưa sẽ tiến hành kiểm tra an ninh.”

Bữa trưa là cơm kiểu Nhật, đồ ăn của mọi người giống hệt nhau, các món chính có thể lựa chọn là cơm lươn, cơm thịt nướng, cơm thịt bò truyền thống, cơm cà ri Nhật ăn kèm khoai tây cùng với tempura^{27*} và mì udon. Ba người nhóm Đàm Tấn Lỗi chọn cơm thịt nướng, vợ chồng Tưởng Liên Thành muốn ăn cơm lươn, Khương Lệ do dự một chút rồi lựa chọn tempura, chỉ có tôi và Thôi Tập Lương đứng trước giá thủy tinh

đựng đồ ăn suy nghĩ rất lâu. Tự dưng tôi lại không cảm thấy đói, có lẽ là do lúc trước uống nhiều cà phê quá nên giờ mới không muốn ăn gì. Nhưng nghĩ tới việc đồ ăn trên chuyến bay tới không được ngon, tôi đành nhắm mắt chọn đại, cuối cùng lấy suất cơm cà ri khoai tây kiểu Nhật. Chẳng mấy khi được tới Nhật, dù gì cũng nên ăn một vài món đặc sản. Thôi Tập Lương còn có vẻ đắn đo hơn tôi, đưa tay chỉ tới chỉ lui nhưng vẫn chưa chọn được món, cuối cùng mới miễn cưỡng lấy một suất cơm thịt bò truyền thống.

**Tempura là một món ăn của Nhật Bản gồm các loại hải sản, rau, củ tẩm bột mì rán ngập trong dầu..*

Anh tôi tới muộn, gọi một phần cơm lươn rồi ngồi xuống bên trái tôi.

Người phục vụ tới rót cho mỗi người một chén trà lúa mạch lạnh. Tôi bưng cốc, uống một hơi hết sạch. Trà này rất thơm, hơn nữa, giữa ngày hè nóng nực thế này, được giải khát bằng một ly trà lạnh thật sự rất dễ chịu.

Vợ chồng Bành Mỹ, Lý Quốc Kiến là hai kỹ sư cao cấp, nghe bọn họ nói chuyện công việc cũng có thể coi là một loại hưởng thụ, đề tài xoay vòng từ chất lượng công trình đến hàng loạt các vấn đề nóng trong xã hội. Tuy rằng hai người họ chỉ nói sơ qua chứ không đề cập đến những số liệu và đơn vị cụ thể nhưng tôi thấy rất thú vị. Tôi cầm chiếc muỗng ăn từng chút một, hai tai và hai mắt hoàn toàn dán trên người bọn họ. Anh chàng Đàm Tấn Lỗi làm công việc thiết kế phần mềm cũng tìm được người cùng ngành là Kim Lâm, hai người bọn họ ngồi nói chuyện với nhau, chỉ có điều quá thiên về kỹ thuật nên tôi nghe chẳng hiểu gì.

Chỉ có Khương Lệ bĩu môi. Cô ta chỉ ăn vài gắp mì rồi để bát sang một bên, ngồi vắt chân ngắm nghĩa móng tay. Bình hoa di động^{28*} như cô ta ngồi tại chỗ này có vẻ khá thừa thãi, đặc biệt là khi Đàm Tấn Lỗi cùng Khương Lệ nói về mã nguồn^{29*} và một số tài liệu, cô ta nghe thấy phiền, thậm liếc bợn họ mấy lần, sau đó liền đeo tai nghe, ngồi nghe nhạc. Di động của cô ta để trên bàn, đó là chiếc điện thoại của hãng N, màu đỏ, thân máy đầy những hình dán lấp lánh với nào trái tim, nào hình đầu thỏ - logo của hãng Playboy^{30*}, rồi thì khỉ Yoyo và Cici^{31*}... khiến người ta khó mà nhìn ra được hình dạng ban đầu của máy.

** Bình hoa di động chỉ những cô gái có vẻ ngoài xinh đẹp nhưng bên trong rỗng tuếch, không có chiều sâu..*

** Mã nguồn (source code) trong tin học được hiểu là một dãy các câu lệnh được viết bằng ngôn ngữ lập trình.*

** Hình ảnh đầu một chú thỏ có gắn thêm nơ trên cổ..*

** Hai chú khỉ này là emoticon thường thấy tại các blog, diễn đàn, mạng xã hội..*

Thôi Tập Lương đột nhiên cầm lấy điện thoại di động của Khương Lệ hỏi, “Ôi chao, sao mặt sau điện thoại của cô lại bị thiếu một góc thế này? Chỗ này từng dán ảnh chụp đúng không?”

Tôi đang tập trung nghe người xung quanh nói chuyện, Thôi Tập Lương bỗng nhiên nói sang chuyện khác, tôi cũng đưa mắt nhìn về phía chiếc điện thoại di động kia. Phần lưng của nó dán đầy hình dán, chỉ có phần chính giữa không có gì khiến mặt sau thừa ra một ô hình chữ nhật

có kích thước bằng một tấm ảnh nhỏ. Hơn nữa chỗ đó không chỉ trơn trượt mà còn đen đen, bẩn bẩn như còn sót vệt keo dính vậy.

Khương Lệ vội vàng giật lại điện thoại trên tay Thôi Tập Lương, “Không phải việc của anh! Đồ nhà quê, bà đây dán cái gì còn cần anh cho phép à?”

Tôi cảm thấy người phụ nữ này thật quá quái. Cho dù Thôi Tập Lương có đáng ghét đến thế nào đi chăng nữa thì anh ta cũng chỉ là tò mò hỏi chơi một chút mà thôi, cô ta cần gì phải như con ong chúa châm chích khắp nơi như vậy. Vì bị vụ cãi nhau này phá ngang, mọi người cũng chẳng còn hứng thú nói chuyện, có người cúi đầu uống trà, có người nhàn nhã ngắm phong cảnh. Không khí trên bàn ăn nhất thời rơi vào thế khó xử.

Tôi lên tiếng gợi chuyện, “Mọi người xuất ngoại mang theo những thứ gì vậy?”

Kim Lâm hẳn là rất hứng thú với đề tài của phụ nữ thế này, “Chồng tôi mang theo rất ít đồ, chỉ có mấy bộ quần áo. Nhưng phụ nữ chúng ta đi ra ngoài thì phiền phức hơn nhiều, nào thì kem chống nắng, đồ dùng vệ sinh cá nhân, rồi cả sữa rửa mặt nữa, không phải cứ nói đi là đi ngay được, mấy thứ thiết yếu hay đồ dùng khẩn cấp nhất định phải mang bên người, ví dụ như mấy loại thuốc chống dị ứng, thuốc giảm sốt, thuốc mỡ, bông băng”.

“Ồ, thật sao? Vậy mọi người có ai mang theo thứ gì để chơi không? Như tú lơ khơ chẳng hạn?”

Đàm Tấn Lỗi nói, “Tôi mang theo máy PSP^{32*} để nghe nhạc, đọc truyện, còn có thể chơi trò đua xe. Hướng dẫn viên Lý có thể tới chỗ tôi mượn”.

**PSP là viết tắt của PlayStation Portable, là một thiết bị chơi game di động do Sony Computer Entertainment sản xuất. Chiếc máy này có nhiều chức năng như: nghe nhạc, xem video, chơi game, lướt web,....*

Tôi vừa định kiểm soát từ chối thì có tiếng người chạm rai trả lời bên tai, “Trong vali của anh có PSP, NDSL, N-gage, GBA^{33*}, Tỉnh Tỉnh có muốn mượn chơi không?”

**Các thiết bị chơi game nổi tiếng: PSP của Sony, NDSL của Nintendo (chú thích 23), N-gage là chiếc điện thoại chuyên để chơi game của Nokia, GBA (The Game Boy Advance) cũng của Nintendo..*

Anh trai tôi luôn như vậy. Khi nhìn người khác ánh mắt anh rất chân thành, khiến cho người ta không thể chối từ, giống như anh thật sự muốn cho tôi mượn những thứ đồ này chứ không phải chỉ vì muốn giúp tôi từ chối Đàm Tấn Lỗi. Nhưng tôi biết, mấy cái máy chơi game kia vốn là bảo bối của anh. Lúc ở nhà, đến chạm vào anh còn không cho, làm gì có chuyện tốt bụng cho tôi mượn chơi chứ. Niềm yêu thích với thiết bị điện tử của anh đã đạt đến trình độ người thường như tôi không thể nào hiểu được. Lúc còn nhỏ, tôi đã từng thấy anh tháo tung cái tivi và đồng hồ đeo tay của bố, rồi vu vạ cho tôi.

Tôi thâm tức giận, cọt nhả tiếp lời anh, “Anh nghĩ thật chu đáo, đi ra nước ngoài còn mang theo nhiều thứ như vậy. Đúng rồi, lần này anh phải cẩn thận, lần trước lục túi của anh tìm máy chơi game em còn tìm thấy mấy hộp ‘áo mưa’ đấy”.

Kim Lâm bất ngờ đến mức phụt cả trà trong miệng lên bàn, đưa tay che miệng, không ngừng ho khan. Tay cầm chén trà của Đàm Tấn Lỗi cũng run lẩy bẩy, chẳng mấy chốc mà bị chuột rút mất. Khương Lệ nói

chuyện vẫn khó nghe như trước, “trưởng đoàn Phó ngây thơ quá. Máy thứ như thế phải để ở túi quần sau, chứ ai lại cho vào trong túi hành lý. Một tối anh có thể dùng hết mấy cái chứ!”

Phó Gia không hổ là ông anh đã quá quen với đường đi nước bước của tôi, anh nâng chén trà lên thổi nhẹ, “Tĩnh Tĩnh, em nhìn lầm rồi. Hai cái hộp đó là ‘Vòng rung Durex^{34*}’”.

**Vòng rung Durex Play Vibrations là một đồ chơi tình dục của Durex..*

Không uống trà mà tôi cũng bị nước bọt của mình làm cho mắc nghẹn. Những người khác đều im bật, gương mặt ai cũng lộ vẻ lúng túng, không biết phải nói gì vào lúc này.

Tưởng Liên Thành ưỡn bụng, đập tay xuống mặt bàn mắng một câu, “Khá lắm!”

Tôi then tới mức muốn chuồn ngay tức khắc. Tôi và Phó Gia đúng là không có quan hệ huyết thống mà. Phó Gia chắc chắn không phải là người bình thường. Nói dối mà mặt không biến sắc, hơn nữa còn tự vu oan cho mình, vậy thì sự thật chỉ có hai điều: một là công lực của tôi còn chưa đủ, hai là anh mạnh hơn tôi quá nhiều.

Chính vào lúc tôi rút ra được kinh nghiệm xương máu, tự biết khó mà lui thì Phó Gia xoa đầu tôi, vờ làm bộ gia trưởng, “Tĩnh Tĩnh à, em không nói thì anh cũng không nhớ ra, lần trước trong túi của anh có ba hộp vòng rung, anh còn thắc mắc sao lại thiếu một hộp đó.”

Mặt tôi đỏ lên, nháy bật dậy, “Anh! Anh!”

Mọi người đều tỏ vẻ thông cảm. Nhìn đi, ăn trộm con gà không xong còn bị mất năm gạo, tôi đúng là hết khôn dòn đến đại mới đi chọc anh mình.

Kim Lâm còn tìm cách giải vây cho tôi, nói, “Cô bé còn nhỏ mà, chắc chỉ nói vui thôi”.

Tôi im lặng. Lúc này ngoại trừ việc im lặng tôi còn có thể làm gì sao? Trận này tôi thua rất thê thảm, ngay cả cơ hội ho he cũng không có, trực tiếp bị chìm chết bởi nước miếng của quần chúng nhân dân. Tôi muốn khóc. Tốt xấu gì hai chúng tôi cũng ăn cùng bàn nhiều năm như vậy, cần gì phải đẩy nhau vào đường cùng thế này? Đáng giận nhất là anh không hề có ý định buông tha cho tôi, tiếp tục yêu chiều xoa đầu tôi, “Tĩnh Tĩnh ngoan, chờ khi nào em kết hôn, anh sẽ tặng cho em mười tám loại vũ khí”.

Mí mắt dưới của Đàm Tấn Lỗi giật giật. Người như anh ta cũng không chịu nổi nữa, bèn nói một câu, “Mặt em gái anh đỏ ửng như quả cà chua rồi kìa, đừng trêu chọc cô ấy nữa”.

Phó Gia nhìn đồng hồ, “Mọi người ăn xong rồi thì về phòng đi. Đúng ba giờ tập hợp tại đại sảnh để trả phòng”.

Sân bay Fukuoka của Nhật Bản nằm ở 33 độ 35 phút vĩ Bắc, 130 độ 27 phút kinh Đông. Nơi đây từng là căn cứ không quân Itazuke của quân đội Mỹ, vậy nên nó còn có tên là sân bay Itazuke. Sân bay này có một đường băng dài 2.800 mét rộng 60 mét đi theo hướng Nam Bắc, số lần cất cánh và hạ cánh mỗi năm đạt 140.000 lần. Bãi đậu máy bay có 44 chiếc cầu hành khách. Năm ngoái, tổng số lượt hành khách trong nước và quốc tế tới sân bay lên đến hơn 19 triệu người. Tần số hàng không là 114.5MH.z, kí hiệu nhận biết là DGC. Quyển tạp chí trong tay tôi chính là bản giới thiệu tóm tắt về sân bay Fukuoka, được in bằng ba ngôn ngữ Nhật, Anh và Trung, vậy nên tôi có thể đọc hiểu hết sức dễ dàng. Anh trai coi tôi như người theo hầu, mới hai giờ đã phái tôi xuống ngồi tại đại

sánh khách sạn, lấy lý do nghe rất mỹ miều là để phục vụ các thành viên trong đoàn theo tiêu chuẩn “khách hàng là Thượng đế”. Thực tế là anh quá rảnh rỗi nên mới kiếm chuyện sai bảo tôi.

Vốn dĩ chúng tôi bay trên chuyến bay số hiệu AA7574 nhưng do nguyên nhân đặc biệt nên phải hạ cánh khẩn cấp xuống sân bay Fukuoka. Tuy nhiên bản thân sân bay Fukuoka cũng không có đường bay thẳng tới Los Angeles, do đó, chúng tôi đổi lại hành trình: đầu tiên là đi chuyến bay của hãng hàng không ANA^{35*} sẽ cất cánh vào lúc 21 giờ 35 phút và hạ cánh lúc 23 giờ tại sân bay quốc tế Narita^{36*} của Nhật Bản, sau đó sẽ đổi sang chuyến bay của hãng Korean Air^{37*} đi Los Angeles lúc 2 giờ 55 phút.

** Công ty cổ phần All Nippon Airways, tên tiếng Nhật là Zennikkū, viết tắt ANA, là một hãng hàng không có trụ sở tại Tokyo, Nhật Bản..*

** Sân bay quốc tế tọa lạc tại Narita, Chiba, Nhật Bản, phía Đông của Vùng Đại Tokyo. Narita là điểm kết nối hàng không chính giữa châu Á và châu Mỹ..*

** Korean Air là hãng hàng không lớn nhất có trụ sở tại Hàn Quốc..*

Theo tôi, nếu tóm lược lại thì hành trình mới đại để sẽ là: Thượng Hải, Trung Quốc -> Sân bay Fukuoka, Nhật Bản-> Sân bay Narita, Nhật Bản-> Los Angeles, Mỹ.

Tuy rằng hành trình mới này nghe có vẻ vừa dài vừa khiến người ta phát cáu, nhưng lịch bay thế này đã là nhanh nhất rồi.

Đàm Tấn Lỗi là người đầu tiên kéo vali hành lý xuống lầu. Tôi thu thẻ phòng, sau đó nhanh chóng giúp anh ta hoàn tất thủ tục trả phòng.

“Có chuyện này tôi nghĩ nên nói với cô.”

“Ồ?” Tôi gãi đầu, tên này lại muốn làm cái gì đây. “Có phải cô đã từng sống tại Thâm Quyến đúng không?” Cách thức làm quen của anh ta đã quá cũ, thà trực tiếp hỏi tôi kiểu, “Cô gái à, cô thích ăn ớt chuông không?” nghe còn khá hơn.

“Làm sao mà anh biết được chứ? Trước kia chúng ta chưa từng gặp nhau.” Tôi phủ nhận chắc như đinh đóng cột.

“Tại cô nhi viện, không phải sao?” “Cô nhi viện? Cô nhi viện nào?”

Chắc chắn là tôi đã từng sống tại cô nhi viện, đây là điều không phải bàn cãi. Nhưng khi vừa được sáu tháng tuổi tôi đã được bố mẹ hiện tại nhận nuôi, cho nên cô nhi viện đó tròn méo ra sao tôi cũng không rõ.

Âm lượng của Đinh Duy Thiên lại cao hơn một nấc, “Chính là cô nhi viện Dương Quang đó, cô không nhớ sao?”

Tôi nhớ mang máng trong ngăn kéo của mình có một quyển sổ nhỏ rất đẹp của cô nhi viện Dương Quang. Mẹ không cho tôi vút, nói là để làm kỷ niệm. Nhưng mà, cả nước đâu chỉ có mỗi một cô nhi viện mang tên này. Anh ta ở Thâm Quyến, tôi sống tại Thượng Hải, xác suất quen biết nhau có thể lớn đến thế sao? Con gái càng trưởng thành diện mạo càng thay đổi, làm sao anh ta có thể nhận ra tôi nếu mới chỉ gặp tôi lúc tôi sáu tháng tuổi? Nói đi cũng phải nói lại, nếu như tính theo tuổi tác thì khi đó, anh ta cũng chỉ mới có ba tuổi, vậy thì anh ta là siêu nhân hay người dơi mà có thể nhớ được tôi lâu như vậy? Khi còn bé tôi đã gây ra chuyện tày đình, trời không dung đất không tha gì mà lại khiến anh ta nhớ mãi không quên? Nếu là như vậy, tôi càng không thể thừa nhận.

Tôi thành thật nói với anh ta, “Anh Đàm, tôi nghĩ anh nhận lầm người rồi”.

Người ta vẫn nói, người làm kỹ thuật ai ai cũng nghiêm túc, Đàm Tấn Lỗi trông có vẻ phải nói rõ bằng được mọi chuyện với tôi mới chịu thôi. Anh ta lục lọi tìm kiếm trong điện thoại di động một lúc, sau đó giơ ra trước mặt tôi, “Nhìn đi, đây chẳng phải là cô hay sao?”

Người trong bức ảnh quả thực là... giống tôi. Cô bé mặc một chiếc áo sơ mi màu đỏ sậm, ngồi ngay ngắn. Đáng tiếc, bức ảnh hơi mờ, hơn nữa lại được chụp bằng điện thoại di động nên khá khó nhìn. Nhưng tôi có thể hướng mắt về phía Thiên An Môn mà thôi, tôi chưa bao giờ mặc bộ quần áo nào như vậy. Mọi người có thể nói xấu tôi nhưng không thể bôi nhọ “gu” thời trang của tôi.

Tôi mở chức năng chụp ảnh trên điện thoại di động của anh ta rồi tạo dáng tự chụp cho mình một bức.

“Ôi chao, thật quá kì diệu, đúng là rất giống nhau.”

Quả nhiên, cùng qua một khâu xử lý, hai người trong hai bức ảnh trông càng giống nhau hơn. Tôi cảm thấy rất thú vị, không ngờ trên đời này lại có người giống mình như vậy.

“Cô ấy làm gì vậy? Đang làm việc tại cô nhi viện sao? Sau khi về nước anh dẫn tôi đi gặp người này được không?”

Đàm Tấn Lỗi khá ngại ngùng, gãi gãi cổ, “Thông tin cụ thể thì tôi không rõ lắm. Tôi cũng chỉ thấy cô ấy qua bức ảnh này thôi. Từ hôm qua sau khi thấy cô, tôi cứ suy nghĩ mãi về việc này, ai ngờ vẫn nhận nhầm người”.

Thảo nào lúc vừa gặp mặt, tôi cứ thấy cách anh ta nhìn mình có gì đó kì lạ, thì ra là muốn nhận người quen mà lại không dám. Cái tên này thật là, chuyện có vậy mà không chịu nói sớm, làm tôi hiểu nhầm anh ta mãi.

Tôi là một đứa trẻ ngoan, biết sai sẽ sửa, vì vậy bèn chủ động lấy lòng vị đại ca này, “Vậy anh Đàm làm gì ở cô nhi viện đó thế?”

“Tôi lớn lên tại cô nhi viện Dương Quang. Khi còn bé không cảm thấy thích thú gì, nhưng sau khi lên đại học, năm nào tôi cũng trở lại đó một hai lần.”

“Ồ, chẳng trách...”

Nếu nói theo cách của anh ta, có phải tôi cũng nên tìm về cô nhi viện đã từng tiếp nhận mình hay không? Tuy rằng tới đó tôi cũng chẳng giúp được gì, nhưng ít nhất thì về tình về lý cũng nên tới thăm, đi dạo một vòng, cảm ơn những con người tốt bụng ở đó.

“Đang nói chuyện gì vậy?”

Đến tận khi Phó Gia cắt ngang cuộc nói chuyện tôi mới nhận ra rằng anh đã bước từ thang máy đến chỗ tôi từ lúc nào mà tôi chẳng hề hay biết.

Nhìn là biết anh vừa tắm xong, tóc vẫn còn ẩm. Anh mặc một chiếc áo phông có mũ màu trắng sữa, khuỷu tay khoác một chiếc áo sơ mi màu be. Tôi đưa điện thoại cho anh xem như đang dâng vật báu, “Anh, mau nhìn bức ảnh này, có phải người trong ảnh trông rất giống em không?”

Anh thất thần mấy giây, sau đó mới nói, “Chẳng giống chút nào. Đừng nghịch nữa, bắt đầu làm việc đi”.

"Hứ, anh có thèm nhìn không vậy, chưa nhìn mà đã kêu không giống, không giống chỗ nào chứ, vô vị." Tôi tức giận nên to tiếng với anh. Phó Gia là thế đấy, khiến người ta đến chết cũng không ưa được con người này.

Mọi người lục tục xuống sảnh khách sạn, sau khi cả đoàn làm thủ tục trả phòng xong xuôi, chúng tôi chỉ mất có hai mươi phút ngồi xe buýt tới sân bay. Rất nhanh, chúng tôi đã gia nhập cùng nhóm hành khách đang đứng đợi kiểm tra an ninh. Tôi nghe ngóng được từ những hành khách ở xung quanh rằng chiều hôm nay, nhân viên an ninh vô cùng bận rộn, việc kiểm tra đồ đạc tùy thân của hành khách cũng nghiêm ngặt hơn, cẩn thận rà soát xem có ai mang theo đồ kim loại, cất giấu vũ khí, chất lỏng hay các vật phẩm bị cấm hay không.

Từ rất xa tôi đã nhìn thấy Đinh Duy Thiên, rõ ràng là anh ta cũng chẳng giúp gì được ở chỗ này, chỉ có thể ngồi ngây ra đó. Hơn thế nữa anh ta còn một mình chiếm nửa cái băng ghế dài, giống kiểu người “chiếm phòng vệ sinh nhưng không đi vệ sinh^{38*}”, hành khách qua lại đều nhìn anh ta bằng ánh mắt khác thường. Đúng như lời anh ta nói, anh ta chỉ là một cảnh sát hàng không quốc tịch nước ngoài, không có tư cách cùng tham gia kiểm tra với nhân viên an ninh của sân bay Fukuoka. Anh ta chỉ chấp tay sau lưng ngồi một bên quan sát, có lúc nghiêng đầu nhìn ngó máy quét, có lúc lại nhìn chằm chằm một hành khách nào đó. Lòng mày của anh ta từ đầu cho tới giờ vẫn nhíu chặt đến độ có thể kẹp chết con ruồi hoặc thứ gì to hơn một chút, như con bướm đêm chẳng hạn. Anh ta có vẻ rất sốt ruột, ngón cái trên bàn tay phải không rời khỏi bàn phím điện thoại, giống như đang chờ đợi một điều gì đó.

**Ý chỉ việc chiếm chỗ nhưng lại không làm việc gì cả.*

Tôi cố gắng không nhìn Đinh Duy Thiên nữa, có như vậy mới không chịu ảnh hưởng từ anh ta. Bằng không, với tính tình của tôi, người khác sốt ruột một thì tôi sốt ruột mười, người ta mới châm lửa thì chỗ tôi đã đốt nhà rồi. Đinh Duy Thiên bây giờ trông nghiêm túc đến mức khiến

người ta thấy sợ hãi, giống như một quả bom hẹn giờ, sơ sẩy một chút là phát nổ. Tôi không hiểu rốt cuộc là tình huống nghiêm trọng đến mức nào mà có thể khiến anh ta căng thẳng đến vậy.

"Chờ một chút, xin chờ một chút."

Đình Duy Thiên dùng tiếng Anh nhờ nhân viên an ninh kiểm tra vali của một vị khách nữ. Mấy người bọn họ lật qua lật lại chiếc vali, sau đó cảnh sát lấy ra một đôi giày cao gót. Đôi giày này có màu đen, còn mới khoảng 80%, gót giày nhỏ và nhọn, cao tầm năm đến sáu xen-ti-mét, cũng không phải là quá cao. Nhân viên an ninh nói với hành khách nữ đó vài câu, sau đó bọn họ đem đôi giày này bỏ vào túi, giao cho nhân viên sân bay tiến hành chuyển sang hành lý ký gửi. Tôi không hiểu bọn họ đang làm gì, những người mang theo giày cao gót trong vali không nhiều, do đó công việc của bọn họ cũng không có tiến triển gì khả quan, giày chuyển sang hành lý ký gửi cũng chỉ có ba đôi thôi.

Đoàn của chúng tôi chậm chậm di chuyển.

Dựa theo quy định nội bộ của công ty du lịch, Phó Gia là người đầu tiên đi tới khu vực kiểm tra, sau đó đến Thôi Tập Lương, Khương Lệ, Kim Lâm, Tưởng Liên Thành, Bành Mỹ, Lý Quốc Kiến, Đàm Tấn Lỗi. Hầu như vali của ai cũng đều đã mở ra, sau đó đều được cho qua. Cuối cùng tới tôi đưa hành lý của mình tới bàn kiểm tra. Chúng tôi đứng ở đầu kia của khu kiểm tra, chờ hành lý của mình đi qua máy quét an ninh. Hai chân tôi đã tê rần vì đứng lâu, tôi uốn éo tới lui bên bàn kiểm tra. Với một cô gái trẻ tuổi, xinh đẹp lại thông minh như tôi, đây quả thực là một buổi chiều tẻ nhạt. Tôi nhìn lướt qua màn hình của máy quét an ninh, sau đó cúi đầu chỉnh lại tóc.

"Chờ đã!" Tôi kêu lên.

"Có chuyện gì vậy?"

"Trong va li của tôi có vật lạ."

Đình Duy Thiên lao đến nắm chặt cánh tay tôi, "Cô nói cái gì? Lặp lại lần nữa".

"Trong va li của tôi có hai cái gì đó! Hình dạng rất lạ."

Nhân viên an ninh sân bay và Đình Duy Thiên lập tức cho mở vali của tôi ra. Tầng trên là vài bộ quần áo, tiếp theo là túi thuốc khẩn cấp, túi đồ trang sức. Tôi vội đưa thứ mình cho là khả nghi ra. Đó là hai cái túi nilon màu đỏ căng phồng.

"Để tôi."

Đình Duy Thiên nhận lấy chiếc túi, mở ra. Bên trong là một thứ gì đó được bọc lại bằng một tấm giấy than màu xanh lam, ấn xuống có vẻ khá cứng. Sau khi lớp giấy than được mở ra, tất cả mọi người đều kêu lên đầy sợ hãi: một đôi giày nữ mũi nhọn, màu đỏ như máu, phía trước còn được đính một bông hoa nghệ thuật cùng màu, màu hoa diễm lệ rực rỡ khiến người ta run sợ.

"A!" Tôi, Kim Lâm và Khương Lệ sợ hãi, đồng thời hét lên. Tại sao lại như vậy chứ, thật đáng sợ!

Đôi giày này bất kể là kiểu dáng hay màu sắc đều giống y như đôi giày trên máy bay ngày hôm qua, chỉ có điều gót giày đã bị người ta bẻ mất, nên lúc đi qua máy quét mới không phát hiện ra. Hơn nữa việc nó được bọc bởi lớp giấy than màu xanh lam cũng sẽ cản trở khả năng cảm quang của máy. Là ai, ai đã nhét thứ này vào trong hành lý của tôi một cách thần bí như thế? Vali của tôi để trong phòng, có khóa cẩn thận, ngoại trừ tôi ra thì chưa hề có ai tiếp xúc với nó. Như vậy là ai, rốt cuộc

là ai? Tôi nơm nớp lo sợ, vội xếp lại đồng hồ rồi kéo khóa va li lại. Sự việc trưa hôm qua đã khiến tôi lo lắng muốn chết rồi, bây giờ gặp phải chuyện này tôi lại càng sợ hãi hơn. Máy việc kì lạ thế này năm nào cũng có nhưng năm nay sao lại nhiều như vậy?

Đình Duy Thiên đưa đôi giày cho nhân viên an ninh, những người còn lại an ủi tôi mấy câu rồi lục tục tới sảnh chờ để nghỉ ngơi. Tôi rầu rĩ ngồi xuống ghế. Nếu không có sự việc này, có lẽ tôi đã hơn hở cùng đám Khương Lệ lượn vào mấy cửa hàng miễn thuế tại sân bay Nhật Bản, nhưng bây giờ, tôi thậm chí còn chẳng buồn nhúc nhích. Đây là trò đùa của ai vậy, nếu để tôi biết được thì...

"Tôi nói này..."

"Anh nói đi..." Lúc tôi ngẩng đầu lên, Đình Duy Thiên đã đứng ngay trước mặt.

"Tôi không biết chuyện này có làm cô mất hứng không?"

"Chuyện gì cơ?"

"Ừm, hỏi chuyện này có vẻ không được hay lắm." Anh ta vuốt cằm cố làm ra vẻ thần bí.

"Có chuyện gì thì nói nhanh lên, không tôi đuổi anh đi bây giờ."

"Chuyện này là cô bảo tôi nói đó nhé..." "Nói đi."

Đình Duy Thiên ghé sát vào tôi, làm ra vẻ vô cùng thần bí, "Lúc này khi mấy người kia kiểm tra hành lý của cô, tôi có nhìn thấy nội y của cô. Ngực của cô cũng được lắm, là size C+ đúng không?"

"..." Tôi phì cười. Đình Duy Thiên đúng là một người thú vị, lúc nào anh ta cũng có thể tìm ra chuyện để chọc cười tôi. Trông Đình Duy Thiên vô cùng nghiêm túc, không giống như đang nói đùa, mà giống như đang

thảo luận một chuyện gì đó rất hệ trọng, điều này khiến tôi tạm quên đi nỗi lo sợ của mình.

"Anh nói bậy, không phải là C+." "Vậy số đo của cô là bao nhiêu?"

"Anh có thấy việc hỏi về ngực của phụ nữ là rất mất lịch sự không?"

Anh ta giả vờ làm vẻ khó xử, "Thì đúng là như vậy, nhưng cô cho phép rồi nên tôi mới dám hỏi đấy chứ".

Không hiểu anh ta biến đâu ra một bình cà phê nóng, đưa cho tôi rồi nói, "Cô đừng suy nghĩ lung tung. Lúc còn nhỏ người lớn trong nhà không dạy cô, ở nhà phải nghe lời bố mẹ, ra đường phải nghe lời các chú cảnh sát à?".

Tôi mỉm cười. Vị cảnh sát này luôn biết cách khiến người ta yên tâm. Trông anh giống như đang chơi một ván cờ và chuỗi chuyện khó tin này cũng chỉ tựa như những nước cờ. Chẳng lẽ tất cả những chuyện này chưa đủ để khiến anh ta mất bình tĩnh?

Anh ta giả vờ ra vẻ dạy dỗ, "Khi còn bé tôi từng đọc một quyển sách, trong đó có viết: Augustinô thành Hippo^{39*} đã từng ví ý chí của con người như một con ngựa phục tùng mệnh lệnh của người cưỡi, còn Thượng Đế và ác quỷ là người cưỡi ngựa. Ngài nói, nếu như Thượng Đế điều khiển ngựa thì người sẽ là một người cưỡi ngựa lý trí và sáng suốt, không chỉ có tư thế cưỡi đẹp mà bước chạy của ngựa cũng từ tốn, ung dung, luôn nằm trong tầm kiểm soát. Nhưng ác quỷ thì ngược lại, hẳn chẳng khác nào một kẻ cưỡi ngựa ngu dốt, điều khiển cho ngựa chạy về phía không có lối ra, hoặc nhảy vào mương máng hay nhảy xuống vách đá, làm cho ngựa trở nên hung ác và đầy dã tính".

**Augustinô thành Hippo (sinh ngày 13 tháng 11 năm 354 và mất ngày 28 tháng 8 năm 430), còn gọi là thánh Augustinô hay thánh Âu Tinh, là một trong những nhân vật quan trọng nhất đóng góp cho sự phát triển của Cơ Đốc giáo ở phương Tây..*

Tôi không hiểu, “Ý của anh là muốn tôi học làm một người cưỡi ngựa giỏi?”

“Ý tôi không phải là muốn cô trở thành thần thánh hay gì cả. Thượng Đế ban cho chúng ta khuyết điểm, vì vậy chúng ta mới trở thành con người^{40*}.”

** Đây là câu nói được trích trong vở Antony and Cleopatra của William Shakespeare. Nguyên gốc: “But you gods, will give us. Some faults to make us men”..*

“Câu này tôi biết, là của Shakespeare.”

“Đúng vậy. Thực ra cô không thể yêu cầu tôi mà tôi cũng không thể bắt buộc cô phải làm được như thánh nhân, chỉ có thánh nhân mới có thể kiểm soát được ý chí của chính mình, không e sợ nguy hiểm trước mặt. Nhưng tôi sẽ động viên, khích lệ cô. Khi tất cả chúng ta đoàn kết lại thì dù có nguy hiểm thế nào cũng không đáng sợ, những tội ác xấu xa cũng không thể nào thực hiện được.”

Càng ngày tôi càng tò mò hơn về anh ta, “Tôi cảm thấy những triết lý anh nói rất sâu sắc, nhưng đôi khi anh vẫn vô tình lộ ra vẻ lưu manh. Cảnh sát Đinh, rốt cuộc anh là ai vậy?”

Anh ta giơ tay gõ đầu tôi, “Ai, là đàn ông chứ là ai. Cô có muốn kiểm tra thử không?”

“...”

Trong lúc tôi và Đinh Duy Thiên nói chuyện, Phó Gia đã đi tới quầy lễ tân xác nhận lại thông tin chuyến bay. Từ chỗ tôi nhìn sang có thể thấy chiếc áo phông trắng như tuyết cùng bóng lưng nhanh nhẹn của anh. Anh nghiêm túc lật xem cuốn sổ nhỏ bên quầy lễ tân sau đó cẩn thận đặt lại chỗ cũ. Lúc này anh đã xác nhận xong, xoay người nhìn về phía chúng tôi.

Đi đến trước mặt chúng tôi anh mới mở lời, “Ngài cảnh sát đây dường như rất có hứng thú với em gái tôi.”

Đinh Duy Thiên khịt mũi, không hề che giấu, “Đúng là như vậy”.

Phó Gia khẽ cười, “Tôi cũng nghĩ vậy”.

Được lắm, hai vị này vị nào cũng rất thẳng thắn, không ai kém ai.

Phó Gia nói, “Chỉ có hứng thú với em gái tôi là không đủ. Với nhà chúng tôi thì anh cần phải có một vài điều kiện nhất định”.

“Điều kiện gì? Là có xe, có nhà hay là lương một năm bao nhiêu?” Đinh Duy Thiên lại nói bằng giọng bỡn cợt. Dĩ nhiên anh ta không coi điều Phó Gia nói là thật mà chỉ đang trêu anh tôi.

“Mấy điều này không cần thiết. Điều kiện là nhất định phải đủ thọ để bảo vệ con bé cả đời. Nhưng theo tôi thấy thì ngài đây còn chưa làm được.”

“Ý anh Phó đây là tôi rất dễ đi gặp Thượng Đế sao?” “Tôi đã nói gì đâu.”

Tôi nhìn Đinh Duy Thiên một chút rồi lại nhìn sang Phó Gia, sao đề tài này lại gây khó chịu như vậy chứ.

21 giờ 40 phút, máy bay của chúng tôi cất cánh, đến 23 giờ 10 phút thì hạ cánh an toàn xuống sân bay quốc tế Narita. Cả người tôi mệt mỏi rồi, khách sạn sân bay Narita tròn méo thế nào cũng nhìn không rõ, mơ

mơ màng màng cùng đoàn người làm thủ tục nhận phòng, chia phòng, sau đó dang rộng tứ chi, nằm bẹp trên giường.

Đương nhiên, tôi không quên vừa ngáp vừa mở sổ viết nhật ký.

Chào bố mẹ thân yêu trên thiên đường!

Ngày hôm nay cũng không có nhiều chuyện xảy ra, chỉ có điều con đã phải xem một chương trình ti vi rất kì lạ, cộng thêm một chuyện khiến con khá để ý, đó là một đôi giày quái dị xuất hiện trong vali của con. Chắc hẳn bố mẹ biết đây là trò đùa của ai đúng không, vậy bố mẹ nhớ nói cho con biết trong mơ nhé.

SỔ tay công tác của Đinh Duy Thiên (nội dung bản dịch)

Thứ bảy, ngày mừng 3 tháng 7, ANA 21:35..

Dành thời gian tiếp đón người nhà của Kỹ Tiểu Lộ. Điều bất ngờ nhất là bố mẹ của cô ấy không tỏ ra kích động như tôi dự đoán. Tôi không hề cảm nhận được nỗi đau mất đi người thân từ họ, mà có vẻ như họ quan tâm tới vấn đề bồi thường nhiều hơn. Trong thời gian chúng tôi ở lại Nhật Bản, không có cách nào đưa ra kết luận về cái chết của cô ấy, vì vậy giờ chưa phải lúc bàn về vấn đề bồi thường. Buổi sáng, tôi tiến hành đàm phán nhiều lần với bên hàng không Nhật Bản, cuối cùng họ cũng đồng ý giúp chúng tôi chuyển thi thể Kỹ Tiểu Lộ về Trung Quốc.

Theo như khai báo của người nhà, Kỹ Tiểu Lộ không có tiền sử mắc bệnh tim, cũng không hề mắc các chứng bệnh tương tự. Thậm chí cô ta từng tham gia đội chạy dài của trường. Chỉ đành trông chờ vào kết quả khám nghiệm tử thi khi về nước.

Trong thời gian nghỉ tại khách sạn ở sân bay Fukuoka đã xuất hiện một đoạn tín hiệu kì lạ, không rõ nguyên nhân.

Trong thời gian kiểm tra hành lý, hướng dẫn viên du lịch Lý Tĩnh phát hiện một đôi giày cao gót màu đỏ trong vali. Hiện tại chưa rõ ai là chủ sở hữu đôi giày này, cũng không ngoại trừ việc đây chỉ là trò đùa của Lý Tĩnh.

Kết quả kiểm tra đôi giày cao gót màu đỏ trên máy bay ngày hôm qua như sau:

Không phát hiện được dấu vân tay nào khả dụng, không phát hiện vết máu hay các chất tương tự khác, màu đỏ bên ngoài là một lớp sơn phủ.

Đôi ngủ li bì mãi, qua giờ ăn sáng mới dậy được. Bữa trưa của tôi chỉ là một túi bánh mì anh trai đưa cho trước khi lên máy bay. Ra ngoài làm việc đương nhiên không thể đòi hỏi như lúc nghỉ ở nhà, cứ ăn tạm bợ vậy cho xong, về đến nhà thì tha hồ đánh chén, thịt cá ê hề.

Lúc 12 giờ, chúng tôi kéo đến quầy làm thủ tục của hãng Korean Air. Tôi cùng Phó Gia đều thở phào nhẹ nhõm, giống như tất cả những gì xảy ra lúc trước chỉ là màn khởi động làm ấm người, cho tới lúc này mới là nhiệm vụ chính.

Từ rất sớm, Khương Lệ đã ngồi cạnh Bành Mỹ. Dường như hai người này có rất nhiều đề tài chung về mỹ phẩm để tán gẫu. Kim Lâm cúi đầu ngồi thần thờ, còn Tưởng Liên Thành thì hết ăn rồi lại ngủ, hai vợ chồng họ ai làm việc riêng của người nấy, chẳng ai quan tâm tới ai. Người không được yêu thích nhất - Thôi Tập Lương cùng cái người cứ dính lấy tôi - Đàm Tấn Lỗi chủ động đề nghị ngồi cũng dãy ghế với tôi.

Chẳng có gì diễn tả nổi sự tẻ nhạt của hai con người này, sau năm phút là chúng tôi đã chẳng còn chuyện gì để nói. Đáng ghét nhất là bọn họ lại nhét tôi vào ghế giữa, cử động cũng không tiện chứ đừng nói đến việc đứng lên đi vệ sinh. Chỉ cần tôi hơi động đậy, dịch mông một tẹo là hai người kia cảm nhận được ngay. Sau vài lần như vậy, tôi đành phải cố gắng không nhúc nhích, không uống nước, hết sức kiềm chế đi vệ sinh.

Chuyến bay dài chín tiếng mới qua được ba tiếng rưỡi mà tôi tưởng chừng như mình sắp mọc nấm đến nơi, người cũng sắp nát tại chỗ rồi.

Hình thức giải trí chủ yếu trên máy bay là xem phim, nhưng quay đi quay lại cũng chỉ có mấy bộ phim. Mấy phim chẳng cũ cũng chẳng mới này tôi đều đã xem rồi nên không còn thấy hay nữa. Vì đây không phải là máy bay cất cánh từ Trung Quốc, do đó chủ yếu là phim Hàn Quốc kèm phụ đề, dĩ nhiên là phụ đề tiếng Nhật. Mấy bài hát cũng là nhạc Hàn Quốc. Vì không hiểu nên tôi cũng chẳng có hứng nghe. Đổi đi đổi lại một lúc tôi quyết định xem kênh thể thao, dĩ nhiên trên máy bay thì không thể nào có chương trình trực tiếp được mà chỉ là vài video quay lại từ trước: giải đấu ATP tour^{41*}, còn có cả giải Shanghai Masters^{42*} mà tôi thích xem nhất.

**ATP tour là các giải quần vợt do Hiệp hội quần vợt nhà nghề (ATP) tổ chức..*

**Shanghai Masters là một giải đấu bida chuyên nghiệp..*

Tôi chọn bữa một trận đấu kinh điển giữa Ronnie O'Sullivan^{43*} và John Higgins^{44*} trong trận bán kết Shanghai Masters năm 2009. Trong khoảng bốn mươi phút đầu, tôi còn khá tập trung nhưng sau đó lại bắt đầu nhìn ngó xung quanh, không ngồi yên một chỗ được.

**Ronnie O'Sullivan là một vận động viên bida chuyên nghiệp người Anh..*

**John Higgins là một vận động viên bida chuyên nghiệp người Scotland..*

Phó Gia ngồi ở hàng ghế phía sau chúng tôi, nhàn nhã uống cà phê, đọc tạp chí. Thi thoảng anh lại cầm lấy máy ảnh chụp tách tách vài kiểu. Chỉ cần so sánh một chút là có thể thấy được sự chênh lệch rõ ràng: tôi là người đi làm thuê còn ông anh trai này của tôi là khách du lịch chân chính.

Tên gốc Thôi Tập Lương uống quá nhiều nước ngọt có ga nên phải đứng dậy đi tìm nhà vệ sinh. Cuối cùng thì tôi cũng có được cơ hội duỗi tay duỗi chân. Một người nhóm Đinh Duy Thiên là cảnh sát hàng không, ngồi tại hàng thứ nhất khoang phổ thông. Tôi tới đứng gần chỗ bọn họ. Tôi để ý thấy trên tay của Đinh Duy Thiên là một cuốn sách nghiên cứu về dược lý học. Cả cuốn sách toàn những từ tiếng Anh chuyên ngành khiến người ta thấy nhức đầu, tôi vùi nửa đầu vào quyển sách mới đọc được một từ ở phía trên: Radiopharmaceutical^{45*}.

**Radiopharmaceutical là những loại thuốc có tính phóng xạ dùng để chẩn đoán và điều trị bệnh.*

“Từ này nghĩa là gì vậy? Còn cả từ Dithiocarbamate^{46*} này nữa. Nói đi... Nói đi...”

** Dithiocarbamate là một nhóm chức trong hóa hữu cơ.*

Tôi không cho rằng mình đang quấy rối Đinh Duy Thiên đọc sách. Tôi chọc ngón tay vào trang sách, hành động tự nhiên^{47*} trực tiếp dùng móng tay gạch dưới chân một vài từ tiếng Anh.

**Nguyên văn Hán Việt là “Phản khách vi chủ” có nghĩa là chuyển từ làm khách sang làm chủ, đang ở thế bị động chuyển sang thế chủ động.*

Lông mày Đinh Duy Thiên khẽ nhướn lên, “Đây đều là những từ chuyên ngành trong ngành Dược học, cái đầu tiên là tên của loại thuốc có tính phóng xạ, cái thứ hai là ammonium dithiocarbamate”.

“Ôi trời đất ơi!”

Tôi chỉ cần nhìn mấy từ được ghép lại từ một đồng ký tự La tinh là đã thấy đau đầu rồi chứ đừng nói tới việc học thuộc lòng hay nắm rõ ý nghĩa của từng từ. Theo tôi thấy thì sách này chẳng khác gì sách trời, có đọc mãi cũng không tài nào hiểu nổi. Không biết có phải là tôi đã suy diễn quá đà không mà tôi luôn cho rằng Đinh Duy Thiên là một người khá trưởng thành, chín chắn. Đành rằng anh ta vốn là cảnh sát, nhưng đâu phải cảnh sát nào cũng giống như anh ta. “Râu lún phún” kia chẳng phải cũng là cảnh sát hay sao? Nhưng lúc này anh ta đang ngủ khò khò, miệng còn chảy nước miếng, nhìn trái nhìn phải cũng chỉ là một người bình thường, có hai con mắt và một cái miệng. Còn Đinh Duy Thiên thì hoàn toàn khác, khi ở trước mặt anh ta, không hiểu sao lúc nào tôi cũng có một cảm giác thấp thỏm, phải hình dung thế nào nhỉ, không tự tin vào chính mình, hay nói cách khác là tự ti? Tôi cũng không thể tìm được lý do tại sao mình lại tự ti nhưng sự thật là thế. Không phải tự ti vì xuất thân của mình hay tự ti vì ngoại hình, mà là tủi thân vì cái sự học hành được chẳng hay chớ, lượng kiến thức hời hợt của bản thân. Theo đánh giá của tôi, Đinh Duy Thiên giống như lá cờ biểu tượng của chính nghĩa, tất cả những gì xấu xa, ác độc đều sẽ bị vạch trần khi đối mặt với anh.

Vị cảnh sát hàng không để râu uể oải duỗi chân, tuột giày ra khỏi chân, ngáp một cái, mơ màng nói, “Anh đang đọc sách gì vậy? Đội trưởng, tôi bảo anh này, hay là để tôi bán tên mình cho anh được không?”

Tôi đứng dựa vào một bên, tò mò muốn chết, “Anh tên là gì?”

"Nghiêm Túc."

“Cái gì chứ, anh tên là ‘Nghiêm Túc’ thật à? Có phải viết y hệt hai chữ “nghiêm túc” hay không?”^{48*}

** Trong tiếng Trung có khá nhiều từ đồng âm khác nghĩa, do đó nên Lý Tình mới hỏi lại xem tên vị cảnh sát kia có phải viết giống như hai chữ “nghiêm túc” chỉ tính cách hay không.*

Người cảnh sát để râu xoay cổ, bẻ tay, “Đúng rồi! Chính là hai chữ đó”.

“Anh có nghiêm túc đâu?”

“Vậy nên tôi mới muốn chuyển nhượng tên mình cho đội trưởng.”

“Còn cần chuyển nhượng à? Tôi tưởng tặng miễn phí.”

“Nếu tặng thì có vẻ xa cách quá. Tôi với đội trưởng là chỗ anh em thân thiết, hai chúng tôi với nhau...”

Cuối cùng, Đinh Duy Thiên bị hai kẻ rồi việc thích buôn chuyện chúng tôi chọc tức, đành lên tiếng.

“Cảm ơn, tôi không cần. Cái tên này cậu cứ giữ lại, để dành đem về nhà làm kim chi mà ăn đi.”

Tôi cười khanh khách. Anh ta với Phó Gia đúng là một người tới từ sao Hỏa, một người tới từ sao Diêm Vương. Một người nói chuyện liên miên không ngừng nghỉ, nói linh tinh mãi không thôi; một người thì chẳng chịu nói gì, những điều dù là nên hay không nên nói anh đều giữ kín trong bụng.

Đinh Duy Thiên chột giơ tay lên!

“Này...” Tôi bị hành động này dọa cho sợ run người, cúi chỗ của anh ta đang đặt tại chóp mũi tôi, khiến tôi không thể thở nổi.

“Chết tiệt!”

Vị cảnh sát tên Nghiêm Túc kia nhảy bật dậy, vội vã xô chân vào giày rồi rời vị trí, ngay cả dây giày cũng không kịp buộc. Tôi chẳng hiểu gì cả, rốt cuộc có chuyện gì vậy?

Đinh Duy Thiên thả lỏng tay. Màn hình trước mặt tôi không còn chiếu chương trình ti vi, phim ảnh truyền hình hay trận bán kết Shanghai Masters 2009 nữa. Trên mỗi màn hình tinh thể lỏng đều chiếu cùng một thứ! Là quyền Anh, một trận đấu quyền Anh đen trắng, một tuyển thủ gốc Á, một tuyển thủ da màu mặc chiếc quần có hai chữ MK. Lại là nó, là đoạn video không có âm thanh còn phát dang dở trong khách sạn ngày hôm qua! Nó quay lại rồi!

Trong hiệp này, khi chỉ còn cách đối thủ khoảng mười centimet, võ sĩ người da đen bỗng nhiên ra đòn, sử dụng tổ hợp những cú “móc lên^{49*}” và “móc ngang^{50*}”, nện vào vùng bụng đối phương. Nhìn theo cử động vai của anh ta, có thể thấy được lực dùng trong những cú đánh này không hề nhẹ. Mặc dù chỉ là hình ảnh đen trắng nhưng có thể thấy được rất rõ ràng nét mặt đau đớn của võ sĩ gốc Á. Khuôn mặt của anh ta nhăn lại vì đau. Lại thêm một cú đấm “móc lên” bằng tay trái vào cằm dưới, răng trong miệng anh ta cũng chịu tác động, có chảy máu miệng hay không thì không biết, chỉ thấy anh ta nhổ thứ nước bọt đen thùi lùi xuống đất. Tôi quay đi không dám nhìn nữa. Trận đấu này khiến người xem thấy rất khó hiểu. Trọng tài đứng làm cảnh trên sàn đấu chắc? Võ sĩ bị thương tới như vậy mà ông ta vẫn không ra lệnh dừng lại!

* “Móc lên” (Uppercut) là cú đấm móc ngược từ dưới lên..

* “Móc ngang” (Hook) là một cú đấm dạng nửa đường tròn, khuỷu tay trái uốn cong để tung một cú đấm mạnh về phía đối thủ..

Nghiêm Túc quay trở lại, nói nhỏ, “Đội trưởng, anh mau qua đó xem đi. Cơ trưởng nói ông ấy bắt được một tần số kỳ quái, 203.0 KHz”.

Cảnh sát Đinh gật đầu, “Được. Cậu nói với họ dừng chiếu tất cả các chương trình giải trí! Thôi, cậu đừng đi, để tôi, cậu cứ ở chỗ này!”

Tôi suy nghĩ một chút, “203.0KHz? Đó chẳng phải là tần số hàng không của sân bay Fukuoka hay sao?” “Khá lắm Lý Tĩnh, cái này cô cũng biết!”

Nghiêm Túc vỗ vai tôi ra chiều khen ngợi. Thật ra cũng chẳng phải do kiến thức của tôi rộng hay gì mà là chiều hôm qua, tôi đọc quyển tạp chí về sân bay tới bốn, năm lần, nên mới nhớ được tất cả các thông số trên đó. 203.0KHz là tần số hàng không của sân bay Fukuoka, hơn nữa tần số này đã ngừng sử dụng từ ngày 18 tháng 1 năm 2008, bây giờ người ta sử dụng tần số mới là 114.5MHz.

Vị cảnh sát tên Nghiêm Túc này cứ đứng ngồi không yên, không ngừng nhìn trước ngó sau. Thảm lông, gối tựa, tai nghe,... tất cả những thứ ở chỗ ngồi đều bị đẩy xuống dưới đất. Bộ dạng nửa muốn đi nghe ngóng, nửa không dám của anh ta đã chọc giận tôi.

“Cứ đứng nhìn như vậy làm gì, anh không đi giúp một tay à?”

“Không được, không được đâu. Đội trưởng Đinh nhà tôi đã dặn rồi, phải ở lại đây.”

“Mẹ nó chứ! Anh cứ ngồi yên ở đây thì làm được gì?” Nghiêm Túc trợn mắt nhìn tôi, “Cô nhìn lại mình đi. Dù gì cũng là con gái, sao có thể nói chuyện thô tục như vậy? Cô nghĩ là tôi muốn ở chỗ này lắm hay sao, đây là do đội trưởng của tôi giao nhiệm vụ đấy chứ”.

“Tôi làm sao cơ? Dù sao cũng còn tốt hơn anh, cứ ‘chiếm phòng vệ sinh nhưng không đi vệ sinh’...”

“... Cô... Cô... Cô... Nói cũng đúng, thật là sốt ruột muốn chết!”

Nghiêm Túc cuối cùng cũng không chịu nổi việc bị tôi cần nhân, vội vã chạy đi. Vốn chỗ này có ba người ngồi giờ chỉ còn lại mình tôi. Nếu nói giờ tôi không thấy sợ thì đúng là nói dối, đoạn video kỳ quái đó có ở khắp mọi nơi. Bây giờ, tất cả các chương trình giải trí trên máy bay đều đã ngưng phát, có vài hành khách chưa rõ nguyên nhân cứ hỏi tiếp viên hết lần này đến lần khác, cũng có người quyết định quấn chăn đi ngủ.

Tôi vội vàng trở lại chỗ ngồi của mình, thắt dây an toàn. Vào thời điểm hỗn loạn như thế này lại không thấy bóng dáng của Đàm Tấn Lỗi đâu. Thôi Tập Lương thì lắc đầu như trống bỏi, không ngừng xoay ngang xoay dọc bên cạnh tôi. Tôi thấy hơi phiền, nghiêng người nhìn sang chỗ Phó Gia, không tin được là anh ấy lại đang nhắm mắt ngủ, cầm máy ảnh trong tay, tiếng hít thở nghe rất rõ ràng. Con người này, lúc ở nhà thường ngủ không sâu giấc, nhất định là do mấy ngày nay đã quá mệt mỏi, chứ nếu không làm sao anh có thể ngủ được giữa lúc ồn ào thế này.

Sự việc lúc này còn chưa kịp lắng xuống vài giây thì lại có chuyện mới xảy ra.

Khương Lệ bất ngờ rống lên, “Ra ngoài, đi ra ngoài.

Chúng ta ra đằng sau nói chuyện”.

“Hả? Khương Lệ, cô làm cái gì vậy? Buông tay ra... Buông... tay...”

Tôi vội nhìn về phía trước, Khương Lệ đang hầm hầm kéo tai Thôi Tập Lương. Gương mặt cô ta rất giận dữ, màu móng tay đỏ tươi ngày hôm qua nay đã biến thành màu đỏ thẫm của nước sốt thịt. Năm chiếc

móng tay giống như những thanh thép đâm vào da thịt của Thôi Tập Lương. Nhìn qua cũng có thể thấy được cô ta rất mạnh tay, chỉ trong nháy mắt lỗ tai của anh ta đã chuyển thành màu đỏ như máu. Thôi Tập Lương cũng choáng váng, không ngừng kêu “ai ôi”. Tôi ngây người ra, không hiểu Khương Lệ lại lên cơn gì nữa.

“Anh... Anh... Chết tiệt, anh lại đây! Mau giải thích đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện gì? Xảy ra cái gì? Ôi... Chao ôi...”

Thôi Tập Lương khóc lóc la lối, ngồi lì trên đất không chịu đi, phần xương gò má có một vết tím xanh, có lẽ đã bị đụng vào đâu đó. Đây đâu còn là máy bay đi Los Angeles nữa chứ, cảnh tượng này có khác gì trường quay phim truyền hình TVB lúc tám rưỡi tối đâu.

“Cái loại người này, tại sao anh có thể đáng ghê tởm như vậy? Ai cho phép anh dùng đôi mắt chó đó nhìn tôi? Còn dám nhìn, tin tôi móc mắt anh ra không?”

Nghe đến đây tôi mới để ý thấy, hôm nay cô ta ăn mặc theo phong cách gợi cảm, phía trên là áo quây vàng nhạt để lộ nửa ngực, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng màu đỏ, bên dưới là chiếc quần soóc cực ngắn. Tôi phải công nhận rằng cách ăn mặc này của cô ta có sức hút mãnh liệt với hầu hết cánh đàn ông. Nhưng mà gã Thôi Tập Lương ngu xuẩn này, thế gian này thiếu quái gì thứ để nhìn mà cứ dán mắt vào cô ả Khương Lệ này chứ. Tôi đau đầu. Ngoài làm loạn ra thì cô ả này không biết làm gì khác à?

Tôi vừa đỡ gã Thôi Tập Lương đang khóc lóc sụt sùi lên vừa nói, “Cô Khương, mọi chuyện chắc chỉ là hiểu lầm thôi, cô quay lại chỗ ngồi đi”.

Phụ nữ ai cũng có giác quan thứ sáu. Có lẽ là Khương Lệ đã nhận ra thái độ không thân thiện của tôi, cô ta cười lạnh, “Hừ, hiểu lắm cái gì, sao tôi có thể hiểu lắm được chứ? Đàn ông thì tôi gặp nhiều rồi, nhưng không nặn được như gã này thì chưa thấy mấy. Chắc hướng dẫn viên Lý đây cũng vốn chẳng ưa gì tôi đúng không? Nói cho cô biết, chị đây là yêu nữ thì sao nào? Đàn ông ấy mà, sớm muộn gì cũng sẽ quỳ rạp dưới chân con yêu nữ này thôi”.

“Dừng, dừng lại.” Tôi không nghe nổi nữa, vội vã kêu cô ta ngừng lại.

Khuôn mặt Khương Lệ lộ rõ vẻ kiêu ngạo. Cô ta chẳng khác gì một con chó cái vừa đánh thắng một trận đấu, đang ngẩng cao đầu, dựng thẳng đuôi khoe khoang sức hút của bản thân. Xét trên phương diện nào đó, tôi đồng ý với quan điểm của cô ta. Tuy rằng bây giờ ai ai cũng nói rằng vẻ đẹp tâm hồn mới là vẻ đẹp đích thực, nhưng một người phụ nữ có thân hình bốc lửa, quyến rũ luôn có thể dùng sắc đẹp của bản thân làm con át chủ bài, đánh bật những đối thủ còn lại. Dĩ nhiên, chẳng có người đàn ông nào chỉ quan tâm tới nét đẹp tâm hồn mà không để ý tới ngoại hình. Nhưng cô ta cũng chẳng cần phải vội vàng ra uy với tôi như vậy. Chỉ dựa vào một điểm này cũng đủ để nhận ra, cô ta vốn không được tự tin lắm, hay nói trắng ra là cũng đang tự ti về bản thân.

Giọng tôi trầm xuống, “Tôi chỉ nhìn vào sự việc mà phán xét, làm phiền cô Khương hỗ trợ, phối hợp với công việc tôi”.

Khương Lệ ngẩng đầu lên, lớp trang điểm dày cộp cũng không thể che giấu được vẻ hoài nghi trên gương mặt cô ta. Vào lúc này, Khương Lệ có thể nhận ra sự kiên nhẫn của tôi đang giảm dần. Cô ta lườm Thôi Tập Lương, lắc mông quay người rời đi. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Chuyện này coi như đã được giải quyết êm đẹp. Không hiểu ban quản lý

SFV trao thưởng kiểu gì mà khách hàng trúng thưởng toàn là những con người kỳ quái thế này, chỉ riêng điểm này thôi cũng được tính là kỳ tích rồi.

Tôi vừa quay đầu lại đã thấy Phó Gia. Anh nâng cánh tay lên, như cười như không nhìn tôi, rồi dùng máy ảnh 500D chụp lại nét mặt tôi lúc này.

“Anh trai, xóa ảnh đi, xóa đi mà, xấu chết.”

Anh nói, “Không sao, bình thường vốn đã xấu rồi, không chết được đâu. Em quên anh hay nói gì rồi à, em thì chỉ chết vì ngốc thôi”.

“... Xóa đi! Xóa đi...”

Tôi bắt đầu thấy khát nước, liền cầm cốc Coca trên mặt bàn uống hết hộp này tới hộp khác. Phải rồi, lúc này tôi đâu có gọi Coca. Lẽ nào là do Đàm Tấn Lỗi gọi?

Vừa đúng lúc anh ta quay trở lại, tôi giả bộ nhận lỗi, nói với anh ta, “Xin lỗi nhé, tôi lỡ uống mất cốc Coca của anh rồi, ha ha”.

"Cái gì?" "Coca." "Coca nào?"

“Ấy, không phải là anh gọi à? Một cốc Coca đây nguyên chưa ai uống. Lẽ nào là của anh Thôi?” Tôi dừng lại, quay sang nhìn bọn họ.

Thôi Tập Lương lắc đầu, nói dứt khoát, “Không, tôi không hề gọi”.

Cốc Coca này không phải của Thôi Tập Lương cũng chẳng phải do Đàm Tấn Lỗi gọi, cả ba chúng tôi nhìn về phía Phó Gia.

“Anh à, Coca này là của anh à?”

“Không phải. Anh ngủ say như vậy, mà Coca của anh sao lại để trên bàn của bọn em được.”

“Vậy có phải là cửa ai ngồi phía trước không?”

Kim Lâm, Tưởng Liên Thành, Bàn Mỹ, Lý Quốc Kiến và cả Khương Lệ đều nói không phải.

Tôi không xem vụ Coca này là chuyện gì to tát, thậm chí chắc là do ai đó tiện tay đặt sai chỗ thôi.

Đình Duy Thiên và Nghiêm Túc tiến về phía tôi, vừa đi vừa nói chuyện. Tôi vội vàng phát huy tinh thần “hóng chuyện” của mình, “Vụ chiếu video đen trắng về trận quyền Anh vừa này rốt cuộc là sao thế?”

“Vẫn chưa có kết quả. Tuy nhiên bước đầu đã có thể loại trừ khả năng sóng vô tuyến phát ra từ mặt đất. Mặc dù đối phương rất giỏi ngụy trang nhưng theo phán đoán của chúng tôi, nhìn từ bất cứ góc độ nào, sóng vô tuyến đó cũng quá yếu, không thể kiểm soát được tất cả nội dung được phát ra trên máy bay. Như vậy chỉ còn lại một khả năng, đó là người cố ý giở trò đang ngồi trên chính chiếc máy bay này.”

“Là thật sao? Thật không thể tưởng tượng nổi. Khó hiểu chẳng kém gì nguồn gốc cốc Coca mà tôi vừa uống.”

“Coca nào?” Đình Duy Thiên thận trọng quan sát tôi. Tôi cười ha hả kể lại câu chuyện về cốc Coca cho anh nghe, “Chắc là do tiếp viên hàng không sơ ý nên đặt nhầm chỗ rồi”.

"Không Ổn!" "Không Ổn!"

Đình Duy Thiên và Nghiêm Túc vội vàng khiêng tôi lên, tiếp viên hàng không từ phía sau vội vã chạy lại hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Đình Duy Thiên nói, “Nhanh, chuẩn bị thật nhiều nước ấm, nước xà phòng loãng, mặt nạ oxy, phát thông báo tìm bác sĩ!”

"Mau mau!"

Hồn vía của tôi còn đang ở trên mây thì đã bị hai người họ ép uống nước xà phòng loãng^{51*}. Tôi chỉ uống Coca thôi mà, có cần làm quá lên thế không? Đó là chuyện nghiêm trọng tới mức phải rửa ruột à? Chỉ một lúc sau khi uống nước xà phòng, tôi phải nhờ tiếp viên hỗ trợ mới lết nổi đến nhà vệ sinh để nôn và đi ngoài ra hết. Tiếp đó, bọn họ hạ ghế sau ở khoang phổ thông xuống cho tôi nằm, rồi đeo mặt nạ oxy cho tôi, đồng thời có người tới giúp tôi xoa bóp để hỗ trợ đường ruột co bóp. Tôi lại muốn đi vệ sinh nên vội vàng vẫy tay, tiếp viên hàng không lại đỡ tôi đi. Sau mấy lần như thế, cho dù là người sắt cũng muốn tã tưởi chứ đừng nói là người bình thường như tôi. Miệng tôi bây giờ đầy vị tanh và vị xà phòng. Tôi cực kỳ hối hận, đúng là chết vì tham ăn, chưa hồi kỹ đã uống cốc Coca chết tiệt đó. Là kẻ nào đặt cốc Coca đó lên bàn của tôi chứ? Có muốn hại chết tôi thì cũng không cần làm thế chứ. Chuyện này thật là...

**Website của Cục An toàn Thực phẩm có viết: “Ngộ độc do những chất axit có thể dùng những chất kiềm yếu như nước xà phòng 1%, nước magie oxit 4% để trung hòa độc, cứ cách 5 phút lại uống 15ml.”.*

Máy bay thông báo, còn hai giờ nữa sẽ tới Los Angeles.

Trong suốt mấy tiếng vừa qua, về cơ bản thì tôi cũng có thể coi là đã tỉnh táo lại. Tuy rằng hết nôn lại đi vệ sinh, nhưng thứ làm phiền tôi nhất chính là cảm giác kiệt sức sau khi rửa ruột. Lúc này tôi còn rất giận Đình Duy Thiên. Anh ta quá cố chấp, sao lại cứ khẳng khẳng thứ tôi uống có vấn đề, trong khi đây rõ ràng chỉ là phỏng đoán của anh ta, xác suất chính xác được bao nhiêu phần trăm chứ? Nhưng tình huống lúc này đã khác, tôi dần dần tin vào lời nói của Đình Duy Thiên, khả năng tôi bị ngộ độc càng ngày càng lớn, càng lúc càng khiến tôi thấy khủng hoảng, chất gì đó trong cơ thể tôi đang phát huy tác dụng. Tê liệt, khó thở, tôi không biết phải

hình dung cảm giác hiện tại ra sao, tôi chưa từng trải qua cảm giác nào giống thế. Tôi ép mình há miệng thở dốc, nhưng hành động này cũng không thể làm giảm sự khó chịu. Cảm giác tê liệt bắt đầu truyền từ mắt lan tới ngực và tay chân tôi. Ngay đến việc hít thở cũng dần trở nên khó khăn, ngón tay bị Phó Gia nắm chặt cũng bắt đầu thâm tím.

Vì sự cố bất ngờ của tôi, phi hành đoàn hành động gấp rút, họ đã tìm ra được một nhân viên y tế trong số các hành khách. Có lẽ vận may của tôi cũng không tệ, bọn họ tìm được một y tá trưởng, tôi còn nghe được rõ ràng giọng cô ấy nói, “Các triệu chứng này có vẻ như là do tim có vấn đề”.

Tim? Tôi không biết cô ấy muốn nói đến bệnh gì, chẳng lẽ chỉ uống vài ngụm Coca thôi lại có thể gây ảnh hưởng đến mức này sao? Thật khó mà tin được. Không ai có thể biết được những gì tôi đang phải hứng chịu, trừ chính bản thân tôi.

Tôi chưa bao giờ thấy khó chịu như vậy. Ý thức hoàn toàn tỉnh táo nhưng cơ thể lại mất kiểm soát, tôi hoảng sợ, cảm tưởng như tim muốn ngừng đập đến nơi rồi, dường như cơ thể đang phải dồn toàn bộ sức lực để duy trì từng nhịp tim đập. Thứ cảm giác tê dại khó hiểu này còn thể hiện rõ qua quá trình hô hấp, cả mũi và miệng tôi đều phải cố hết sức mới hít được một chút ít khí oxy. Tôi cảm nhận được rất rõ ràng mồ hôi lạnh đang túa ra. Mồ hôi trên trán trượt dần xuống mũi rồi đến miệng, nhưng tôi không chẳng màng đến nữa, tôi cần phải duy trì hô hấp! Bằng mọi giá, tôi phải thở!

Vào thời điểm nguy cấp thế này, tôi lại nghe thấy có tiếng nói bên tai, “Nhìn này, chân cô ấy đang sưng lên”. Thật sự tôi chỉ muốn đánh cho

người đó một trận. Chân bị sưng thì sao, biết cách chữa thì nhanh tay giùm đi, đứng đực ra đó làm gì.

Tôi nghe thấy tiếng anh trai không ngừng gọi mình. “Tĩnh Tĩnh! Tĩnh Tĩnh! Tĩnh Tĩnh...”

Cảm giác tê dại mãnh liệt này không kéo dài lâu, hình như là tầm hai phút, rồi dần dần dịu đi. Tôi cũng dần thả lỏng. Khoảng mười lăm phút sau, hô hấp của tôi dần hồi phục. Chỉ có điều lúc này tôi đã quá mệt mỏi, không tài nào mở mắt ra được.

Trong lúc mơ màng, tôi nghe được tiếng thông báo, máy bay sẽ hạ cánh xuống sân bay quốc tế Los Angeles sớm hơn mười phút so với dự kiến. Cơ trưởng nhắc nhở 227 hành khách xuống máy bay theo cửa ra bên phải, còn cửa bên trái là dành cho tôi - người đang gặp nguy hiểm. Nếu có thể mở miệng, có lẽ tôi sẽ cảm thấy vừa vui mừng vừa bất an vì sự tiếp đón long trọng này. Nhưng giờ đây, tôi chỉ có thể nhắm mắt, để dành chút sức lực còn lại để hô hấp.

Máy bay hạ thấp dần... thấp dần... càng bánh xe được hạ xuống, chuẩn bị chạm đất.

Tôi cũng không biết mình làm thế nào mà chịu đựng được lâu như thế, mãi đến khi nghe thấy âm thanh ầm ĩ khi hạ cánh, cả người tôi mới hoàn toàn thả lỏng. Có thể là do căng thẳng quá mức, những chuyện về sau tôi chẳng thể nào nhớ nổi.

Tôi dần lấy lại được ý thức, tỉnh lại từ trong một giấc mộng đen tối và dài dặc, tựa như vừa được tái sinh. Tôi tận hưởng mùi hương của thuốc khử trùng trong bệnh viện, giờ đây trong mắt tôi, ngay cả thứ chất lỏng lạnh lẽo đang chảy tí tách từng giọt, thông qua kim truyền dịch đi vào trong tĩnh mạch của tôi cũng trở nên thật đáng yêu. Chính chúng đã

núi giữ tính mạng của tôi, tôi phải cảm ơn chúng. Thậm chí tôi còn hưởng thụ việc cảm nhận sự đau đớn đang ngày càng trở nên rõ ràng từ khắp cơ thể mình. Đây cũng có thể coi như là một món quà từ Thượng Đế, vì biết đau mới chứng tỏ mình còn đang sống, chỉ vậy thôi cũng đủ để ăn mừng rồi. Tôi không nở mở mắt ra, chỉ sợ mở mắt ra rồi thì cảm giác tuyệt vời này sẽ nhanh chóng biến thành nỗi oán giận với cuộc sống. Tôi yêu thế giới này biết bao. Tôi còn rất nhiều, rất nhiều chuyện chưa làm, rất nhiều, rất nhiều thứ chưa trải qua.

“Bác sĩ, cô ấy có thể nghe nhạc không?” Có người dùng một thứ tiếng Anh trôi chảy hỏi bác sĩ.

“Có thể, nhưng không nên nghe quá lâu.” “Vâng.”

Có ai đó nhét tai nghe vào tai tôi. Nhạc dạo vang lên, đó là bài “The Sound of Silence” trong album “Silence With Sound From Nature” của Bandari^{52*}. Âm thanh đầu tiên cất lên là tiếng chim hót trong rừng núi thuộc dãy Anpơ, sau đó âm nhạc dần dần hòa vang, giai điệu nhẹ nhàng tự nhiên hòa cùng âm thanh của dòng sông Loa^{53*}. Vừa giây trước, đôi tai tôi còn đang lắng nghe những âm thanh của thành phố thì giây sau tôi đã như lạc vào vùng rừng núi với tiếng côn trùng kêu, tiếng mưa rơi, gió thổi, tiếng thác nước chảy rì rào, âm thanh động vật giảm lên cảnh cây. Một giây trước còn ở bên hồ nước vùng Lucerne^{54*}, trong chớp mắt lại theo tiếng nhạc đặt chân tới đỉnh Monte Rosa^{55*}. Những âm thanh tự nhiên không hề pha lẫn bất cứ một âm thanh nhân tạo nào. Linh hồn tôi giống như một sợi dây, kéo dài theo dòng âm thanh bay về phía bờ bên kia thế giới.

** Bandari là một ban nhạc đến từ Thụy Sĩ được thành lập vào năm 1990..*

** Sông Loa (Sông Loire) là con sông dài nhất nước Pháp..*

** Lucerne (Luzern) là một trong những thành phố cổ xưa hấp dẫn nhất của Thụy Sĩ, nằm giữa những quả núi phủ đầy tuyết và được bao quanh bởi một hồ nước tuyệt đẹp..*

** Monte Rosa là một khối núi nằm ở phía Đông của dãy núi Alpes Pennines, ở giữa Ý và Thụy Sĩ..*

Trong đầu tôi bỗng hiện lên một đoạn kinh văn:

Ta nguyện đời sau, khi chúng Vô thượng Bồ đề, thân ta như ngọc lưu ly, trong ngoài sáng suốt, tinh sạch hoàn toàn, hào quang rực rỡ chiếu khắp mười phương.^{56*}

** Đây là đại nguyện thứ hai trong mười hai nguyện lớn của Phật Dược Sư, trích trong kinh Dược Sư Lưu Ly Quang Như Lai Bản Nguyện Công Đức. Nguyên gốc tiếng Hán là: “Nguyện ngã lai thế, đắc Bồ Đề thời, thân như lưu ly, nội ngoại minh triệt, tịnh vô hà uế.”.*

Bố mẹ tại miền Cực Lạc xa xôi, phải chăng bố mẹ đang phù hộ cho con, những âm thanh này hai người có thể nghe thấy hay không?

Vừa mở mắt ra, tôi đã thấy Đinh Duy Thiên ngồi ngủ gục bên giường. Anh cúi đầu, đeo một bên tai nghe iPod, tai còn lại được đeo trên tai tôi. Tôi nhìn chăm chăm vào anh, nhưng anh chỉ nhắm mắt ngủ yên. Khoảnh khắc này thật là kỳ diệu, hai chúng tôi cùng chia sẻ một chiếc tai nghe, cùng lắng nghe thứ âm thanh tinh diệu của ban nhạc Bandari.

Cổ họng khô cháy, nên câu đầu tiên tôi thốt ra đúng chuẩn lời thoại kinh điển trong phim, không khác tẹo nào, chỉ đọc một chữ, “Nước”.

Đội trưởng Đinh lập tức bật dậy làm tai nghe rơi xuống đất, anh tiến lại gần tôi, hỏi, “Nước?”.

Tôi hơi cong khoeo miêng, tạo thành một nụ cười nhợt nhạt, “Nước”.

Anh ta lúc này hết như một con ruồi mất đầu, chạy loạn cả lên. Thật ra trên đầu giường có một chai nước khoáng đã mở nắp nhưng anh ta kiên quyết muốn đun nước nóng nên vội vã lục tìm cái ấm đun nước trong chiếc tủ thấp ở đầu giường, chạy vọt ra ngoài, sau đó mang về một ấm đầy nước.

Cắm xong phích điện của ấm nước vào ổ điện, anh mới nói, “Cô thấy thế nào rồi?”

“Đỡ hơn rồi, lúc trên máy bay tôi đã rất sợ.”

“Chúng tôi đã thông báo cho bố mẹ nuôi của cô rồi.” “Không, không được đâu! Các anh đã thông báo rồi

sao? Chưa đúng không, vẫn chưa nói đúng không?”

Tôi quan sát sắc mặt của Đinh Duy Thiên, muốn ngay lập tức tìm ra đáp án. Tôi thật sự rất sợ bố mẹ nuôi sẽ phi ngay tới đây. Sự xuất hiện của họ đồng nghĩa với việc từ nay trở đi, tôi sẽ không được làm hướng dẫn viên du lịch nữa. Nếu chuyện đến nông nỗi ấy thật thì chắc tôi khóc không ra nước mắt! Coi như là “mất cả chì lẫn chài”. Đã mất công chịu tổn thương tâm lý, nằm viện điều trị rồi, mà chưa kịp nhìn xem tượng Nữ thần Tự do quay mặt về phương Nam hay hướng Bắc, đã bị xách cổ dắt về thì có phải là lỗ to không? Nếu thật thì đúng là bi kịch! Đây chính là bi kịch cuộc đời!

Tôi càng sốt ruột, Đinh Duy Thiên lại càng không nói gì, “À? Vấn đề này...” “Anh nói đi!”

“Để tôi nghĩ xem.” “...”

Động tác của anh ta lại trở lại vẻ thong dong vốn có, anh rút phích nước ra, tráng cốc sau đó pha nửa cốc nước sôi cùng một phần ba cốc nước sôi, chậm rãi đặt bên miệng nhẹ nhấp một ngụm nhỏ để thử nhiệt độ rồi mới cắm ống hút vào, đem cốc nước đến bên giường bệnh cho tôi. Tính bướng bỉnh của tôi cũng nổi lên, rõ ràng bản thân đang khát muốn chết nhưng vẫn không chịu há miệng uống nước, cố chấp quay đầu không thèm nhìn anh ta. Tôi muốn cho anh ta biết rằng nếu như không nhận được câu trả lời thì tôi sẽ không uống cốc nước này.

Đình Duy Thiên nói, “Lúc này bố mẹ cô có lẽ đã lên máy bay rồi”.

“Thật sao?” Tia hi vọng cuối cùng cũng bị dập tắt, tôi đau khổ ngẩng đầu lên, rồi uống một ngụm nước.

“Nhưng có khả năng máy bay của họ cũng sẽ hạ cánh nhanh thôi.”

“Ý anh là gì?”

“Từ Thượng Hải bay tới Tân Cương cũng không tốn mấy thời gian.”

Đúng rồi, đúng rồi, sao tôi không nhớ ra vụ này! Trước khi chúng tôi lên đường tới Mỹ, bố mẹ đã nói hai người chuẩn bị đi du lịch, nguyên văn lời bố tôi là, “Bố và mẹ con đều là thanh niên trí thức về nông thôn^{57*} cải tạo, kết hôn tại Tân Cương. Bố mẹ quay lại thành phố đã được hai mươi mấy năm rồi, cũng nên về thăm lại chốn xưa. Nếu không đi bây giờ, chỉ e sau này bố mẹ không đi nổi nữa”.

**Tháng 12 năm 1968, Mao Trạch Đông truyền chỉ thị “thanh niên trí thức tới vùng nông thôn, tiếp thu tái giáo dục của bần nông và trung nông”. Thực hiện chỉ thị này, từ năm 1968 cho đến cuối năm 1978, thanh*

niên Trung Quốc từ thành phố chuyển về nông thôn sống. Trên thực tế, những người này mới chỉ học đến cấp 2 hoặc cấp 3..

Trong nháy mắt, hi vọng của tôi lại dâng trào, “Nói vậy là các anh vẫn chưa thông báo cho họ đúng không?”

“Chúng tôi có gọi nhưng bố mẹ cô không ở nhà, người giúp việc nhà cô hay là ai đó nghe điện thoại bảo rằng họ đang đi ra ngoài mua đồ để mang tới Tân Cương làm quà. Lúc ấy cô đã qua cơn nguy kịch, vì vậy mà chúng tôi cũng không cần phải khẳng khẳng liên hệ cho bằng được.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm rồi lại sốt sắng, “Điện thoại đâu, di động của tôi ấy?”.

“Đồ của cô đều ở đây.”

Ba lô của tôi được treo ở đầu giường, điện thoại được đặt trong túi trước. Dưới cái nhìn chăm chú của tôi, Đinh Duy Thiên sờ bên ngoài túi để xác nhận vị trí của điện thoại di động rồi lấy ra đưa cho tôi. Tôi vội vàng khởi động máy, nhanh chóng trả lời một tin nhắn.

Đó chính là tin nhắn mà mẹ tôi đã gửi trước khi đi Tân Cương, “Tĩnh Tĩnh, con đã đến nơi chưa^{58*}? Phải chú ý chăm sóc bản thân, giữ gìn sức khỏe, nhắc Gia Gia để ý quan tâm con”. Tin nhắn mẹ gửi lúc nào cũng có lỗi sai chính tả, nhưng vẫn khiến tôi vô cùng cảm động. Sau mấy năm, bà học được cách gửi tin nhắn như vậy là đã tốt lắm rồi.

** Ở đây, mẹ Lý Tĩnh đã viết sai chính tả..*

Tôi trả lời, “Con tới nơi rồi. Nước Mỹ chả khác gì vùng nông thôn lạc hậu rách rưới, những thứ khác đều ổn cả”.

Đinh Duy Thiên tận dụng thời gian trao đổi về vụ án với tôi, “Cô còn chút ấn tượng nào về cốc Coca đó không?”

“Nếu như có ấn tượng thì sao tôi dám uống, xí!”

“Đội trưởng, có kết quả xét nghiệm rồi!” Nghiêm Túc mở cửa cái rầm, cũng chẳng thèm quan tâm xem tôi đã tỉnh hay chưa, lớn tiếng thông báo, “Đội trưởng mau nhìn này, cốc Coca đó đúng là có vấn đề.”

“Đưa cho tôi.”

Nghiêm Túc không đưa cho anh tờ kết quả khám nghiệm mà trực tiếp đọc lên, “Sau khi xét nghiệm phát hiện ra chất aminophylline. Đây là một loại thuốc có tác dụng làm giãn phế quản và tăng cung lượng tim^{59*}, được dùng trong điều trị hen suyễn và viêm phế quản mãn tính. Sau khi uống, aminophylline được hấp thụ qua đường tiêu hóa, từ đó giải phóng theophylline, chất này kết hợp với protein làm tăng nồng độ thuốc trong huyết tương. Nếu như sử dụng quá liều lượng có thể bị trúng độc, trong trường hợp trúng độc nhẹ sẽ có các hiện tượng như: chán ăn, buồn nôn, buồn bực không yên; nghiêm trọng hơn sẽ nôn ra máu, mê sảng, co giật, hôn mê, sốt cao, kiệt sức; ngoài ra còn có thể dẫn đến chứng động kinh, hoặc gây tổn thương hành não từ đó dẫn đến tử vong”.

** Cung lượng tim là là thể tích máu được tim bơm vào động mạch chủ trong một phút..*

Tôi nghĩ lại mà thấy rùng mình, “Thuốc này đáng sợ như vậy sao?”

“Lý Tĩnh, từ giờ cô phải tự chú ý bảo vệ lấy bản thân. Bác sĩ nói, may là liều lượng thuốc được sử dụng không quá lớn, nếu không thì cô...”

Đinh Duy Thiên lớn tiếng hỏi, “Có thật bác sĩ nói như vậy hay không?”

“Đúng vậy, đội trưởng.”

“Hai người không cảm thấy có gì đó rất kỳ quái sao? Cho dù có phải là Lý Tĩnh uống nhầm hay không, nhưng nếu đã có ý định bỏ độc tất nhiên sẽ phải dùng một lượng thuốc đủ để chết người, việc liều lượng thuốc trong cốc Coca không quá lớn làm tôi thấy có gì đó không đúng. Theo suy đoán lúc trước của tôi thì cốc Coca đó là do tiếp viên mang tới chỗ của Lý Tĩnh, như vậy có thể tránh được tầm mắt của rất nhiều người. Còn về việc rốt cuộc ai mới là đối tượng mà cốc Coca này nhằm tới thì lúc này chúng ta chưa thể đưa ra kết luận được.”

“Đội trưởng, nghe anh phân tích tôi cũng cảm thấy chuyện này có gì đó rất kỳ lạ. Tôi sẽ nhắc nhở các đồng nghiệp phía Mỹ tiến hành ghi chép lại lời khai của phi hành đoàn. Tôi, tôi, tôi... tôi đi ngay giờ đây...”

Nghiêm Túc nói cái là làm ngay. Lúc tới anh ta đập cửa đi vào, khi đi cũng chẳng thèm đóng cửa, cứ vậy đi luôn. Nếu như cảnh sát nào cũng hành động theo mệnh lệnh nghiêm túc và nhanh chóng như anh ta, thì tôi thấy tương lai hòa bình của thế giới cũng không còn xa nữa.

Đinh Duy Thiên khẽ chau mày, xem ra anh ta lại đang suy nghĩ về chuyện gì đó. Trong lúc này, tôi không muốn quấy rầy anh ta. Vì vậy, tôi đánh mắt nhìn quanh bốn phía phòng bệnh: cửa ra vào màu nâu, cửa sổ khá thấp, giường bệnh màu nâu có thể di chuyển được, một tủ quần áo, một tủ đầu giường, bên giường có treo một chai dịch chuyển, trên chiếc tủ đầu giường còn có vài quyển tạp chí được xếp gọn gàng. Bốn phía gian phòng còn được lắp đặt tay vịn màu nâu dành cho người khuyết tật rất chu đáo, vị trí đặt xe lăn cũng được đánh một dấu đỏ rất bắt mắt. Phòng bệnh như thế này đúng là đầy đủ tiện nghi, nhưng không hiểu sao tôi lại vẫn cảm thấy thiếu đi sự ấm áp. Bệnh viện ở Trung Quốc có ấm nước màu xanh lá và màu đỏ, có dép lê, radio, bình đựng trà, hoa quả

đựng trong túi lưới, có vài tờ giấy ngổn ngang chữ viết của các bác sĩ, y tá được kẹp cuối giường bệnh. Nơi đây tuy sạch sẽ gọn gàng nhưng lại làm tăng thêm cảm giác bó buộc, bức bối.

Lúc này, tuy đang ở trên lãnh thổ Hoa Kỳ nhưng tôi không thật sự cảm nhận được bất kỳ sự khác biệt nào, chỉ có cây cọ bên ngoài cửa sổ khiến cho tôi kinh ngạc. Làm sao mà cái cây này có thể tươi tốt như vậy? Tầng lá xanh um đậm thẳng tới trời cao. Tôi vẫn nghĩ rằng chỉ có những người dân nơi xứ đảo miền nhiệt đới mới yêu thích loài cây hình trụ có vẻ ngoài ngu ngốc này. Ai ngờ tại Los Angeles, nó cũng được người ta coi là cây cảnh trồng trong bệnh viện. Cây cọ bên ngoài cửa sổ chỗ tôi nằm cũng không phải là loài cọ nhiệt đới mà vài người ôm mới hết. Nếu nhìn kỹ thì nó còn nhỏ hơn loài cọ ở đảo Hải Nam một chút, thân cây cũng bé hơn nhưng ý chí kiên cường thuộc về riêng loài cọ thì không hề yếu kém. Không hiểu đứa trẻ nghịch ngợm nào đã làm mắc con diều lên cành cây, trên con diều có in hình chú chim én. Đuôi diều kéo dài, bị quấn vài vòng trên cây, tung bay theo gió nhưng lại không thể xuống được.

Phó Gia đi tới, cắt ngang việc thưởng thức phong cảnh của tôi.

“Tĩnh Tĩnh, em đỡ hơn chút nào chưa?”

“A... anh. Chắc anh mệt lắm phải không? Anh sắp xếp ổn thỏa cho mọi người trong đoàn chưa? Xe cộ thì thế nào, đã xác nhận chưa? Còn phòng khách sạn thì sao, không có vấn đề gì đúng không ạ?”

Anh chỉ nói một câu, “Cái này cho em”.

Phó Gia đưa cho tôi một túi nilon siêu thị rất lớn. Bên trong có tất cả các loại hoa quả tôi thích ăn: cam, kiwi còn cả một chùm nho đỏ. Anh giúp tôi chỉnh lại chăn sao cho phủ kín người, rồi đưa tay lên trán tôi kiểm tra nhiệt độ. Trong nháy mắt, tôi lại cảm nhận được hơi ấm gia

đình. Mẹ tôi nói rất đúng, tôi không dám tưởng tượng nếu một mình tôi đến Mỹ thì mọi chuyện sẽ ra sao.

Đình Duy Thiên không rời mắt khỏi tờ báo cáo xét nghiệm. Anh ta hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng bởi sự xuất hiện của Phó Gia. Chỉ khi tôi đưa mắt nhìn về phía anh, anh mới trầm tư, lông mày hơi nhướn lên.

“Ngài cảnh sát còn có chuyện gì cần hỏi sao? Em gái tôi cần nghỉ ngơi.”

“Ôi... rất xin lỗi! Tôi vô ý quá. Như vậy đi, mai tôi lại xin phép được tới quấy rầy hai người.” Về hối lỗi của anh ta vừa thật thà lại vừa buồn cười, làm tôi tò mò muốn biết có phải cảnh sát nào cũng giống như vậy không? Luôn có những hành động khác người, thường xuyên đứng thân người ra... cho dù là đáng về nào cũng khiến người ta vô cùng yêu thích.

Phó Gia cứ nhìn chằm chằm đến tận khi Đình Duy Thiên rời khỏi phòng bệnh, rất ít khi anh cư xử như vậy với người khác. Trong trí nhớ của tôi, anh trai chưa bao giờ tỏ vẻ thù địch với bất kỳ ai. Tôi nghĩ chắc hẳn anh đang rất giận, nhưng là giận tôi. Tôi cho rằng lần này, anh sẽ trách mắng tôi rất nặng nề, mà còn là cái kiểu quở trách thẳng tay, không chút thương tiếc ấy chứ. Dù sao thì cũng là vì tôi vô tình uống phải cốc Coca kia, mới hại anh bị liên lụy, phải gánh không ít việc, đó là lỗi của tôi. Nhưng hình như anh cũng không hề tỏ vẻ tức giận mà chỉ ngồi gọt cam.

“Trong siêu thị của ‘quỷ lão’ ngoài hoa quả thì chẳng có gì hay ho cả.” Tôi có nghe lầm không, anh đang nói gì vậy, không hề có một từ trách mắng nào. Tôi nhếch miệng cười trộm, ai ngờ lại bị anh nhìn thấy.

“Còn cười, em chịu thiệt còn chưa đủ sao?”

Tôi lè lười trêu anh. Anh nói hoàn toàn chính xác. Số lần chịu thiệt của tôi đúng là không ít. Nhưng mà biết làm sao bây giờ, từ nhỏ tôi đã hay sơ ý bất cẩn. Nếu không phải có bố mẹ nuôi và một người anh trai như vậy ở bên, làm sao tôi có thể bình an lớn lên như thế này.

Anh đưa cho tôi một miếng cam, “Mấy việc của đoàn em không cần phải bận tâm”.

Tôi nhét cam vào miệng.

“Như vậy làm sao được chứ. Em là hướng dẫn viên du lịch được cấp thẻ mà, anh cũng làm gì có đâu.”

“Nói chung là em không cần quan tâm.” “Đồ cố chấp.”

“Em mới cố chấp.”

Phó Gia nhờ y tá mang cho anh một cái giường gấp, sau đó còn lần lượt mang tới chăn, gối. Tôi không khỏi ngạc nhiên, “Hôm nay anh muốn ngủ ở đây sao?”

“Sao nào?”

Ôi... nhưng mà... từ khi tôi bắt đầu hiểu chuyện, hai chúng tôi chưa từng ở chung một phòng.

“Anh không quay lại khách sạn ạ?” “Anh về thì ai ở đây chăm em?”

Biểu hiện trên mặt anh đã hiện lên rõ ràng năm chữ: Em đúng là đồ ngốc!

Tôi chỉ đành nói, “Em khỏe mà. Anh đi về nghỉ ngơi đi”.

Phó Gia nằm xuống thử xem giường gấp có thoải mái hay không, sau đó gối đầu lên hai tay, thong thả nói, “Tĩnh Tĩnh, em có biết quỳ lột da là gì không?”

Đây là một cái bẫy, tôi tự nhắc nhở mình không được hỏi chi tiết. Nếu như hỏi sẽ bị anh nắm thóp. Nhưng cái miệng này của tôi lại không chịu sự khống chế của đầu óc, càng sợ lại càng muốn biết, càng là mấy thứ không rõ ràng lại càng dễ dụ tôi chui đầu vào rọ.

“Quý... cái gì cơ?”

Phó Gia nghiêng người nhìn tôi chăm chú, sau đó chậm rãi nói, “Từ ‘quỷ lột da’ này có từ rất lâu rồi. Truyền thuyết của một địa phương kể lại, sau khi người sống quan hệ với xác chết thì da trên người kẻ đó sẽ bị tróc ra từng mảng lớn, lộ ra cơ thịt và mạch máu ở bên trong. Nhưng người này lại không hề cảm thấy đau đớn, đó chính là quỷ lột da. Còn có một truyền thuyết khác kể rằng, trên đời này có một số người là ác quỷ chuyên đi lột da. Chỉ cần người như vậy tồn tại thì những người xung quanh, từng người từng người một đều sẽ gặp chuyện không may. Những cái này đều là chuyện mê tín mà người ta đồn đại, không có căn cứ”.

Tôi rùng mình, “Em hiểu rồi, đó chính là ‘sao chổi^{60*}’”. “Thứ kia còn lợi hại hơn ‘sao chổi’ rất nhiều. ‘Sao chổi’ vốn là con người, họ chỉ hấp dẫn một ít oan hồn tiểu quỷ đến gây chuyện nên mới gây xui xẻo. Còn quỷ lột da bản thân chúng vốn đã là quỷ. Tĩnh Tĩnh, em còn muốn nghe tiếp nữa không...”

**Người luôn mang lại xui xẻo cho những ai bên cạnh..*

Tôi cũng từng được nghe không ít truyền thuyết về quỷ thần, vậy nhưng những câu chuyện này thực sự là quá xa vời so với thực tế cuộc sống của tôi. Ngày thường cùng lắm là tôi được nghe kể, đôi khi là xem trên ti vi hoặc đọc trong tiểu thuyết mà thôi. Những thứ cụ thể như con

quỷ này có lợi hại không, hay con quỷ kia có nguồn gốc thế nào thì tôi hoàn toàn không biết. Anh trai nói quỷ lột da còn lợi hại hơn “sao chổi”, tôi cứ tạm cho là như vậy đi, nhưng nó lợi hại tới mức nào thì tôi chịu không thể biết được. Hết lần này tới lần khác, tôi không ngừng tự trấn an bản thân rằng những thứ này đều là chuyện do anh tôi bịa ra, nhưng tôi vẫn bất giác ôm chặt chần vào lòng.

Phó Gia đứng lên mặc áo khoác, “Thôi, anh đi về đây”. “Anh về ạ? Sao anh về sớm thế?” Hai mắt tôi mở to hết cỡ.

Làm sao anh có thể quay về vào lúc này chứ. Tôi chỉ có thể miễn cưỡng năn nỉ anh, “Anh trai, anh đừng đi. Hôm nay anh ngủ ở đây đi”.

Phó Gia nói bữa tối của tôi là cháo hoa. Nếu ở Trung Quốc thì thứ này chẳng có gì đặc biệt, nhưng tại bệnh viện nước ngoài, có thể nấu một bát cháo hoa nóng hổi thì thật đúng là kỳ tích. Kể ra thì cũng khá trùng hợp, Phó Gia kể anh tình cờ gặp được một trợ lý bác sĩ trên hành lang, cô ấy là người gốc Thượng Hải - đồng hương với chúng tôi. Cô ấy không chỉ có gạo, có nồi niêu mà ngay cả dầu muối, tương dấm... cũng đều có hết. Nên ngay đến lò vi sóng cũng bị ông anh mặt dày của tôi mượn dùng luôn.

Dĩ nhiên, lò vi sóng chẳng qua chỉ là màn mở đầu, sau đó là nồi con, một nửa túi gạo nhỏ, gừng, hành, tỏi, hộp gia vị các loại... chỉ trong nháy mắt anh đã biến một góc bệnh viện thành nhà bếp. Anh thuần thục vo gạo, chuẩn bị nồi niêu. Tôi biết anh mình rất giỏi nhưng hẳn là tôi đã đánh giá thấp khả năng của anh. Thật không ngờ anh có thể giỏi đến vậy, ngay cả những thứ này cũng có thể làm được. Bát cháo tôi ăn có hương vị thơm ngon vô cùng. Bát của anh còn được cho thêm thịt gà

nướng và hành thái nhỏ. Tuy tôi không được ăn nhưng ngửi mùi cũng thấy thích rồi.

Sau khi ăn xong, tôi mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Tôi cũng không rõ anh tôi đem trả mấy thứ đồ này như thế nào. Cho tới khi tôi tỉnh dậy thì đã là quá nửa đêm. Tôi mở di động đặt ở đầu giường ra xem thì thấy đồng hồ đã chỉ ba giờ bốn mươi phút sáng. Trong lúc tôi ngủ, mẹ đã nhắn tin lại cho tôi, nội dung tràn đầy những lời căn dặn, quan tâm quen thuộc: cần phải chú ý giữ gìn sức khỏe, phải cẩn thận... Tiếng thở của anh tôi hơi lớn, tôi cũng đã ngủ đủ giấc, nên giờ lại thành trần trọc mãi không ngủ được.

Đột nhiên, trên tường hiện lên một điểm sáng. Nó chỉ hơi rọi lên chứ không hề chói mắt. Độ sáng của nó chỉ tương đương với ánh sáng của đèn máy chiếu ở trường học. Không hiểu tại sao tôi lại chợt nghĩ tới quỷ lột da mà anh trai nhắc đến lúc ban ngày, ý nghĩ này khiến tôi rùng mình. Tôi có cảm giác như có ai đó bị bóc đi một lớp da thịt sắp nhảy ra từ điểm sáng màu trắng đó. Đúng như tôi dự đoán, điểm sáng nhỏ trên tường đang dần lan rộng ra. Đầu tiên nó chỉ là một điểm nhỏ, sau đó lớn dần bằng một hạt đào, sau đó thì to bằng một cái đĩa. Tôi trùm chăn phủ kín đầu, cơ thể run bần bật, chắp hai tay không biết phải cầu khẩn thần tiên phương nào. Tôi chỉ hi vọng khi ngẩng đầu lên thì những thứ này sẽ hoàn toàn biến mất, tất cả chỉ là ảo giác của tôi mà thôi.

Tôi cẩn thận kéo chăn xuống từng chút, từng chút một.

Nhưng điểm sáng kia không hề biến mất, cũng chẳng lan rộng ra thêm mà chỉ dừng lại ở kích thước của một quả bóng đá. Dần dần, có hình ảnh xuất hiện trong vầng sáng.

“Chết tiệt...”

Tôi nhỏ giọng mắng một câu. Tôi rất ít khi nói tục, nhưng hôm nay thật sự không thể nhịn được. Nếu không phải anh trai còn đang ngủ, có lẽ tôi đã đập chần ra rồi lớn tiếng chửi rủa.

Mấy hình ảnh chết tiệt đó! Trận quyền Anh đáng chết! Tại sao lại là nó! Thứ âm hồn không tan này cứ quẩn lấy tôi không tha! Rốt cuộc là có ý gì! Hình ảnh trên tường lúc này có nội dung tương tự nhưng không giống hoàn toàn với đoạn phim trên máy bay. Lúc bắt đầu vẫn là võ sĩ người châu Á chịu đòn, phun một ngụm máu rồi ngã xuống, võ sĩ người da đen thì đang chiếm ưu thế. Sau khi tiếng chuông thông báo thời gian nghỉ kết thúc, bước sang hiệp thứ tư thì tình thế đã hoàn toàn xoay chuyển. Võ sĩ người châu Á vùng tay đấm mạnh, những cú ra đòn của anh ta không hề chậm chạp như lúc trước, kỹ năng né đòn cũng rất tốt. Lúc này, anh ta tấn công dồn dập, có thể dùng một câu thành ngữ để miêu tả đó là “chó cùng dứt dậu”. Sức mạnh của anh ta bộc phát trong nháy mắt, giống như một con thuồng luồng bị giam giữ nơi đầm sâu, một khi thoát khỏi gông xiềng thì bản tính khát máu, hiếu chiến được bộc lộ mạnh mẽ. Tôi chưa từng gặp người võ sĩ này, nhưng tôi lại thấy được điều gì đó rất quen thuộc trong ánh mắt của anh ta. Trong một khoảnh khắc, anh ta nhìn về phía màn hình, dường như ánh mắt đó đang nhìn về phía tôi. Sự phẫn nộ, sự kiêu ngạo, không cam lòng của anh ta... tất cả ngưng tụ lại trong nửa giây, rơi trọn vào đôi mắt tôi.

Hai gò má của tôi đã chảy dài những dòng nước mắt từ lúc nào không hay.

“A...” Cuối cùng, tôi không nhịn nổi nữa mà kêu lên thành tiếng.

Anh trai tôi tỉnh giấc, lập tức ngồi thẳng dậy. Tuy rằng tiếng hét của tôi không tới mức chói tai nhưng giữa đêm yên tĩnh cũng đủ gây bất ngờ.

Tất cả đèn cảm ứng trong phòng đều bật sáng, sau đó lại lần lượt tắt đi. Hình ảnh trên tường lập tức biến mất giống như có ai đó đã cắt nguồn điện của máy chiếu.

“Trên tường... trên tường...” Tôi nói năng lộn xộn. Phó Gia nheo mắt lại, “Có lẽ nào...”.

“Có lẽ nào cái gì?” Giọng tôi bắt đầu run rẩy.

“Có lẽ nào là quỷ đến làm loạn. Bệnh viện là nơi có nhiều oan hồn nhất.”

“Anh đừng có dọa em, oan hồn gì chứ?”

Phó Gia lại nằm xuống, nghiêm túc nói, “Tĩnh Tĩnh, em không biết có một thứ gọi là oán khí hay sao? Những người sống như chúng ta không thể tránh khỏi những lúc va chạm, cãi nhau, những oán khí như thế này một chút màu sắc cũng không có, sau một lúc thì sẽ tự tản đi. Nhưng oan hồn thì khác, oán khí của họ thì không thể tự tản đi được. Có người chết mang theo oán khí màu xám nhạt, có người là xám đen, còn có người là màu khói đen. Những con quỷ lợi hại thì oán khí của chúng còn đen hơn mực tàu. Theo lời các cụ già kể lại thì thứ oán khí đáng sợ nhất có màu đen tím. Khi những thứ oán khí đầy màu sắc này ngưng tụ lại thành hình người thì oan quỷ đã có thực thể. Oan quỷ đi tới chỗ nào, nó sẽ hấp thụ oán khí chỗ đó, thậm chí còn hấp thụ cả oán khí của con người. Có lẽ nào oán khí này đang đi kiếm ‘vật chủ’ mới...”.

“A... Anh đừng nói nữa! Càng nói càng vớ vẩn...”

“Em không tin sao? Em không thấy ánh mắt người đàn ông đó nhìn em khi đoạn video kia kết thúc, hay sao? Chỉ bằng cái nhìn hung ác ấy thôi cũng có thể đoán được, oán khí của người này có màu không nhạt.”

Nghe anh nói xong, tôi thật sự bắt đầu tin những hình ảnh chiếu trên tường là một oan hồn nào đó, hoặc được tạo thành từ một tập hợp các ý niệm nào đó của oan hồn. Tuy điều này làm người ta sợ hãi nhưng đó cũng là một cách truyền tin. Sự xuất hiện của nó có lẽ chỉ để báo lại cho những người đang sống về một vụ án đẫm máu ly kỳ nào đó. Phải chăng là nó muốn báo thù rửa hận? Hoặc giống như anh trai tôi nói, những thứ oán khí này muốn tìm kiếm một “vật chủ” mới? Một khi chúng đã bám chặt vào mục tiêu thì chắc chắn sẽ không chịu buông tay. Tôi không ngủ được, co người nằm rúc vào một chỗ, nhưng sau đó nóng quá lại phải đập tung chăn ra. Có lẽ là do tôi còn quá trẻ, chưa trải nghiệm nhiều, cứ có một ngọn gió thổi qua là tôi lại cảm tưởng như những oán niệm kia bắt đầu quay lại. Sau nhiều lần như vậy, mồ hôi đã rịn đầy trán tôi.

Cứ coi như là oán niệm đi, vậy lẽ nào người chúng chọn chính là tôi hay sao? Nếu như phải thì tại sao chúng lại chọn tôi? Nếu không thì tại sao chúng lại không ngừng xuất hiện trước mắt tôi? Lẽ nào là do thể chất của tôi hấp dẫn ma quỷ, hay tất cả những thứ này chỉ là một trò đùa ác ý? Tôi còn chẳng thể giải thích được chuyện này, chứ đừng nói đến việc tìm lý do để bác bỏ nó. Nỗi sợ hãi giống như một dây leo không ngừng phát triển, nhanh chóng chiếm lấy toàn bộ cơ thể tôi. Những sợi dây leo đó giống như muốn lướt qua từng mút thần kinh, đi về phía bờ đối diện của sự oán hận vô cùng, rồi lại bị xiềng xích của lý trí nhỏ bé giam chặt, không nhúc nhích được.

Anh ngáp một cái, “Không thể nào, chẳng lẽ em tin mấy thứ này, ha ha ha...”.

“Phó Gia!”

Anh đắc ý kéo chần, ánh mắt không giấu được ý cười, khoe môi cũng cong lên. Dường như anh rất hài lòng về sự sáng tạo của mình. Anh đã dọa được tôi. Bộ quần áo bệnh nhân tôi mặc trên người đã ướt sũng mồ hôi. Anh em chúng tôi trêu đùa, lừa gạt nhau không phải chỉ lần một lần hai, nhưng lần này anh tôi đã đùa quá trớn rồi. Ba hồn của tôi đã nát mất một nửa, bấy vía cũng không biết rơi rớt nơi nào.

Tôi lau nước mắt, nói chuyện còn kèm theo cả tiếng khóc nức nở, “Anh thật là, anh thật là!”

“Được rồi, được rồi, là anh sai.” Anh hướng về tôi, nhỏ giọng xin lỗi.

Một thanh âm khác lại vang lên trong đầu tôi, “Augustinô thành Hippo đã từng ví ý chí của con người như một con ngựa phục tùng mệnh lệnh, còn Thượng Đế và ác quỷ là người cưỡi ngựa. Lý Tĩnh, cô muốn biến thành một con người điên cuồng như ác quỷ sao?” Đây là những lời mà Đinh Duy Thiên đã nói với tôi trong chiều hôm đó. Tôi thật ngốc, tại sao lại có thể dễ dàng rơi vào bẫy của Phó Gia như thế chứ.

Tôi vừa khóc vừa mở chiếc đèn ở đầu giường lên, viết nhật ký ngày hôm nay.

Bố mẹ trên trời cao nhất định phải báo thù cho con gái!

Anh trai bắt nạt con, anh ấy dọa con. Đúng vậy, Phó Gia là người xấu. Bố mẹ nhất định phải trừng phạt anh ấy nhé! Nhưng mà bố mẹ cũng đừng phạt nặng quá, anh ấy đã xin lỗi con rồi.

Con gái bây giờ rất khổ, phải nằm trong bệnh viện truyền nước đó. Không biết ai đã bỏ thuốc độc vào cốc Coca. Nếu bố mẹ có biết thì nhớ báo mộng cho con, hoặc cho cảnh sát Đinh cũng được. Anh ta sẽ xử lý việc này, con tin anh ấy.

SỔ tay công tác của Đinh Duy Thiên (nội dung bản dịch)

Los Angeles, Chủ nhật, ngày mùng 4 tháng 7.

Hướng dẫn viên Lý Tĩnh uống nhầm cốc Coca có độc, phải nhập viện. Xét nghiệm cho thấy trong cốc Coca này có chứa chất aminophylline, liều lượng không lớn. Kết quả xét nghiệm này khiến tôi đặc biệt chú ý.

Đầu tiên, chúng tôi đã tiến hành điều tra toàn bộ hành khách cùng nhân viên phi hành đoàn, xác nhận không có ai dùng aminophylline để điều trị bệnh. Bên cạnh đó, tác dụng của loại thuốc này là làm giãn phế quản và cơ trơn, làm tăng cung lượng tim. Thay vì dùng loại thuốc như thế này, đổi sang một loại thuốc độc có tác dụng trực tiếp chẳng phải tốt hơn sao? Thứ hai là: cafein^{61*} có thể làm tăng hoạt tính của theophylline^{62*}, tạo nên phản ứng trúng độc, vậy tại sao liều lượng theophylline được sử dụng lại không lớn, hơn nữa rõ ràng là thả vào cà phê đá sẽ đem lại hiệu quả cao hơn Coca.

* Một chất kích thích tự nhiên được chiết xuất từ hạt cà phê, ca cao..

* Ở đây nhắc đến theophylline là bởi aminophylline là muối ethylenediamine của theophylline. Sau khi uống, theophylline sẽ được giải phóng từ aminophylline.

Tôi bắt đầu hoài nghi, không biết liệu mục đích thực sự khi bỏ thuốc của hung thủ có phải là để hạ độc giết người không? Tại sao các manh mối đều cho thấy đây không đơn giản chỉ là một vụ hạ độc giết người? Hơn nữa mục tiêu hạ độc là ai, hướng dẫn viên Lý Tĩnh hay một trong hai người khách còn lại ở hàng ghế đó? Nếu như tính theo xác suất thì bất cứ ai trong số họ cũng có khả năng uống nhầm cốc Coca này.

Sau khi xem xét vụ án, tôi đã đề nghị phía Thượng Hải tiến hành kiểm tra thi thể của Kỹ Tiểu Lộ. Trước khi báo cáo được gửi tới, tôi không thể loại trừ khả năng cái chết của Kỹ Tiểu Lộ không phải là do bệnh tim gây ra. Một số loại thuốc như aminophylline cũng có thể gây ra loạn nhịp tim.

Ngoài ra, chúng tôi còn phát hiện được một đôi giày cao gót màu đỏ trên máy bay, ngay dưới chỗ ngồi của Đàm Tấn Lỗi. Đôi giày này có cùng chất liệu, công nghệ sản xuất với hai đôi giày lúc trước, đồng thời cũng không phát hiện ra dấu vân tay đáng ngờ, màu đỏ bên ngoài vẫn được quét bằng một lớp nước sơn.

"Los Angeles, một sớm bình minh, chú chim nhỏ nào đó đang luyện giọng trên cành, tiếng gió vờn cành lá nghe xào xạc. Tôi mở to hai mắt, nhìn chăm chăm ra phía ngoài cửa sổ. Tôi đoán là tình trạng hiện tại của mình rất thảm, hai mắt đờ đẫn, thâm quầng, chắc là chẳng khác gì ma nữ. Tinh thần của tôi lúc này còn tệ hơn lúc mới nhập bệnh viện. Tất cả đều tại Phó Gia.

"Anh ơi, ngoài cửa sổ là cái gì vậy?"

Tôi không dám chắc thứ rực rỡ sắc màu phía ngoài cửa sổ kia là gì, bèn nhồm nữa người trên đây, dùng tông giọng vừa gấp gáp vừa tha thiết dò hỏi Phó Gia.

Thứ ngoài cửa sổ là cái gì mà rực rỡ đến vậy?

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, những cái cây xanh um lá của chiều hôm qua nay đã được treo lên những thứ đồ trang trí nhiều màu sắc, khoác lên mình một chiếc áo rực rỡ. Nếu như không biết dáng vẻ vốn có của nó thì khéo còn có người lầm tưởng rằng đấy là một cây thông Noel với bộ cánh rực rỡ ấy chứ. Tuy cái cây này không có hình tháp kinh điển như cây thông Noel nhưng trông cũng giống tới bảy phần. Tôi bảo anh trai đưa cho tôi một chiếc áo sơ mi, đưa một tay nhận áo rồi vội vàng choàng lên người, sau đó xỏ giày với tốc độ nhanh nhất mà một bệnh nhân có thể làm được. Lúc này, tôi chỉ cảm thấy hai chân hơi run, còn cơ thể đã gầy như khỏe lại. Tuy tay tôi còn đang truyền dịch nhưng

cũng không ảnh hưởng gì lắm. Phó Gia giúp tôi đẩy cái cây treo túi truyền dịch, tôi liền vội vàng đi tới gần bộ cửa sổ.

Đây chỉ là một cây cọ bình thường nhưng nó đang khoác trên mình cả một thế giới đầy sắc màu. Nếu cây thông Noel được trang hoàng bởi đủ thứ đồ như quả châu, ruy băng, ngôi sao, thanh kẹo... thì hàng cọ ở đây lại được tô điểm bằng những con diều giấy. Không phải chỉ một, hai con mà là nhiều không đếm xuể. Bên trên, bên dưới, ở gần ở xa... phủ kín tầm mắt. Màu sắc được sử dụng nhiều nhất là ba màu đỏ, trắng và xanh dương của quốc kỳ Mỹ, chúng chen chúc nhau phủ kín từng nhánh cọ. Chiếc diều chim én hôm qua tôi thấy chỉ là một nhánh hoa đơn lẻ giữa muôn vàn bông hoa khoe sắc, giờ chẳng thể nào nhìn ra nó, có lẽ nào cái điểm đen lộ ra đầu nhọn kia chính là nó? Hay là cái có phần cánh vắt trên một cành cây kia? Những con diều này được người ta cố ý treo lên trên các nhánh cây, xen mình giữa cành lá với số lượng nhiều đến mức kinh ngạc.

Ngoài cửa vọng lại tiếng người vui vẻ hỏi, “Cô đã dậy chưa, tôi có thể vào chứ?”

Tôi nhanh chóng nhận ra đây là giọng nói của Đinh Duy Thiên nên vội vàng quay về giường, chui vào trong chăn. Tôi không muốn để anh ta nhìn thấy bộ dạng tiều tụy, chỉ choàng một chiếc áo sơ mi như lúc này. Phó Gia trầm ngâm nhìn tôi, sau đó đi ra mở cửa.

Đinh Duy Thiên không đến tay không, thứ đầu tiên tôi nhìn thấy không phải là khuôn mặt anh ta mà là một con diều chim én khổng lồ. Thân diều có màu trắng xanh đan xen với hoa văn truyền thống, thoạt nhìn dễ khiến người ta liên tưởng đến một tấm vải lam in hoa^{63*}. Đầu, thân và chiếc đuôi của con chim đang căng ra trên sớng tre mềm, thêm vào đó là

hai chiếc cánh vẽ đầy hoa đào. Con điều này khiến cho người ta thấy rất vui vẻ. Hôm nay, Đinh Duy Thiên mặc một chiếc sơ mi đen kẻ ca rô ngắn tay, đôi mắt, hàng lông mày và cả lúm đồng tiền cũng đem lại cảm giác vui vẻ. Một người tràn đầy năng lượng tích cực như vậy vừa mới tới đứng cạnh giường tôi là không khí bệnh tật âm u đã bị quét sạch sành sanh chỉ trong chớp mắt.

**Nguyên văn Hán Việt là “lam in hoa bố”, một sản phẩm thủ công mỹ nghệ truyền thống của Trung Quốc. “Lam in hoa bố” vốn dĩ là những tấm vải trắng, người ta sẽ sử dụng thuốc nhuộm màu chàm để màu trắng và màu xanh đan xen với nhau tạo thành hoa văn trên tấm vải..*

Tôi thậm chí không hề suy nghĩ liền hỏi, “Điều bên ngoài kia đều là của anh sao?”

“Không phải tất cả. Một mình tôi làm sao kiếm được nhiều điều như vậy.”

“Vậy thì là của ai?”

“Cô cứ đi xuống nhìn là sẽ biết ngay.” “Ngay bây giờ á?”

“Cô rửa mặt, thay quần áo đi. Tôi chờ.” Phó Gia đưa tay cản tôi, “Không được”. “Chắc không sao chứ?”

Đinh Duy Thiên cẩn thận hỏi tôi. Khi bản tính cố chấp trỗi dậy, trông anh ta cũng thật đáng yêu. Là một bệnh nhân, làm sao tôi có thể tự quyết định mình có ổn hay không, nhưng cho dù là ai thì chắc cũng chẳng nỡ từ chối lời mời của một quý ngài trẻ tuổi. Nhất là khi quý ngài trẻ trung này còn đang chăm chú nhìn bạn với ánh mắt chân thành, tràn đầy hi vọng,

bất cứ người phụ nữ nào trên thế giới này cũng sẽ tan chảy trong khoảnh khắc dịu dàng đó.

Tôi khẳng định, “Không sao đâu!”

Phó Gia bắt đầu dọn dẹp đồng đồ bừa bộn trên chiếc giường gấp. Anh im lặng, quay lưng về phía tôi, khiến tôi cảm thấy áy náy.

Tôi cẩn thận rút ống truyền dịch trên tay, rồi đi về phía nhà vệ sinh. Khuôn mặt trong gương cho thấy tình trạng bệnh của tôi lúc này, mái tóc khô, xòa xuống vai, đuôi tóc cong lên trông rất thiếu sức sống. Khuôn mặt vốn hồng hào, khỏe mạnh mấy ngày trước nay lại nhường chỗ cho vàng mắt thâm quầng, sưng mọng cùng những nốt mụn. Mặt tôi vốn nhỏ, bây giờ nhìn trong gương chẳng khác nào trái táo héo. Đôi môi khô nẻ cũng góp phần trong việc làm tụt giảm nhan sắc. Tôi hít một hơi, việc đầu tiên cần làm là buộc gọn mái tóc dài ra sau gáy, sau đó lấy sữa rửa mặt để rửa thật sạch mặt, rồi dùng phấn nước đánh một lớp mỏng, thêm một lớp phấn hồng cho hai gò má, dùng thêm một chút son dưỡng có màu nhẹ nhàng, như vậy ít nhất cũng cải thiện phần nào tình trạng khô khốc nứt nẻ của đôi môi.

Không ai có thể phủ nhận rằng, ở thời đại này, phụ nữ trang điểm không chỉ đơn thuần là cho những người thích mình nhìn ngắm. Tôi hiểu rất rõ điều này, bởi vì tôi cũng đang trang điểm vì người chưa chắc đã thích tôi. Vì không chắc chắn được tình cảm của đối phương dành cho mình nên mới đánh mất sự tự tin. Mà cách thức đơn giản nhất để tăng sự tự tin lại chính là trang điểm, ăn mặc thật đẹp. Kể ra thì cũng đáng buồn. Tình cảm không biết đã bén rễ, đâm chồi tự bao giờ, lại chẳng có ai đọc được ý nghĩ của nhau, để biết được đối phương có chút cảm xúc với mình hay không. Tình cảm lúc mới nảy mầm thật ngốc nghếch, không

thể nắm bắt cũng chẳng thể dứt bỏ. Chỉ cần đã nếm trải qua mùi vị của tình yêu, thì dù là ai cũng đều sẽ cảm thấy thấp thỏm, không yên.

Anh trai tôi và Đinh Duy Thiên đang đứng đối diện nhau. Tôi vừa ra ngoài đã thấy họ trong bộ dạng như vậy, không nói chuyện, không tranh chấp, chỉ đứng im. Anh trai tôi lười biếng dựa vào tường, Đinh Duy Thiên đứng thẳng, có lẽ đây chính là tư thế quen thuộc của một người cảnh sát. Tôi hơi sợ. Phải nói thế nào nhỉ, chỉ riêng việc tôi chưa được sự cho phép của bác sĩ mà tự ý rời phòng bệnh đã là sai rồi. Nếu như ngoài cửa phòng chỉ có mình Đinh Duy Thiên thì tôi có lẽ sẽ thoải mái hơn, nhưng biểu cảm lạnh lùng của anh trai lúc này làm tôi có cảm giác như đang chịu phạt vậy. Cảm tưởng như trong mắt Phó Gia, mọi hành động tôi đang làm bây giờ đều rất hèn kém.

Tôi chỉ có thể ấp úng, “Em chỉ đi xuống một lúc, một lúc thôi”.

Đinh Duy Thiên nở một nụ cười hấp dẫn, “Chúng ta đi thôi. Anh trai cô sẽ không làm khó cô đâu”.

Trên thực tế, anh trai đúng là không gây khó dễ gì cho tôi. Thậm chí anh còn không thèm nhìn chúng tôi lấy một cái, cứ đứng như tượng đá, hai mắt chỉ nhìn đăm đăm về phía cánh cửa sau lưng tôi. Tuy rằng anh trai tôi vốn ít nói nhưng hôm nay lại trầm mặc đến kỳ lạ. Có chuyện gì sắp xảy ra chẳng? Hay là nó đã xảy ra rồi mà tôi không biết?

Đinh Duy Thiên có vẻ như rất nóng lòng muốn tiết lộ cho tôi bí mật nhỏ của mình. Anh nắm tay tôi đi thẳng xuống lầu. Ở tầng này là một loạt các phòng bệnh thuộc khoa Nhi.

Cửa sổ các phòng đều mở, mỗi khung cửa đều có một hoặc một vài chiếc đầu nhỏ ngó ra ngoài, đủ màu da, màu tóc. Ở chiếc cửa sổ gần tôi nhất là một cậu bé người châu Á, dường như lúc này đang nhào cả nửa

người nhìn ra ngoài. Cậu bé có lẽ tầm khoảng bảy, tám tuổi. So với bạn bè đồng trang lứa, trông em ốm yếu hơn hẳn. Cánh tay chỉ to bằng bốn, năm đôi đũa gộp lại, dáng người gầy gò càng làm lộ phần đầu khá lớn của em. Đôi mắt cậu bé đen láy, miệng nhỏ hơi chu lại. Lúc này em đang nhìn cây cọ kia không chớp mắt. Bố mẹ cậu bé đứng một bên đỡ em, họ cố gắng thuyết phục em trở về phòng nhưng dường như cậu bé bướng bỉnh không đồng ý.

“Mẹ, con còn muốn xem nữa.”

“Tiểu Bảo, đi vào đi! Con không nghe lời mẹ nữa có phải không? Tối hôm qua con đã chơi tới tận mười hai rưỡi, bây giờ còn chơi nữa, gió máy thế này sao chịu nổi. Nhanh lên, đi vào, chúng ta ăn sáng.”

“Con không muốn, ở lại một chút thôi mà, đi mẹ... chỉ một chút nữa rồi ăn cơm...”

Khi đứng trước sự van nài của con cái, hầu hết các bậc phụ huynh đều rất dễ mềm lòng, đành bất lực mà từ bỏ nguyên tắc của mình.

Tiếng túi nilon sột soạt vang lên. Cậu bé tên Tiểu Bảo kia cầm một con diều chim ưng lên, duỗi thẳng cánh tay nâng nó qua đầu. Mẹ cậu bé dùng diêm đốt sợi bấc trong chiếc hộp nhỏ phía dưới con diều. Đốt được một lúc, Tiểu Bảo nhẹ nhàng buông tay, con diều hình chim ưng nhẹ nhàng bay lên không trung.

Lúc này tôi đã hiểu ra rồi, thứ này có lẽ có nguyên lý hoạt động tương tự với đèn Khổng Minh^{64*}, có lẽ đây là sản phẩm mới của một công ty đồ chơi trẻ em nào đó. Mặc dù nó có vẻ ngoài giống một con diều nhưng thực tế lại dễ chơi hơn rất nhiều, không nhất định phải có sân bãi rộng rãi. Loại diều này được thiết kế với đáy có hình trụ, ở giữa quấn một miếng vải nhỏ có thấm cồn. Theo lý thuyết thì với một chiếc đèn Khổng

Minh bình thường, phần thân hình trụ không được quá nhỏ, nếu không thì nó không thể đạt được độ cao 1.000 mét. Tuy nhiên, nếu đây là đồ chơi cho trẻ con thì có thể làm đơn giản hơn rất nhiều. Khối trụ không cần lớn lắm, thời gian bay và độ cao cũng chỉ hạn chế ở trong khoảng vài ba phút và mấy chục mét mà thôi. Lượng cồn không nhiều, chỉ đủ để đèn bay một lát sau khi thả. Đợi tới khi đèn tắt, điều sẽ từ từ bay xuống, rơi trong sân hoặc gần chỗ cây cọ kia.

**Đèn Khổng Minh là loại đèn làm bằng giấy, có thể thả cho bay lên trời sau khi đốt đèn..*

Đình Duy Thiên nói, “Tối hôm qua tôi đã tính đi mua một con diều, ra ngoài tìm một bãi đất trống để có thể thả diều thật cao”.

“Tối hôm qua anh ở đây à?”

“Đứng phía ngoài chỗ cửa sổ phòng cô.” “Ngoài cửa sổ phòng tôi?”

“Ừ, chính là chỗ đó.” Anh chỉ tay, đúng là ở ngay phía dưới cửa sổ phòng tôi thật.

“Vậy tối hôm qua anh đã thấy những gì?”

“Khoảng hơn tám giờ một chút thì bọn trẻ bắt đầu nhón nháo thả đèn.”

“Vậy phòng của chúng tôi thì sao, anh có thấy gì ở phòng của chúng tôi hay không?”

“Phòng của bọn cô? Sao vậy?” “Không có gì...”

Chuyện ma quái xảy ra trong phòng tôi xảy ra vào lúc khoảng ba giờ gì đó. Cứ coi như từ hơn tám giờ, Đình Duy Thiên đã đứng trước phòng tôi thì anh cũng sẽ không ở lại đó sau chín giờ. Ngoài trừ tôi và anh trai, lẽ

nào không có người thứ ba nhìn thấy những hình ảnh chiếu trên tường hay sao?

“Nhưng mà...” “Nhưng mà sao?”

“Tối hôm qua, vào tầm chín giờ tôi quay về ký túc xá chơi cờ. Cô nhìn đi, ký túc xá đó nằm ngay phía đối diện bệnh viện này, chỉ cách một con đường nhỏ. Tầm mười một giờ, tôi xuống cửa hàng tiện lợi mua sữa. Tôi nhớ lúc đó anh trai cô cũng đi mua thứ gì đó mang về bệnh viện. Cô có biết không?”

“Mười một giờ anh tôi còn ra cửa hàng tiện lợi mua đồ sao?”

“Cụ thể là mua cái gì thì tôi không rõ lắm. Nhưng tôi có thể khẳng định trong khoảng thời gian đó, anh ta đi từ ngoài vào bệnh viện.”

Tôi gãi cằm, “Tôi ngủ rất sớm, không hề biết là anh ấy đã từng đi ra ngoài.”

“Ồ, vậy có thể là anh ta cũng đi ra mua đồ ăn đêm.” “Cũng có thể.”

Chúng tôi đi bộ ra ngoài bệnh viện, vừa đi vừa nói chuyện về địa lý, văn hóa, con người ở Los Angeles. Thành phố này có độ cao trung bình là 84 mét so với mặt nước biển, cao hơn Thượng Hải gần 81 mét. Quân viễn chinh Tây Ban Nha từng đặt tên nơi này là thị trấn của các thiên thần: The Town of Our Lady the Queen of the Angels of Porciúncula (Thị trấn Đức Mẹ Nữ Vương của các thiên thần sông Porciúncula)^{65*}. Los Angeles nằm kề bên vịnh San Pedro và vịnh Santa Monica, dựa lưng vào dãy núi San Gabriel. Ở nơi đây, bốn mùa nắng đẹp, ngay cả bây giờ, nhiệt độ cũng chỉ vào khoảng 22°C. Nói chung, đây là một thành phố đáng sống.

**Los Angeles được thành lập vào năm 1781 do những người Tây Ban Nha tại México với tên là El Pueblo de Nuestra Señora Reina de los Ángeles de la Porciúncula (Thị trấn Đức Mẹ Nữ Vương của các thiên thần sông Porciúncula).*

Tại một ngọn đồi nhỏ ngoài bệnh viện, chúng tôi tìm được một bãi đất trống khá rộng rãi. Tôi đứng ngược chiều gió, cầm lấy dây điều, Đinh Duy Thiên chạy một đoạn ra xa. Con diều chim én trong tay anh rất đẹp, mà thứ càng đẹp hơn chính là một phần áo trong của anh phập phồng lên xuống theo chuyển động của cơ thể. Người ta dáng cao chân dài, đi một bước bằng tôi chạy hai, ba bước. Cho tới khi hai người cách nhau tầm hai mươi mét, anh mới dừng lại.

Tôi nhìn anh một tay giơ diều, một tay cầm điện thoại di động, sau đó tiếng chuông điện thoại trên người tôi liên vang lên.

“Lý Tĩnh, nhìn động tác tay của tôi. Chúng ta đợi gió, khi gió nổi thì tôi sẽ thả tay ngay, cô nhớ phải điều khiển dây diều.”

“Trời ơi, anh đang gọi điện thoại đường dài quốc tế đó. Làm sao anh biết số của tôi?”

“Ha ha ha, đúng vậy, tôi đang gọi đường dài quốc tế. Muốn biết số của cô rất dễ. Chỉ cần tra thông tin hành khách chuyến bay là được rồi.”

Tôi dở khóc dở cười. Hai người đứng gần như vậy lại còn phải dùng đến điện thoại để trò chuyện. Tín hiệu điện thoại đi một vòng Trái Đất rồi lại quay về điểm xuất phát, quả thực là quá lãng phí tài nguyên - thứ đang ngày càng khan hiếm này. Không lâu sau, gió nổi lên. Đinh Duy Thiên nâng tay ra hiệu, sau đó anh chạy vài bước rồi thả tay. Con diều chim én dần bay lên theo gió.

Tôi từ từ thả dây ra, cứ được một đoạn lại dừng lại, vừa kéo vừa thả để điều khiển cho điều bay lên cao. Quá trình cất cánh lần này vô cùng thành công, mãi cho tới khi con điều đã bay ổn định trên bầu trời cao, tôi mới đưa cuộn dây lại cho Đinh Duy Thiên.

“Cô có mệt không?” “Hơi mệt một chút.” “Lại đây ngồi đi.” “Lý Tĩnh.”

"Sao?"

“Tôi muốn nói, tôi...”

“Anh nói đi.” Tôi lấy cùi chỏ đẩy anh ta một cái. Cứ ấp a ấp ứng làm cái gì vậy chứ.

“Tôi muốn nói...” “Cái gì?”

“Hai người chúng ta cùng nhau bắt đầu một mối quan hệ mới dưới chân ngọn đồi này, em thấy thế nào? Lý Tĩnh, tôi thích em. Em còn nhớ không, You had me at ‘hello’.”

“Làm gì có ai như anh chứ, tỏ tình mà lại ngồi trên đồng cỏ khô như thế này, chẳng lãng mạn chút nào. Ít nhất thì anh cũng phải bày tỏ chút thành ý chứ, như mua đồ ăn ngon cho tôi, cùng tôi đi xem phim, tản bộ bên bờ sông dưới ánh hoàng hôn, sau đó mới...” Tôi không dám nhìn anh, chỉ nghiêng đầu sang một bên, tâm trạng không yên, ngón tay đan vào nhau, bất giác dùng sức cắn môi dưới. Có lẽ chỉ có những cô gái rơi vào bẫy tình như tôi mới có cảm giác bối rối, không biết phải làm sao như lúc này.

Anh cũng chẳng chịu lùi bước, “Tôi không nói đùa, tôi vô cùng nghiêm túc”.

“Cảnh sát Đinh, anh...” Thật sự tôi không biết phải nói tiếp như thế nào, chỉ có thể cúi gầm mặt.

“Tôi nghĩ rằng mình đã yêu em. Tuy em không phải là mối tình đầu nhưng tôi vẫn rất căng thẳng. Em có thể hiểu được không?”

“Thế mối tình đầu của anh là ai?”

“Tôi là người đưa ra câu hỏi trước. Em phải trả lời trước mới đúng phép lịch sự.”

Tôi bĩu môi, “Không, không. Tôi phải hiểu rõ được ‘tiền án tiền sự’ của anh mới có thể trả lời”.

“Nói chuyện yêu đương chứ đâu phải là chuyện xử án.” “Là do anh tự khai báo tội trạng của mình đấy chứ!” “Em thật là vô lý...”

“Vô lý sao anh còn tỏ tình với tôi? Rốt cuộc là do anh có vấn đề hay là tôi không được bình thường đây? Anh nhìn bên kia đi, ở phía đó có cái cây đó, anh ra mà thổ lộ với nó.”

“Lý Tĩnh!”

“Có! Đây là điểm danh khi tập quân sự à?”

Con điều như được Tôn Ngộ Không làm phép, bay phấp phới trên bầu trời. Đinh Duy Thiên ngồi trên đống cỏ khô bình tĩnh điều khiển dây điều.

“Thôi bỏ đi, không nói nữa. Tôi cho em thời gian, khi nào em suy nghĩ thông suốt thì trả lời tôi cũng được.”

“Suy nghĩ thông suốt gì chứ?” Tôi khinh thường cách dùng từ của anh ta. Nói đi nói lại, chắc anh ta chỉ thiếu nước áp trợn vện câu “đầu thú sớm sẽ được hưởng khoan hồng, chống cự sẽ chịu hình phạt của pháp

luật” lên người tôi thôi. Con người này, đến tiếng Trung còn nói chưa sôi đã đòi theo đuổi con gái nhà người ta.

Anh chuyển đề tài, “Em thấy Đàm Tấn Lỗi thế nào?” “Thấy thế nào là sao?”

“Thì hỏi quan điểm của em, tán gẫu một chút thôi.” “Anh ta cũng tốt, là dân kỹ thuật.”

“Ngoài ra thì sao? Ví dụ như anh ta và Kỳ Tiểu Lộ có từng tiếp xúc hay không?”

“Lúc lên máy bay, bọn họ có nói chuyện một lúc, còn những chuyện khác tôi cũng không để ý lắm. Tiểu Đàm có vấn đề gì sao?” Tôi bắt đầu cảnh giác, bị cảnh sát Đinh “nhiệt tình thăm hỏi” xem chừng cũng không phải chuyện gì tốt đẹp.

“Anh ta có từng tìm gặp riêng em không?”

“Có. Vốn cũng chẳng nói được gì mấy. Anh ta chỉ đưa cho tôi xem bức ảnh của một người. Nhưng mà người đó thực tình trông rất giống tôi, chẳng trách anh ta hiểu nhầm.”

“Bức ảnh nào?”

“Để tôi cho anh xem.”

Lúc trước tôi rảnh rỗi, thừa thời gian, đã gửi bluetooth bức ảnh của cô gái trông rất giống mình từ điện thoại của Đàm Tấn Lỗi sang điện thoại của mình. Đinh Duy Thiên hỏi tới, tôi bèn mở ra cho anh xem.

“Anh nhìn thử xem, có phải trông rất giống tôi không?” “Giống. Nhưng đó chắc chắn không phải là em. Miệng không giống, cả mũi nữa. Mũi em hơi tròn, còn mũi của người này nhọn. Hơn nữa bức ảnh này

nhìn giống như đã được phục chế lại, dường như được chụp từ khá lâu rồi.”

“Sao lại thế được? Tiểu Đàm nói anh ta đã từng gặp cô gái trong bức ảnh này, tại cô nhi viện.”

Đình Duy Thiên cau mày lại, không ngừng sẫm soi bức ảnh rồi yêu cầu tôi chuyển bức ảnh này sang điện thoại anh. “Xem ra em nên biết thông tin tôi mới phát hiện được”.

“Thông tin gì cơ?”

“Kỷ Tiểu Lộ và Đàm Tấn Lỗi đều xuất thân từ cô nhi viện Dương Quang. Năm 1990, cả hai đã được hai gia đình khác nhau nhận nuôi.”

“A... Làm sao có thể trùng hợp như vậy chứ.”

Tôi biết Tiểu Đàm đã từng sống tại cô nhi viện Dương Quang, chỉ không ngờ Kỷ Tiểu Lộ cũng thế.

“Em cho rằng chỉ là sự trùng hợp thôi sao?” Đình Duy Thiên nhắm mắt lại, giọng châm chọc.

Tôi vuốt tóc, “Không phải là trùng hợp thì là cái gì chứ? Chẳng lẽ anh đang nghi ngờ...”.

“Tôi không nghi ngờ, tôi chỉ tin vào bằng chứng.”

Hừ. Đình Duy Thiên nói là không nghi ngờ, nhưng lại tỏ rõ thái độ hoài nghi đối với Tiểu Đàm. Kỷ Tiểu Lộ chết do bệnh tim là sự thật không thể chối cãi, việc anh nghi ngờ Đàm Tấn Lỗi chẳng phải là rất thừa thãi hay sao? Lẽ nào là do anh mắc bệnh nghề nghiệp?

Đình Duy Thiên nằm thoải mái trên bãi cỏ, đầu gối lên tay. Tôi tò mò ngẩng đầu lên, dõi theo hướng nhìn của anh. Con diều đang lơ lửng trên

bầu trời xanh thẳm, tất cả mọi vật đều bất động, chỉ còn lại tiếng thờ đều đều của hai chúng tôi.

Anh nói, “Em có biết tôi bắt đầu nghi ngờ từ lúc nào không? Tôi vẫn luôn không thể lý giải được, tại sao người nhà của Kỷ Tiểu Lộ lại quan tâm tới tiền bồi thường hơn cả nguyên nhân cái chết của con gái”.

“Chỉ vì thế mà anh đã đi điều tra xem Kỷ Tiểu Lộ có phải là con được nhận nuôi hay không? Thật nực cười! Đây là logic của cảnh sát các anh à? Không phải bố mẹ nuôi nào cũng đều như vậy! Không hề! Bọn họ cũng yêu quý những đứa trẻ đó, thương yêu những đứa bé mình nhận nuôi như chính con đẻ của họ! Các anh chẳng hiểu gì hết, các anh rất quá đáng!” Tôi hơi kích động, liên tục phủ nhận những lời nói của Đinh Duy Thiên. Mấy người cảnh sát thật buồn cười. Sao họ lại có thể suy đoán như vậy chứ? Công sức nuôi nấng một đứa trẻ suốt hai mươi mấy năm chẳng lẽ lại không đáng giá bằng một chút tiền bồi thường cỏn con đó hay sao?

“Lý Tĩnh, em làm sao vậy?”

Đinh Duy Thiên bị phản ứng của tôi dọa cho sợ hết hồn. Chắc anh không ngờ được tôi lại tức giận như vậy.

Tôi không có cách nào kiểm soát được cảm xúc của bản thân, giọng nghẹn ngào, “Tôi... tôi cũng được nhận nuôi”.

“Em cũng vậy?”

Tôi hướng về phía anh hét lên, “Sao anh phải ngạc nhiên vậy? Bố tôi họ Phó, anh trai tôi họ Phó, chỉ có tôi họ Lý. Quá rõ rồi còn gì? Với tôi mà nói, bố mẹ tôi chính là những người chơi diều, còn tôi chính là con diều kia. Cho dù tôi có bay được bao xa thì đầu dây kia vẫn được bố mẹ nắm

chắc trong tay. Họ chỉ cần khẽ giật dây là có thể tìm được tôi. Thứ tình cảm này hoàn toàn có thể tồn tại giữa những người không cùng huyết thống. Anh không thể hiểu được, vĩnh viễn không hiểu được”. Nói xong tôi giật dũ đứng lên.

“Lý Tĩnh... Lý Tĩnh...”

Tôi hoàn toàn không để ý tới tiếng gọi của anh phía sau, đi thẳng về bệnh viện.

Trong phòng lúc này không có một ai, có lẽ anh trai tôi đã quay lại đoàn. Tôi buồn bực bò lên giường bệnh của mình, trong lòng vẫn chưa nguôi cơn tức, bèn bực bội viết lên trang nhật ký mấy chữ thật to, “Ngu ngốc! Anh không hiểu...”

Trên hành lang, Nghiêm Túc lớn tiếng kêu lên.

“Đàm Tấn Lỗi... tôi có mấy vấn đề muốn trao đổi với anh.” Mặc dù nói là muốn trao đổi nhưng giọng nói của Nghiêm Túc không có chút thiện ý nào.

Tiểu Đàm tới thăm tôi sao? Tôi nghi ngờ chạy ra mở cửa. Quả nhiên, Đàm Tấn Lỗi đang đứng ngoài phòng bệnh. Trong tay anh ta là bó hoa thiên điểu^{66*} được gói lại gọn gàng đẹp mắt bằng một tầng giấy màu hồng phấn. Loài hoa màu cam này vừa to lại vừa tươi đẹp, lá giống như lá cây chuối tây, trông mới rực rỡ tươi vui biết bao.

**Thiên điểu hay hoa chim thiên đường (Strelitzia reginae) là một loại cây thân thảo sống nhiều năm, thuộc chi Thiên điểu họ Chuối rế quạt..*

Nghiêm Túc gọi anh ta lại, “Đàm Tấn Lỗi, chúng ta cần nói chuyện”.

Tôi không chịu nổi giọng điệu của vị cảnh sát này, chống nạnh ngắt lời.

“Tiểu Đàm, anh tới thăm tôi sao?”

Đàm Tấn Lỗi ngại ngùng đưa bó hoa cho tôi, “Hương dẫn viên Lý sao rồi? Đã khỏe hơn chút nào chưa?”.

Tôi không thèm nhìn Nghiêm Túc, trực tiếp mời Tiểu Đàm vào phòng, “Anh vào đi, cứ đứng ở bên ngoài làm gì”. Có lẽ cuộc trò chuyện lần trước đã khiến tôi thay đổi thái độ với anh ta. Trong thâm tâm tôi đã coi Đàm Tấn Lỗi như bạn bè. Chúng tôi đều là những đứa bé đến từ cô nhi viện, khi nhìn tôi, ánh mắt của anh ta tràn đầy sự quan tâm. Tôi có thể khẳng định chắc chắn Tiểu Đàm không phải là người xấu. Nghiêm Túc cũng không hề khách sáo, lách người chen vào phòng rồi tự lôi ghế gấp ở đầu giường ra ngồi. Lúc này xem chừng có đuổi anh ta cũng chẳng chịu đi, không thăm dò được gì thì anh ta sẽ còn ngồi lì ở đây mãi.

Tôi rót nước cho Đàm Tấn Lỗi rồi tiện tay cắm hoa vào chiếc bình thủy tinh đặt ở đầu giường. “Tiểu Đàm, lại đây ngồi đi”.

Nhân lúc tôi sửa lại bình hoa, Nghiêm Túc bắt đầu đặt câu hỏi, “Tiểu Đàm. Cách xưng hô này rất thân thiết, quan hệ của hai người có vẻ không tệ?”.

Tiểu Đàm trả lời băng quơ, “Hương dẫn viên Lý là người tốt, cũng rất quan tâm tới chúng tôi”.

Dĩ nhiên tôi cũng không chịu kém cạnh, “Đồng bào với nhau, đã ra nước ngoài thì đều là người một nhà cả, liên quan gì đến việc quan hệ tốt xấu chứ?”

Nghiêm Túc cười toe toét, móc ra một điếu thuốc, hết nhìn tôi lại nhìn sang Đàm Tấn Lỗi. Cuối cùng anh ta ngại quá, chỉ cầm thuốc trên tay chứ không châm lửa hút thuốc, “Tôi muốn hỏi một chuyện, anh biết mình

được nhận nuôi từ bao giờ?” Tôi tưởng anh ta đang hỏi mình, theo phản xạ, đôi tay đang cầm bình hoa của tôi bỗng run lên. Cho tới khi quay đầu lại mới biết thì ra câu hỏi của Nghiêm Túc đang nhằm vào Tiểu Đàm.

Đàm Tấn Lỗi trả lời khá gượng gạo, “Năm 1990, khi ấy tôi chỉ tầm hai, ba tuổi gì đó”.

“Không thể nào, còn nhỏ như vậy mà anh nhận ra được Kỷ Tiểu Lộ sao? Khi đó cô ấy cũng chỉ tầm ba tuổi thôi mà.” “Làm sao có thể nhận ra được chứ, lúc đó chúng tôi đều là trẻ con.”

“Vậy hai người biết nhau từ lúc nào?”

“Chuyện này kể ra thì đúng là trùng hợp đến khó tin! Không ngờ chúng tôi đều đến từ cùng một cô nhi viện, theo lời kể của người trong cô nhi viện, chúng tôi thậm chí còn từng cùng ngủ một gian phòng. Có điều cũng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn. Có một đôi vợ chồng tới nhận nuôi cô ấy sau đó chuyển nhà tới Quảng Châu, còn tôi thì rất nhanh sau đó cũng được một gia đình người Thâm Quyển nhận nuôi. Nếu không phải là vì mấy năm trước tôi thường về thăm lại cô nhi viện thì cũng sẽ không nhận ra cô ấy.”

“Quan hệ của hai người như thế nào?”

“Chỉ có thể coi là quen biết, cũng không nói chuyện với nhau nhiều.”

“Chỉ có như vậy thôi?”

“Anh còn muốn biết cái gì nữa?” Đàm Tấn Lỗi cũng không phải là kẻ ngốc. Nhất định anh ta cũng nhận ra được Nghiêm Túc đang nghi ngờ chuyện gì đó liên quan đến mình.

“Có phải trước khi lên máy bay hai người đã trò chuyện rất thân mật hay không?”

“Cũng không thể nói là thân mật. Chẳng qua cả hai người chúng tôi đều tò mò về sự trùng hợp đến kỳ lạ này. Anh phải biết rằng chương trình này có quy mô toàn quốc, xác suất trúng thưởng không cao. Thế mà hai trúng tôi lại cùng trúng giải ba, quả là kỳ tích đúng không nào?”

“Ngoại trừ chuyện này ra, hai người có còn nói chuyện gì khác không?”

“Tôi được biết cô ấy rất oán hận bố mẹ nuôi của mình. Cô ấy kể rằng sau khi bọn họ sinh con, mà đó lại còn là một đứa con trai, thì cuộc sống của cô ấy không được tốt lắm.”

“Quan hệ của cô ấy với người nhà không được tốt?” “Cô ấy nói như vậy. Thậm chí Tiểu Lộ còn nói là cô ấy muốn rời khỏi gia đình đó.”

“Vậy anh đã nói gì với cô ấy?”

“Tôi cho rằng bố mẹ nuôi cũng chính là bố mẹ thứ hai. Tuy họ không sinh ra chúng tôi nhưng họ cũng đã cho chúng tôi một cuộc sống mới. Vậy nên tôi khuyên cô ấy không cần phải suy nghĩ tiêu cực đến vậy, có lẽ còn có hiểu lầm gì đó.” “Còn gì nữa không?” Nghiêm Túc có vẻ muốn hỏi cho đến cùng, cho dù có đụng vào tường Nam cũng không từ bỏ hi vọng^{67*}. “Không.”

**Nguyên văn trong tiếng Trung là: “Không đụng tường Nam không quay đầu lại” - một câu nói của người Trung Quốc chỉ những người có hành vi cố chấp, không chịu tiếp thu ý kiến..*

“Không còn gì khác thật sao? Anh đã tiêm cho cô ta một mũi thuốc, tại sao lại không nhắc tới chuyện này.”

“Tiêm cái gì?”

Tiểu Đàm đứng bật dậy, làm rơi mất tấm lót trên ghế dựa. Vẻ hoảng hốt trên khuôn mặt anh ta khiến tôi hoang mang. Nếu thực sự không làm điều gì khuất tất thì hiển nhiên anh ta là người vô tội, việc gì phải căng thẳng đến thế.

Nghiêm Túc cũng đứng lên, “Hơn nữa anh còn bỏ aminophylline vào cốc Coca, Lý Tĩnh sơ ý uống nhầm nên làm anh để hụt mất mục tiêu thực sự đúng không? Người tiếp theo mà anh muốn giết là ai? Là Thôi Tập Lương sao?”

“Dù gì anh cũng là cảnh sát, tại sao lại có thể ngậm máu phun người như vậy?”

Quá đáng. Anh ta thật là quá đáng.

Tôi lớn tiếng giúp Đàm Tấn Lỗi giải vây.

“Nghiêm Túc! Các anh có bằng chứng để chứng minh điều này không? Anh đang vu oan cho người tốt. Anh mau đi đi! Chúng tôi không hoan nghênh anh.”

Nghiêm Túc cười mà như không cười, gãi đầu nói, “Được rồi, chị dâu đừng tức giận. Tôi sợ chị rồi. Ai bảo chị là vợ tương lai của đội trưởng chúng tôi chứ”.

“Anh nói linh tinh cái gì vậy?”

Sau khi Nghiêm Túc rời đi, bầu không khí trở nên vô cùng gượng gạo, khó xử. Vẻ mặt Tiểu Đàm nhìn qua cũng biết là anh ta đang cảm thấy bối rối, khó xử đến mức nào, tôi cũng không biết nên an ủi ra sao nữa. Nếu đã không làm chuyện khuất tất thì cứ việc ngẩng cao đầu mà đối diện. Chẳng phải người ta vẫn thường nói, không làm việc trái với

lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ thần gõ cửa đó sao. Tôi tin Tiểu Đàm có thể chứng minh bản thân trong sạch.

Khi giới thiệu về danh lam thắng cảnh, tôi có thể nói rất trôi chảy, rõ ràng, nhưng đến khi an ủi người khác thì tôi lại rất vụng về, “Tiểu Đàm, đừng quá lo lắng. Bọn họ sẽ điều tra rõ ràng thôi”.

“Tôi đang nghĩ, lẽ nào ý cảnh sát muốn nói là nguyên nhân chính dẫn đến cái chết của Kỷ Tiểu Lộ không phải do bệnh tim?”

“Anh đừng đoán mò lung tung, không chừng bọn họ chỉ đang cố tình đánh lạc hướng thôi.”

Đàm Tấn Lỗi cười khổ, lắc đầu, “Nếu chuyện của Kỷ Tiểu Lộ không có vấn đề gì thì họ tốn công đánh lạc hướng làm gì chứ?”

“Có lẽ là do một bệnh khác?” Lười tôi díu hết lại, lúc này tôi thực sự chẳng biết nói gì mới phải.

“Không đâu. Nếu không có chứng cứ thì cảnh sát sẽ không nghi ngờ như vậy.”

“Anh đừng suy nghĩ lung tung nữa. Quay về ngủ một giấc, sáng dậy là mọi chuyện lại ổn cả.”

“Hướng dẫn viên Lý, cô không cần cố an ủi tôi. Chuyện này không đơn giản như bị cảm cúm, đau đầu, chỉ cần ngủ một giấc sẽ thấy khá hơn. Mà cứ cho là bị cảm, thì cũng không phải cứ đi ngủ là đỡ hơn được.”

Tâm trạng của Đàm Tấn Lỗi rất tệ, hai tay nắm chặt, vừa ngồi xuống một lúc lại đứng lên đi vài bước. Vẻ mặt của anh ta càng ngày càng căng thẳng, thậm chí còn quay người về cửa sổ lầm bầm điều gì đó. Mới đầu tôi còn cảm thấy thông cảm, nhưng lúc này lại cảm thấy nửa tin nửa

ngờ. Tôi cũng bắt đầu nghi ngại, anh ta bị làm sao vậy, không lẽ người này thực sự có vấn đề? Rốt cuộc anh ta đang lo lắng điều gì, anh ta thật sự đã làm chuyện gì sao?

Tôi vắn nấp chai nước khoáng, rót cho anh ta một cốc, “Tiểu Đàm, anh bình tĩnh lại đi”.

Tiểu Đàm ngẩng đầu lên, trên gương mặt có vài vệt nước mắt, anh ta nghẹn ngào “Tiểu Lộ không bị bệnh tim! Vậy thì cô ấy, cô ấy...”

Tôi không hề được chuẩn bị tâm lý trước. Một người đàn ông như vậy lại có thể ngồi ôm gối khóc lóc trước mặt một cô gái, tâm trạng của anh ta phải tệ đến mức nào? Tôi không muốn hỏi, mà có hỏi cũng không chắc sẽ có câu trả lời. Tiểu Đàm khóc y như một đứa trẻ, nhưng không hề kêu gào, chỉ có nước mắt liên tục rơi xuống. Sau hai, ba phút, đầu gối của anh ta đã ướt đẫm. Tiểu Đàm cố gắng lau nước mắt, siết chặt nắm đấm, dùng nắm tay ra sức chà hốc mắt, giống như chỉ cần làm thế thì nước mắt sẽ tự chảy ngược vào trong.

Tôi không nói một lời nào, chỉ ngồi im bên cạnh anh ta. Tiểu Đàm khóc, tôi cũng không nhịn được mà rơi nước mắt. Khi anh trai tôi đẩy cửa tiến vào, khuôn mặt hai người chúng tôi đã giàn giụa nước mắt.

Phó Gia ôm lấy tôi, vỗ nhẹ lưng. Anh dùng sự dịu dàng hiếm thấy nói với tôi, “Tĩnh Tĩnh, làm sao vậy?”

“Em không biết.”

Tôi khịt mũi, giọng khản đặc, ngồi trong lòng anh trai khóc nức nở. Tôi thực sự không biết tại sao Tiểu Đàm lại khóc. Tuyển lệ của tôi lại kém, không chịu được khi thấy người bên cạnh mình khóc. Khi người ngoài rơi nước mắt thì tôi cũng thấy đau xót theo, cuối cùng thì không thể

ngăn được nước mắt của mình. Không muốn để Tiểu Đàm bơ vơ một mình trong thế giới của anh ta, cho dù chỉ là khóc cùng anh ta một lúc thôi cũng khiến tôi nhẹ lòng.

Anh trai tôi tỏ vẻ chán chường, “Em lại giả vờ ngớ ngẩn hả?”

Tôi biết mình rất ngốc, khóc đến mức mắt sưng húp, không mở nổi chỉ vì bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của Tiểu Đàm. Nước mắt của tôi thấm qua lớp áo trắng, làm ướt đẫm lồng ngực của anh trai. Cái ôm của anh vừa rắn chắc lại vừa ấm áp, khiến tôi không thể kìm nén cảm xúc của chính mình. Bên cạnh có người thân để ý lại cũng là một loại hạnh phúc.

Đàm Tấn Lỗi nắc cục, nói đứt quãng, “Tôi thật ngu xuẩn. Tại sao lại có thể ngu đến vậy? Sao tôi có thể tin là Tiểu Lộ bị bệnh tim cơ chứ? Sức khỏe của Tiểu Lộ bình thường vốn rất tốt...”

Tiếng “ngốc” mà anh trai nói vốn là dùng để mắng tôi, không ngờ nó lại gọi lên nỗi đau trong lòng Đàm Tấn Lỗi. Anh ta đang thật lòng khóc thương cho Kỳ Tiểu Lộ? Nếu vậy thì mối quan hệ của hai người họ là gì? Không phải anh ta nói với Nghiêm Túc rằng hai người họ chỉ quen biết thôi sao? Tôi không đoán ra được gì, có điều thái độ vừa rồi của anh ta khiến tôi cảm thấy rất đau lòng, chỉ biết tựa đầu vào bả vai của anh trai mà khóc nức nở.

Phó Gia hoàn toàn không để ý tới những lời nói điên khùng của Đàm Tấn Lỗi. Nếu có chút tình cảm ấm áp nào ánh lên trong đôi mắt lạnh lùng của anh thì cũng là dành cho tôi.

Tôi rút khăn tay ra lau mặt, sau đó rút vại tờ giấy ăn đưa cho Đàm Tấn Lỗi.

Anh trai hỏi tôi, “Khóc xong chưa?” Tôi kéo kéo vạt áo, gạt đầu.

“Xong rồi thì đi thôi. Mọi người đều đang chờ hai người ra ăn cơm.”

“Mọi người?”

“Đều đang đợi ở ngoài.”

Phó Gia và tôi nhìn Tiểu Đàm lê từng bước nặng nề rời khỏi phòng. Tâm trạng của anh ta đã dần khôi phục lại, hết như một kỳ tích. Cho đến khi chúng tôi ra tới cổng bệnh viện, anh ta giống như đã thay đổi một khuôn mặt khác. Không còn nước mắt, chỉ là một gương mặt vô cảm, có chăng là đôi mắt vẫn còn hoe đỏ. Xe công ty đã chờ chúng tôi một lúc khá lâu. Tưởng Liên Thành, Lý Quốc Kiến đã mất hết kiên nhẫn, kéo nhau ra ngoài, ngồi xồm ở lề đường hút thuốc. Tôi kéo cửa rồi lên xe, nhận micro tài xế đưa cho, cúi đầu xin lỗi mọi người trong đoàn.

“Rất xin lỗi mọi người. Vì chút sự cố của tôi mà làm chậm lịch trình của mọi người.”

Kim Lâm vui vẻ đáp lời, “Hướng dẫn viên Lý đừng quá khách sáo, cũng là chuyện ngoài ý muốn cả mà”.

Tâm trạng Khương Lệ vẫn rất vui vẻ từ khi mua đôi giày mới ngày hôm qua, hoàn toàn không thèm chú ý gì tới tôi mà chỉ đi đi lại lại để mọi người có thể nhìn thấy đôi giày cao gót Gucci trên chân cô ta đẹp tới mức nào.

Thôi Tập Lương nhìn thấy tôi thì tỏ ra rất thân thiện, phấn khích nắm lấy tay tôi hỏi han, “ Hướng dẫn viên Lý đã bình phục rồi sao? Cô trở về lúc nào vậy?”

Thực sự thì tôi vốn không nghĩ đến việc sẽ được mọi người thông cảm, thế nhưng mấy người bọn họ chẳng những không giận, thậm chí còn rất bao dung. Khi xe đi đến khu Phố người Hoa, mọi người trên xe ai

cũng thoải mái thư giãn vì nhìn thấy nét Trung Quốc nơi đất khách quê người. Nhà hàng chúng tôi tới ăn có tên là Thuyền Rồng (Dragon Boat), vậy nhưng nó không phải được xây dựng trên một con thuyền. Phòng ăn được thiết kế và trang trí dựa theo phong cách của những bộ phim điện ảnh Hồng Kông thập kỷ trước, ngoài cửa có hai cây cột sơn đỏ có chữ thiếp vàng, tấm bảng treo trên cửa chính còn khắc nửa con rồng, bên trong có thờ Quan Công và Thần Tài. Cách bài trí ở đây khiến cho chúng tôi vô cùng chờ mong sẽ có Hoắc Nguyên Giáp^{68*} hoặc Lý Tiểu Long^{69*} từ trong bước ra. Người phục vụ tiếp đón chúng tôi, thái độ rất thân thiện, chủ động dẫn chúng tôi lên lầu, sau đó lập tức chạy đi pha trà.

**Hoắc Nguyên Giáp, tự Tuấn Khanh, là một danh gia võ thuật Trung Quốc..*

**Lý Tiểu Long là nam diễn viên võ thuật gốc Hoa nổi tiếng, đồng thời là võ sư sáng lập võ phái Tiệt quyền đạo..*

Khi sắp xếp chỗ ngồi, anh trai tôi nói rất tự nhiên, “Tĩnh Tĩnh, lại đây ngồi cạnh anh”.

Trong phòng ăn vang lên tiếng nhạc du dương của bài “Thần Thoại trắng sao^{70*}”.

**“Thần Thoại trắng sao” là bài hát trong bộ phim truyền hình Thần Thoại (The Myth) được sản xuất năm 2010, dựa trên bộ phim điện ảnh cùng tên sản xuất năm 2005 (do Thành Long đóng vai chính)..*

Khoảnh khắc đẹp nhất trong cuộc đời thiếp

Là khi gặp được chàng...

Lặng nhìn chàng giỡn biếng người mênh mông

Vừa xa lạ lại vừa thân thuộc...

Cùng hít thở chung một bầu không khí

Nhưng thiếp chẳng cách nào ôm được chàng...

Nếu thay đổi thời gian, không gian, thân phận và tên tuổi...

Thiếp mong mình vẫn sẽ nhận ra ánh mắt chàng.

Anh trai tôi vẫy tay gọi người phục vụ, “Cảm phiền tắt nhạc đi, ồn ào quá”.

Thức ăn được dọn lên không phải sơn hào hải vị gì, chỉ là mấy món đơn giản. Đầu tiên là một đĩa thăn bò xào ớt chuông, tiếp đến là một đĩa cá chép hấp, một đĩa thịt heo chua ngọt xào dưa, gà hấp xì dầu, rau cải xào nấm, cuối cùng là một bát canh sườn ngô. Anh trai chê mấy món này quá nhiều dầu mỡ, không tốt cho tôi nên gọi cho tôi một bát cháo cùng một đĩa thức ăn nhỏ. Tiểu Đàm gần như không động đũa, điều này cũng góp phần làm giảm cảm giác thèm ăn của tôi.

Thôi Tập Lương lén lút gấp cho tôi một miếng thịt gà, là phần phao câu gà nhiều mỡ nhất, tôi còn nhìn thấy được phần mỡ gà trắng thấp thoáng trên bề mặt. Anh ta giục tôi ăn, “Miếng này cho cô, ăn thứ này rất tốt, bổ lắm đấy”.

Tôi như đụng phải thứ mang bệnh dịch, nhanh chóng từ chối anh ta, “Không được, không được đâu. Bác sĩ bảo tôi không được ăn đồ dầu mỡ”.

Anh ta tỏ vẻ đáng tiếc rồi gấp miếng gà trở về, chẹp chẹp miệng, nuốt một ngụm nước miếng rồi lập tức xử lý gọn miếng phao câu béo ngậy đó.

Khương Lệ không ăn gì nhiều, phần góc bàn chỗ cô ta ngồi chất đầy thức ăn thừa, da gà, đầu cá bị bỏ ra, hành, gừng và tỏi cũng chung số phận, còn có mấy cọng rau xanh bị xào quá lửa. Độ soi mói của bà chị này hẳn phải đạt đến đẳng cấp cao nhất rồi. Chỉ có duy nhất bát canh sườn ngô có vinh hạnh được lọt vào “mắt xanh” của cô ta, nhưng những thứ cô ta thích ăn thì người khác tuyệt đối không được đụng đến. Nhất là Thôi Tập Lương, Khương Lệ chê anh ta bẩn, thậm chí đến cái cán muôi cũng không cho chạm vào.

Khương Lệ nói, “Tên họ Thôi kia, anh không được chạm vào, đừng có làm bẩn bát canh”.

Thôi Tập Lương cũng không chịu yếu thế, chép miệng nhìn Khương Lệ, “Thì sao, thì sao, thì sao?”

“Sao trắng cái gì? Anh lúc nào cũng chọc cho tôi điên lên. Đúng là cái thể loại không biết ngượng là gì. Kỷ Tiểu Lộ khéo cũng do bị anh chọc cho tức quá mà chết.”

Đàm Tấn Lỗi đẩy ghế đứng dậy, trừng mắt nhìn Khương Lệ, “Cô vừa nói cái gì?”

“Tôi nói anh ta, anh quản được à?”

“Cô nói Tiểu Lộ bị anh ta chọc tức mà chết? Là thật sao?” “Ai mà dám khẳng định chắc chắn chứ, anh muốn biết thì đi mà hỏi cảnh sát ấy.” Khương Lệ tức giận, lườm Tiểu Đàm một cái, sau đó nâng chén trà lên uống. Anh trai tôi biết khúc mắc trong lòng Tiểu Đàm vẫn còn chưa được gỡ bỏ hoàn toàn, lại sợ họ sinh sự làm loạn, nên đề nghị mọi người sau khi ăn xong sẽ đi tham quan Sông bạc Suối nước nóng.

Sòng bạc Suối nước nóng, tiếng Anh gọi là Agua Caliente Casino^{71*}. Nếu chỉ nhìn cái tên thì hai từ “sòng bạc” quả thật chẳng có gì tốt đẹp. Tuy nhiên, đây là nơi tổ chức rất nhiều chương trình ca nhạc cùng các sự kiện thể thao, bao gồm những sự kiện mà chúng ta đã quen thuộc như buổi diễn của Phí Ngọc Thanh^{72*}, show diễn vòng quanh thế giới của Trần Dịch Tuấn^{73*}, trận quyền Anh hạng siêu nhẹ nổi tiếng giữa ZappaVigna và Guerrero được tổ chức bởi WBC và WBA.

**Agua Caliente Casino là một sòng bạc được điều hành bởi Agua Caliente Band of Cahuilla Indians, nằm ở Rancho Mirage, California, Mỹ..*

**Phí Ngọc Thanh sinh ngày 17 tháng 7 năm 1955, tên thật Trương Ngân Đình, là một ca sĩ và người dẫn chương trình người Đài Loan...*

**Trần Dịch Tuấn là nam diễn viên, ca sĩ Hồng Kông được mệnh danh là “Ca thần thế hệ mới” sau Hứa Quán Kiệt và Trương Học Hữu..*

Nhìn từ phía quảng trường bên ngoài Sòng bạc suối nước nóng, chúng tôi đều trầm trồ trước vẻ tráng lệ của nơi này. Dòng xe cộ di chuyển từ bốn phía kết hợp với ánh sáng đã biến nơi đây thành chốn đèn hoa rực rỡ, một nơi không có màn đêm.

Phó Gia giới thiệu với mọi người, “Giới du lịch chúng tôi vẫn hay truyền tai nhau rằng, muốn biết đời sống của người dân Los Angeles xa hoa trụy lạc đến mức nào thì chỉ cần tới Hollywood! Nhưng ngày nay, khi càng ngày càng có nhiều công ty điện ảnh rời đi, Hollywood dần trở thành một địa điểm thu hút khách du lịch, mà một điểm du lịch có phát triển tốt đẹp, mạnh mẽ tới mức nào cũng không thể phản ánh được hết bản chất của toàn thành phố”.

Tôi tiếp lời của Phó Gia, “Anh trai tôi nói rất đúng. Trình độ phát triển của một thành phố cao hay thấp không thể hiện qua việc có bao nhiêu công trình kiến trúc hoa lệ, điểm mấu chốt là cách thức hưởng thụ cuộc sống của người dân nơi đây”.

Từ lúc đến đây, Khương Lệ luôn ngược mắt lên nhìn, cô ta đã bị thu hút hoàn toàn bởi vẻ ngoài xa hoa của khách sạn này. Cây cọ bên ngoài quảng trường khách sạn được treo đầy đèn neon đỏ, làm nổi bật lên vẻ mạnh mẽ đầy bí ẩn của nó. Những cô nàng tóc vàng xúng xính trong những bộ váy thướt tha, duyên dáng vừa đi lướt qua chúng tôi. Biểu cảm của Khương Lệ thể hiện rõ mong muốn được hòa nhập vào đám người đó. Đó là niềm khao khát bộc phát từ tận sâu trong xương tủy, cứ như thể chỉ cần tiến về phía đó một bước thôi là cô ta sẽ được tận hưởng một cuộc sống xa hoa, rục rỡ.

Thôi Tập Lương kéo vạt áo của tôi, nhỏ giọng hỏi, “Hướng dẫn viên Lý, giá cả ở đây có đắt lắm không?”

Tôi mỉm cười an ủi anh ta, nói: “Không sao, chúng ta chỉ tới tham quan, tiêu nhiều hay ít đều do anh quyết định”.

Theo như sách hướng dẫn của khách sạn thì nơi này có sân golf, sàn nhảy, spa, bể bơi, sòng bạc, còn có cả nhà hát khiến người ta say mê. Sau khi Phó Gia đi lấy vé tham quan tại quầy lễ tân ở đại sảnh, đoàn khách chín người chúng tôi lần lượt đi vào thăm thú nơi này.

Hai vợ chồng Kim Lâm, Tưởng Liên Thành không thể chờ đợi thêm nữa, họ xông thẳng tới chỗ máy Roulette để thử vận may. Anh trai cố nhét cho tôi một tờ năm mươi đô. Anh biết tôi thích chơi Black Jack. Vợ chồng Bành Mỹ rất thích phong cách kiến trúc của khách sạn nên muốn đi dạo xung quanh. Khương Lệ đã sớm chạy tới sàn nhảy, vòng ba đây

đạn đó không biết đã lắc đến tận phương nào rồi. Thôi Tập Lương cũng rất vui vẻ, trong sòng bạc có rất nhiều đồ uống và bánh miễn phí, dù không chơi anh ta cũng có thể ăn uống thả cửa. Chỉ có Tiểu Đàm là vẫn rầu rĩ. Lúc đầu tôi còn lo lắng nhìn theo anh ta, nhưng thế bài trong tay càng ngày càng gay cấn, tôi liền hoàn toàn đắm chìm vào trò Black Jack này, quên sạch chuyện của Tiểu Đàm.

Thôi Tập Lương đóng vai của một kẻ đưa tin, một chút chuyện nhỏ vào mồm anh ta cũng sẽ biến thành tin tức.

Lúc thì anh ta nói: “Hướng dẫn viên Lý! Nhìn xem bên kia có hai gã béo chơi phóng phi tiêu phạt uống bia kìa”.

“Ôi chao ôi, hướng dẫn viên Lý, anh trai cô lại đang chụp ảnh cho mấy người đẹp Tây kìa!”

“Hướng dẫn viên Lý, bài của cô đen quá, thế này thì thua chắc.”

Cái miệng quạ của tên này thiêng thật đấy. Đúng là hôm nay vận may không đến với tôi, mới thắng ba ván lại thua sạch rồi. Tôi còn đang do dự xem có nên chơi gỡ lại vốn hay không, ai ngờ tiệc vui chóng tàn. Thôi Tập Lương lại lần nữa hốt hoảng chạy đến tìm tôi. Anh ta thở hồng hộc, không ngừng ôm ngực ho khan.

“Ôi mẹ ơi! Hướng dẫn viên Lý, cô mau đi xem đi! Không hay rồi! Đánh nhau rồi!”

Tôi cất tất cả tiền và chip vào túi xách, “Ai? Ai đánh nhau đấy?”

“Là Đàm Tấn Lỗi, đang đánh nhau với một lão béo lạ hoắc nào đó.”

Trong cả một đoàn khách đông như vậy, người mà tôi lo lắng nhất là Đàm Tấn Lỗi. Nhưng đúng là chạy trời không khỏi nắng, đã muộn như thế này rồi mà anh ta còn gây sự. Trong quán bar có rất nhiều người, còn

chưa tính đến đám phục vụ bê khay đồ uống đi tới đi lui. Cũng vì vậy mà dù có muốn chúng tôi cũng không thể chạy nhanh nổi, trong khi chạy tôi bị vấp và ngã vào lòng người đối diện.

Tôi vội vội vàng vàng, cuống quýt xin lỗi người kia. Nhưng lúc ngẩng đầu lên lại phát hiện có điều gì đó không đúng lắm, “Sao lại là anh? Cảnh sát Đinh?”

Đúng là quá trùng hợp. Té ra người tôi đụng vào không phải ai khác mà chính là Đinh Duy Thiên, thật trăm phần trăm.

Anh cũng ngạc nhiên, “Lý Tĩnh?”

Giờ tôi đâu có rảnh để nói chuyện phiếm với anh nên vội nghiêng người né tránh, “Xin lỗi, phiền anh nhường đường cho, chúng tôi đang có việc”.

Thôi Tập Lương cũng gào lên, “Anh tránh ra giùm đi. Cảnh sát tốt không nên cản đường người khác”.

Tôi nghe thấy tiếng Đinh Duy Thiên hô lớn từ phía đằng sau, “Quay lại...” Tôi không thềm quan tâm đến anh, lúc này chuyện của Tiểu Đàm quan trọng hơn.

Tôi chạy qua bảy, tám gian phòng đen kịt, càng đi vào bên trong càng thấy sợ. Thôi Tập Lương khẳng định mình đang đi đúng đường, tôi cũng chỉ biết len lỏi qua đám đông, cắm đầu chạy theo anh ta. Đây hẳn là nhà hát của khách sạn, vị trí trung tâm đang tập trung rất đông người, chắc là đang có một buổi biểu diễn hay trận đấu nào đó. Hướng mắt về phía đám đông nghịt người, tôi không thấy được bất cứ thứ gì, chỉ nghe được từng tràng âm thanh liên tục cảm thán khen hay. Tôi và Thôi Tập Lương, một trước một sau chen lấn giữa biển người, công cuộc xô đẩy này cũng

khiến hai người bọn tôi tiêu hao không ít sức lực. Được một lúc thì người tôi ướt đầm mồ hôi, tóc cũng dính bết vào trán. Tôi không biết hai chúng tôi làm thế nào để vào được khu vực trung tâm, chỉ biết dùng hết sức để chen vào, chen được đến đâu thì chen.

Chúng tôi lần lượt chen qua một biển vest đen cùng áo phông trắng. Sau khi vào được giữa đám đông, tôi không thể tin vào mắt mình, đây là một võ đài quyền Anh! Bốn phía chằng những dây đài trắng và đỏ nối nhau, những vị khách tay nâng ly rượu vang đỏ liên tục la hét, có người không ngừng tặng tiền đặt cược, có người dùng thứ âm thanh kì quái gầm rú cổ vũ cho các võ sĩ.

Tôi biết quyền Anh là một môn thể thao bạo lực. Bố tôi là fan hâm mộ trung thành của môn thể thao này, trưa Chủ nhật nào ông cũng ngồi ôm ti vi xem chương trình “Thế giới fan hâm mộ quyền Anh”. Mẹ tôi rất ghét bố xem chương trình này. Hình ảnh các võ sĩ thi đấu bị thương, mặt mũi bê bết máu khiến bà ăn trưa mất ngon. Lý luận để chống chế của bố tôi luôn là môn thể thao này đã có lịch sử hơn năm ngàn năm rồi, từ thời xa xưa, trong quá trình săn bắt thức ăn, con người đã biết vận dụng nắm đấm, đá và gậy gộc để chống lại thú dữ và sự tập kích của kẻ địch. Quyền Anh chính là một môn thể thao mang tính thực dụng mà nhân loại đã sáng tạo ra thông qua sản xuất và đấu tranh. Ngay cả người Hy Lạp cổ đại cũng rất yêu thích môn quyền Anh. Họ thường tổ chức thi đấu tại các bãi đất trống ngoài trời, vòng đấu không tính hiệp, đánh cho tới khi đối phương chịu thua mới kết thúc. Thời La Mã cổ đại, những địa chủ và thương nhân giàu có muốn tìm kiếm thú vui đã ép buộc nô lệ phải tới một đấu trường hình tròn để tham gia thi đấu theo kiểu một mất một còn đầy tàn khốc. Nhằm phục vụ cho trào lưu “đẫm máu kích thích” của xã

hội, các võ sĩ sẽ đeo dây da có gắn kim loại để có thể nhanh chóng dồn đối thủ vào chỗ chết.

Tôi nhớ, khi ấy bố không ngừng thao thao bất tuyệt, diễn thuyết cho cả nhà nghe về lịch sử quyền Anh, cũng vì thế mà ác cảm với bộ môn này của mẹ và tôi chỉ tăng chứ không hề suy giảm. Chỉ đơn thuần là không thích thôi chứ chẳng cần lý do nào cả.

Thôi Tập Lương chỉ cho tôi, “Này... chỗ kia!”

Bóng các võ sĩ trải dài theo luồng sáng từ đèn chiếu. Khán giả ở dưới không ngừng đẩy nhau tiến lên trước. Bọn họ vỗ tay tạo thành những làn sóng hưởng ứng, cổ vũ cho cả hai võ sĩ.

Tôi nhìn theo hướng ngón tay Thôi Tập Lương đang chỉ về phía võ đài. Đây là trò đùa à? Trên võ đài đang treo lơ lửng chữ “song hỷ” màu đen, loại chữ mà các công ty tổ chức đám cưới hay dùng, chỉ có điều, mấy chữ “song hỷ” này thường sẽ có màu đỏ son, đỏ tươi rực rỡ hoặc đỏ sẫm chứ không đen kịt như thứ tôi đang nhìn thấy. Người bày ra trò đùa này còn quấn một sợi lụa màu đỏ trên chữ “song hỷ” đen tối kia, khiến nó càng trở nên ma mị hơn. Ở góc võ đài bên này, một võ sĩ người da trắng đang ngồi tựa lên phần dây đài màu đỏ. Võ sĩ quyền Anh hạng nhẹ này trông to cao, vạm vỡ, vóc người cân xứng rất phù hợp với tiêu chuẩn mỹ học. Anh ta đeo găng tay đỏ, bộ dạng diều võ dương oai, thi thoảng lại trao đổi ý kiến với huấn luyện viên riêng của mình. Góc tối phía đối diện lại khác hẳn, hiu quạnh, lẻ loi, duy chỉ có một tuyển thủ người Hoa đeo găng đen, bên cạnh anh ta không có huấn luyện viên, trợ lý, hay bất cứ nhân viên nào.

Tôi kéo áo của Thôi Tập Lương, giật mạnh, “Ở đâu vậy? Tiểu Đàm ở đâu?”

Anh ta lấp bấp, “Ngồi, ngồi ở đây”.

“Ngồi cái gì, ở chỗ nào?” Cổ của tôi vươn ra hết mức có thể, cũng không ngắn hơn so với mấy con vịt dưới ngòi bút của Lỗ Tấn là mấy, nhưng không có tác dụng gì, tôi không thể nào tìm thấy bóng dáng của Đàm Tấn Lỗi trong đám người đối diện.

Cuối cùng, Thôi Tập Lương cũng nói được một câu hoàn chỉnh, “Ôi chao, chính là võ sĩ quyền Anh kia kìa!”

Trời ạ! Điên thật rồi! Làm sao có thể có chuyện đó! Thế giới này thật quá hoang đường! Việc này... việc này...

Tôi nhìn võ sĩ đang ngồi trong góc tối thêm lần nữa. Anh ta trông có vẻ gầy yếu, bụng hơi phệ, cơ bắp èo uột, chứng tỏ anh ta không rèn luyện cơ thể trong thời gian dài.

Tôi không dám chắc trên mặt anh ta có vết thương nào không, nhưng trên cánh tay thì có một vết bầm tím lớn, trên người còn loang lổ vết máu. Đây là Đàm Tấn Lỗi? Đùa nhau à? Đây là Tiểu Đàm sao?

Thôi Tập Lương khẳng định lại một lần nữa, “Là anh ta mà! Chính là anh ta!”

Tôi sợ hãi hét lên, “Chúng ta có bảo hiểm du lịch để đề phòng các sự cố bất ngờ, nhưng bảo hiểm sẽ không đền bù vụ này đâu!”

Ngay khoảnh khắc này, trong đầu tôi chỉ toàn các điều khoản quy định những tình huống bất ngờ được bồi thường. Mặc dù điều thứ nhất có ghi, “bồi thường cho trường hợp tử vong, thương tật do tai nạn bất ngờ” nhưng nếu như Tiểu Đàm bị người ta đánh trên võ đài quyền Anh thì hoàn toàn không phải thương tật do tai nạn bất ngờ gây nên. Tôi không

kịp suy nghĩ về lý do Tiểu Đàm lên sàn đấu, mà nhanh chóng chạy về phía võ đài.

Tiếng chuông reo lên, trọng tài tuyên bố hiệp thứ ba bắt đầu. Võ sĩ bên đối phương áp sát tới giữa sân, trọng tài không ngừng giục Tiểu Đàm tiến lên. Thật khó mà tin được lúc này anh ta vẫn còn sức để đứng thẳng dậy. Sau khi lao đảo tại chỗ vài lần, anh ta siết chặt nắm đấm, mắt đờ đẫn nhưng không hề đi sai phương hướng, từng bước tiến tới giữa sân đấu.

Tôi cũng không biết lúc này mình đang nói những gì nữa, chỉ hét lên bằng cả tiếng Trung xen lẫn tiếng Anh, “Không được bước tới.. No! No! No... Không được đánh... Đàm Tấn Lỗi...”

Trọng tài tách hai võ sĩ ra. Hiệp thứ ba chính thức được bắt đầu.

Tiếng nói của tôi chìm ngấm trong bầu không khí sôi động, âm ã ồn ào này. Võ sĩ người da trắng không hề nường tay, nhanh chóng áp sát Đàm Tấn Lỗi. Trong hiệp đấu bạo lực và đẫm máu này, anh ta liên tiếp ra đòn, còn Tiểu Đàm thì ngược lại, thậm chí cả những đòn phòng thủ cơ bản nhất anh ta cũng không thực hiện, trực tiếp ngã xuống sàn võ đài. Tiểu Đàm nằm nghiêng dưới đất, máu không ngừng chảy ra từ hốc mắt phải, anh ta dùng mắt trái ngơ ngác nhìn tôi. Từ một Tiểu Đàm thư sinh, trắng trẻo nay đã biến thành ác ma với vẻ ngoài dữ tợn. Dường như anh ta không hề biết đau, thậm chí còn không thèm đưa tay ôm mắt, chỉ dùng ánh nhìn gằn như tuyệt vọng đó nhìn về phía tôi.

Khuôn mặt anh ta đã bê bết máu, vậy mà vẫn cố để đứng lên...

Tôi ở bên dây đài, hốt hoảng xen lẫn sợ hãi, vội vàng lau nước mắt. Làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ?

Ngay sau đó trọng tài đã yêu cầu bác sĩ và nhân viên công tác tới chăm sóc cho Đàm Tấn Lỗi, đồng thời xoay người đi tới giữa sân, chuẩn bị thông báo trận đấu kết thúc. Giữa lúc cuộc đấu chuẩn bị chấm dứt mà không hề có những giây phút hồi hộp hay bất ngờ nào thì bỗng nhiên, Đàm Tấn Lỗi bỏ mặc hai người đang đỡ mình, bộ dạng lúc này của Tiểu Đàm làm tôi cảm thấy anh ta như một người hoàn toàn xa lạ, thậm chí tôi còn thấy sợ hãi. Anh ta há miệng, hàm răng chìa ra phía ngoài, giống như thể muốn ăn thịt ai đó rồi trực tiếp lao tới đánh võ sĩ người da trắng đang ngồi nghỉ kia. Anh ta nhằm thẳng vào mặt, ngực, bụng của đối phương rồi dùng sức đánh. Bất cứ ai cũng có thể cảm nhận được sức mạnh trong mỗi cú ra đòn của anh ta. Mỗi một cú đấm đều mang theo tiếng vang, “Bộp! Bộp! Bộp! Bộp!”

Ban đầu, trong đám khán giả hỗn loạn vang lên những tiếng kêu sợ hãi, sau đó âm thanh dần giảm xuống... giảm xuống... cuối cùng chuyển thành sự im lặng chết người...

Mọi người đều chìm trong nỗi hoảng sợ tột cùng. Chẳng ai biết được có phải Đàm Tấn Lỗi đã bị quỷ ám hay không. Tiểu Đàm của lúc trước khác hẳn con người này. Giờ đây, anh ta giống như sứ giả tới từ địa ngục!

Nhân viên tiến đến ngăn Đàm Tấn Lỗi lại thì bị anh ta đẩy ngã lăn xuống đất. Tiểu Đàm lúc này giống như một con sói không thiết sống, tuy bị thương nặng nhưng cả người lại tỏa ra bản tính khát máu sâu trong xương tủy.

Lúc đầu, võ sĩ người da trắng rất tích cực phản công.

Anh ta nhanh nhẹn né tránh, ra đòn hiểm, thậm chí còn đủ khả năng đánh ngã Tiểu Đàm. Tuy nhiên, theo thời gian, anh ta lại mất dần khả

năng chống cự. Ngược lại, cường độ trong đòn đánh của Đàm Tấn Lỗi không hề suy yếu đi, anh ta ra đòn càng lúc càng mạnh bạo, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh.

Cuối cùng, mười mấy người vệ sĩ của khách sạn cùng xông vào mới đè ngã được anh ta. Võ sĩ người da trắng lúc này đã không thể chịu đòn được nữa, anh ta đã rơi vào trạng thái hôn mê. Lúc Tiểu Đàm bị đè ngã dưới sàn, trên khóe môi anh ta thậm chí còn lộ rõ một nụ cười chiến thắng.

Tôi nghĩ tới một câu nói trong cuốn tự truyện của huyền thoại quyền Anh Muhamad Ali^{74*}: “Người đứng đến cuối cùng mới là người chiến thắng”.

**Muhammad Ali là một cựu vận động viên quyền Anh người Mỹ..*

SỔ tay công tác của Đinh Duy Thiên (nội dung bản dịch)

Los Angeles, thứ Hai ngày mùng 5 tháng 7.

Sáng nay, Nghiêm Túc báo cáo cho tôi biết, cái chết của Kỷ Tiểu Lộ không phải là một việc ngoài ý muốn do bệnh tim gây ra mà là một vụ án mạng được dàn dựng từ trước.

Đội ngũ pháp y trong nước đã gửi tới kết quả giải phẫu. Trên người nạn nhân Kỷ Tiểu Lộ có lưu lại một vết kim đâm rất khó nhìn thấy. Từ điểm này có thể khẳng định, khi còn sống, nạn nhân đã từng bị tiêm thuốc. Ngoài ra, chất lỏng trong mắt người chết có chứa một lượng lớn kali. Phía pháp y đã tìm thấy trong thận của Kỷ Tiểu Lộ có một chất gây chết người: succinylcholine^{75*}! Phía pháp y đã đưa ra kết luận cuối cùng:

nguyên nhân gây ra cái chết của nạn nhân là do chất succinylcholine làm tê liệt tim, từ đó dẫn đến tử vong.

**Succinylcholine là một loại thuốc được sử dụng để gây tê liệt ngắn hạn, đây là một phần trong quá trình gây mê toàn thân..*

Nghiêm Túc đặt ra giả thiết Đàm Tấn Lỗi là hung thủ. Hắn ta không những giết chết Kỷ Tiểu Lộ mà còn có ý định dùng thủ đoạn tương tự để hại chết Thôi Tập Lương. Do đó, trong chuyến bay lần này, hắn ta vẫn làm theo cách cũ, bỏ aminophylline vào trong cốc Coca đặt trên bàn của Thôi Tập Lương. Theo như dự tính của hắn ta thì chắc chắn Thôi Tập Lương sẽ trúng bẫy. Chỉ có điều cốc Coca này đã bị Lý Tĩnh uống nhầm khiến cho mục tiêu bị lệch hướng. Tiếp viên hàng không trên máy bay cũng xác nhận ngày hôm đó Đàm Tấn Lỗi từng gọi một cốc Coca.

Mặc dù theo logic vẫn có khả năng xảy ra trường hợp này nhưng tôi vẫn giữ nguyên ý kiến của mình. Tại sao lần đầu, hung thủ chọn cách tiêm chất succinylcholine, lần thứ hai lại quyết định bỏ aminophylline vào trong cốc Coca? Tuy rằng cả hai đều gây ra hiện tượng tê liệt nhưng nếu xét về thành phần thì đây hoàn toàn là hai loại chất khác nhau, được lý cũng không giống nhau.

Đây là một vụ án giết người, vì vậy chúng ta nhất định phải điều tra động cơ phạm tội. Vậy tại sao hung thủ lại muốn giết Kỷ Tiểu Lộ? Có lý do nào khiến Đàm Tấn Lỗi buộc phải giết bằng được Kỷ Tiểu Lộ hay không? Đối với vấn đề này, chúng tôi không có đầy đủ chứng cứ. Nếu hung thủ có thể hành động một cách thần không biết, quỷ không hay mà tiêm chất succinylcholine để thực hiện việc mưu sát thì tại sao hắn còn muốn sử dụng aminophylline? Ngụy trang vụ án này thành một vụ tự tử không phải tốt hơn sao? Video về trận đấu quyền Anh xuất hiện nhiều

lần với tín hiệu thần bí là muốn ám chỉ điều gì? Những điểm mà tôi thấy đáng ngờ không hề giảm bớt mà càng ngày càng tăng theo tiến trình của vụ án.

Thông tin bổ sung: Hồ sơ của Đàm Tấn Lỗi đã được chuyển từ Thâm Quyến tới Thượng Hải, đến sáng mai sẽ được sắp xếp thành một bộ tư liệu hoàn chỉnh.

Tôi và Đinh Duy Thiên mỗi người chiếm một băng ghế dài của bệnh viện. Do thức trắng nguyên đêm nên giờ hai mắt tôi đã nhòe đi, đầu óc thì choáng váng, hơi thở nóng hầm hập, có lẽ tôi bị sốt rồi. Đinh Duy Thiên kê quyển sổ tay công tác lên đầu gối, chăm chú ghi chép gì đó, hai hàng lông mày của anh nhíu chặt lại. Hành động nâng ngón trỏ tay trái lên gãi cằm dưới khiến cho khuôn hàm của anh lộ ra càng rõ ràng hơn.

Bác sĩ nói, mắt phải của Tiểu Đàm bắt buộc phải bỏ, không có cách nào giữ lại được.

Đinh Duy Thiên gấp sổ lại, quay sang nói với tôi, “Em ngồi lại đây”.

Tôi không nhúc nhích, cảm giác đôi chân dường như đã mọc rễ, toàn bộ lông tơ trên người cũng đều trở thành rễ cây, đâm sâu bám chắc vào băng ghế. Đinh Duy Thiên rất cố chấp, anh xoay người ngồi lại gần tôi, bộ dạng đúng kiểu “em không tới gần thì để tôi chủ động qua đó”. Tuy anh chưa hút thuốc nhưng trên quần áo vẫn lưu lại mùi hương của Mild Seven. Tôi hít một hơi thật sâu. Phải thừa nhận rằng tôi thực sự rất thích mùi hương riêng biệt này của anh.

Anh cau mày lại rồi nói, “Em dựa vào đây này”.

Tựa đầu lên bờ vai anh, tôi không hồi hộp, cũng chẳng có ham muốn gì, chỉ có một cảm giác đáng tin cậy mơ hồ tồn tại. Phần lớn những cô gái ở cùng độ tuổi với tôi sẽ không có mấy điều phiền não kiểu thế này.

Trong cuộc sống của họ, tất cả mọi thứ đều được phủ một lớp màu hồng phấn. Nhưng tôi thì khác, tôi chỉ cảm nhận được thế giới toàn màu đen, không thể nhìn thấy điểm kết thúc.

“Em bị sốt à?”

Bàn tay anh xuyên qua tóc mái, áp lên trán tôi. Có lẽ tôi bị sốt thật rồi, tay anh vẫn giữ nguyên ở đó, không chịu nhấc ra.

“Em vẫn còn là bệnh nhân.”

Đành rằng tôi đúng là một bệnh nhân đang trong quá trình phục hồi, nhưng bệnh của tôi không nguy hiểm tới tính mạng, càng không dẫn tới mù hần. Tôi cảm thấy rất khó chịu.

Nếu không phải do tôi sơ sẩy, ham chơi mà không quan tâm đến tâm trạng suy sụp của Đàm Tấn Lỗi, nếu không phải do thế bài Black Jack chết tiệt kia, thì mọi chuyện có lẽ đã không đến nông nỗi này. Trong lúc hốt hoảng, tôi vẫn không sao hiểu nổi hành động của Tiểu Đàm. Tại sao anh ta lại lên võ đài? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với anh ta? Tiểu Đàm còn nợ tôi một lời giải thích, anh ta nhất định phải cho tôi một câu trả lời thỏa đáng.

Đinh Duy Thiên nhỏ giọng an ủi tôi, “Em đừng lo lắng quá nhé”.

Tất cả mọi người đều nói tôi không nên lo lắng quá, nhưng hiện giờ tôi đâu chỉ lo lắng không đâu, tôi đang tuyệt vọng đấy chứ. Từ tối hôm qua tới giờ, anh trai tôi không ngừng chạy qua chạy lại giữa khách sạn và bệnh viện. Anh để tôi ở lại bệnh viện, an ủi tôi không cần quá lo lắng, tất cả đã có anh lo, nhưng “tất cả đã có anh lo” thì sẽ có kết quả như thế nào? Sao tôi có thể đối mặt với Tiểu Đàm đây, khi mà anh ta đã vĩnh viễn mất đi một bên mắt? Chúng tôi có phải bồi thường một khoản tiền lớn

không? Hay chúng tôi sẽ phải đối mặt những cuộc cãi vã không ngừng nghỉ với người nhà anh ta? Tôi không biết, cho dù có biết cũng chẳng thể làm gì.

Chắc hẳn Đinh Duy Thiên cũng đã phát hiện ra sắc mặt của tôi càng ngày càng khó coi, anh nói: “Có vài người khi mắc bệnh sẽ muốn đi khám Tây y, một số khác lại muốn dùng biện pháp châm cứu của Đông y, còn một vài người lại trông mong được Thượng Đế ban phước chữa trị. Nhưng phần lớn các trường hợp chúng ta đều phải trông cậy vào chính bản thân mình”.

Rốt cuộc tôi cũng không nhận được mà hỏi anh, “Nếu như ngay cả chính mình cũng không thể dựa vào thì sao? Như tôi chẳng hạn, tôi là một người không đáng tin tưởng nhất”.

“Beethoven bị điếc, còn John Milton^{76*} lại là một người mù, Shakespeare không có iPhone, Aristotle không hề sở hữu xe Benz, thế nhưng họ vẫn có thể sống rất tốt đó thôi. Cứ gặp chuyện khó là lại trốn tránh như con rùa rụt cổ thế này thật chẳng giống em chút nào. Cuộc đời này còn rất dài. Thay vì cứ ngồi ở đây thở dài chẳng bằng em trở lại phòng bệnh, nghỉ ngơi cho thật tốt.”

** John Milton là một nhà thơ, soạn giả, nhà bình luận văn học người Anh, một công chức của Khối thịnh vượng chung Anh. Tôi tin mỗi lời anh nói đều đúng, đều là những câu nói quý giá như vàng bạc châu báu, rất phù hợp để đóng khung treo ở đầu giường, nhưng tôi đâu còn tâm trạng nào mà nghe. Mắt tôi nhắm hờ, lặng im đợi cho tới khi ca phẫu thuật của Tiểu Đàm kết thúc..*

Nghiêm Túc vội vàng mang tài liệu tới, “Đội trưởng, trời vừa sáng tài liệu đã được gửi fax tới đây”.

Tôi dựa vào anh gần thế này nên có thể nhìn thấy rất rõ dòng chữ ghi trên tài liệu, “Đàm Tấn Lỗi”.

Đinh Duy Thiên nhận lấy, cảm ơn anh ta, “Được, cậu vất vả rồi, nghỉ ngơi chút đi”.

Hình như Nghiêm Túc còn rất nhiều lời muốn nói, nhưng anh ta nhìn tôi một cái, cuối cùng chỉ nói một câu, “Vâng, vậy tôi đi ngủ một chút, buổi trưa tôi sẽ qua thay ca cho anh”.

Nghiêm Túc đi được mấy bước thì lại quay trở lại. Anh ta dụi dụi hai con mắt đỏ ngầu, hỏi, “Đội trưởng, hai người đã ăn sáng chưa? Hay để tôi đi mua túi bánh mì về nhé”.

“Được, cậu mua thêm hai cốc trà nóng nữa.”

Nghiêm Túc gật đầu, “Đội trưởng, tôi thật sự không nhịn được nữa, nhất định phải nói. Tại sao cô ngốc Lý Tĩnh này lại bị bệnh thành thế này? Nhìn mà thấy khó chịu. Cô ngốc này vẫn cho rằng Đàm Tấn Lỗi là người tốt hay sao? Thật ra Đàm Tấn Lỗi cũng chẳng tốt lành gì...”

Đinh Duy Thiên cao giọng nói, “Được rồi! Đi mua bánh mì của cậu đi!”

Nghiêm Túc lăm bằm gì đó trong miệng nghe không rõ, “Mua đây mua đây, bảo mua thì mua chứ sao... quát tháo làm gì chứ”.

“Anh ta y như trẻ con.”

Nghiêm Túc lớn hơn tôi mấy tuổi. Nhưng mà anh ta thật sự rất giống trẻ con, thường có rất nhiều hành động đáng yêu. Chẳng hạn như có lúc anh ta cắn đầu bút, lúc thì hay nói linh tinh lảm nhảm, đôi khi ở một mình

thì ra sức hút thuốc hoặc không ngừng làm việc. Trong thế giới của Nghiêm Túc, e rằng tôi cũng chỉ là một “Lý Tĩnh ngốc nghếch”, “Lý Tĩnh ngờ nghếch”. Mà thật ra tôi ngốc nghếch thật, còn không biết tự lượng sức mình nữa. Tôi có thể đợi lần sau hay lần sau nữa đi Mỹ cũng được, sao cứ kiên quyết cho rằng mình có đủ khả năng và đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, đi một quãng đường dài như vậy mà không dự tính trước những chuyện có thể xảy ra. Đúng là tôi đã quá kiêu căng, quá tự tin vào bản thân mình. Nghiêm Túc luôn nói Tiểu Đàm không phải là người tốt, nhưng sự thật là cho dù Tiểu Đàm có là tội phạm giết người độc ác đến cỡ nào thì việc anh ta bị thương, bị tàn tật khi đi theo đoàn của tôi đều là sai phạm trong công việc của tôi. Đây là chuyện không thể ngụy biện, cũng không có bất cứ lý do nào để phủ nhận.

Lúc Đinh Duy Thiên xem tài liệu, tôi nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Tuy anh không nói với tôi đây là tài liệu mật, nhưng với phép lịch sự tối thiểu cũng như tự giác cá nhân, tôi vẫn không nhìn lén. Anh trai tôi đã dẫn tôi rồi, việc của cảnh sát thì để bọn họ làm. Lúc này đầu tôi toàn là bã đậu, còn mua thêm chuyện vào người làm gì, chẳng lẽ còn chưa gặp đủ chuyện phiền phức sao?

Tôi nghe được tiếng lật giấy, từng trang từng trang một, tốc độ không quá nhanh, mọi thứ lại chìm vào yên lặng, có vẻ như Đinh Duy Thiên đã xem xong rồi. Một lúc sau, anh đề nghị, “Đi nào, chúng ta ra ngoài ngồi một chút. Tôi muốn hút điếu thuốc, cũng có chuyện muốn nói với em”.

“Nói với tôi?”

“Đúng vậy.”

Nắng sớm tại Los Angeles không hề rực rỡ chói mắt, chúng tôi từ từ dạo bước. Tôi vuốt tóc, cố gắng khiến mình bình tâm trở lại. Anh chậm

rãi lấy ra một điếu thuốc từ trong túi áo. Tường bao bệnh viện được sơn màu ngà, dưới ánh mặt trời trông chúng như được phủ lên một lớp màng màu vàng nhạt của bơ sữa, thứ màu sắc dịu dàng do bàn tay của thiên nhiên tô vẽ nên ấy rất giống với màu da của những thiên sứ trong các bức bích họa phương Tây. Băng ghế ngoài trời vẫn còn đọng sương sớm ẩm ướt, Đinh Duy Thiên cẩn thận dùng tay lau đi rồi mới để cho tôi ngồi xuống.

Điếu thuốc Mild Seven kẹp trong ngón tay anh, từ từ phủ khói, “Nguyên nhân cái chết của Kỷ Tiểu Lộ không phải là do bệnh tim”.

"Anh nói cái gì?" Tôi sửng sờ.

"Cô ấy chết vì bị tiêm succinylcholine, một loại thuốc. Còn có một chuyện bất ngờ hơn, Đàm Tấn Lỗi là người yêu của cô ấy."

"Tiểu Đàm sao?"

"Đúng vậy. Tuy rằng họ chưa lập gia đình nhưng vẫn giấu chuyện yêu đương với gia đình hai bên. Thậm chí, theo như hồ sơ của bệnh viện Thâm Quyển thì Kỷ Tiểu Lộ đã phá thai hai lần rồi."

‘Tại sao lại như vậy?’

"Hơn nữa, theo như Nghiêm Túc nói thì cho tới tận bây giờ Đàm Tấn Lỗi vẫn cố gắng giấu giếm quan hệ giữa hai người họ."

"Cái này thì tôi biết. Hôm qua tôi cũng có mặt ở đó."

"Dĩ nhiên, tôi hoàn toàn có thể hiểu được hành động của họ. Họ hẳn là không muốn sự việc bại lộ."

"Tại sao anh lại nói vậy?"

"Khi nào Đàm Tấn Lỗi tỉnh lại em sẽ biết thôi. Tôi nghĩ chuyện này để tự anh ta nói ra có lẽ sẽ tốt hơn."

"Sao cơ?"

Điều thuốc kẹt trên ngón tay của Đinh Duy Thiên đã cháy hết một nửa, nhưng anh mới chỉ rít hai hơi. "Tôi nói cho em biết chuyện này vì tôi hi vọng em có thể giúp chúng tôi nhớ lại từng chi tiết nhỏ khi ở trên máy bay, cả trước lúc xuất phát... một chi tiết cũng không thể bỏ qua. Lúc ấy trong khoang máy bay không hề có người nào khác, em là nhân chứng duy nhất. Chúng tôi chỉ có thể làm phiền em, mong em cố gắng nhớ lại".

"Tôi đã nói tất cả những gì tôi có thể nhớ rồi..." "Em đừng vội đưa ra kết luận."

Anh điềm đạm vỗ nhẹ vào mu bàn tay tôi, động tác này rất giống với động tác anh trai thường làm mỗi khi an ủi tôi. Anh lặp lại một lần nữa, "Em đừng vội đưa ra kết luận". Lòng mi của anh có màu nâu đen. Có lẽ bởi vì là con lai nên lòng mi của anh dày hơn so với chúng tôi. Dưới ánh nắng sớm mai dịu dàng, chúng mang một vẻ đẹp mờ ảo, không chân thực. Anh giống như một vị thần bước ra từ trong truyện Thần thoại Hy Lạp, mỉm cười kéo tôi ra khỏi cõi mênh mông, mịt mù.

Tôi cố gắng nhớ lại những hồi ức đứt quãng, "Trên đường đến sân bay, Đàm Tấn Lỗi và Kỷ Tiểu Lộ không ngồi cạnh nhau. Lúc đầu, bọn họ giả vờ như không hề quen biết. Sau khi lên máy bay, họ cũng không trò chuyện với nhau nhiều. Không lâu sau đó thì Kỷ Tiểu Lộ xin đổi chỗ ngồi xuống phía sau. Lúc ấy Tiểu Đàm có đề nghị nên xuống kiểm tra tình hình của cô ấy nhưng mọi người xung quanh đều bảo rằng Kỷ Tiểu Lộ chỉ ra phía sau để nằm nghỉ chứ không có việc gì, do đó tôi cũng không đi kiểm tra lại".

"Trước đó thì sao?"

“Tiểu Lộ đã từng trách móc bạn trai của mình trước mặt mọi người... thì phải? Lẽ nào lại thế? Người đàn ông mà Tiểu Lộ nói chính là Đàm Tấn Lỗi? Đúng rồi, đúng rồi. Cô ấy nói hẳn ta không phải là người có trách nhiệm, không dám gách vác mọi chuyện.”

Tôi cảm thấy dường như mình đang gần tiếp cận được chân tướng sự việc rồi. Kỳ Tiểu Lộ bất mãn với Đàm Tấn Lỗi, nên có thể mọi chuyện đúng như lời Nghiêm Túc nói, Tiểu Đàm đã giết cô ấy, nhưng mọi chuyện thật sự là như vậy sao? Bởi thế cho nên Đàm Tấn Lỗi mới phát điên lên, vì anh ta không thể chịu đựng được sự dằn vặt của lương tâm? Nhưng ngày hôm qua, khi nghe tin Kỳ Tiểu Lộ không phải chết do bệnh tim, anh ta đã vô cùng ngạc nhiên, chỉ trong mấy giây đã suy sụp hoàn toàn, chẳng lẽ những biểu hiện đó chỉ là đóng kịch lừa người thôi sao? Lúc đó tôi cảm giác như thế giới của anh ta sắp sụp đổ đến nơi. Lẽ nào tất cả đều là tự biên tự diễn?

Vẻ mặt Đinh Duy Thiên có chút băn khoăn và không chắc chắn. Anh nói, “Tôi cũng không thể khẳng định chắc chắn. Có rất nhiều chuyện còn chưa được làm rõ. Lẽ nào em không cảm thấy, việc Đàm Tấn Lỗi phát điên cũng rất đáng nghi hay sao?”

Tôi rất thích ngắm sương sớm. Những hạt sương chính là những giọt nước sáng long lanh như ngọc, có thể trông thấy trên những cánh hoa và cây cỏ mỗi sáng sớm. Bây giờ chưa tới tám giờ, mặt trời tỏa ánh sáng nhẹ nhàng chiếu lên từng khóm hoa, những giọt sương bắt đầu chạy trốn, thỉnh thoảng sẽ lộ ra một chút bóng hình. Chân tướng của sự việc cũng giống như những hạt sương sớm nghịch ngợm này. Chúng ta cứ nghĩ rằng mình đã vạch được mạng che mặt của hắn, nhưng chỉ trong chớp mắt, nó lại phủ xuống, che khuất đi nửa khuôn mặt.

Đinh Duy Thiên đột nhiên hỏi, “Em cũng từng ở cô nhi viện đó đúng không?”

Tôi không ngờ rằng anh sẽ hỏi câu này, có một số việc tôi không còn nhớ rõ lắm.

“Đúng vậy. Trước đây mẹ tôi có nói... hình như... hình như đó là cô nhi viện Dương Quang. Lúc nhận nuôi tôi vẫn giữ một cuốn sổ nhỏ giới thiệu về nơi đó.”

“Đây là chuyện từ bao giờ?”

“Là năm 1990. Tôi được nhận nuôi khi tôi mới mấy tháng tuổi.”

“Điều này cũng thật trùng hợp.”

Quá trùng hợp ấy chứ, tôi được nhận nuôi vào ngày 17 tháng 8 năm 1990. Tiểu Đàm cũng được nhận nuôi năm 1990, Tiểu Lộ cũng là năm 1990. Nếu như đây không phải là trò đùa của ông trời thì còn cách nào có thể giải thích được chứ? Cả ba chúng tôi đều là những đứa trẻ mồ côi mang số phận long đong, lận đận. Một người đang phải nằm trong phòng phẫu thuật để bỏ đi một bên mắt, một người đã âm dương cách biệt, mãi mãi không thể gặp lại nữa. So với bọn họ, tôi còn may mắn hơn nhiều.

“Chuyện của tôi, em nghĩ thế nào rồi?” “Chuyện gì?”

Dùng âm điệu vừa mập mờ lại vừa buồn bã, anh hát lên: “You had me at ‘hello’”.

Nếu như tôi không ngăn cản, không biết anh liệu có tiện đà hát cho tôi nghe một đoạn “Tô Tam khởi giải^{77*}” bản Mỹ hay không nữa? Tôi khịt mũi, định giận anh nhưng cuối cùng lại bị anh chọc cho bật cười.

** Một vở kịch kịch phê phán chủ nghĩa hiện thực của Trung Quốc..*

“Anh hát đi, hát đi. Tôi không tin anh hát tiếp được.” Đinh Duy Thiên vênh mặt hất hàm, trách mắng tôi, “Em xem đi, em rất quá đáng! Ngay cả bông hoa nhung tuyết^{78*} trên mái nhà đều đang cười nhạo em!”

**Hoa nhung tuyết là một trong những loài hoa núi nổi tiếng ở châu Âu, thuộc họ Cúc (Asteraceae)..*

“Làm gì có hoa nhung tuyết chứ! Đây có phải là nước Áo đâu!”

Tôi vội vàng phản bác anh. Hoa nhung tuyết là một loại thực vật thuộc họ hoa cúc, chi leontopodium, chủ yếu sống tại những nơi có độ cao từ 1.700 mét trở lên so với mặt nước biển, chẳng hạn như dãy núi Anpơ. Los Angeles chỉ cao hơn mặt biển có 84 mét, làm sao hoa nhung tuyết có thể sống được ở nơi này. Đinh Duy Thiên chỉ nói đúng một nửa. Trên mái nhà quả thực có mọc một đóa hoa nhỏ màu trắng với năm cánh hoa dài mượt vươn ra phía ngoài, thoạt nhìn quả thực giống hoa nhung tuyết tới năm, sáu phần. Nhưng chắc chắn đó không phải là hoa nhung tuyết.

Anh nói, “Đừng cử động, để tôi hái cho em”.

Nói là làm, anh leo lên bức tường thấp, hái đóa hoa nhỏ không biết tên đó xuống rồi lịch sự cúi mình với tôi, “Cô gái xinh đẹp, bông hoa nhung tuyết này xin tặng cho em”.

Tôi dở khóc dở cười. Nghe người ta nói, nhung tuyết là loài hoa tượng trưng cho lòng dũng cảm. Nó mọc hoang dại tại nơi vách núi cheo leo, người bình thường ít ai nhìn thấy được. Đó chính là lý do vì sao có những chàng trai trẻ tuổi leo lên vách đá chỉ để hái một đóa hoa nhung tuyết tặng cho người mình yêu, hành động này là để bày tỏ lòng chung thủy. Còn hành động này của anh thì đáng gì chứ. Anh chỉ leo mấy bước lên

bức tường cao hơn một mét, hái một đóa hoa nhưng tuyệt “hàng nhái” đem tặng tôi. Thế mà anh còn diễn như thật. Chỉ thế này mà muốn tôi cảm động đến rơi lệ thì rất khó nhưng mục tiêu giành lấy được một nụ cười của tôi thì quả thực đã đạt được rồi.

Tôi không nhịn được cười, khoe miệng cong lên nói, “Hoa này là ‘hàng nhái’. Anh hát bài “Edelweiss”^{79*} cho tôi nghe đi”.

** “Edelweiss” là bài hát trong bộ phim The sound of music của Mỹ. “Edelweiss” có nghĩa là hoa nhưng tuyệt..*

“Ở đây?” “Đúng, ở đây.”

Anh cẩn thận nhìn xung quanh, vẻ mặt như có nỗi khổ gì khó nói, “Hay là thôi đi. Như vậy sẽ đánh thức bệnh nhân trên lầu. Lần tới, nhất định tôi sẽ hát cho em nghe”.

“Hừ! Có ngốc mới tin anh!”

Tôi thừa biết trò này của anh. Khi đàn ông nói lần tới thì hãy hiểu là sẽ không có cái “lần tới” nào hết. Gì mà “lần tới anh sẽ mua cho em”, “lần tới anh sẽ đưa em đi”, “lần tới anh sẽ hát cho em nghe”... Mấy câu đó đều chỉ là cách họ dùng để thoái thác, bố tôi vẫn thường xuyên dùng chiêu này với mẹ tôi mà. Thật ra, chỉ cần chúng tôi vừa ra khỏi cái sân này là sẽ không còn “lần tới” nữa rồi. Dĩ nhiên, trong tình huống này, tôi không thể áp dụng công phu “sư tử hống” mẹ tôi hay dùng để đối phó với bố tôi để ra tay với anh, vì hành động đó chỉ có thể áp dụng trong ứng xử giữa vợ chồng với nhau thôi.

Nghiêm Túc không mua được bánh mì, chỉ mang về hai phần ăn sáng của McDonald’s nóng bỏng tay. Cà phê, hamburger trứng và thịt hun khói, còn có cả bánh khoai tây chiên (Hash Browns). Chẳng có ai trong hai

chúng tôi buồn hỏi tại sao không mua bánh mì. Ở nơi này thì còn muốn đòi hỏi gì hơn đây. Gần đây không có nhiều cửa hàng bánh mì, mà hợa có thì cũng chưa mở cửa đón khách. Bánh khoai tây chiên của McDonald's là một trong những món ăn nhanh mà tôi thích nhất. Tôi lục trong góc túi giấy, lấy ra ăn trước. Bánh mới ra lò, vỏ ngoài giòn tan, bên trong mềm mại, màu vàng óng của bánh khiến người ta muốn cắn thử một miếng.

“Em cũng thích ăn cái này à?” “Tại sao anh lại nói là tôi ‘cũng’.” Tôi không hiểu ý anh muốn nói.

“Vì từ nhỏ tôi đã thích ăn bánh khoai tây. Bây giờ nhìn em như vậy nên mới nói là cũng thích ăn.”

Tôi nhét một chiếc bánh khoai tây vào miệng, đấm anh một cái, “Lại lắm lời!”.

Anh đã đoán được từ trước, uy hiếp tôi, “Em còn đánh nữa là sẽ không có cái bánh thứ hai đâu”.

Tôi tung ra “đòn sát thủ^{80*}” đã được chuẩn bị từ sớm, danh giọng nói, “Không sợ. Tôi còn có một câu chuyện dài về mụn cơm vẫn chưa mang ra trao đổi với anh, còn có cả câu chuyện về ông quản gia và chiếc ống nhổ nữa”.

**Nguyên gốc là “杀手锏”, là thủ đoạn bất ngờ để tấn công địch, giành được thắng lợi..*

“Nói mấy thứ này với tôi không có tác dụng gì đâu. Tôi đã từng hỗ trợ giải phẫu thi thể mà không hề cảm thấy buồn nôn. Chương trình học của trường Cảnh sát đề cập đến mọi nội dung.”

Bảo sao mà “trúng hớp vị phân” không có chút sát thương nào với anh ta, hóa ra đây là người đã trải qua nhiều sóng to gió lớn. Mấy trò vặt vãnh

mà tôi tính dùng làm “đòn sát thủ” xem ra chưa chắc đã khiến anh ta buồn nôn. Nghĩ vậy tôi bỗng nhiên thấy đau lòng khôn tả. Con người ai cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc của riêng mình, nhưng ai nghĩ được tôi lúc này đến việc theo đuổi một chiếc bánh khoai tây cũng phải hao công tốn sức như vậy.

“Được rồi, cho em này. Ai thích ăn thứ này cơ chứ!” Giọng nói không vui của anh vang lên bên tai, nhưng khóe môi lại ẩn giấu một nụ cười còn rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời. Trong phút chốc, tôi không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt ấy, phải hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh rồi mới đưa tay nhận lấy phần bánh từ anh. Sao không gian lúc này lại có thể yên tĩnh như thế, những ngọn cỏ xanh trong vườn khoan khoái nghênh đầu lên. Ngay cả chúng cũng đứng im làm cho lòng người ta ngửa ngáy.

Anh làm một phép so sánh khó hiểu.

“Em cảm thấy niềm vui mà một chiếc túi xách hàng hiệu mang lại so với niềm vui mà một miếng bánh khoai tây mang lại, cái nào lớn hơn?”

“Dĩ nhiên là túi xách rồi. Bán chiếc túi đó đi thì chúng ta có thể mua được rất nhiều bánh khoai tây. Phép tính đơn giản như thế mà anh cũng không biết sao?”

Tôi cố gắng làm ra vẻ ngu ngốc, không thèm để tâm. Ít nhất thì hành xử như vậy trong bầu không khí hiện tại, cũng khiến anh không thể cảm nhận được sự gượng gạo của tôi.

Anh đứng dậy, nói, “Chúng ta vào thôi. Hai tiếng nữa ca phẫu thuật sẽ kết thúc”.

“Vâng.”

Hai tiếng đồng hồ, có lúc sẽ trôi vèo qua trong nháy mắt, nhưng đôi lúc, nó lại dài đằng đẵng tưởng chừng như vô tận. Trong hai tiếng này, chúng tôi gần như không trao đổi hay có bất kỳ tương tác nào với nhau, chỉ ngồi thẳng tắp như tượng đất sét. Cuộc sống về sau của Tiểu Đàm sẽ ra sao, tôi đến nghĩ đến cũng không dám nghĩ đến. Vào khoảnh khắc này, Đinh Duy Thiên đang nghĩ gì, về vụ án hay là một điều gì khác?

Đèn phòng phẫu thuật đã tắt, bác sĩ mổ chính đi ra.

Đinh Duy Thiên đứng thẳng dậy. Anh đi về phía trước vài bước mới phát hiện tôi vẫn còn ngồi ở chỗ cũ. Không phải là tôi không muốn đứng dậy mà từ gang bàn chân tới huyết Bách Hội^{81*} của tôi đã hoàn toàn tê dại, nhất là đôi bàn tay tôi, chúng không ngừng run lên, không thể kiểm soát được. Đinh Duy Thiên vội vàng cầm lấy tay tôi. Anh nắm rất chặt, khiến tôi cảm thấy lòng bàn tay cùng đầu ngón tay có thể bị bóp nát chỉ trong nháy mắt. Trong lúc hoảng hốt, lòng tôi rối hết cả lên. Không biết cảm xúc lúc này là chua hay đắng, giống như có ai đã đánh đổ đủ loại gia vị khiến tất cả mùi vị đều tập trung hết vào một giây này vậy. Mượn sức mạnh của anh, cuối cùng tôi cũng đi được tới trước mặt bác sĩ.

**Huyết Bách hội (百会穴) là huyết vị thứ 20 thuộc Mạch Đốc. Huyết Bách Hội nằm ở điểm lõm ngay trên đỉnh đầu của con người..*

Bác sĩ dùng thứ tiếng Anh kiểu Mỹ, vui vẻ tuyên bố, “Ca phẫu thuật thành công tốt đẹp. Chúng tôi đã thuận lợi cắt bỏ nhãn cầu, tiếp đến sẽ là quá trình hồi phục, ba tuần sau sẽ lắp đặt mắt giả”.

“Cảm ơn, cảm ơn bác sĩ rất nhiều. Lúc nào thì chúng tôi có thể vào thăm bệnh nhân?”

“Có lẽ hai người sẽ phải chờ tới đầu giờ chiều.” “Cảm ơn, một lần nữa cảm ơn bác sĩ.”

Đình Duy Thiên lại hỏi, “Bác sĩ xin cho hỏi, bệnh viện đã làm xét nghiệm máu theo như yêu cầu của bên cảnh sát hay chưa?”

“Báo cáo xét nghiệm máu đã được chúng tôi niêm phong. Anh ta thật sự... ừm... nên nói thế nào đây, chúng tôi sẽ giao cho cảnh sát xử lý vấn đề này. Nhưng xin anh yên tâm, những loại thuốc đó không hề ảnh hưởng tới việc gây mê cũng như quá trình phẫu thuật.”

“Được, rất cảm ơn bác sĩ.”

Đầu óc tôi quay cuồng, trong lòng cũng thấy có chút kỳ kỳ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đàm Tấn Lỗi có liên quan tới thứ thuốc gì đó sao? Lần này lại là loại thuốc gì? Thứ này có liên quan tới việc Tiểu Đàm mất kiểm soát không? Nhìn bác sĩ muốn nói nhưng rồi lại thôi, có lẽ trong sự việc này còn có chuyện gì mà tôi chưa biết.

“Xét nghiệm gì vậy?” Tôi nhìn Đình Duy Thiên.

“Theo logic, một người bình thường sẽ không thể nào có biểu hiện giống như anh ta. Do đó chúng tôi đã yêu cầu bệnh viện tiến hành xét nghiệm máu của anh ta, và hiện giờ kết quả vẫn chưa được giao tới tay cảnh sát.”

“Có phải là chất tôi đã uống nhầm lúc trước không?” Vừa đặt ra giả thiết này xong tôi đã vội gạt phăng nó đi luôn.

“Không thể nào. Loại thuốc kia sau khi uống sẽ khiến người ta tê liệt toàn thân, không thể di chuyển được. Không phải, chắc chắn không phải nó.” Tôi đặt ra giả thiết Tiểu Đàm và tôi đều bị người ta hãm hại bằng

cùng một loại thuốc, nhưng trên thực tế, triệu chứng của chúng tôi hoàn toàn khác nhau.

“Bây giờ vẫn chưa phải lúc để bàn luận về vấn đề này, chỉ có thể khẳng định rằng hung thủ mà chúng ta phải đối mặt là một tay lão luyện trong việc sử dụng các loại thuốc.”

“Hung thủ thật sự tồn tại sao?” Đinh Duy Thiên xoa đầu tôi.

“Bé yêu, mau quay về Trái Đất đi. Điều này không còn là giả thiết của cảnh sát nữa rồi, đó là sự thật! Trong cơ thể của Kỳ Tiểu Lộ còn lưu lại chất succinylcholine, trong cốc Coca của em có aminophylline, bây giờ trong máu của Đàm Tấn Lỗi cũng xuất hiện một loại thuốc gì đó... tất cả đều chứng minh một sự thật không thể chối cãi, hung thủ đã có âm mưu từ lâu và đang ở ngay bên cạnh chúng ta.”

Nếu như trước đây có ai khác nói vậy nhất định tôi sẽ cảm thấy điều này rất buồn cười. Chúng ta đâu có sống trong thế giới của “Thám tử lừng danh Conan” hoặc một bộ phim truyền hình trinh thám nào khác đâu. Cuộc sống này làm gì có cái gọi là hung thủ giấu mặt ẩn nấp ngay bên cạnh chúng ta. Người khác thế nào thì tôi không rõ, ít ra thì trong cuộc sống của tôi tuyệt đối không có chuyện như vậy.

“Hướng dẫn viên Lý! Tên nhóc kia thế nào rồi, hướng dẫn viên Lý?”

Là nhóm người Thôi Tập Lương!

Lý Quốc Kiến lén tuồn cho tôi một lọ thuốc, “Hướng dẫn viên Lý, cả tối hôm qua tôi không thể nào ngủ được. Cô nói tên nhóc Đàm Tấn Lỗi này tại sao lại liều mạng như thế chứ? Tôi không biết cậu ta ăn uống có phải kiêng khem gì không. Đây là lọ dầu gan cá mập tôi vừa đi mua, lát nữa cô nhớ mang vào cho cậu ta”.

Kim Lâm đang đội mũ che nắng cũng bày tỏ sự xót xa đối với Tiểu Đàm, “Cô nói xem, anh ta còn trẻ như vậy, bỗng chốc vì chuyện này mà thành tàn tật, sau này về nước biết làm sao đây... Chi phí chạy chữa tại Mỹ chắc rất tốn kém. Mọi người có dư tiền không? Chúng ta cứ góp vào cho anh ta mượn trước”.

“Đây là phần của tôi... Đừng chê ít nhé.”

Thôi Tập Lương đặt tiền vào lòng bàn tay tôi. Tuy hơi rúm ró nhưng con số cũng không nhỏ, là tờ một trăm đô la Mỹ màu xanh lá.

Khương Lệ đứng đưng như không, hơi kéo chiếc quần tennis màu trắng trên người. Mồm miệng của cô ta vẫn chanh chua như trước, “Đáng đời! Tên đó tự đi tìm cái chết mà”. Nhưng nói là nói thế, cô ta vẫn lấy ra một tờ mệnh giá một trăm đô la trong chiếc túi xách đồ đưa cho tôi.

“Không... tôi không thể nhận. Số tiền này... tôi không thể nhận!”

Chẳng cần nói nhiều tôi cũng có thể cảm nhận được sự lương thiện từ những con người này. Người ta vẫn thường nói, “tường đổ mọi người đẩy^{82*}”, nhưng họ lại lựa chọn ra tay giúp đỡ. Khóe mắt tôi ươn ướt. Tôi cắn chặt răng đưa trả lại cho từng người. Tôi chẳng phải người nhà bệnh nhân, sao có thể mặt dày thu tiền của mọi người trong đoàn. Hơn nữa, cho dù là mua thuốc bổ cũng phải do tôi tự mình bỏ tiền túi ra mua, không thể cầm tiền của mọi người như vậy được.

** “Tường đổ mọi người đẩy” là để chỉ việc khi có một người gặp thất bại, mọi người sẽ nhân cơ hội này để tấn công anh ta..*

“Trả cái gì mà trả chứ, tiền này cũng đâu phải cho cô. Đừng có mà vớ vẩn!”

Khương Lệ gom hết số tiền tôi vừa trả mọi người, dứt khoát nhét lại vào tay tôi. Khuôn mặt cô ấy đầy vẻ ngạo mạn, dường như chỉ cần nhìn tôi thêm một cái cũng là đang chiếu cố cho tôi. Dù là như vậy, tôi vẫn thấy vô cùng cảm động. Cho dù lúc này tôi đang phải cố gắng tiếp nhận cách thức thể hiện đặc biệt của cô ta, tôi vẫn cảm thấy ấm áp.

Anh trai tôi đứng tít phía cuối đoàn. Chắc là anh mệt lắm. Chiếc máy ảnh 500D nặng trĩch buông xuống ngực, tư thế của anh trông có vẻ như anh không thể gánh vác thêm bất cứ trách nhiệm nặng nề nào nữa. Chỉ qua một đêm, dáng vẻ của anh đã gầy gò, tiêu tụy đi trông thấy, khiến cho người ta nhìn mà đau lòng.

Thôi Tập Lương đuổi theo hỏi tôi, “Hướng dẫn viên Lý, lúc nào thì chúng ta có thể vào thăm tên nhóc họ Đàm vậy?”

“Tôi cũng không rõ nữa. Bác sĩ nói phải khoảng đầu giờ chiều mới quyết định được việc này, hiện giờ vẫn đang trong thời gian theo dõi.”

“Hướng dẫn viên Lý, cô đã ăn cơm chưa? Đi ăn trưa với chúng tôi đi.”

“Đúng đấy, chúng ta đi ăn trưa cùng nhau đi.” “Đúng, đúng, dù sao thì cũng phải ăn cơm chứ...” Tôi ngẩng đầu, vừa định nói không cần...

“Tĩnh Tĩnh, em dẫn bọn họ đi đi, anh sẽ ở lại bệnh viện. Em bỏ bớt một số địa điểm trong lịch trình chiều nay đi, khi nào bác sĩ đồng ý cho chúng ta vào thăm, anh sẽ đến thay em.”

Giọng nói của anh trai tôi lạnh đến tận xương tủy. Cả đêm qua anh không ngủ, hôm nay, trời vừa sáng lại phải tiếp tục dậy sớm đi theo hành trình của đoàn, lúc này không cần nói tôi cũng biết anh mệt mỏi thế nào.

Tôi cắn môi, “Em sẽ làm vậy. Anh phải cẩn thận nhé. Có việc gì thì nhớ gọi điện cho em”.

“Chiều nay tôi rảnh, tôi cũng đi.”

“Cảnh sát Đinh cũng muốn đi?” Tôi nhìn anh, thầm cảm thấy khó hiểu.

“Đúng vậy. Tôi cũng muốn đi dạo đây đó một chút.” “Vậy thì đi thôi, nhanh lên xe với mọi người.”

Tiếng trách móc của tài xế từ trong xe vang lên. Bây giờ cũng đã quá giờ ăn trưa của đoàn, nhưng anh ta vẫn rất hợp tác, tăng nhanh tốc độ để đưa chúng tôi tới địa điểm ăn cơm.

Mùa hè chính là mùa du lịch của Los Angeles, là thời gian có nhiều đoàn khách nhất trong năm. Xe của chúng tôi đi song song với chiếc xe buýt chở đoàn khách châu Á một đoạn, sau đó nhanh chóng đuổi theo một chiếc xe chín chỗ khác. Cả chiếc xe chín chỗ và xe buýt đều đang chạy băng băng trên đường lớn, lạnh lùng lướt qua mọi vật khiến cho người ta cảm nhận được sự hối hả và bận rộn của nơi này. Tôi giới thiệu cho mọi người trong đoàn những cảnh vật trên đường. Tuy rằng chưa bao giờ tới Mỹ, nhưng trước khi đi, tôi đã chuẩn bị rất kỹ càng. Chỉ là những biến cố xảy ra trong thời gian này đã khiến mọi sự chuẩn bị của tôi đều trở nên thừa thãi.

Bữa trưa được sắp xếp tại một nhà hàng nổi tiếng của Los Angeles - nhà hàng Lighthouse. Nhà hàng chuẩn bị cho mỗi người một suất bít tết cá hồi ăn kèm với một đĩa salad cùng một phần bánh burrito^{83*} cỡ lớn và một cốc nước chanh đá. Phía sân bên ngoài phòng ăn có một ban nhạc rock đang lười nhác điều chỉnh thiết bị. Chắc là buổi diễn của họ sẽ được bắt đầu vào buổi chiều, tuy chúng tôi không thể ở lại thưởng thức nhưng chỉ cần ngắm những bộ trang phục của thập niên năm mươi, sáu mươi trên người họ cũng đã thấy đủ thú vị.

**Burrito là một loại bánh được xem như là món ăn truyền thống của người Mexico..*

So với tôi thì Đinh Duy Thiên có vẻ xứng đáng với vai trò hướng dẫn viên du lịch hơn. Anh giới thiệu với mọi người, “Hiện tại, có một xu hướng ẩm thực mới đang được nhiều người tại Los Angeles yêu thích, chính là ‘phòng ăn gia đình’.

Những phòng ăn như thế này sẽ phục vụ cho thực khách các món ăn gia đình đơn giản được biến tấu đôi chút, giá cả phải chăng, gần bằng chi phí nấu ăn tại nhà. Tại nhà hàng, thực khách có thể được tận hưởng sự thoải mái như khi ở nhà”.

Bành Mỹ khá tò mò với các món ăn, “Los Angeles còn có những món ăn đặc sắc nào khác?”.

“Ẩm thực California và các đặc sản địa phương, tất cả đều có vị khá thanh đạm. Ngoài ra cách xử lý các món hải sản của Địa Trung Hải và vùng Caribbean cũng được nhiều người yêu thích.”

“Giá cả thì sao?”

“Về cơ bản, với các thực đơn khác nhau sẽ có mức giá khác nhau, một suất ăn sẽ dao động từ năm đến hai mươi đô la Mỹ.”

“Không đắt, chỉ vào tầm mấy chục đến vài trăm nhân dân tệ, vẫn có thể chi trả được.” Bành Mỹ nhanh chóng tính qua tỉ giá. Cô ấy cảm thấy mức giá này ở trong phạm vi có thể chấp nhận được.

Khương Lệ đưa tay gỡ chiếc kẹp tóc pha lê ra, cũng làm ra vẻ hỏi như thật, “Vậy giết thời gian ở mấy quán bar thì sao? Có đắt lắm không?”

“Có rất nhiều quán bar và các phòng nhảy đều không thu phí vào cửa của các quý bà, quý cô, ừm... có thể nói đây là một loại phúc lợi của xã

hội phương Tây đối với phái nữ.”

Không khí tràn ngập ý cười của Đinh Duy Thiên. Anh đương nhiên không hề hay biết lực sát thương của mình lớn tới cỡ nào, vẫn thao thao bất tuyệt.

“Phí vào cửa của các quý ông cũng chỉ khoảng trên dưới mười đô la Mỹ. Dĩ nhiên, nguồn thu chủ yếu của những nơi này đến từ đồ uống và rượu. Một ly bia ở đây khoảng chừng hai đô la Mỹ.”

Dưới ánh nhìn chăm chú của anh, khuôn mặt của Khương Lệ đỏ lên rõ rệt. Cô ta cười tít cả mắt, “Quả thật là không đắt, tối nay có thể đi không?”

“Mau nhìn kìa... biển quảng cáo của một cửa hàng giặt là ở phố đối diện có ghi: chỉ 2.99 đôla Mỹ một cái, áp dụng với tất cả các loại quần áo.”

Tôi cũng không biết những lời mình vừa thốt lên là một đoạn quảng cáo tẻ nhạt cỡ nào, dường như nó hoàn toàn không biểu đạt được trọng điểm ý nghĩ của tôi.

“Lý Tĩnh, em muốn giặt quần áo sao?” “Đúng vậy.”

Đinh Duy Thiên hoàn toàn không hiểu ý tôi, “Khách sạn có dịch vụ giặt quần áo mà, sao em không dùng? Có phải là quần áo phải giặt khô không? Như là đồ lông cừu, đồ da, vest, các loại đệm chăn... Du lịch mùa hè mà em cũng mang mấy đồ như vậy sao?”

“Hả... thôi tôi không giặt nữa.”

Tôi nào có mang quần áo phải giặt khô đâu. Trong va li của tôi toàn là áo phông, sơ mi cùng quần bò. Ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại lôi cái

câu quảng cáo nhạt thếch kia ra để chuyển đề tài của Khương Lệ cơ chứ.

“Vậy rốt cuộc là em có muốn đi giặt đồ hay không?” Có vẻ như anh đã nhận ra tôi có điều bất thường, vẫn nhìn chăm chú vào mắt tôi, “Chẳng lẽ là do bệnh tâm thần đột phát?”

“...”

Ăn uống no say xong, Đinh Duy Thiên lại có một hành động kỳ quái. Anh đứng dậy, dùng giọng nói với âm lượng mà tất cả mọi người đều có thể nghe rõ để tuyên bố: “Thật ra tôi không muốn đường đột thế này, rất mong mọi người tha thứ. Nhưng lúc này tôi không có đường lui nữa rồi. Một khi đã đứng lên thì không thể ngồi lại được nữa. Tôi có một bài hát muốn hát tặng cho cô gái tôi yêu...” Sau đó anh lại dùng tiếng Anh nhắc lại những lời vừa rồi, khiến cho những người nước ngoài đồng loạt “suyt” một tiếng rồi yên lặng.

“Rất mong ban nhạc bên ngoài có thể đệm giúp tôi bài hát “Edelweiss”... for my lover... (tặng cho tình yêu của tôi).”

Trái tim tôi không hiểu sao như bị bóp nhẹ một cái, rất nhẹ, đầu lưỡi còn cảm thấy có chút gì đó chan chát. Đám người phía dưới càng lúc càng ồn ào, có nhân viên phục vụ, những thực khách chưa ăn xong, các hành khách trong đoàn du lịch đang đứng cạnh tôi... Mọi người đều huýt sáo, nhất là những người da đen ở bàn bên cạnh, tiếng huýt sáo của họ đã đổi thành giai điệu dạo đầu của bài hát “Hoa Nhung Tuyết”.

Đinh Duy Thiên đi tới giữa sân, nhận micro từ ban nhạc. Mấy người họ thổi một vài âm, sau đó anh mở miệng cất tiếng hát. Bài hát này tôi được học từ bé, lời ca rất đơn giản, chỉ gồm mười bốn câu. Khi anh cất

giọng ca tràn đầy tình cảm hát lên câu đầu tiên, tôi không nhận được ngâm nga cùng trong lòng.

Blossom of snow may you bloom and grow

Bloom and grow forever

Họng tôi giống như bị thứ gì đó dính chặt lại. Tuy rằng trong lòng rất cảm động nhưng tôi không thể thốt lên thành tiếng. Sau khi anh hát xong hai đoạn nhạc, ban nhạc cũng không dừng lại mà tiếp tục đệm. Bên cạnh tôi cũng đã có những người hát theo.

Edelweiss, Edelweiss

Bless my homeland forever

Đây vốn là một bài hát bày tỏ lòng yêu nước của người Áo, nhưng lại mang theo trong mình cả tình cảm dịu dàng lẫn sự cứng cỏi, ngoan cường. Khi được hát bởi những người khác nhau, bài hát sẽ mang đến những ý vị riêng biệt. Tiếng hát vang lên bên tai tôi ngày càng rõ ràng, tiếng nhạc dần trở nên mờ nhạt. Dường như tôi còn nghe được những lời trò chuyện với anh trai ngày còn bé.

Tôi khóc lóc nói, “Anh ơi, anh ơi. Bài hát này thật khó học, tại sao em tham gia cuộc thi lại bị bắt phải biểu diễn “Edelweiss” chứ?”

Anh trai tôi lặng lẽ chớp mắt, “Đúng vậy. Sao có thể bắt Tĩnh Tĩnh học cái này chứ. Bài hát này phải để cho các bạn nam hát cho em nghe mới đúng”.

“Hả? Tại sao lại như vậy?”

“Khi nào lớn lên rồi em sẽ hiểu.”

Tôi đã lớn, cũng đã hiểu được ý nghĩa của hoa tuyết. Bây giờ đã có một người đàn ông hát cho tôi nghe bài hát “Edelweiss” rồi. Nhưng

trong hoàn cảnh này, trong tình huống này, liệu tôi còn có tư cách để tiếp nhận tình cảm này hay không?

"Edelweiss, edelweiss

... Quê hương chúc phúc lành cho tôi..."

Thôi Tập Lương rống lên một phiên bản rất kỳ quái, tiếng Anh, Trung xen lẫn với nhau. Một "kẻ dở hơi" như anh ta cũng chỉ có thể hát được duy nhất từ "edelweiss", còn lại tất cả đều là tiếng Trung. Đáng thương cho anh ta, ngay cả tiếng Trung chỉ có vốn vẹn vài câu cũng không thuộc hết mà vẫn hát tới khản cả giọng, "chúc phúc lành cho quê hương tôi" thì lại hát thành "quê hương chúc phúc lành cho tôi". Ý nghĩa của lời bài hát bỗng chốc bay sạch không còn chút gì. Trong bầu không khí này, tôi vốn không nên cười, sẽ rất mất lịch sự, nhưng tôi lại không thể nhịn được, bèn thoải mái cười lớn tiếng không chút ý tứ.

Đình Duy Thiên hơi giận. Anh không nhịn được nhìn sang phía chúng tôi. Dĩ nhiên, cơn giận của anh không phải hướng về phía tôi mà là dành cho kẻ cầm đầu - Thôi Tập Lương. Anh trả micro lại cho ban nhạc, cúi người cảm ơn. Cả phòng ăn vỗ tay nhiệt liệt. Người phương Tây bày tỏ sự lãng mạn không phân biệt thời gian hay địa điểm. Dưới ánh mặt trời rực rỡ sau bữa trưa, có dịp được lắng nghe bài hát "Edelweiss", với tôi đã là quá đủ rồi.

Khương Lệ như một con bướm vội vã bay tới đóa hoa, nhanh chóng quấn lấy Đình Duy Thiên, "Bài hát này là hát cho ai?"

Đình Duy Thiên ra hiệu cắt ngang lời nói của cô ta, sau đó quay sang hỏi tôi, "Lịch trình tiếp theo là gì?"

"À, tới kinh đô điện ảnh Hollywood."

Xe buýt rời khỏi nhà hàng, đi về hướng ngoại ô phía Tây Bắc Los Angeles.

“Các vị lữ khách thân mến, địa điểm mà chúng ta sẽ tới chiều nay là kinh đô điện ảnh của thế giới - Hollywood. Trong tiếng Anh, Hollywood có nghĩa là rừng cây nhựa ruồi (holly).

Vào năm 1907, đạo diễn nổi tiếng Francis Boggs^{84*} đã đi tới Los Angeles để quay bộ phim Bá tước Monte Cristo (The Count of Monte Cristo). Ông phát hiện ra vẻ đẹp thiên nhiên cũng như khí hậu của nơi đây rất phù hợp để quay phim điện ảnh, do đó đã liên tiếp chọn Hollywood làm bối cảnh cho các bộ phim tiếp theo của mình. Tới năm 1911, công ty điện ảnh Nestor (Nestor Film Company) đã thành lập một studio điện ảnh tại đây, đây chính là xưởng phim đầu tiên của Hollywood.”

**Francis Boggs là một diễn viên sân khấu và là đạo diễn tiên phong ở thể loại phim câm..*

Khương Lệ tỏ ra không hài lòng với tôi, “Hướng dẫn viên Lý, cô nói nghe thật máy móc”.

“Để cho hướng dẫn viên Lý nói, cô cứ chen mồm vào, gây âm ỉ làm gì.”

“Thôi Tập Lương!”

“Họ Khương kia, cô... ngậm cái miệng của cô lại...” "Họ Thôi, anh... anh mới là người phải câm miệng..." “Kể từ năm 1912, bắt đầu có rất nhiều công ty điện ảnh tới đặt trụ sở ở Hollywood, trong đó phải kể tới Metro-Goldwyn-Mayer (MGM)^{85*}, Paramount Pictures, 20th Century Fox, Warner Bros, RKO Pictures, Universal Pictures, United Artists, Columbia

Pictures... Năm 1923, dòng chữ ‘HOLLYWOOD’ lớn màu trắng được đặt tại sườn núi của Hollywood và đã trở thành biểu tượng của nơi này cho tới ngày nay. Ngày 16 tháng 5 năm 1929, giải thưởng Oscar lần đầu tiên được tổ chức. Ngày đó, vé vào cửa chỉ là năm đô la Mỹ, tổng cộng có 270 người tới tham dự lễ trao giải.”

**Metro–Goldwyn–Mayer Inc., hay MGM, là một tập đoàn truyền thông của Mỹ, hoạt động chủ yếu trong lĩnh vực sản xuất phim truyện và chương trình truyền hình..*

“Hướng dẫn viên Lý, sau đó thì sao?”

“Những năm ba mươi, bốn mươi của thế kỷ XX là thời kỳ phát triển rực rỡ của Hollywood, nơi đây đã cho ra mắt rất nhiều bộ phim điện ảnh xuất sắc. Hollywood dần trở thành trung tâm văn hóa quan trọng của Mỹ. Rất nhiều các tác giả, nhà soạn nhạc, ngôi sao điện ảnh đều tập trung tại đây. Những địa điểm chúng ta sẽ tới tham quan bao gồm: sân khấu ngoài trời Hollywood Bowl, Nhà hát John Anson Ford (John Anson Ford Amphitheatre), Nhà hát Trung Quốc TCL (TCL Chinese Theatre), Câu lạc bộ Nghệ thuật California (California Art Club)... ngoài ra còn có rất nhiều biệt thự của các ngôi sao nổi tiếng tọa lạc trên ngọn đồi Beverly (Beverly Hills).”

“Trong nhà hát Trung Quốc chỉ có người Trung Quốc thôi sao?”

“Không phải như vậy. Nhà hát Trung Quốc là một rạp chiếu phim nổi tiếng ở nước Mỹ, Charlie Chaplin và rất nhiều nghệ sĩ lừng danh khác đều đã từng biểu diễn ở nơi này. Nhà hát Trung Quốc không phải được xây dựng chỉ để phục vụ người Trung Quốc. Theo như ý tưởng ban đầu của người thiết kế nhà hát - Grauman, ông muốn xây dựng một nhà hát

mang phong cách kiến trúc phương Đông, xứng tầm với nguồn tài lực và tiếng tăm lúc bấy giờ của ông.”

“Hương dẫn viên Lý đúng là rảnh rồi quá, sao cô lại đi trả lời vấn đề của kẻ ngu ngốc này.” “Khương Lệ, cô...”

“Tôi làm sao?”

Thôi Tập Lương năm nay hai mươi bảy, Khương Lệ hai mươi mốt nhưng tôi thấy bọn họ chẳng khác nào một cặp thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, luôn thích cãi nhau.

Đình Duy Thiên suy nghĩ một chút.

“Thôi Tập Lương, anh đã từng tới Thâm Quyến chưa?” Tôi nhìn về phía Đình Duy Thiên, anh hỏi như vậy là có ý gì?

“Thâm Quyến?” Thôi Tập Lương gãi đầu gãi tai, “Chưa đi bao giờ...”

“Vậy à.”

Chỉ cần Đình Duy Thiên đổi sang giọng điệu thăm vấn, câu cú anh nói ra sẽ trở nên rất ngắn gọn. Tuy rằng anh vẫn hòa nhã, lịch thiệp như vậy, nhưng tôi luôn có cảm giác anh như biến thành một con người khác.

Thôi Tập Lương kinh ngạc, chăm chú nhìn nóc xe.

“Bị một vị cảnh sát hỏi như vậy, trong lòng tôi thấy không thoải mái. Nhưng mà bố tôi đã từng công tác tại Thâm Quyến thì có được tính hay không? Cô nhi viện gì Quang đó.”

“Cô nhi viện Dương Quang!”

“Làm sao cảnh sát Đình lại biết? Hương dẫn viên Lý, sao cả cô cũng biết?”

Không ngờ anh ta cũng có liên quan tới cô nhi viện Dương Quang.

Bành Mỹ nói, “Cô nhi viện Dương Quang? Có phải ở gần cao ốc Quốc Mậu Thâm Quyển hay không? Chúng tôi... chúng tôi... đã từng tới đó”.

Sắc mặt Lý Quốc Kiến xám ngoét. Anh ta lôi tay Bành Mỹ, ra hiệu cho cô ấy đừng nói tiếp.

Tôi, Kỷ Tiểu Lộ, Đàm Tấn Lỗi đều là những đứa trẻ mồ côi từng sống trong cô nhi viện Dương Quang.

Bố của Thôi Tập Lương đã từng làm việc tại đó.

Vợ chồng Bành Mỹ, Lý Quốc Kiến ít nhất cũng từng đến cô nhi viện này.

Đúng là trái đất tròn. Cô nhi viện Dương Quang... Cô nhi viện Dương Quang... cô nhi viện này có cái tên mang ý nghĩa tràn đầy hi vọng.

Tôi lấy lại tinh thần, tiếp tục giới thiệu, “Mọi người, xin nhìn theo hướng tay tôi, mọi người đã nhìn thấy chưa? Chín chữ cái màu trắng ghép lại thành bảng hiệu ‘HOLLYWOOD’. Ngày hôm nay, chúng ta có cơ hội nhìn thấy nó đã là rất may mắn rồi. Từ năm 2008 đã bắt đầu có tin đồn, tấm bảng hiệu nổi tiếng này có khả năng sẽ bị gỡ bỏ do khối đất này đang được lên kế hoạch để bán đấu giá. Tấm ‘danh thiếp’ nổi tiếng độc nhất của vùng Hollywood này rất có khả năng sẽ biến mất”.

“Hướng dẫn viên Lý, cô không cảm thấy rất nực cười hay sao? SFV, cô nhi viện Dương Quang và chúng tôi. Cô không thấy mình cần phải giải thích hay sao?”

Khuôn mặt của Khương Lệ tràn đầy sự nghi ngờ. Đây là lần đầu tiên cô ta dùng lời nói sắc bén cùng vẻ mặt phòng bị khi đối diện với tôi, giống như tôi đang rắp tâm cướp đoạt thứ gì đó trên người cô ta vậy. Tôi

nhìn cái bóng của chính mình trên kính cửa sổ xe, buồn cười sao? Tôi buồn cười lắm sao?

Tôi cất cao giọng, nói, “Sự thật mà tôi được biết chính là, mọi người là các vị khách được phía SFV giao cho công ty du lịch chúng tôi phụ trách. Còn về phần tại sao lại có liên quan tới cô nhi viện Dương Quang, tôi cũng không rõ”.

Bành Mỹ nhìn chằm chằm Khương Lệ, “Tiểu Khương, tôi thật không hiểu nổi, tại sao cô lại có thái độ như vậy với hướng dẫn viên Lý? Cô ấy cũng đâu có biết chuyện gì?”

“Chị Bành, vậy theo chị tôi phải đi hỏi ai đây? Hỏi cảnh sát sao? Cũng tốt, vừa hay đoàn ta đang có một ngài cảnh sát đi cùng. Vậy ngài cảnh sát, phiền ngài giải thích cho chúng tôi được không?”

Đinh Duy Thiên không hề có ý đáp lại cô ta.

“Thực xin lỗi, bây giờ tôi không thể trả lời câu hỏi này.”

Một lần nữa, bầu không khí trên xe như đông cứng lại.

Tôi cố gắng dùng lời giới thiệu để kéo lại suy nghĩ đã đi quá xa của mọi người, “Đại lộ Danh vọng (Walk of Fame) được xây dựng từ năm 1958. Cho tới ngày mừng 9 tháng 2 năm 1960, nữ diễn viên Joanne Woodward là người vinh dự được nhận ngôi sao đầu tiên. Chỉ một lát nữa, chúng ta sẽ dừng ở đây, mọi người xuống xe đi bộ từ điểm dừng xe tới nhà hát Kodak^{86*} (Kodak Theater) nổi tiếng, nơi tổ chức lễ trao giải Oscar hàng năm. Sau đó, chúng ta...”

**Nhà hát Kodak (Kodak Theater) đã được đổi tên thành Dolby Theater vào năm 2012..*

“Tôi không muốn xuống.”

“Chỉ cần nhìn bên ngoài là được rồi.”

“Chẳng phải đoàn trưởng, anh Phó đã nói, về phần hoa, náo nhiệt nơi này chỉ là giả tạo hay sao? Chỉ cần lái xe đi qua một vòng là được.”

“Trời nắng to thế này, tôi cũng không muốn xuống.” Mọi người đều có biểu hiện rất khác thường, đây không phải là nghi ngờ vô cớ của tôi, mà thật sự là bọn họ rất kỳ quái. Lẽ nào là vì câu hỏi của Khương Lệ không nhận được lời giải đáp từ phía cảnh sát Đinh? Nhưng những người khác cũng làm sao thế này? Họ chẳng còn chút hào hứng nào nữa.

Sau buổi trưa, ánh mặt trời thật ấm áp và đáng yêu, cứ như vậy mà phụ lòng chúng nó thì thật là đáng tiếc.

Tôi cố gắng khuyên nhủ mọi người, “Chúng ta cứ xuống một chút xem thế nào, ít nhất có thể được chiêm ngưỡng chữ ký của các ngôi sao trên con đường này”.

Sau lời động viên của tôi, vợ chồng Tưởng Liên Thành cầm máy ảnh xuống xe, mấy người còn lại cũng lục tục xuống theo. Tôi thở phào nhẹ nhõm, trên xe lúc này chỉ còn lại Khương Lệ đang buồn bực một mình.

Sau khi thấy mọi người đều đi xa rồi, bỗng nhiên cô ta hỏi, “Tất cả chúng ta đều sẽ chết đúng không? Bởi vì ai có liên quan tới cô nhi viện Dương Quang thì đều sẽ phải chết đúng không?”

Ánh mắt Đinh Duy Thiên âm đạm. Có vẻ như anh đã biết tính chất nghiêm trọng của vấn đề.

Khương Lệ lại bướng bỉnh hỏi lại một lần nữa.

"Chúng ta sẽ chết sao?"

“Cô Khương, cô sinh ra và lớn lên ở Bắc Kinh, cô cũng có liên quan tới cô nhi viện Dương Quang tại Thâm Quyến hay sao?”

“Tôi... tôi... tôi...”

“Cô không tiện nói ra ở đây sao? Nếu vậy, tôi có thể sắp xếp thời gian riêng...”

“Không! Tôi không muốn nói. Các người rút hết đi, để tôi được yên.”

Đinh Duy Thiên vỗ vai tôi, ý bảo tôi xuống xe cùng anh.

Anh cầm gói thuốc lá trong tay, nhưng nhìn thấy tấm biển cấm hút thuốc ở khu du lịch lại đành cất đi.

Anh mở miệng, “Có lẽ cần phải điều tra thông tin của tất cả mọi người trong đoàn”.

“Phải.”

“Nếu vậy thì em có thể nói cho tôi biết quá trình lựa chọn những thành viên trong đoàn này hay không?”

“Quá trình lựa chọn?”

“Đúng vậy. Lẽ nào em vẫn ngây thơ nghĩ rằng đây chẳng qua chỉ là kết quả trúng thưởng ngẫu nhiên?”

“Không phải.”

Có ngu đến mấy thì cũng không thể tin rằng chuyến đi này là kết quả của một chương trình trao thưởng ngẫu nhiên. Ít nhất dưới góc độ của tôi, những người trong đoàn khách này đều được cố ý lựa chọn theo một tiêu chí nào đó. Tôi lấy ra cuốn sổ nhỏ của mình, tìm kết quả trúng giải ngày hôm đó.

Không có người được giải nhất.

Giải nhì được trao cho hai người: Kim Lâm và Lý Quốc Kiến với phần thưởng là hành trình du lịch nước Mỹ ngọt ngào dành cho hai người

trong mười bốn ngày.

Giải ba được trao cho bốn người: Khương Lệ, Thôi Tập Lương, Kỷ Tiểu Lộ, Đàm Tấn Lỗi với phần thưởng là chuyến du lịch cá nhân tới Mỹ trong mười bốn ngày.

“Có vẻ như có sự sắp đặt từ trước.”

“Anh có muốn lấy danh sách những người được nhận giải không?”

“Nếu như em cho phép.” “Được chứ.”

Tôi có gì phải giấu cảnh sát chứ. Nếu như mẫu giấy trong tay tôi có thể giúp Đinh Duy Thiên điều tra ra nguyên nhân của toàn bộ sự việc này, tôi sẽ cảm thấy rất phấn khích.

“Công ty chúng tôi là bên cung cấp dịch vụ du lịch, mua vé máy bay và đặt phòng khách sạn. Chúng tôi không dính dáng gì đến việc trao giải thưởng.”

“Vậy là tờ danh sách em đã nhận được từ trước?”

“Kế hoạch du lịch này sớm đã được lập ra, danh sách thì tới tận nửa tháng trước khi khởi hành mới được quyết định.”

Tôi nghiêng đầu, chăm chú nhìn anh.

“Vậy thì tôi sẽ đổi một cách hỏi khác. Danh sách này là nhân viên bên công ty SFV đưa cho công ty du lịch của em, có đúng hay không?”

“Cũng không hẳn là như vậy...”

Tôi nhớ là hội trường hôm chọn người trúng giải và bữa tiệc tối kỷ niệm của SFV diễn ra sau đó đều do phía công ty chúng tôi hỗ trợ tổ chức. Tôi chịu trách nhiệm trang trí sân khấu, ăn uống, truyền thông, tiếp đón và in ấn tư liệu, áp phích. Những thứ này cũng được coi là manh mối hay sao? Tôi nói cho Đinh Duy Thiên những nghi vấn này của mình.

“Em cứ nói những chi tiết nhỏ đi, càng nhiều càng tốt.”

Anh động viên tôi.

“Thật ra cũng không có gì. Lúc trước, tôi có nói với anh rồi, SFV là một công ty chuyên tổ chức các sự kiện thể thao. Sở dĩ bọn họ muốn tổ chức lần trao thưởng này là để tri ân những khán giả nhiệt tình. Họ sẽ thông qua hình thức nhắn tin trúng thưởng để chọn ngẫu nhiên các giải nhất, nhì, ba một cách công bằng. Sau đó những khán giả nhận thưởng sẽ được tới Mỹ xem thi đấu trực tiếp. Từ đó mới có đoàn khách này của chúng tôi, những vị khách tới du lịch nước Mỹ kia. Không giấu gì anh, trong quá trình nhận thưởng còn có rất nhiều tình huống bất ngờ. Đường dây nóng thì quá tải, hệ thống máy tính dùng để thống kê số dự thưởng thì hầu như lúc nào cũng trong trạng thái tê liệt. Lúc rút thăm chọn ra giải nhất, chọn tới hai mươi mấy lần vẫn đều là số trống, mọi người đều vô cùng buồn bực, chỉ hận không thể điền luôn số dự thưởng của mình vào.”

“Đây chính là lý do vì sao không có giải nhất?” “À, đúng là như vậy đó.”

Lúc đó, quyết định bỏ trống giải nhất chính là do hội đồng quản trị của SFV đưa ra. Cũng vì vậy mà chúng tôi đã cảm thấy vô cùng tiếc nuối trong cả một khoảng thời gian dài. Phần thưởng cho giải nhất thật sự rất hấp dẫn, đó là một chuyến du lịch dành cho ba người kèm theo một khoản tiền thưởng khá lớn, năm nghìn đô la Mỹ! Nhưng tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy, hình như đúng là chưa có ai nghĩ tới. Đó là do lỗi của hệ thống hay sao? Hay là do những khán giả quá nhiệt tình đã nhập nhầm số dự thưởng của mình?

“Có ai từng nói với em rằng, bộ dạng em nhú chặt lông mày khi đang phải suy nghĩ về một vấn đề nào đó rất xinh đẹp, duyên dáng, mang một phong thái rất đặc biệt chưa?”

“Không có. Hả...?” Lúc này tôi mới để ý đến lời anh nói, khuôn mặt đỏ lên. Anh nhảy đề tài quá nhanh khiến cho tôi không thể nào bắt kịp.

“Vậy có ai nói với em rằng dáng vẻ ngượng ngùng của em cũng rất đáng yêu hay chưa?”

“Tôi thấy là anh muốn ăn đòn thì có!” Tôi giả vờ vung tay.

“Hướng dẫn viên Lý, đừng quên em vẫn đang trong giờ làm việc... Giờ nắm đấm mạnh mẽ như vậy, có vẻ như đã hết sốt rồi.”

“Anh nói cái gì?” Thì ra anh vẫn còn nhớ là sáng sớm hôm nay tôi đã bị sốt.

Chúng tôi cùng nhau dạo bước trên Đại lộ Danh vọng. Trên mặt đường được gắn một hàng dài những ngôi sao năm cánh màu hồng có viền đồng, ở giữa mỗi ngôi sao đều được tô điểm thêm những biểu tượng ti vi, micro, máy hát... và cả tên của các ngôi sao. Tôi tò mò, cẩn thận quan sát, lần lượt tìm được ngôi sao của Thành Long, Tom Cruise, Elvis Presley, Marilyn Monroe... Tôi có chút phấn khích, không thể kiềm chế được cảm xúc trong lần đầu tiên tới Hollywood, bèn nhờ Đinh Duy Thiên chụp cho tôi một đồng ảnh.

Vợ chồng Bành Mỹ cũng đang chụp ảnh cách đó không xa. Chúng tôi nhanh chân đi lên vài bước là đuổi kịp bọn họ.

“Hai người chụp ảnh thế nào rồi?” “Chụp được rất nhiều.”

Bành Mỹ đưa chiếc máy ảnh kỹ thuật số cho tôi xem. Tôi vừa xem vừa đọc tên trên những ngôi sao. Vợ chồng bọn họ có vẻ rất thích Brad

Pitt, chụp liên tiếp mấy bức ảnh cùng với ngôi sao của anh ta.

Bành Mỹ có mái tóc xoăn ngắn nhuộm màu trà. Bất cứ lúc nào tôi gặp cô ấy, đều thấy những lọn tóc đó được cuốn rất gọn gàng. Trong mấy ngày đi du lịch cùng đoàn, chưa bao giờ tôi thấy cô ấy mặc áo phông mà toàn mặc áo sơ mi rất nghiêm chỉnh hoặc những bộ xường xám giản dị. Trong mắt tôi, tuy cô ấy không quá xinh đẹp nhưng lại có một khí chất rất tuyệt. Chồng của cô ấy cũng ăn uống, hành xử khéo léo, nói chuyện hài hước, trình độ tri thức cũng xuất thân đều được thể hiện ở những điểm này.

Cô ấy đi tới gần tôi, vẻ mặt nghiêm trọng, giống như vừa đưa ra một quyết định gì đó rất quan trọng.

“Hướng dẫn viên Lý, cảnh sát Đinh, sau khi thương lượng, vợ chồng chúng tôi cho rằng cần phải nói cho hai người biết chuyện liên quan tới cô nhi viện Dương Quang.”

Tôi thấy rõ tia sáng lóe lên trong đôi mắt của Đinh Duy Thiên. Không ai trong chúng tôi lên tiếng, cả hai chỉ yên lặng làm thánh giả.

Lý Quốc Kiến dịu dàng nắm lấy tay vợ, giống như đang truyền cho cô ấy sức mạnh và dũng khí. Cảm giác khi nhìn một đôi nam nữ trẻ nắm tay và khi nhìn một cặp vợ chồng tuổi ngoài ba mươi nắm tay là hai cảm giác hoàn toàn khác biệt, đây là một sự khác biệt diệu kỳ. Cái nắm tay của đôi nam nữ đem lại cho tôi cảm giác ngọt ngào, còn cái nắm tay của đôi vợ chồng khiến tôi cảm thấy ấm áp.

Lý Quốc Kiến nói, “Năm chúng tôi kết hôn, chúng tôi đã biết cả đời này vợ chồng tôi không thể có con. Chúng tôi cũng đã đi khắp các bệnh viện lớn, tìm đến các bác sĩ giỏi nhất trong nước nhưng họ đều nói, bệnh vô sinh do không có tinh trùng (Azoospermia) gần như không cách nào

chữa trị được, vì vậy mà chúng tôi bắt đầu cân nhắc nghiêm túc về việc nhận con nuôi. Cho tới khi chúng tôi biết được Luật nhận con nuôi yêu cầu cả hai vợ chồng phải ở tuổi từ tròn ba mươi trở lên thì chúng tôi đã hoãn dự định này lại. Khi ấy chúng tôi còn trẻ nên cũng không quá vội vàng”.

Bành Mỹ nói tiếp, “Nhưng vì sức ép tới từ gia đình cũng như vấn đề tuổi tác, mong muốn có con của chúng tôi ngày càng mãnh liệt hơn. Khi ấy tôi hết sức phiền muộn, tôi cảm giác như mình sắp phát điên rồi”.

“Vậy nên nghe theo lời giới thiệu, chúng tôi đã tới cô nhi viện ở Thâm Quyển đó, cô nhi viện Dương Quang.”

Đình Duy Thiên không hiểu, “Tại sao lại tìm tới đó?”

“Chúng tôi nghe nói bên đó có cách để lách luật, cho dù vợ chồng tôi chưa tròn ba mươi tuổi nhưng vẫn có thể quyên góp tiền để chăm sóc cho một đứa bé trước, có thể tới thăm và chơi với cháu bất cứ lúc nào. Thậm chí vào dịp cuối tuần chúng tôi có thể đến ở cùng cháu. Khi tròn ba mươi tuổi chúng tôi sẽ làm thủ tục nhận nuôi. Mặc dù đây là một phương pháp lách luật bất đắc dĩ nhưng chúng tôi thấy không có cách nào tốt hơn cách này. Làm như vậy, chúng tôi có thể dành thời gian bồi dưỡng tình cảm với đứa bé trước, sau đó đợi khi tuổi tác phù hợp sẽ tới làm thủ tục nhận nuôi. Đứa bé không cảm thấy xa lạ với bố mẹ mới, chúng tôi cũng có thể có được nhiều thời gian quan sát đứa con tương lai của mình.”

Tôi gật đầu tỏ ý tán thành.

“Đây là một biện pháp hay. À... giống như ‘hợp đồng quyền chọn hợp đồng tương lai^{87*}’.”

**Hợp đồng quyền chọn hợp đồng tương lai là quyền chọn mà tài sản cơ sở của hợp đồng là một hợp đồng tương lai. Theo đó, người nắm giữ quyền chọn hợp đồng tương lai có quyền được mua (nếu là quyền chọn mua) hoặc bán (nếu là quyền chọn bán) một số lượng nhất định hợp đồng tương lai cơ sở với giá thỏa thuận trước vào hoặc trước một ngày cụ thể trong tương lai..*

Đình Duy Thiên không cho tôi ngắt lời vợ chồng bọn họ, anh ra hiệu cho tôi yên lặng.

“Sau khi tiếp xúc vài lần chúng tôi mới biết được, thật ra cô nhi viện Dương Quang chính là đơn vị được SFV quyên góp từ thiện. Sau giải phóng, số tiền quyên góp đầu tiên của cô nhi viện này chính là đến từ SFV. Chỉ là lúc ấy, bọn họ không lấy danh nghĩa công ty để quyên góp mà lấy danh nghĩa những người yêu nước tại hải ngoại để quyên góp.”

Tôi che miệng lại. Trời đất ơi, không ngờ quan hệ giữa SFV và cô nhi viện Dương Quang lại là phía quyên góp và bên nhận quyên góp.

“Mọi người đều nói rằng chuyện nhận con nuôi phải dựa vào duyên phận. Lần đầu tiên tới đó tôi đã bị thu hút bởi một bé gái hoạt bát và đáng yêu. Khi ấy, con bé mới bốn tháng tuổi. Bé chính là một thiên sứ. Khi con bé nhìn vào cô, cô sẽ cảm thấy đôi mắt của bé như biết nói. Bé thích cười với mọi người, cũng rất thích nhìn tôi cười...” Nói tới đây, Bành Mỹ nghẹn ngào. Nụ cười còn vương bên môi nhưng nước mắt cô đã giàn giụa. Tôi nghĩ đó nhất định là một đứa bé rất rất đáng yêu, chính con bé đã khơi gợi tình mẫu tử trong Bành Mỹ.

Lý Quốc Kiến ôm vợ, nhẹ giọng an ủi.

“Để tôi nói tiếp. Bé gái chúng tôi quyên tiền nuôi dưỡng mắc bệnh tim bẩm sinh. Khi đó, chúng tôi đã làm tất cả thủ tục để chữa bệnh cho con bé, bốn mươi vạn tiền phẫu thuật cũng đã gom xong. Chỉ trách ông trời không có mắt, đứa bé đó vì bệnh tim tái phát mà đột ngột ra đi. Khi nghe được tin dữ này, vợ tôi như đứng bên bờ tuyệt vọng. Với cô ấy mà nói, đứa bé kia không khác nào con ruột. Việc đó đã khiến cô ấy phải chịu sự đả kích quá lớn. Nhưng sau đó, chúng tôi nghe nói... có một chuyện rất kinh khủng đã xảy ra. Cô nhi viện vì cái chết của đứa bé này mà trách cứ một nhân viên trong viện.

Cũng chẳng biết lý do vì sao, nhân viên này lại nghĩ quẩn mà tự sát...”

“Chuyện này xảy ra vào lúc nào?”

“Năm năm trước, lúc đó vừa qua sinh nhật lần thứ hai mươi bảy của vợ tôi được mấy ngày.”

Lông mày của Đinh Duy Thiên nhíu chặt lại. Tôi nhìn anh, khi tập trung suy nghĩ về vấn đề nào đó, vẻ mặt anh sẽ như thế.

“Còn có một việc cũng khiến vợ tôi cảm thấy hơi kỳ quặc. Đã nhiều năm trôi qua, vợ chồng chúng tôi và cô nhi viện Dương Quang không có bất kỳ liên hệ nào. Vậy mà lần này họ lại gọi điện cho chúng tôi, nói nhất định phải tham gia chương trình trao thưởng lần này, vậy nên chúng tôi mới...”

“Thông tin về chương trình trao thưởng này không phải là do hai người tự tìm hiểu sao?”

“Không phải. Chúng tôi đều không ham mê thể thao, không biết nhiều về những hoạt động kiểu này. Nếu như không phải có người gợi ý, chúng tôi cũng không tham gia mấy chương trình thế này.”

Trong ánh mắt lo lắng của Lý Quốc Kiến luôn chỉ có người vợ của mình. Lúc này, có lẽ người đàn ông đó đang tự trách bản thân. Tôi cũng thầm lo lắng cho họ. Con người không ai là hoàn hảo cả. Đối với một cặp vợ chồng mà nói, muốn có một đứa con chẳng phải là điều gì sai trái. Dù không phải cảnh sát nhưng tôi cũng biết mọi chuyện đã phát triển theo hướng chúng tôi không thể kiểm soát được. Trong phút chốc, nó bỗng trở nên phức tạp hơn rất nhiều. Nếu như chuyện này thật sự có liên quan tới vợ chồng Bành Mỹ, vậy thì mối liên quan này phải tính từ năm năm về trước. Tình hình lúc đó ra sao, chẳng ai có thể đưa ra suy đoán.

“Lý Tĩnh, tôi phải mời người quản lý của cả công ty em và phía SFV uống chén trà rồi.”

Tôi nhướn mày, “Uống trà...” “Dĩ nhiên rồi.”

Trên Đại lộ Danh vọng có gần hơn hai nghìn ba trăm ngôi sao, dọc theo đại lộ Hollywood, từ phía đông phố Gower kéo dài tới tận phía Tây đường La Brea Avenue, từ phía Bắc xuống phía Nam trên phố Vine Street, nằm giữa phố Yucca và Đại lộ Sunset. Từ vị trí nơi chúng tôi đang đứng nhìn về phía trước, con đường của những ngôi sao này giống như kéo xa ngàn dặm, không có điểm dừng.

Chúng tôi đứng lại một lúc lâu tại ngôi sao có chữ “Michael Jackson”. Màu của ngôi sao này đã nhạt đi rất nhiều, thậm chí viên đá lát cũng đã cũ mèm. Ngoài việc cảm thán cuộc đời thay đổi, thế sự vô thường, tôi không biết phải bình luận thêm điều gì. Tại đoạn cuối Đại lộ Danh Vọng, chúng tôi nhìn thấy ngôi sao năm cánh màu hồng thuộc về James Cameron. Ngày 18 tháng 12 năm 2009, khi bộ phim Avatar được công

chiếu toàn cầu, đạo diễn James Cameron cuối cùng cũng có được một ngôi sao khắc tên mình tại nơi đây.

Bành Mỹ đã dần dần bình tĩnh lại. Tôi không biết phải cần bao nhiêu thời gian để vết thương trong lòng cô ấy lành lại. Nhưng con người mà, chỉ cần còn sống là còn có hi vọng. Giống như con đường hơn năm chục năm tuổi này, nó sẽ thay đổi theo thời gian, cuối cùng sẽ không còn giống như vẻ ban đầu nữa.

Tôi khuyên bọn họ, “Chúng ta tới nhà hát Kodak đi”. Đứng ở gần, ngắm nhìn nhà hát Kodak dưới ánh mặt trời, tôi cảm nhận được sự thanh bình, an lành, thậm chí còn thấy được vẻ đẹp của cuộc sống bình dị - một điều dường như chẳng có chút liên quan nào với bức tượng vàng hình người tí hon Oscar kia. Bốn người chúng tôi chậm rãi tiến về phía cửa nhà hát. Sự xa hoa của nhà hát Kodak dần dần hiện lên trước mắt. Hai bên nhà hát là cửa hàng bán những đồ xa xỉ bậc nhất thế giới như LV, Dior... Những bậc thềm đi lên cửa chính cũng rất quen thuộc với khán giả toàn cầu. Chương trình trực tiếp lễ trao giải Oscar hàng năm đều chiếu đoạn cầu thang này, chỉ khác là có thêm thảm đỏ và tượng người tí hon màu vàng.

Vào những ngày không có chương trình biểu diễn, rạp hát sẽ không mở. Vậy nên mấy người chúng tôi cũng chỉ có thể đi loanh quanh bên ngoài, cuối cùng tới bên một bức tường rất đặc biệt. Trên tường có một ngôi sao treo lơ lửng. Ngôi sao này giống y như những ngôi sao trên Đại lộ Danh vọng mà chúng tôi nhìn thấy lúc trước. Những chữ khắc trên ngôi sao chính là “MUHAMMAD ALI” - tên của ông vua quyền Anh người Mỹ. Theo như lời giới thiệu của nhân viên nơi này thì đây là ngôi sao duy nhất được gắn lên tường.

Đinh Duy Thiên lấy ngôi sao này ra an ủi vợ chồng Lý Quốc Kiến, “Hai người nhìn xem, một viên gạch trên đất cũng có thể lấy ra lát lên tường, như vậy mọi việc đều có thể xảy ra. Đừng từ bỏ. Tôi tin rằng hai người sẽ vượt qua thời kỳ này, ‘bĩ cực thái lai^{88*}’”.

**“Bĩ cực thái lai” có nghĩa là khi xui xẻo đã đến tận cùng thì sẽ đến thời kỳ may mắn..*

Anh vận dụng câu thành ngữ này khá tốt đấy chứ.

Tôi khen ngợi anh, “Còn biết dùng câu thành ngữ thời Xuân Thu cơ đấy. Anh học đúng là có bài có bản”. “Có bài có bản nghĩa là gì?”

“Vừa mới khen anh được một câu, anh đã...”

Anh đứng phía sau tôi, cười khẽ rồi nói, “Lừa em đấy”. Khi anh mở bàn tay ra cho tôi xem, trong lòng bàn tay của anh bỗng nhiên xuất hiện một chiếc kẹp tóc pha lê màu ngà của LV.

Tôi ngạc nhiên kêu lên, “Anh điên rồi sao?”

“Là em nói mà. Thứ này có thể đổi được rất nhiều bánh khoai tây.”

Tôi không hiểu anh lặng lẽ tách nhóm và mua thứ này từ bao giờ. Chiếc kẹp tóc có màu rất thanh nhã, đúng là màu sắc mà tôi yêu thích. Chỉ có điều giá của nó thì khó mà tưởng tượng nổi. Hành động của anh quả thật rất giống với Dương Bạch Lao - cha của Hỉ Nhi, anh dùng một ngón tay vén tóc, nghiêm túc giúp tôi kẹp lại.

Lúc còn nhỏ, tôi là một cô bé điệu đà thích làm đẹp, nhưng tôi thường không bao giờ chải được hết phần tóc phía sau. Những lúc như vậy, mẹ tôi cũng làm giống như anh lúc này, dịu dàng giúp tôi vén tóc, buộc thành hai bím xinh xinh.

Anh vừa lòng gặt đầu, “Tốt lắm. Đây là của tôi, không ai có thể giành được”.

Tôi giống như đã bị người ta dán nhãn “hàng đã bán”. Giá của chiếc kẹp tóc này khiến tôi mất tự nhiên. Nhất là những lúc bước đi, lúc nào cũng cảm thấy đầu nặng trĩu, phải bước thật nhẹ nhàng. Chỉ cần tôi hơi lắc đầu, chiếc kẹp tóc còn quý hơn vàng này rất có thể sẽ kẹp chặt trái tim tôi.

“Tôi phản đối!”

“Phản đối không có hiệu lực.” “Anh lấy ra...”

“Ngoan, kẹp nó đi.”

"..."

6

HỜI THỞ CỦA QUÝ

They can take tomorrow and the plans we made,

They can take the music that we'll never play

All the broken dream take everything

Just take it away

But they can never have yesterday.

They can take the future that we'll never know

They can take the places that we said we would go

All the broken dreams take everything

Just take it away

But they can never have yesterday.

(Họ có thể lấy đi ngày mai và những kế hoạch của đôi ta

*Họ có thể lấy đi cả những bản nhạc mà chúng ta sẽ chẳng bao giờ
được chơi*

Những giấc mơ tan vỡ đã lấy đi tất cả

Hãy lấy hết đi

Nhưng họ sẽ chẳng có được ngày hôm qua.

*Họ sẽ lấy đi cả tương lai mà chúng ta sẽ không bao giờ được biết Họ
lấy đi cả những nơi mà chúng ta đã dự định đi tới Những giấc mơ tan vỡ
lấy đi tất cả*

Hãy lấy hết đi

Nhưng họ sẽ chẳng có được ngày hôm qua.

"**H**ướng dẫn viên Lý, nghe điện thoại đi." "Lý Tĩnh, nghe điện thoại."

"Hướng dẫn viên Lý." "Lý Tĩnh!"

Tôi nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động, nghe Leona Lewis hát hết lần này tới lần khác bài "Yesterday". Hai chữ "Phó Gia" màu xanh lam đang nhấp nháy trên màn hình.

Thôi Tập Lương lại cắn móng tay theo thói quen. Dường như anh ta rất muốn chạy đến giành lấy điện thoại, nghe máy thay tôi.

"Hướng dẫn viên Lý, cô không định nghe máy sao?" Ban nãy, khi đón mọi người lên xe tôi còn cười cười nói nói, Đại lộ Danh vọng, nhà hát Kodak nổi tiếng, nhà hát Trung Quốc... tất cả đã khiến tôi quên mất những việc mình sắp phải đối mặt. Nhưng có những thứ không phải muốn chạy trốn là có thể trốn được. Vì lúc này đang trên đường đi về, do đó tôi không cần tiếp tục giới thiệu gì nữa. Tôi lười biếng chọn một vị trí ở cuối xe. Bác tài xế tốt bụng hết sức tâm lý, bác mở nhạc nhẹ nhàng để chúng tôi có thể chợp mắt sau một ngày dài rong ruổi. Lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên, kéo sự chú ý của tất cả mọi người về phía tôi.

Dưới cái nhìn chăm chú của cả đoàn, tôi mở điện thoại di động lên.

"Tĩnh Tĩnh." "Anh..."

"Đi tới những nơi nào rồi?"

"Đại lộ Danh vọng và hai nhà hát. Bây giờ mọi người đang trên đường trở về."

“Mọi chuyện thuận lợi là tốt rồi.”

“À... anh ơi...”

"Hả?"

“Anh được vào thăm Tiếu Đàm chưa?”

“Vẫn chưa. Bác sĩ nói tình trạng hiện tại của Đàm Tấn Lỗi vẫn chưa ổn định, chưa thể cho ai vào thăm được.” “Ồ.”

“Có anh ở đây.” “Vâng.”

Lớn thế này rồi nhưng tôi chưa bao giờ được nghe Phó Gia nói những lời như vậy. Câu cửa miệng của anh là, “Sau đó thì sao? Động não đi! Ngày xưa ngày xưa có một cô gái tên là Lý Tĩnh, cô ấy ngốc chết đi được”. Anh đúng nghĩa là một tên keo kiệt tình cảm, chưa bao giờ có những hành động dịu dàng săn sóc đúng với tư cách của một người anh trai, cũng chẳng bao giờ khoác lác trước mặt tôi rằng mọi chuyện đã có anh lo. Nhưng hôm nay anh đã nói những lời ấy, thậm chí là hai lần. Một lần là trên đường đưa Đàm Tấn Lỗi tới bệnh viện, một lần là lúc nãy trong điện thoại, anh đã lặp lại những lời đó.

Nhìn ra ngoài cửa kính xe có thể thấy hết thấy mọi thứ trên đường cao tốc, phía xa xa là cây cầu lớn Vincent Thomas. Cá nhân tôi vẫn thích đi trên cầu hơn là đi dưới đường hầm, bởi đường hầm luôn tạo cho con người ta cảm giác âm u, quý dị lại lạnh lẽo. Còn cây cầu thì lại mang vẻ to lớn chính nghĩa, luôn đứng hiên ngang trước con mắt của mọi người. Ánh sáng u ám của ác quỷ có thể trốn trong đường hầm nhưng sẽ không dám tọa lạc trên cầu. Đây chính là logic khó hiểu của tôi. Vậy nên chỉ cần tôi có quyền lựa chọn, tôi sẽ chọn đi trên mặt đất chứ không đi dưới lòng đất. Trước đây, anh trai biết rõ tôi rất sợ đường hầm nhưng vẫn

dùng rất nhiều biện pháp lừa gạt, dụ dỗ tôi đi vào đó. Anh thường hay chế nhạo làm cho tôi tức giận, để tôi cùng anh đi vào đường hầm. Khi tôi sợ tới mức nắm chặt tay anh, anh thậm chí còn đùa dai tròng mắt, gạt tay tôi ra.

Trò ác nhất của anh là một lần tôi học lớp ba, anh dẫn tôi tới một đường hầm bị bỏ trống không có đường ra, cả hai đầu đều đã bị phá hỏng. Anh dắt tôi chui vào khe nứt giữa hầm, rồi vờ như để lạc tôi. Lúc ấy tôi đã khóc lóc liên hồi, vừa khóc vừa không ngừng tìm kiếm anh. Tôi thật sự cho rằng anh trai không thích tôi, cố ý muốn vứt tôi đi. Lúc anh trai tìm thấy tôi, trên người anh đã đầy vết thương còn tôi thì nước mắt nước mũi chảy ròng ròng như sông Hoàng Hà vỡ đê.

Tôi hỏi anh có phải là anh không cần tôi nữa hay không. Tôi vẫn còn nhớ như in từng lời anh nói với tôi khi anh ôm tôi vào lòng. Anh nói, “Em không có não à? Bị người ta mang đi bán còn định giúp họ đếm tiền hay sao?”.

Tôi và anh trai lạc nhau không chỉ một lần.

Một năm trước, vào ngày mười lăm tháng Chạp, chúng tôi dẫn đoàn khách du lịch tới Bắc Kinh. Trong đoàn có mấy thanh niên nói muốn đi dâng hương tại Ung Hòa Cung^{89*}. Tôi thấy tiền boa khá nhiều nên đã đồng ý với họ. Anh trai nhắc tôi rằng ngày mười lăm Ung Hòa Cung rất đông người, công việc dẫn đoàn sẽ rất khó khăn. Tôi không nghe lời anh, chỉ nghĩ rằng đối với người trẻ tuổi lại dồi dào sức lực như mình, thì chuyện này chẳng có gì là to tát cả. Cho tới khi đi tới nơi mới biết, những lời anh tôi nói không sai chút nào.

**Ung Hòa Cung là một ngôi chùa Phật giáo nổi tiếng nằm ở Đông Thành, Bắc Kinh..*

Ung Hòa Cung không những là phủ đệ của Hoàng đế Ung Chính mà còn là thánh địa của Phật giáo Tây Tạng ở phía Bắc. Có rất nhiều tín đồ thành kính xem Ung Hòa Cung như một nơi cầu phúc hoặc làm lễ. Tôi không lường trước được là ngay từ đường ra của tàu điện ngầm, xung quanh đã toàn người là người, đặc biệt có rất nhiều người bán nén và hương không ngừng đi tới chào hàng. Cảnh sát giao thông, cảnh sát vũ trang nhân dân, xe cứu hỏa... xuất hiện khắp bốn phía. Đường đi lúc này đã chuyển sang tình trạng giới hạn lưu thông, chỉ cho phép xe công cộng dừng đỗ.

Không chỉ có vậy, cảnh dòng người chen chúc, xô đẩy nhau cũng làm tôi thấy hoảng sợ. Vì an toàn của khách thập phương, loa phát thanh phía trước cửa Cung không ngừng vang lên lời thông báo nhắc nhở mọi người cần phải dâng hương văn minh, chỉ cho phép thắp ba nén hương hoặc không cần thắp hương cũng được... Một vài khách hành hương mang theo nén nhang lớn đã bị bảo vệ ở đây trực tiếp thu lại, có vẻ như loại hương như vậy không được phép mang vào bên trong. Những cây hương bị thu lại được xếp thành chồng trước cửa Cung. Bởi vì khi ấy có quá nhiều người, dòng người chờ mua vé vào cửa đã kéo thành một hàng dài suốt mười mấy con phố.

Đây là lần đầu tiên tôi được chứng kiến khung cảnh đông đúc như vậy tại Ung Hòa Cung. Mấy người trong đoàn của tôi phải chờ tới hơn hai giờ chiều mới được vào bên trong. Sau khi đốt ba nén hương, lạy Tam Thế Phật xong thì người nào người nấy đều dúi tới mức da bụng dán vào da lưng. Có người nào đó trong đoàn đã bày trò sau lưng tôi, bàn với những người khác là bỏ tôi lại để đi chỗ khác chơi. Tôi bị lừa thảm bại. Lúc ấy là giờ ăn cơm, tôi chạy khắp nơi mà không tìm được chỗ trống

bèn dặn bọn họ đứng chờ, rồi tự mình đi liên hệ với nhà hàng. Tôi vất vả mãi mới đặt được chỗ, nhưng đến khi quay lại thì đoàn người này đã biến mất không thấy bóng dáng ai, gọi điện cũng không liên lạc được. Tôi vội vàng gọi tới khách sạn, thì được nhân viên lễ tân xác nhận là không có ai trong số họ quay trở lại.

Lúc ấy tôi lo sợ đến loạn hết đầu óc, vội vã chạy đi tìm khắp nơi, nhà hàng, quán ven đường, trạm xe buýt, trạm tàu điện ngầm... tất cả những nơi có thể tìm tôi đều đã tìm cả, thậm chí còn gọi điện báo cảnh sát. Tôi cứ đi tìm như thế, đến tận khi điện thoại di động hết sạch pin, bụng cũng đói rã, mới tìm một quán mì, tính ngồi ăn tạm chút gì đó. Không ngờ rằng mì còn chưa được ăn thì tôi đã mệt đến mức nằm bò ra. Ông chủ quán mì nhìn thấy thẻ hướng dẫn viên du lịch trước ngực tôi, nên ngại không đánh thức tôi dậy mà để cho tôi ngủ lại trong cửa hàng.

Đêm hôm ấy, chính anh trai đã tìm thấy tôi. Mặc dù là vậy nhưng anh cũng chẳng nói nổi một lời quan tâm. Vừa thấy tôi là anh đã mắng xối xả, nào là đạo đức nghề nghiệp đâu, khả năng xử lý tình huống cơ bản không có sao... Theo lời anh nói, tôi đúng là chẳng được cái tích sự gì hết.

Vậy mà ngày hôm nay, anh trai tôi bị làm sao vậy? Không hiểu sao tôi lại cảm thấy có chút kỳ lạ.

Có lẽ Đinh Duy Thiên đã phát hiện ra tuy tôi ngồi trên xe nhưng tâm hồn sớm đã bay đi đâu mất rồi. Anh ngồi gần lại chỗ tôi, đưa cho tôi một chiếc tai nghe.

“Này.”

Tôi đeo tai nghe, âm thanh phát ra không phải là bài hát nào đó mà là Kinh Phật.

“Tôi cứ nghĩ rằng rượu Tây và bít tết mới là phong cách của anh...”

“Trà xanh và Kinh Phật tôi cũng sẵn lòng chấp nhận.” Đinh Duy Thiên đẩy nhẹ cánh tay tôi, ý bảo tôi nhìn về phía bên cạnh. Vợ chồng Lý Quốc Kiến, Bành Mỹ đang dựa sát vào nhau. Bọn họ nắm tay nhau, Bành Mỹ gối lên vai của chồng, ngủ ngon lành. Đây chính là tình cảm vợ chồng mà những người già thường hay nhắc tới sao? Cùng ăn chung một nồi cơm, cùng ngủ chung một chiếc giường, ân cần quan tâm, trong người có ta, trong ta có người.

“Tôi thấy bọn họ được như bây giờ cũng không dễ dàng gì.” Đinh Duy Thiên nhẹ giọng bình luận bên tai tôi.

“Ừm.”

Khi mới kết hôn người ta thường nói những lời cuồng dại, yêu nhau trọn đời trọn kiếp không đổi thay. Chỉ là có mấy người có thể xứng với câu “tương nhu dĩ mật^{90*}”.

**“Tương du dĩ mật”: vốn là để chỉ hai con cá bị sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn, chúng đã cùng phun bọt nước để làm ướt cho nhau. Sau thường để chỉ tình cảm giữa vợ chồng hoặc bạn bè. Câu này ví von việc khi hai người cùng lâm vào cảnh hoạn nạn, họ sẽ dùng sức lực nhỏ bé để giúp đỡ nhau..*

Anh ghé đầu lại, nhỏ giọng hỏi, “Bố mẹ nuôi của em là người như thế nào?”

“Tại sao anh lại hỏi câu này? Chẳng phải hôm đó anh cũng nghe tôi nói rồi còn gì. Mẹ tôi rất hay cầu nài. Chỉ riêng mấy chuyện nước lạnh, nước nóng, đồ ăn dưa muối bị nhạt... bà cũng có thể lằm bằm nguyên một ngày. Lần đầu tiên nhận được tiền lương đi làm, tôi hớn hờ mua cho

bà một chiếc khăn quàng cổ kẻ ca rô tại một cửa hàng trên phố. Lúc đầu bà kêu đắt, sau lại chê màu sắc không đẹp, đưa cho hết người này người kia xem. Hàng xóm trong ngõ nhà tôi, chẳng có ai là chưa nhìn thấy chiếc khăn đó.”

“Bà ấy rất yêu em.”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Trong nhà tôi, những gì anh trai có thì tôi cũng có, anh trai không có tôi cũng có.”

Nói về đề tài liên quan tới bố mẹ thì tôi có thể nói mãi không thôi. “Còn bố tôi thì thích nói mấy chuyện liên quan tới quốc gia đại sự. Nếu anh không đồng ý với quan điểm của ông, ông sẽ tranh luận với anh ngay trên bàn cơm. Ông chỉ quan tâm tới chính trị và thể thao. Làm phiền ông lúc ông đang xem đá bóng chính là phạm vào điều tối kỵ. Nhưng cũng có ngoại lệ. Mấy tháng tôi ôn thi đại học, ông không xem một trận bóng nào”.

“Bố nuôi của em cũng rất tuyệt vời.”

“Nói thật, tôi không hề cảm thấy mình là con nuôi. Bố mẹ và anh trai luôn luôn che chở tôi. Tôi chẳng thèm khát gì cuộc sống của công chúa trong truyện cổ tích, vì trong nhà tôi, tôi cũng là công chúa nhỏ.”

Đinh Duy Thiên nhìn tôi hết sức chăm chú. Hốc mắt của anh rất sâu, đôi mắt nâu khiến cho người ta có ảo giác rằng đôi mắt ấy có thể chứa được toàn bộ bản thân mình.

“Cuộc sống gia đình tôi thì hoàn toàn ngược lại. Tôi đã quá quen với việc sống tự lập, lúc nào cũng chỉ có một mình. Mặc dù thuận đường nhưng tôi hầu như không bao giờ ngồi xe của bố mẹ, nhất là từ năm mười lăm tuổi trở đi, tôi không bao giờ đi xe cùng họ nữa. Cho dù là ngồi

cùng xe với mọi người trong nhà, tôi cũng chỉ đeo tai nghe mà nghe nhạc, rất ít khi nói chuyện.”

Tôi suy nghĩ, cân nhắc một lát mới cười nói.

“Vậy nên mẹ tôi mới muốn nhận nuôi một cô con gái. Đám con trai đều như vậy, lúc nào cũng ra vẻ lạnh lùng, cứ như cả thế giới này chẳng có thứ gì bước vào được trái tim của mấy người vậy.”

Lần này anh không hề nghĩ ngợi, nắm lấy tay tôi đặt sát vào ngực mình, “Ai nói là cả thế giới. Em đã ở trong tim tôi rồi mà”.

Long Ứng Thai^{91*} từng viết về duyên phận giữa bố mẹ và con cái. Bà nói, “Cái gọi là cha con, mẹ con một đời ý muốn nói, duyên phận giữa bạn và chúng chính là đời này kiếp này bạn chỉ có thể không ngừng dõi theo bóng lưng chúng, nhìn chúng đi càng lúc càng xa”.

**Long Ứng Thai là một nhà văn và nhà phê bình văn hóa người Đài Loan..*

Dù biết là như vậy nhưng vẫn có những người bố người mẹ như vợ chồng Bành Mỹ và bố mẹ nuôi của tôi. Họ yêu con mình nhưng không hề yêu cầu nhận được sự báo đáp tương xứng. Cho dù chỉ có thể nhìn theo bóng lưng của con cái mình đi càng lúc càng xa nhưng họ cũng chỉ cầu mong cho con mình được mạnh khỏe. Bố mẹ tình nguyện lặng lẽ nhìn theo bóng lưng con cái xa dần.

“Em chưa bao giờ nghĩ xem bố mẹ đẻ của mình là người như thế nào sao?”

“Có chứ, họ chính là thiên sứ.”

“Đúng vậy đó.” Tôi nhắm mắt lại, “Chính bởi vì là thiên sứ cho nên họ mới có thể mang bố mẹ nuôi tốt như vậy tới bên cạnh tôi. Tôi luôn tin

rằng hai người họ không nữa rời xa tôi. Khi phải rời đi, bọn họ còn đau khổ hơn tất cả những cặp bố mẹ trên thế giới này. Nhưng sau khi biến thành thiên sứ, hai người đã mỉm cười mang bố mẹ nuôi tới bên tôi. Lúc nào tôi cũng nghĩ như vậy, luôn luôn nghĩ như vậy.

“Lý Tĩnh, sự lạc quan của em khiến tôi cũng phải cảm động đấy.”

Tôi lắc đầu, “Sự lạc quan của tôi không thể đổi lại được con mắt cho Tiểu Đàm”.

“Em đừng lo lắng, đã có tôi ở đây.”

Tại sao anh cũng nói những lời này? Tôi sửng sốt mất một lúc. Tại sao anh cũng nói như vậy.

Lúc này là giờ cao điểm, người tan làm rất nhiều, xe buýt của chúng tôi bị kẹt lại trên đường cao tốc. Mọi người trong xe đều đã ngủ, nhất là Thôi Tập Lương, anh ta còn ngáy rõ to.

Chỉ có tiếng Kinh Phật truyền ra trong tai nghe của tôi, niệm hết lần này tới lần khác.

“Nguyện thứ nhất: Ta nguyện đời sau, khi chúng đặng đạo chánh đẳng chánh giác, thân ta có hào quang sáng suốt, rực rỡ, vô biên thế giới.

Nguyện thứ hai: Ta nguyện đời sau, khi đặng đạo Bồ đề, thân ta như ngọc lưu ly, trong ngoài sáng suốt, tinh sạch hoàn toàn, không có chút nhơ bợn, ánh quang minh chói lọi khắp nơi, công đức cao vòi vọi và an trú giữa tầng lưới dệt bằng tia sáng, tổ hơn vầng nguyệt nguyệt. Chúng sanh trong cõi u minh đều nhờ ánh sáng ấy mà tâm trí được mở mang và tùy ý muốn đi đến chỗ nào để làm các sự nghiệp gì cũng đều được cả.”

Đang vào giờ tan tầm, nên đường rất tắc, xe của chúng tôi bị kẹt trên đường cao tốc. Tôi đưa mọi người trong đoàn đi ăn tối, sau đó dặn bác tài

xế đưa bọn họ trở lại khách sạn. Tôi và Đinh Duy Thiên thuê một chiếc xe taxi, đi tới bệnh viện. Tiền xe là do anh trả. Anh nói đùa với tôi rằng, sao có thể để phụ nữ trả tiền được.

Anh trai tôi vẫn ngồi nguyên trên băng ghế dài mà tôi ngồi trước lúc rời đi. Tôi vô cùng lo lắng, đưa thức ăn đã đóng gói sẵn cho anh.

“Anh, ăn cơm thôi.”

Sống lưng anh cứng đờ, anh đưa tay nhận lấy hộp thức ăn mà mặt không chút cảm xúc.

“Anh à, em đi hỏi thăm bác sĩ một chút.”

“Không cần đâu.”

Anh chỉ nói là không cần, không nói thêm gì nữa.

Tôi có thể vì một câu nói của anh mà ngừng lại nhưng Đinh Duy Thiên thì không. Anh đã nhanh chân đi tới phòng làm việc của bác sĩ.

Không bao lâu sau, anh đi ra, “Bác sĩ nói tình hình lúc này đã ổn định, có điều vẫn chưa hết hai mươi tư tiếng theo dõi chưa hết, nên vẫn chưa được vào thăm”.

Tôi yên tâm gặt đầu. Chỉ có hỏi mới biết được chứ anh trai chẳng bao giờ chịu nói ra hết.

Không hiểu là vô tình hay cố ý nhưng tầm mắt của anh tôi vẫn luôn gắn chặt vào người Đinh Duy Thiên, không mang theo ác ý, chỉ là có chút khó chịu.

“Anh về ngủ đi, để em thay ca cho.”

Anh ngăn tôi lại, “Không cần, em về ngủ đi. Mắt đã thâm quầng lại rồi, mai còn phải bận rộn cả ngày nữa”.

“Em có thiếu ngủ hai đêm cũng không sao đâu, anh đi về ngủ đi.”

Đình Duy Thiên cất giọng nói trầm thấp, “Đêm nay, Nghiêm Túc sẽ tới thay ca, mọi người đều về ngủ đi”.

Nghe xong sự sắp xếp này, anh tôi không nói gì nữa. Cũng phải thôi, anh đã mệt mỏi lắm rồi. Tôi cũng chẳng khá hơn anh là bao. Dù sao tôi cũng đã thức trắng cả đêm qua, lại còn đi lại suốt cả chiều.

Trước khi đến đây Nghiêm Túc đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ: chăn, khoai tây chiên, hoa quả, cốc nước, bàn chải, kem đánh răng, khăn mặt... Anh ta tới trực đêm mà còn mang nhiều thứ hơn cả bệnh nhân nằm viện. Đình Duy Thiên sợ anh ta buồn còn mua cho anh ta mấy cuốn tạp chí.

Nghiêm Túc nói đùa, “Mọi việc đã sẵn sàng, chỉ thiếu một ngọn gió Đông^{92*}”.

**“Mọi việc đã sẵn sàng, chỉ thiếu một ngọn gió Đông” bắt nguồn từ một câu nói trong Tam Quốc Diễn Nghĩa của La Quán Trung, để chỉ việc mọi thứ đều đã được chuẩn bị đầy đủ, chỉ còn thiếu một thứ quan trọng nhất..*

Tên này rút ra hai điếu thuốc lá, đi ra ngoài hút cho đỡ thèm, sau đó mới giao cho Đình Duy Thiên một tập tài liệu, “Đội trưởng, đây là báo cáo xét nghiệm máu vừa được gửi tới”.

Đình Duy Thiên nhìn lướt qua túi tài liệu. “Tốt lắm. Tôi sẽ giữ lại, xem từ từ.”

Tin tốt là cuối cùng tôi cũng không cần phải nằm viện nữa. Bác sĩ điều trị chính của tôi vốn kiên quyết không đồng ý cho tôi xuất viện, nhưng rồi ông ấy cũng không thể nào chịu nổi sự năn nỉ ỉ ôi của tôi, đành

phải gặt đầu chấp thuận. Trên đường về khách sạn, Đinh Duy Thiên ngồi ghế phụ, còn tôi và anh trai ngồi ghế sau.

Anh trai tôi động đậy, tôi không có phản ứng gì. Anh không thoải mái nên lại cựa quậy một chút. Lúc này tôi mới ý thức được là mình đang đè lên một bên vai của anh. Tôi lè lưỡi, nhanh chóng nhích người sang bên cạnh. Anh rút tay ra, không đặt trên đầu gối như mọi ngày mà nắm chặt lấy tay tôi.

Bàn tay tôi ấm nóng, còn bàn tay của anh thì rất lạnh. Giữa mùa hè oi bức mà hai tay anh lại lạnh lẽo như vậy.

Tôi nghĩ rằng anh đang động viên mình nên mỉm cười với anh.

Anh vẫn không buông tay.

Tôi lại nghiêng đầu sang một lần nữa, nhìn anh để cho anh yên tâm, nhưng anh vẫn không chịu buông tay.

Mãi cho tới khi xe dừng trước cửa khách sạn, tôi mới gặt mạnh một cái để rút tay mình ra. Tôi trừng mắt nhìn anh nhưng chỉ đổi lại một bóng lưng trầm ngâm.

Anh trai tôi không giống với ngày thường... Không giống tẹo nào...

Đinh Duy Thiên chúc tôi ngủ ngon, “Em về phòng ngủ sớm nhé. Nhớ uống sữa đây”.

Tôi hơi lúng túng. Tôi vẫn chưa quen với việc được người khác quan tâm như vậy.

“Hôm qua Đàm Tấn Lỗi nằm viện, em lại không ở đây nên phòng ở có chút thay đổi. Em tạm dùng chung phòng với Khương Lệ nhé. Hành lý của em để trong phòng anh.”

Trước khi lên đường đi Mỹ, Khương Lệ và Kỷ Tiểu Lộ được sắp xếp ở chung một phòng. Hai vợ chồng Bàn Mỹ, Thôi Tập Lương và Đàm Tấn Lỗi sẽ ở hai phòng đôi, còn tôi và anh trai mỗi người ở một phòng đơn. Có ai ngờ đâu chỉ trong mấy ngày mọi việc đã rối tung lên thế này, ngay cả việc xếp phòng cũng lộn xà lộn xộn.

“Tĩnh Tĩnh, anh có chuyện muốn nói với em.” “Chuyện gì ạ?”

“Phòng châu Âu bên công ty chúng ta vừa xảy ra một sự việc dở khóc dở cười.”

Anh trai đang muốn buôn chuyện với tôi sao?

“Người bên phòng châu Âu dẫn khách tới sân bay. Đến khi làm thủ tục xuất nhập cảnh mới phát hiện ra người khách đó không có visa Anh.”

“Không có visa? Hài vậy...”

“Ha ha ha, đúng vậy đó. Cuối cùng người dẫn đoàn hỏi tại sao anh không làm visa, người khách trả lời rằng chúng ta đi Luân Đôn chứ đâu có đi Anh.”

“...”

Anh trai chăm chú nhìn vẻ mặt của tôi. “Không buồn cười sao?”

Không phải tôi đang nằm mơ đấy chứ? Khác hẳn mọi ngày, hôm nay giọng nói của anh không còn vẻ lạnh lùng như cốc soda đá nữa mà lại mang nét tươi vui hiếm thấy. Trước đây toàn là tôi kể cho anh nghe mấy chuyện vụn vặt của các đoàn khác. Lần trước, một chị hướng dẫn viên kể cho tôi chuyện một vị khách gọi đồng hồ Big Ben là “Big Stupid Clock^{93*}” (Đồng hồ ngu ngốc), tôi nghe xong mà buồn cười cả tháng. Anh tôi thì lại chẳng nề nang gì tôi, lúc tôi kể cho anh nghe, khóe miệng

anh còn chẳng thèm nhích lên dù chỉ là chút xíu. Vẻ mặt của anh lúc nào cũng như ánh trăng lạnh nhạt, khiến cho người ta không dám tới gần.

** Chữ “Ben” đọc gần giống với chữ “笨” trong tiếng Trung - phiên âm là /bèn/ - nghĩa là ngu ngốc, đần độn..*

“Anh à...”

Tôi qua chỗ anh trai lấy vali hành lý rồi đi tới phòng Khương Lệ. Mỗi phòng chỉ có một chiếc thẻ mở cửa, do đó tôi chỉ còn cách nhấn chuông gọi cửa.

“Khương Lệ!”

“Tại sao lại là cô? Thật xui xẻo.” Tôi lẳng lặng kéo vali đi vào. “Đêm nay tôi sẽ ngủ ở đây.”

Cô ta lặp lại một lần nữa. “Xui xẻo.”

Trên mặt bàn trong phòng chất đầy những hộp mỹ phẩm vừa được bóc vỏ. Trên ghế salon là một đồng túi nilon đựng đồ lưu niệm. Trên nóc ti vi toàn là vỏ trái cây, chiếc giường trống trong phòng chất đầy quần áo của cô ta. Cứ cái đà này thì xem chừng chưa tới Las Vegas đồ của cô ta đã vượt quá số cân cho phép rồi.

Cô ta cứ thế đứng nhìn tôi thu dọn đồng quần áo trên giường mà chẳng chịu giúp một tay.

“Cô cẩn thận một chút, những thứ đó đều rất đắt... Nhẹ tay thôi.”

Tôi thấy hơi bực.

“Khương Lệ, từ đầu cô đã được sắp xếp ở phòng đôi, phòng này không phải cho một mình cô.”

“Đúng là phòng đôi nhưng từ đầu tới giờ chỉ có một mình tôi ngủ. Kỹ Tiểu Lộ thì ngủ ở nhà xác rồi. Những người khác thì không cần phải nói. Cô đi ngủ đi, lát nữa tôi còn phải ra ngoài đi nhảy. Thẻ mở cửa tôi sẽ cầm theo, cứ vậy đi.”

“Cô mang thẻ đi thì làm sao tôi khởi động được nguồn điện trong phòng mà bật điều hòa.”

“Lấy bìa carton mà chặn vào... Chuyện nhỏ vậy mà cô không làm được à?”

Cái miệng của cô ta đúng là chẳng chịu tha ai.

Tôi thay quần áo ra, mặc bộ đồ mặc ở nhà rồi đi rửa mặt. Sau khi thu xếp xong xuôi mọi thứ, tôi chuẩn bị lên giường đi ngủ, ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ mới biết chưa tới bảy giờ rưỡi.

Khương Lệ đứng trước gương bôi trát một đồng mỹ phẩm lên mặt mình. Thật ra tôi thấy khi để mặt mộc, trông cô ta rất đáng yêu. Đôi mắt to tròn, chiếc mũi tẹt và cái miệng đặc trưng của nhân vật hoạt hình kết hợp với nhau khiến cô ta trông rất trẻ. Chỉ có điều làn da của cô ta bị che phủ bởi lớp phấn dày trong suốt thời gian dài nên trông hơi sạm. Dưới cằm có vài vết tàn nhang, sau khi trang điểm thì không nhìn rõ nữa.

Tôi nằm dài trên giường, mở nhật ký ra chuẩn bị viết vài dòng.

Cô ta bỗng cầm hai thỏi son khác nhau, quay người về phía tấm gương hỏi, “Màu nào thì hợp hơn?” Tôi ngẩn người. Cô ta đang hỏi tôi sao?

“À, màu hồng nhạt đi. Rất hợp với cô. Màu đỏ nhìn quá chói.”

Cô ta uể oải lấy ra vài lọ sữa dưỡng da. “Tên cảnh sát họ Đinh kia sẽ thích chứ?” “Cái gì cơ?”

“Cô đừng có mà giả ngơ. Tôi biết cô cũng đang ‘cua’ anh ta.”

Tôi có chút mơ hồ, lẽ nào cô ta chuẩn bị đi gặp Đình Duy Thiên?

“Cô có hẹn với cảnh sát Đình?”

“Đừng có giả bộ thanh cao, hai người ngủ với nhau rồi đúng không, trông thân thiết thế cơ mà!”

Tôi lấp bắp giải thích, “Không phải, cô đang nói linh tinh gì thế...”

“Hừ...”

Khương Lệ chỉ hơn tôi có một tuổi nhưng từ trên người cô ta, tôi vẫn có thể cảm nhận được những cảm giác tươi mới mà mình không có. Cô ta giống như một con tắc kè nhỏ tự do bò trên tường. Tất cả mọi người đều thấy rõ môn một sự khác biệt của cô ta. Những cô gái như vậy không hiếm thấy nơi thành phố xa hoa. Họ lang thang trong màn đêm của thành phố, họ đứng bên lề chuẩn mực đạo đức. Chưa từng có ai thật sự quan tâm đến đời sống của họ. Tuy rằng khi làm thủ tục xuất cảnh, cô ta khai báo trong mục nghề nghiệp là sinh viên nhưng cho tới bây giờ cô ta chưa từng đưa ra bất cứ giấy tờ nào chứng minh cho điều đó. Hầu hết chúng tôi đều đã đoán được nghề nghiệp thật sự của cô.

Cô ta dành rất nhiều thời gian cho việc tô son môi. Cũng khó trách. Đôi môi chính là điểm nhấn trên gương mặt của cô ta. Đầu tiên, cô ta dùng kem che khuyết điểm đánh một lớp lót trên môi để son lên màu đẹp hơn. Tiếp đó cô ta dùng một thỏi son có tông hồng nhạt để vẽ viền môi, rồi đánh hai lớp son và cuối cùng dùng khăn giấy lau đi những phần bị chờm ra. Nếu như đổi thành người khác, nhất định tôi sẽ chân thành khen ngợi vẻ đẹp của họ. Chỉ là người đẹp trước mặt tôi đây rất khó chiều, tôi vẫn nên giữ mồm giữ miệng là tốt nhất.

Sau khi ăn vận, trang điểm xong, khí chất của cô ta hoàn toàn thay đổi.

“Cô đã nghe kể về việc có người chết ở cô nhi viện Dương Quang chưa?”

Chuyện có người chết ở cô nhi viện hẳn là chuyện vợ chồng Bành Mỹ nhắc tới hồi chiều. Lẽ nào cô ta cũng biết? Tôi chưa biết phải trả lời cô ta thế nào. Cô ta cao ngạo liếc mắt nhìn tôi, sau đó lại tiếp tục đánh phẩn.

“Xem ra cô cũng biết. Nói trắng ra thì tôi chẳng sợ cái gọi là báo ứng. Nếu như thật sự có báo ứng thì sao nó không vận lên người tôi? Kỷ Tiểu Lộ, Đàm Tấn Lỗi là cái thá gì chứ? Có liên can gì đâu, toàn hạng tép riu, bần đại bác cũng không tới.”

Tôi cười, “Cô chưa uống rượu mà đã say rồi à? Cô nói năng linh tinh cái gì vậy?”

Cô ta không thèm để tâm lời tôi nói.

“Thế nào, cô có muốn uống một chén với tôi trước khi đi ngủ hay không?”

Tủ lạnh nhỏ trong phòng khách sạn quanh năm đều có bia. Cô ta mở ra một lon, rồi ném một lon cho tôi.

“Budweiser, cũng được.”

Tôi há miệng uống một ngụm, đắng quá. Bình thường anh trai quản tôi rất chặt, tôi hầu như chẳng bao giờ có cơ hội uống rượu bia. Hơn nữa tôi cũng không thích uống mấy thứ đồ có cồn này. Tôi chỉ thấy nó đắng ngắt, uống nhiều còn bị đầy hơi, tốt nhất là không uống. Nhưng lon bia này khiến bầu không khí giữa hai chúng tôi thoải mái hơn nhiều.

“Này! Cô có phải là người Thượng Hải gốc không?” Tôi nghiêng đầu suy nghĩ một chút.

“Có thể coi là như vậy. Nhưng mà tôi được nhận nuôi, không biết bố mẹ ruột của mình là người nơi nào. Từ nhỏ tôi đã sống ở Thượng Hải.”

Giọng cô ta cao lên, “Cô cũng là trẻ mồ côi?”

“Cô cũng không ngờ phải không? Đoàn du lịch của chúng ta rất đặc biệt, ngay cả tôi cũng là trẻ mồ côi.”

Khương Lệ không kêu to hay hét lên như tôi dự đoán, tất cả vẻ kinh ngạc chỉ hiện lên trong đôi mắt mở to của cô ta.

“Tôi là người Bắc Kinh chính gốc đấy.” “Tôi biết.”

“Bố tôi là bố ruột, mẹ cũng là mẹ ruột.”

Tôi không biết nên khóc hay cười, cô ta nói như vậy là có ý gì chứ.

“Điều này thì tôi biết.”

Cô ta ngửa cổ, dốc một ngụm bia lớn vào miệng. “Nhưng từ lúc đẻ tôi ra, bố mẹ ruột tôi đã chẳng ưa gì tôi. Hai người bọn họ vội vàng làm thủ tục ly hôn, từ đó đường ai nấy đi. Mấy người khổ vì không có bố mẹ, còn tôi thì có bố mẹ mà cũng như không. Bố mẹ tôi lúc nào cũng chỉ ước có thể cho tôi đi, để họ bớt đi một gánh nặng. Mấy năm sau, bố tôi cưới người khác, mẹ tôi cũng đi lấy chồng. Hai người bọn họ chỉ sợ tôi chìa tay ra xin tiền: tiền học phí, tiền sinh hoạt, cái gì cũng cần tiền. Bọn họ tìm mọi cách tránh né tôi, cứ nhìn thấy tôi là họ lo ngay ngáy. Chẳng giấu gì cô, khi chưa đầy mười bốn tuổi, tôi đã từng bị tống vào trường giáo dưỡng.”

Tôi ôm chần, nghe cô ta nói chuyện. Tuy miệng nói không ngừng nhưng ngôn ngữ cơ thể của cô ta lại cho thấy rằng cô gái tuổi xấp xỉ tôi

này đang rất cô đơn. Những thăng trầm cô ta đã trải qua vượt xa những gì tôi từng gặp phải. Lon bia của cô ta đã hết. Cô ta đưa lên lắc lắc bên tai, sau đó ném nó vào trong chiếc túi nilon màu trắng dưới chân.

“Nhưng cuộc sống về sau của tôi cũng không đến mức tồi tệ cho lắm. Cô cũng thấy đó, những gì cần có tôi đều có, những nơi muốn đến tôi đều đã đến rồi. Đồ hiệu, câu lạc bộ đêm, uống rượu, tìm đàn ông... tôi cũng chỉ thích vài thứ đó. Những lúc nhàn nhã không có chuyện gì làm còn có thể đánh vài ván mặt chược.”

Tôi cứ tưởng rằng những cô gái hai mươi mốt tuổi đều sẽ giống như tôi, từ bé đã sống hạnh phúc bên bố mẹ, ngày ngày chìm đắm trong giấc mộng công chúa của chính mình. Nhưng những gì cô ta vừa miêu tả lại là một tuổi thơ mà tôi không thể nào tưởng tượng được. Cô ta nhắc hai chân đặt lên chiếc ghế bên cạnh. Mắt cá chân của cô ta rất đẹp, chiếc lặc trên cổ chân làm cho chân trông vừa nhỏ vừa dài.

“Sao cô không uống?”

Cô ta bước chân trần tới tủ lạnh, lấy thêm một lon khác. Tôi đặt lon bia lên miệng, uống một ngụm lớn để tổ vể phóng khoáng.

Những lời nói về sau của cô ta dần trở nên mơ hồ, không rõ ràng.

“Tôi cũng không muốn để chuyện đó xảy ra, lúc ấy tôi không có kiến thức hay kinh nghiệm gì trong việc chăm sóc trẻ con. Chuyện này thật sự không hề liên quan tới tôi.

Cô tin cũng được, không tin cũng chẳng sao. Thật ra cũng chẳng có mấy người thật tâm lắng nghe những gì tôi nói. A, đúng rồi. Tay cảnh sát họ Đinh kia hẹn tôi ra ngoài. Cũng sắp tới giờ rồi, tôi đi trước đây, khi nào về chúng ta nói chuyện tiếp.”

Cô ta xỏ chân vào đôi xăng-đan cao bảy centimet, cầm lấy thẻ phòng và túi xách rồi đi ra ngoài.

Tôi ngáp một cái rõ lớn, vùi mình vào chăn dưới hơi lạnh của điều hòa.

Nửa đêm.

Tôi choàng tỉnh dậy vì quá nóng. Điều hòa đã ngừng hoạt động.

Tôi nghĩ chắc có lẽ tờ giấy carton tôi chặn ở khe cắm thẻ phòng bị lệch nên điện bị ngắt, điều hòa cũng “băng hà” luôn. Tôi đá văng chăn ra rồi ngủ tiếp. Chắc cũng chỉ có đũa lười như tôi mới có thể chịu được cảnh đắp chăn nằm đệm Simmons mà lại không có điều hòa.

Cánh cửa phòng bỗng nhiên mở ra.

Khi chiếc thẻ phòng được nhét vào khe cắm, tất cả các đèn trong phòng sáng lên trong chớp mắt, ngay cả ti vi cũng không chịu ngồi yên mà vang lên âm thanh rè rè.

“Ôi...” Tôi kéo chăn che kín mắt, ánh sáng chói quá.

Thấy đèn mãi không tắt, tôi bực mình đập tung chăn kêu rống lên, “Ai vậy...” “Lý Tĩnh?”

Tôi đưa tay lên che bớt ánh sáng, hơi nheo mắt lại. Là Khương Lệ, nhưng không chỉ có một mình cô ta.

Điều hòa lại bắt đầu thổi ra từng luồng gió lạnh, tôi uể oải hít một hơi thật sâu.

Tôi đắp kín chăn. Tất cả phụ nữ đều biết rằng vào những thời điểm thế này, chúng ta không nên là người mở lời trước. Nếu như làm như vậy, người thua chắc chắn là chúng ta.

Đình Duy Thiên nói, “Em có thể qua giúp tôi một tay được không?”

Tôi suy nghĩ một chút, nếu như lúc này trong phòng không có tôi, thì anh định nhờ ai giúp đây? Xuất phát từ đạo đức nghề nghiệp của một hướng dẫn viên du lịch đã được cấp thẻ hành nghề, tôi không đành lòng để vị cảnh sát trẻ tuổi này rơi vào tình thế khó xử. Ngoài mười tiếng làm việc mỗi ngày, chăm sóc khách hàng ngoài giờ cũng thuộc phạm vi trách nhiệm của chúng tôi.

Khương Lệ có say thật hay không tôi không biết, cũng chẳng thể kiểm chứng được. Cô ta như một con bạch tuộc đang chìm trong giấc mộng, tứ chi bám chặt vào lưng của Đình Duy Thiên. Dưới sự ảnh hưởng của cồn, mỗi một tấc da thịt trên người cô ta đều biến thành màu hồng nhạt. Tôi bắt đầu suy nghĩ lung tung, nếu là đàn ông thì có lẽ, giờ phút này tôi cũng đã bị cô ta hút hồn. Đình Duy Thiên cũng đã uống không ít, cả người anh đầy mùi rượu.

Anh thẳng thắn nói xin lỗi, “Xin lỗi vì đã quấy rầy giấc ngủ của em”.

“Đồng chí cảnh sát đang nói thật lòng sao? Là anh quấy rầy giấc ngủ của tôi hay là tôi đã làm hỏng chuyện tốt của anh?”

Tôi giúp anh tách bàn tay đang nắm chặt của Khương Lệ ra, dìu cô ta lên giường.

“Em đang ghen hay là đang muốn làm tôi thất vọng?” “Nghe nói những người có thể hiểu được cảm giác ghen tuông thì sẽ rất dễ bị tổn thương. Anh thấy tôi giống loại phụ nữ yếu đuối như thế sao?”

“Không giống, nhưng mà...”

Đôi xăng-đan đi trên chân Khương Lệ rất chặt. Tôi phải rất tốn sức mới giúp cô ta cởi ra được. Trên bàn chân cô ta in một vết rất sâu.

Tôi vừa ngẩng đầu lên...

Màn hình ti vi chuyển sang một đoạn video đen trắng! Video! Lại là đoạn video quyền Anh đen trắng đó!

Lần đầu tiên xem đoạn video này, tôi sợ hãi thất thanh. Lần thứ hai tôi run rẩy khiếp đảm. Lần thứ ba thì tôi hồn bay phách tán. Đây là lần thứ tư, là lần thứ tư! Tôi đờ đẫn nhìn về phía cảnh sát Đinh.

Sắc mặt anh hoàn toàn thay đổi, dáng vẻ say rượu lập tức biến mất. Tôi quan sát và nhận thấy vẻ mặt anh càng ngày càng nghiêm túc. Anh không quá hứng thú với nội dung của video mà đi tới các góc trong căn phòng, cẩn thận tìm kiếm: giường, kệ ti vi, tủ lạnh nhỏ, tủ quần áo... mọi chỗ đều nhìn qua một lần. Cảnh sát trong phim cũng như vậy, họ luôn kiểm tra đi kiểm tra lại từng chi tiết nhỏ, chỉ để tìm ra điểm mấu chốt.

Nội dung video vẫn là về trận thi đấu lần trước. Năm đấm của tuyển thủ người châu Á giống như mưa đá thág Sáu liên tiếp dội xuống người đối thủ. Mỗi lần ra đòn anh ta đều dồn sức lực toàn thân. Đòn trước vừa nện xuống, đòn sau đã tới. Nếu như lấy một ví dụ cho phù hợp thì tôi sẽ so sánh anh ta với một bình ắc quy không bao giờ cạn năng lượng. Nếu thời gian quay trở lại mấy ngày trước hoặc là trước đây, khi nhìn đoạn video đen trắng này, có lẽ tôi sẽ bị chấn động bởi nội dung của nó. Nhưng hiện tại, sau khi đã trải qua sự kiện của Đàm Tấn Lỗi, tôi chỉ cảm thấy đoạn video này rất quen thuộc. Động tác của võ sĩ trong video và hành động của Tiểu Đàm khi đó rất giống nhau, từ tần suất ra đòn cho tới việc đánh như không thiết sống nữa, cả ánh mắt, bầu không khí hiện trường cũng hoàn toàn tương tự. Giống vô cùng! Chỉ có những người có cùng trải nghiệm với tôi mới có thể đồng ý với ý kiến này. Khi cảnh sát

và pháp luật tạm thời bó tay với đoạn video kỳ quái này thì tôi lựa chọn tin vào trực giác, hoặc có thể nói là giác quan thứ bảy mà chỉ phụ nữ mới có.

Việc tìm kiếm của Đinh Duy Thiên tạm thời không có kết quả. Anh tìm được một đôi dép lê Khương Lệ vớt dưới bàn trà. Chiếc đèn đặt cạnh cửa sổ quá nặng nên anh nhờ tôi giúp một tay. Tôi nâng nó lên để anh tìm dưới đất nhưng vẫn không thấy thứ gì khả nghi. Khe hẹp sau tivi, phía sau rèm cửa, phía dưới bồn rửa mặt cũng không có, cả két nước của bồn cầu anh cũng đã lật lên kiểm tra rồi.

Anh buồn bã quay về sofa, chăm chú ngồi xem đoạn video, không nói lời nào.

Đột nhiên, có thứ gì đó lóe lên trong ánh mắt anh. Anh đứng dậy nhưng không lập tức hành động mà đi quanh hành lý của tôi một vòng. Hành lý? Anh đang nhìn chằm chằm hành lý của tôi. Tôi cũng muốn đứng dậy nhưng lại bị anh đưa tay ngăn lại.

Anh chậm rãi ngồi xuống, mở chiếc vali đã được tôi sắp xếp rất cẩn thận ra. Đồ rửa mặt và dép đã bị tôi lấy ra, để lại một khoảng trống khá lớn. Chiếm hầu hết vị trí trong vali là quần áo, tôi chưa hề động vào chúng. Đinh Duy Thiên cẩn thận nhấc ra từng chiếc áo phông, váy vóc, quần dài, thiết bị thu phát hình ảnh đang phát sáng với dây điện đen ngòm nằm dưới đáy vali của tôi dần dần lộ ra. Vật kia không quá nhỏ, kích thước tầm khoảng chiếc điện thoại để bàn, màu bạc, vuông vức. Nó không cắm vào nguồn điện bên ngoài, có lẽ là dùng ắc quy.

“Lý Tĩnh, em...”

Lúc này, nào tôi lúc này như có dòng điện chạy qua kêu rè rè. Người phát video này rất có khả năng là hung thủ, đây là suy nghĩ được cảnh sát

nhất trí từ trước. Với tôi mà nói, việc thấu hiểu suy nghĩ của hung thủ hoàn toàn là việc lãng phí thời gian và sức lực. Nhưng hẳn đã làm thế nào để có thể đặt vật này trong vali của tôi? Tại sao hung thủ có thể khẳng định chắc chắn tôi sẽ không động vào va li trong cả buổi tối? Cho dù chỉ là lấy một hộp kem dưỡng tay thì cũng có khả năng rất lớn là tôi sẽ phát hiện ra thứ đồ khả nghi này, không phải sao? Tôi không muốn tiếp tục suy nghĩ theo chiều hướng này nữa, người bỏ thứ đồ này vào vali rất hiểu tôi. Hẳn biết tình trạng sức khỏe, hiểu rõ thói quen khi ngủ của tôi, biết tôi thường bày đồ đạc như thế nào. Hẳn còn biết vào buổi tối, ngoại trừ việc lấy đồ rửa mặt ra thì tôi sẽ hoàn toàn không chạm vào thứ gì khác trong vali. Thậm chí hẳn còn dự đoán được tôi sẽ đặt vali tại vị trí trống bên cạnh ti vi mà không phải ngay giữa phòng như người khác vẫn thường làm.

Đình Duy Thiên lấy một điếu Mild Seven từ trong bao thuốc, gõ nhẹ lên mặt hộp hai lần theo thói quen rồi mới châm lửa hút.

“Tôi đang đợi em nói đó, Lý Tĩnh. Em cứ yên lặng như vậy làm tôi rất khó xử. Nhất định em đã biết hoặc nhớ ra điều gì đúng không? Ít nhất em cũng nên biện hộ cho mình rằng chiếc vali này không phải luôn ở bên người em, rằng em lấy nó từ một nơi khác. Nhưng cho tới bây giờ em vẫn chẳng nói lời nào.”

Thật sự tôi không biết phải trả lời anh như thế nào. Chẳng lẽ tôi lại nói mình đã lấy chiếc vali này từ chỗ anh trai hay sao? Nhưng mà cả ngày hôm nay anh trai tôi không ở khách sạn, phòng của anh cũng không phải an toàn tuyệt đối, không phải sao? Lần trước vali của tôi đã bị ai đó nhét giày vào, cho tới bây giờ, chuyện đó vẫn chưa được làm rõ.

Tôi nuốt một ngụm nước miếng.

“Khóa của vali vẫn còn nguyên vẹn, giống hệt như lần đôi giày màu đỏ bị nhét vào. Thứ này không phải của tôi, thật đó.”

Tôi biết cảnh sát chỉ tin vào bằng chứng. Thể thốt trước mắt họ chỉ là hành động trẻ con. Nhưng phải làm sao bây giờ chứ, thứ đó thật sự không phải của tôi trong khi tôi lại không có bất cứ bằng chứng nào chứng minh sự trong sạch của mình.

“Ngoài những cái đó ra, em không muốn nói thêm điều gì sao? Chắc em cũng hiểu mà.” Anh cười khở. “Điều tôi muốn biết là toàn bộ chứ không phải phần em muốn nói”.

Cảnh sát vẫn hay thẩm vấn nghi phạm như vậy sao? Tôi không biết phải so sánh hay kiểm chứng điều này thế nào. Nếu như mục đích chỉ là để bản thân mình thoát tội thì tôi có thể nói rất nhiều. Nghĩa vụ của cảnh sát không phải là bảo vệ người dân sao? Chẳng lẽ quấy rầy một người dân vô tội như tôi cũng thuộc phạm vi công việc của họ sao? Tâm lý của tôi hết sức mâu thuẫn. Cảm giác mệt nhọc dâng lên bao trùm các dây thần kinh đại não.

“Tôi không còn gì khác để nói. Tôi không phải là hung thủ anh muốn tìm, tôi cũng không có khả năng làm ra thứ đồ này. Anh muốn tôi hiểu anh nhưng anh có hiểu tôi không?”

Anh có biết lúc này tôi đang rất mệt mỏi không? Tôi không muốn nói bất cứ điều gì. Với một người đã bận bịu cả ngày thì việc có một giấc ngủ ngon quan trọng hơn nhiều so với việc hỗ trợ cảnh sát phá án.”

Tôi nói cùn. Nếu như những thiết bị kỳ quái này được phát hiện trong vali của Khương Lệ thì liệu tôi có dùng những lời vừa rồi để biện minh cho cô ta không? Hay là sẽ hào hứng giúp anh truy tìm kẻ tình nghi? Đây

chính là sự khác nhau của tuyết rơi trong nhà mình và tuyết rơi trên mái hiên hàng xóm. Nói cho cùng, con người vốn ích kỷ. Trong lòng mỗi người chúng ta đều có một con quỷ. Hầu hết những lời chính nghĩa chỉ được dùng khi nói về việc của người khác. Còn đối với việc của chính mình, chúng ta luôn rất khoan dung.

“Được rồi.”

Anh dụi nửa điếu thuốc còn lại vào gạt tàn.

“Thứ này tôi sẽ mang về. Có gì ngày mai chúng ta lại nói tiếp.”

Theo tiếng bước chân rời đi của anh, lòng tôi nặng trĩu như chìm xuống đáy biển, không có lối thoát. Khương Lệ ngủ rất say. Có thể nói đêm hôm nay đối với cô ta là một đêm tuyệt đẹp. Ít nhất thì cô ta còn ngủ được, ít nhất là như vậy. Tôi thì bị mất ngủ nghiêm trọng, cứ như vậy mở mắt cho tới khi trời sáng.

SỔ tay công tác của Đinh Duy Thiên

(nội dung bản dịch)

Los Angeles, thứ Ba ngày mừng 6 tháng 7.

Nhãn cầu của Đàm Tấn Lỗi đã bị cắt bỏ. Ca phẫu thuật đã thành công và người nhà của anh ta sẽ tới Los Angeles trong sáng mai. Công việc đàm phán với khách sạn về khoản bồi thường, tôi đã giao lại cho Tom Owen - cảnh sát địa phương phụ trách.

Về quá trình trao giải của SFV, tôi đã yêu cầu chuyên gia trong nước tiến hành điều tra xác thực. Dựa theo danh sách nhận thưởng, có thể thấy được, kết quả trao thưởng này có rất nhiều điểm đáng ngờ. Tại sao lại bỏ trống giải nhất? Tại sao những người được giải nhì, ba đều nhận được bưu thiếp từ cô nhi viện? Nếu như đây là hành động có chủ đích

của công ty SFV, vậy thì mục đích của họ là gì, ai là kẻ đứng sau thao túng? Tôi yêu cầu một tài liệu chi tiết về quá trình chọn người trúng thưởng, thậm chí là danh sách những nhân viên có khả năng tác động đến kết quả giải thưởng. (Nhân viên trong nước phụ trách công việc này: lão Vương của đội cảnh sát.)

Thông tin đi điều tra được về Đàm Tấn Lỗi cho thấy hẳn ta có đầy đủ lý do để tấn công Kỷ Tiểu Lộ. Tình yêu của họ không thể nào được xã hội chấp nhận, cô gái kia thậm chí vì hắn mà phá thai hai lần. Kỷ Tiểu Lộ luôn đe dọa hắn nếu không đưa cô ta đi trốn, cô ta sẽ nói hết chuyện của bọn họ với người trong nhà. Do bị kích động, nhiều khả năng hắn đã tấn công, thậm chí là sát hại cô ta. Vậy nhưng, báo cáo xét nghiệm máu của Đàm Tấn Lỗi lại đặt ra cho chúng tôi một vấn đề nan giải. Trong máu của hắn ta có chứa chất scopolamine.

Scopolamine là một loại chất tương tự với thuốc phiện, có khả năng biến con người thành dạng không có nhận thức sống như cương thi. Loài hoa mang trong mình chất độc này có tên khoa học là burundanga hay còn được gọi dưới cái tên thông thường là “chiếc kèn của thiên thần” (Angel’s trumpet). Nó vốn sinh trưởng tại vùng Nam Mỹ, khi nở có hình dạng khá giống với hoa bìm biếc. Trong hoa của nó có chứa một số loại độc tố rất mạnh như atropine, hyoscyamine và scopolamine. Đã từng có tội phạm chiết xuất ra độc được từ hoa của loài cây này. Loại độc này sẽ khiến cho con người ta không biết mình đang làm gì, hay nói cách khác là ở trạng thái tạm thời mất ý thức. Con đường nhiễm độc của nó cũng rất kín đáo, có thể bị cơ thể người hấp thu khi đi qua da hoặc niêm mạc.

Có vẻ như Lý Tĩnh đã biết được điều gì đó. Về mặt của cô ấy không thể lừa được người khác. Đó là một cô gái không biết cách giấu giếm

cảm xúc. Tôi tìm được một thiết bị thu phát hình ảnh trong vali của cô ấy. Điều này đã chứng minh cho suy luận của tôi: hung thủ đang ẩn nấp trong đoàn khách du lịch này. Mọi việc đang tiến triển theo chiều hướng thuận lợi. Dĩ nhiên tôi không loại trừ Lý Tĩnh khỏi nhóm đối tượng tình nghi. Về chuyện này tôi có thể khẳng định chắc chắn. Tôi sẽ không để tình cảm của mình ảnh hưởng đến công việc phá án. Lý Tĩnh có điếm đáng nghi, không phải ở khả năng cô ấy là hung thủ mà là có vẻ như cô ấy đang bắt đầu cố gắng bao che cho hung thủ.

Cho tới lúc trời sắp sáng tôi mới thiếp đi được một lát, chưa tới tám giờ đã ra khỏi giường. Tôi chần chừ một lúc lâu mới quyết định sang gõ cửa phòng anh trai.

Đầu tôi rối như tổ chim, mắt thâm quầng như gấu trúc, cứ thế chầu trực ngoài cửa.

“Phó Gia, anh đi tự thú đi.”

Anh trai nắm lấy cánh tay tôi, kéo tôi vào trong phòng. Tôi lại lặp lại câu nói đó, “Anh trai, anh tự thú đi. Cả em và bố mẹ đều sẽ tha thứ cho anh”.

“Mới sáng sớm mà em đã nói lung tung gì thế?”

“Anh luôn nói em rất ngốc. Nhưng nếu ngay cả một người ngốc như em cũng có thể nhìn thấy điều bất thường ở anh, thì ngày cảnh sát tìm tới anh còn xa nữa sao?”

Anh rất thông dong, cầm quần áo đi tắm. Tôi đứng ở cửa phòng tắm tiếp tục khuyên nhủ.

“Anh đi tự thú đi, đi tự thú đi. Em biết lúc này anh muốn mắng em, anh muốn nói mấy lời cứng rắn để em bỏ qua. Nhưng mà anh không gạt được chính mình. Anh không thoát được đâu. Kỷ Tiểu Lộ, Đàm Tấn Lỗi, gia đình bọn họ sẽ không cho phép hung thủ nhởn nhơ ngoài vòng pháp

luật. Còn cả cảnh sát nữa. Cảnh sát sẽ giống như ma quỷ ngửi được mùi của anh. Anh à...”

Một tay anh cầm chiếc áo phông sạch sẽ, tay kia ấn chặt chiếc khăn đang được quấn ở phần thân dưới.

“Em biết được những gì?”, anh gào lên với tôi.

Lẽ nào lời nói vừa rồi của tôi làm anh cuống đến phát tức. Theo thói quen thì anh trai tôi sẽ không bao giờ bước ra khỏi phòng tắm mà chưa ăn mặc chỉnh tề, chính xác mà nói điều này là cực hiếm thấy.

Tôi cũng không chịu yếu thế mà hét lại, “Cái gì em cũng không biết. Em chỉ biết là hôm nay anh phải đi tự thú”.

Anh vứt áo phông xuống đất, mạnh mẽ áp sát vào tôi, như thể chỉ một giây sau đó anh sẽ nuốt chửng tôi vậy. Tóc anh vẫn còn ẩm, nhỏ giọt xuống, thấm ướt bờ vai. Mãi cho tới tận lúc này, tôi vẫn không dám tin người anh trai sớm chiều làm bạn cùng mình là một tội phạm, một hung thủ giết người. Không phải đâu. Đây chắc chắn là sai lầm của định mệnh, nếu không đó chính là trò đùa của ông trời.

Anh trừng phạt bằng cách cắn mạnh vào môi tôi, dùng sức hút vào. So với việc anh trai tôi là một hung thủ giết người thì những việc đang diễn ra càng khiến tôi không thể nào tin nổi. Anh đang làm gì với tôi vậy...? Chúng tôi... là anh em mà!

Tôi đột nhiên sực tỉnh, dùng sức đẩy anh ra. “Em không cần phải trốn xa như vậy.”

Anh kéo quần áo qua, mặc vào. “Phó Gia!”

“Cảm ơn em còn nhớ anh mang họ gì.” “Anh trai, anh thật quá đáng.”

“Người quá đáng là em. Chính em đã trêu ghẹo anh.” “Lời vô lại như vậy mà anh cũng nói được à?”

Anh dùng khăn mặt vò tóc, vò mạnh tới mức như muốn vắt kiệt số nước còn lại trên tóc.

“Anh mới chỉ hiểu lầm chuyện em trêu ghẹo anh mà em đã nổi đóa lên như thế, thế sao em không kiểm điểm lại những lời em vừa nói đi? Em nói anh là cái gì hả? Anh là hung thủ? Đây là lời mà một cô em gái nên nói với anh trai mình sao? Cái mũ ‘hung thủ’ này không thể tùy tiện chụp lên đầu người khác được. Em có là em gái ruột thì nói cũng phải có bằng chứng.”

Điều bộ ngang ngược, không chịu nói lý của anh trai làm tôi phát khóc. Tôi tự nhủ với bản thân là phải nhẫn nhịn. Lý Tĩnh ơi là Lý Tĩnh, mày lại đang làm chuyện ngu ngốc gì thế này.

“Tĩnh Tĩnh, anh cảnh cáo em tránh xa tên cảnh sát kia ra. Anh ta đã dạy em những gì mà khiến đầu óc em mù mịt đến mức này, đang đứng lại điên điên khùng khùng, cứ thế này thì đến nước vào trại tâm thần mất thôi. Lúc ở nhà vẫn còn bình thường, mà ra ngoài có một chuyến đã mang bệnh vào người, em nói xem bố mẹ có để yên cho anh không? Anh cảnh cáo em lần cuối, nhất định phải giữ khoảng cách với tên đó, bằng không ngày mai anh sẽ trói em lại rồi lôi về nhà.”

Tôi thấy vô cùng hoang mang. Lẽ nào là do tôi quá nhạy cảm nên đã hiểu lầm anh trai? Nếu không thì tại sao anh có thể bình tĩnh đến như vậy?

“Anh không để thứ gì vào vali của em?” “Hừ... Mật khẩu vali của em là gì?”

“Anh trai, anh không giết Kỷ Tiểu Lộ, cũng không hại Đàm Tấn Lỗi?”

“Anh có bị điên đâu? Giết Kỷ Tiểu Lộ là sao, trước khi khởi hành anh còn không quen cô ta mà? Em bị điên chứ anh đâu có điên? Hơn nữa không phải em là người nói với anh Kỷ Tiểu Lộ mắc bệnh tim sao?”

“Anh có...”

“Cái gì mà anh với cả em, em đang đọc thoại à, sao tình tiết lại quanh co, rối rắm như vậy.”

Tôi từ từ đi lại trong phòng. Tôi cảm thấy nếu như mình đi quá nhanh thì tôi sẽ không kiểm soát được đôi chân này nữa. Bệnh do dự, thiếu quả quyết của tôi lại tái phát. Lẽ nào tất cả những thứ này chỉ là những suy luận sai lầm, ngớ ngẩn, nực cười của riêng tôi? Thứ trong vali chẳng liên quan gì tới anh tôi, cả cái chết của Kỷ Tiểu Lộ và sự việc xảy ra với Đàm Tấn Lỗi cũng vậy. Là như thế đúng không, có lẽ vậy. Chẳng phải đây chính là cái kết mà tôi hi vọng nhất hay sao?

“Em còn nghĩ gì vậy, đi ăn sáng đi.”

Chúng tôi cùng nhau đi xuống phòng ăn. Tôi chính là kiểu con gái khi không vui thì sẽ ra sức ăn thật nhiều. Tôi nhanh tay bóc quả trứng gà thứ tư. Đến tận lúc này, tôi vẫn chẳng nhận ra bản thân đã ăn tới tận ba quả trứng. Món bánh mì nướng sáng nay cũng rất hợp khẩu vị của tôi. Tôi đang quét mứt hoa quả cho lát bánh thứ năm của mình, còn anh tôi thì vẫn uống một cốc sữa như thường lệ, sau đó lấy ba lát bánh mì ra quét bơ. Nhìn anh giống như đang rất chăm chú tận hưởng bữa sáng vậy, không có bất kì một biểu hiện khác thường nào.

Anh dường như đang liếc mắt nhìn môi tôi. Tôi biết chỗ đó không những sưng lên mà còn bị rách da nữa. Chết tiệt!

Lúc này khi uống sữa, miệng vết thương có hơi đau. Đây là kiểu trùng phạt gì vậy? Tôi nghi ngờ ý đồ thực sự của hình phạt này.

Vợ chồng Bàn Mỹ, Kim Lâm đã ăn xong từ sớm. Thôi Tập Lương tới muộn, vừa ăn xong đã đứng lên luôn. Tên này rất gian, vừa liếc mắt một cái là đã phát hiện ra tôi có điều bất thường.

“Hương dẫn viên Lý, môi cô sao lại bị thương vậy?”

Tôi chỉ có thể làm ra vẻ dửng dưng như không, “Không có chuyện gì... Là tôi không cẩn thận cắn vào”.

Chắc là đã nhìn thấy vẻ mặt oán hận của tôi, khuôn mặt anh trai hiện lên vẻ tươi cười hiếm thấy. “Tĩnh Tĩnh, anh thấy sắc mặt em không tốt lắm. Em có muốn đi ngủ thêm một lát không?”

"Cảm ơn, không cần."

Thôi Tập Lương dùng con dao trong tay quơ quơ về phía tôi rồi lại chỉ sang Phó Gia, “Làm sao anh em với nhau mà lại khách sáo vậy chứ, đúng là yêu quái!”

Tôi trừng mắt nhìn anh ta, “Anh mới là yêu quái!”. Khương Lệ cũng đã tỉnh dậy sau trận say đêm qua.

Phòng ăn trong chốc lát tràn ngập sức sống. Có lẽ chỉ có mình tôi định nghĩa cái này là sức sống. Khương Lệ và Thôi Tập Lương ngồi cùng bàn với nhau nhất định sẽ lại cãi nhau âm ỉ.

“Thôi Tập Lương, anh ngồi sang bên kia ăn đi. Thôi Tập Lương, anh lại chộp miệng. Tôi lấy dao đâm chết anh bây giờ. Anh có tin là tôi sẽ lập tức tìm người tới chém chết anh không?”

“Hương dẫn viên Lý, cô ta giết người! Hương dẫn viên Lý! Cô ta đánh người! Hương dẫn viên Lý...”

Đáng lẽ ra dù suy xét từ góc độ nào thì Thôi Tập Lương cũng không phải người khiến người ta chán ghét mới phải. Thậm chí tôi còn cảm thấy anh ta lương thiện hơn rất nhiều người khác. Khương Lệ và anh ta không biết xung khắc nhau chỗ nào mà chỉ cần vừa nhìn mặt là đã như sao Hỏa va vào địa cầu, không ai chịu nhường ai. Hai người bọn họ hăng hái đấu võ mồm như vậy, người ngoài cuộc nhìn vào hẳn là sẽ nghĩ họ rất hạnh phúc.

Phó Gia đề nghị, “Sau khi ăn xong, chúng ta sẽ vào bệnh viện trước?”

“Được. Để cho tài xế đi đón mấy người Khương Lệ rồi tới bệnh viện tìm chúng ta sau.”

Anh tôi cầm điện thoại di động lên, “Cứ sắp xếp như vậy đi. Để anh đi gọi điện thoại”.

Tôi mua một bó hoa thiên điểu tại tiệm hoa ở góc đường. Chỉ cần một đóa hoa này thôi cũng đủ để mang lại sức sống rục rĩ cho cả bó hoa, huống chi hôm nay tôi mua tổng cộng những mười hai cành. Hoa thiên điểu tượng trưng cho tự do và hạnh phúc, đó cũng là lời chúc phúc của tôi dành cho Tiểu Đàm. Tôi cố ý chọn giấy gói màu xanh lam nhạt, rồi đặt một tấm thiệp nhỏ với dòng chữ, “Chúc anh sớm khỏe lại” trên bó hoa. Tôi nghĩ Tiểu Đàm sẽ thích cái này.

Có xe kem đứng ở gần ngã tư. Lúc này vẫn còn rất sớm, bọn họ cũng mới mở hàng. Anh trai tôi dừng bước.

“Tĩnh Tĩnh, muốn ăn không? Anh mua cho em.” “Sáng sớm đã ăn kem?”

“Em không muốn thì thôi.”

“Em muốn, em muốn... Em muốn ăn vị dâu tây...”

Tôi vẫn thường ăn những thứ mà anh trai coi là “rác”, như là kem, kẹo bông, kẹo hồ lô, cỗ vịt, đồ ăn nhanh, các loại đồ nướng, đồ xiên... Tôi nghĩ không chỉ mình tôi mà có rất nhiều cô gái tầm tuổi tôi đều thích ăn những đồ này. Anh trai chưa bao giờ mua chúng cho tôi. Thậm chí anh còn ví miệng của tôi như cái cống rãnh chuyên hứng “rác”.

Tôi giao bó hoa cho anh trai, tay cầm cái kem vị dâu tây, bắt đầu suy nghĩ. Ánh mắt anh trai tôi chất chứa đầy tình cảm phức tạp mà tôi không thể hiểu được. Chắc là anh muốn bù đắp cho tôi vì sự thô lỗ của mình hồi sáng sớm. Thật ra tôi đã sớm tha thứ cho anh rồi. Giữa anh chị em với nhau sao có thể lúc nào cũng thuận hòa, không chút xích mích được chứ. Chắc hẳn anh trai đã rất tức giận nên mới làm ra chuyện như vậy, không phải sao?

Dãy phòng bệnh khu C của bệnh viện.

Đình Duy Thiên đang đứng trước máy bán nước tự động để mua Coca.

Anh trai tôi cố ý nghiêng người, bó hoa thiên điếu trong tay anh vừa khéo ngăn cách tầm mắt của tôi và cảnh sát Đình. Thật ra anh làm vậy cũng chỉ phí công, những gì nên nhìn tôi đã nhìn thấy hết. Chỉ có điều tôi cũng không có ý định chào hỏi Đình Duy Thiên. Thẳng thắn mà nói biểu hiện của Đình Duy Thiên tối qua khiến tôi rất đau lòng. Tôi thừa nhận mình vẫn còn ấn tượng tốt với anh ta, cảm xúc chưa đến mức nát vụn, nhưng sau sự việc đêm qua thì cũng sút mẻ kha khá. Tôi không thể không bắt đầu cân nhắc lại việc vạch rõ giới hạn giữa mình và vị cảnh sát này, bởi nếu không cẩn thận, tôi sẽ bị anh ta liệt vào nhóm đối tượng tình nghi. Bất cứ người vô tội nào bị liên lụy vào chuyện như thế này đều sẽ không cho rằng đây là một chuyện hạnh phúc.

Tôi hỏi thăm y tá số phòng bệnh của Tiểu Đàm. Y tá thông báo cho chúng tôi một tin tốt, Tiểu Đàm đã được chuyển về phòng bệnh thường, bây giờ chúng tôi đã có thể vào thăm anh ta. Lúc đẩy cửa bước vào, anh trai vọt lên đứng phía trước tôi.

Trong phòng bệnh không chỉ có riêng Đàm Tấn Lỗi. Tôi không ngờ rằng ở đây còn có phóng viên. Khoảnh khắc ánh đèn flash lóe sáng lên, theo bản năng, tôi nấp sau lưng anh trai. Đám phóng viên này thật đáng ghét!

Điều khiến tôi bất ngờ nhất chính là đôi vợ chồng trung niên trong phòng bệnh. Chẳng cần ai giới thiệu, chỉ dựa vào trực giác tôi cũng có thể xác định được họ là bố mẹ của Đàm Tấn Lỗi. Mắt mẹ Đàm sưng lên vì khóc quá nhiều. Vẻ mặt của bố Đàm đầy vẻ lo lắng và sự đau buồn. Tôi không dám nhìn bọn họ quá lâu. Nếu cứ như vậy có lẽ thần kinh của tôi sẽ không chịu nổi nữa. Tôi sợ hãi, hoảng hốt. Tôi không biết phải làm sao để đối mặt với hai vị thân sinh đang rất đau khổ này.

Tôi đành phải chuyển tầm mắt về phía đám phóng viên. Họ tới đây làm gì? Lẽ nào họ coi đây là cơ hội tốt để giật tin? Chẳng lẽ việc bọn họ đưa tin có thể giúp vơi đi sự bất hạnh của Tiểu Đàm sao? Phóng viên đúng là nghề vô vị nhất trên thế giới này.

Anh trai tôi lại quay về vẻ lạnh nhạt như thường ngày. “Chúng tôi từ chối chụp ảnh.” Giọng của anh không lớn nhưng rất kiên quyết.

Bố mẹ Đàm nhìn về phía chúng tôi với ánh mắt đầy nghi hoặc.

“Bọn họ là ai?”

Đàm Tấn Lỗi mở miệng, “Bố, mẹ, họ là người bên công ty du lịch”.

Câu giới thiệu này khiến họ vô cùng kích động.

Vai bố Đàm run lên, “Trả con mắt của Lỗi Lỗi lại cho chúng tôi! Bất kể dùng cách gì, anh cũng phải trả lại cho chúng tôi! Tôi không quan tâm các người dùng mạng đổi mạng hay dùng công nghệ cao gì đó. Chúng tôi không cần tiền! Trả con mắt của Tiểu Đàm cho chúng tôi”.

Dứt lời, bố của Đàm Tấn Lỗi đột nhiên túm lấy cổ áo anh tôi. Nếu như tôi có con, con của tôi vì chuyện như vậy mà bị tàn tật vĩnh viễn thì có lẽ, tôi cũng sẽ hành động tương tự như vậy, thậm chí còn kịch liệt hơn. Nhưng bây giờ đâu phải là lúc đứng ở vị trí của đối phương để thay họ suy nghĩ, tôi đẩy tay ông ra.

Tách! Tách! Phóng viên liên tục bấm nút chụp ảnh.

Việc bố của Tiểu Đàm không khống chế được cảm xúc tạo cơ hội tốt cho bọn họ tác nghiệp. Với nỗ lực bắt được những tấm ảnh sao cho thật hợp với những cái tí giật gân, họ liên tục thay đổi góc chụp.

Anh trai tôi vung tay gạt chiếc máy ảnh trong tay phóng viên ra.

“Máy ảnh SLR (máy ảnh phản xạ ống kính đơn) không được dùng để làm điều này.”

Không ngờ thân thể gầy yếu của anh lại ẩn chứa một nguồn sức mạnh lớn tới vậy. Tất cả mọi người đều sửng sốt. Người phóng viên bị hất chiếc máy ảnh kia trông khá to con. Anh ta thậm chí còn không tin nổi “chiếc cần câu cơm” trong tay mình sẽ bị người ta hất rơi xuống đất dễ dàng như vậy.

“Tôi nhắc lại một lần nữa, chúng tôi từ chối chụp ảnh!” Mẹ Đàm sốt sắng nhặt chiếc máy ảnh lên trả lại cho phóng viên, “Anh mau nhìn xem có bị làm sao không?”

Sau khi cầm máy ảnh xem xét một lúc, anh ta xác định không bị hỏng hóc gì. Mẹ Đàm nhỏ giọng hứa hẹn sẽ tiếp nhận phỏng vấn, rồi mở cửa tiễn mấy tay phóng viên đó ra ngoài. Tôi biết bọn họ không đi mà chỉ chờ ở ngoài cửa. Vào lúc này, nhịp tim của tôi đập mạnh liên hồi, nhanh tới độ tôi cảm giác chỉ cần vừa mở miệng nói chuyện thì tim tôi sẽ nhảy ra từ cổ họng rồi chạy đi mất.

Hơi thở của tôi lúc nhanh lúc chậm. Tôi không thể nào khiến bản thân trông bình tĩnh hơn.

Anh trai nhanh chóng nắm lấy tay tôi.

“Tôi đại diện cho công ty du lịch xin lỗi hai vị. Để xảy ra sự cố nghiêm trọng như thế này, là lỗi của chúng tôi.”

Hai chân khụy xuống, anh tôi quỳ xuống đất.

Sao anh tôi lại quỳ xuống? Trước đây, muốn anh nói xin lỗi thôi đã là một nhiệm vụ bất khả thi. Vào giây phút mà anh quỳ xuống, tôi cảm thấy hô hấp của mình không còn nằm trong tầm kiểm soát. Anh trai đang chịu tội thay tôi. “Không, không thể trách bọn họ.” Tiểu Đàm nói. Bố Đàm tức giận đập mạnh vào giường bệnh.

“Thằng ngốc này! Đàm Tấn Lỗi, con mất trí rồi! Hỏi cái gì con cũng nói không biết. Bây giờ lại nói không trách bọn họ. Vậy con nói đi! Con nói cho bố biết! Mắt của con rớt cuộc là phải trách ai?”

“Bố, con thực sự không biết... Lúc tỉnh lại, con đã quên hết tất cả. Nhưng con vẫn nhớ rõ là do tự con gây chuyện. Không có ai trong số họ làm gì con cả.”

Bố mẹ Đàm không tin con trai mình. Tôi có thể hiểu được, trong lòng họ, trách nhiệm của công ty du lịch là không thể chối bỏ. Một đứa con

vốn lành lặn, khỏe mạnh, sau khi giao cho chúng tôi lại biến thành thế này.

"Đây không gọi là làm ăn tắc trách thì gọi là gì? Đây là lỗi của bọn họ! Công ty du lịch phải có trách nhiệm!"

Anh trai tôi vẫn quỳ, sống lưng thẳng tắp. Anh dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn mọi việc đang diễn ra trước mặt.

Tôi nhỏ giọng gọi anh, "Anh ơi..."

Anh không nghe thấy.

Nước mắt tôi cứ vậy rơi xuống, lăn tới bờ môi, tràn vào đầu lưỡi. Là lỗi của tôi. Hướng dẫn viên chịu trách nhiệm khi đó là tôi. Tất cả là vì tôi bỏ Tiểu Đàm đi chơi ván bài Black

Jack chết tiệt đó, nếu phải quỳ thì tôi mới là người phải quỳ. Tôi nuốt nước miếng, cảm nhận vị mặn chát của nước mắt hòa lẫn trong đó, từ từ quỳ xuống bên cạnh anh tôi.

Tôi cao giọng nói, "Bác trai, bác gái, chúng cháu không dám xin hai bác tha thứ. Sau khi Tiểu Đàm xuất viện, chúng cháu sẽ chịu trách nhiệm đến cùng. Cho dù... cho dù..." Tôi không thể nói tiếp.

"Tĩnh Tĩnh, đứng lên... Đây không phải là lỗi của em." "Anh đừng đẩy em."

Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

Mẹ Đàm kéo hai chúng tôi đứng dậy, nói "Làm cái gì vậy!" Nước mắt bà giàn giụa. Bà cứng rần dùng mu bàn tay lau đi rồi mới ra mở cửa.

Tôi nghe thấy giọng của Đinh Duy Thiên. "Có chuyện gì vậy? Sao cửa lại khóa trái." "Đồng chí cảnh sát vào đi."

Đinh Duy Thiên đã nhận ra bầu không khí khó xử trong phòng.

Anh cố gắng dùng giọng điệu bình thản để nói chuyện với bố mẹ của Đàm Tấn Lỗi. Có lẽ là anh thật lòng quan tâm đến tôi. Khi nhìn về phía tôi, lông mày anh nhíu chặt lại, giống y hệt vẻ mặt của anh trai. Lúc trước, anh trai tôi cũng như vậy, trước mặt người ngoài thì cực kỳ lạnh lùng, nghiêm khắc với tôi, nhưng khi chỉ có hai chúng tôi anh lại rất hay lộ ra vẻ mặt như vậy. Ánh mắt của họ không gạt được tôi. Đó có lẽ là ánh mắt của sự quan tâm và yêu thương, tôi nghĩ như vậy.

"Đồng chí cảnh sát, các anh đã điều tra ra chưa? Lỗi Lỗi nhà chúng tôi từ bé tới giờ đến con gà còn không dám bắt, làm sao nó có thể lên võ đài đánh người chứ. Rõ ràng là nói dối! Thằng bé sẽ không làm vậy. Nhất định trong đó có nguyên nhân khác."

Đình Duy Thiên bồng nghẹn lời.

"Đúng vậy, nhưng mà..."

Suy nghĩ của người nhà nạn nhân không cần nói cũng biết. Bọn họ muốn biết tất cả mọi chuyện có liên quan, chuyện cảnh sát có thể tiết lộ cho họ và kể cả chuyện cơ mật mà cảnh sát phải giấu kín. Tôi nghĩ Đình Duy Thiên có nỗi niềm riêng. Nếu không anh cũng sẽ không chần chừ, khó mở miệng như vậy. Anh dùng ánh mắt phức tạp nhìn khuôn mặt chờ mong của bố mẹ Đàm Tấn Lỗi, cuối cùng quyết định không nói rõ, "Nguyên nhân khách quan, chúng tôi sẽ công bố vào thời điểm thích hợp. Nhưng việc xảy ra do Đàm Tấn Lỗi không thể không chế được cảm xúc của mình là sự thật".

"Lỗi Lỗi, con nói cho mẹ biết, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?"

Những người mẹ vẫn luôn dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với con cái. Nói cho mẹ nghe xem cơm ở nhà trẻ có ngon không, nói cho

mẹ nghe xem thầy cô giảng bài con nghe có hiểu không, nói cho mẹ nghe xem vợ con có nấu cơm cho con ăn không... Con có lớn thế nào thì vẫn là con của mẹ, vì vậy mà tất cả những bà mẹ trên thế giới này đều quen dùng kiểu câu hỏi đó. Trong lòng tôi chua xót. Mẹ của tôi và anh trai còn chưa biết hai đứa bé nhà mình đang phải chịu giày vò ở chỗ này.

"Mẹ, con xin lỗi bố mẹ. Con càng có lỗi với Tiểu Lộ."

Vừa nhắc tới Kỷ Tiểu Lộ, nước mắt của Đàm Tấn Lỗi lại dâng trào. Hiện tại chỉ có một bên mắt của anh ta lộ ra bên ngoài, bên còn lại được quần băng gạc dày cộm.

"Tiểu Lộ? Là cô bé hè năm ngoái con dẫn về nhà à?" "Vâng."

Mẹ Đàm không nén được vẻ hoảng hốt. "Hai đứa... hai đứa..."

"Mẹ, chúng con thật lòng yêu nhau."

"Con... cô ấy là... cô ấy là..." Mẹ Đàm nắm chặt lấy cánh tay Đàm Tấn Lỗi.

"Con biết! Chúng con là chị em ruột!"

Khi tiếng nói của anh ta vừa dứt, tiếng kêu sợ hãi của tôi đã vang lên! Ôi... là chị em ruột? Hai người họ là chị em? Sao họ còn có thể làm ra chuyện đó?

Đàm Tấn Lỗi khóc lóc sụt sùi, "Mẹ! Đã quá muộn rồi... Chúng con... đã quá muộn rồi".

"Súc sinh! Mà là đồ súc sinh!"

Một loại cảm xúc khó gọi tên dường như đang chiếm lấy bố Đàm Tấn Lỗi. Những năm đêm nặng nề của ông liên tiếp giáng xuống lưng Đàm Tấn Lỗi, một lần, hai lần rồi ba lần! Người cha có nỗi khổ không

thể nói ra này có lẽ chỉ có thể dùng phương pháp như vậy để biểu lộ nỗi thất vọng của mình đối với con trai.

Tôi cảm giác được lá phổi của mình cũng theo đó mà không ngừng co rút. Giữa chị em ruột sao lại có thể như vậy, cô ấy còn từng phá thai. Buổi sáng tại Los Angeles hôm đó, tôi có nghe được đứt quãng câu chuyện về mối tình bị cấm đoán của anh ta và Kỷ Tiểu Lộ.

Mặc dù là ban ngày nhưng ánh mặt trời đã trốn đi đâu từ sớm, mây không chịu tan đi, phủ xuống một tầng sương mù mỏng manh. Trời sẽ âm u cả ngày hôm nay sao? Tôi không biết nữa, mà cũng chẳng muốn tìm hiểu. Thôi mặc kệ nó đi. Kỷ Tiểu Lộ lớn hơn tôi ba tuổi. Qua lời miêu tả của Đàm Tấn Lỗi, hình tượng của cô ấy dần dần được phác họa đầy đủ hơn. Cô ấy cũng giống như các cô gái cùng tuổi khác, nhạy cảm, thích cười, có chút khôn vặt, hay nghi ngờ. Cô ấy thích đi chợ sỉ mua các loại quần áo giá rẻ theo phong cách "Thụy Lệ^{94*}", có lúc cũng tự mình làm một vài món đồ trang sức. Cô ấy mù đường và rất thích khoe khoang. Cô ấy chưa bao giờ bỏ qua bất cứ một tin nhắn nào của Đàm Tấn Lỗi. Về phương diện ăn uống, cô ấy ghét cay ghét đắng gừng và tỏi, thích ăn bánh ngọt vị trà xanh và kẹo viên chocolate có nhân.

**Thụy Lệ là một tạp chí thời trang nổi tiếng ở Trung Quốc..*

Đương nhiên, những ký ức có liên quan tới Kỷ Tiểu Lộ của Tiểu Đàm không chỉ dừng lại ở những chuyện này. Cô ấy tốt với anh tới độ không phải bất kỳ một người phụ nữ A, B, C nào đó có thể làm được. Vì đan một chiếc khăn quàng cổ tặng cho anh mà hai tay cô sưng đỏ. Vì mua cá mú để nấu cho anh mà cô phải ăn mì tôm cả tuần lễ. Mùa đông, cô ấy giúp anh đắp chăn, ngày hè cô giúp anh đuổi muỗi...

Y tá tới phòng bệnh kiểm tra. Trong chiếc khay cô ấy mang theo còn có cả thuốc và bông băng để thay băng bịt mắt cho Tiểu Đàm.

Tôi không thích mùi cồn sát trùng, nhưng nó vẫn xộc lên mũi. Tôi lắc đầu, cố gắng xua bớt mùi khó chịu này. Trước khi bị y tá đuổi ra ngoài, Đinh Duy Thiên đặt đúng một câu hỏi duy nhất và cũng là câu hỏi cuối cùng.

“Có phải Kỹ Tiểu Lộ luôn không ngừng làm phiền anh hay không?”

“Không phải. Tiểu Lộ chỉ hay kêu ca về tôi với những người ngoài cuộc thôi. Có lẽ đây cũng là một cách để cô ấy giảm bớt áp lực.”

Chúng tôi bị y tá đuổi ra ngoài phòng bệnh. Đinh Duy Thiên xoa bóp thái dương.

“Quá trình đổi thuốc mắt khá nhiều thời gian. Nếu ai không muốn ở lại thì có thể đi ra ngoài một chút.”

Đinh Duy Thiên không chỉ mặt gọi tên, nhưng tôi tin rằng anh trai không phải là cảnh sát Đinh muốn rủ đi. Anh trai nhìn tôi. Ánh mắt đó lạnh lẽo tới mức tôi không thể cảm nhận được một chút tình cảm nào. Vậy nên tôi cũng dứt khoát không quan tâm đến lời nói của Đinh Duy Thiên, mà đi về phía anh trai.

“Anh à, xe sắp đến nơi chưa?”

“Có lẽ phải một lát nữa.” Anh bình tĩnh đáp lời.

Điện thoại di động của anh tôi vang lên, anh không nhắc máy mà tiện tay đưa cho tôi.

Ba chữ lớn “Hoàng nữ sĩ” nhấp nháy trên màn hình. Tôi nghe máy, “Mẹ ạ!”

“Hoàng nữ sĩ” và “Phó lão tiên sinh” là biệt danh anh tôi đặt cho bố mẹ trong danh bạ điện thoại. Ngày trước, mẹ tôi đã kịch liệt phản đối cách gọi này. Vì theo bà thì họ Hoàng không hay, cái tên “Hoàng nữ sĩ” lại càng có vẻ không đúng đắn. Ngược lại bố tôi lại rất thích cách gọi “Phó lão tiên sinh”. Thậm chí ông còn cho rằng nó thể hiện rõ được những hiểu biết văn hóa phong phú của ông. Ít nhất thì nó đã đánh bại cách gọi không đúng đắn, thiếu nghiêm túc “Hoàng nữ sĩ” kia.

“Tĩnh Tĩnh... Gia Gia à....”

Tôi giả bộ giận, làm nũng nói, “Mẹ, rốt cuộc là mẹ tìm con hay là anh trai?”

“Coi con kìa, uống công mẹ thương con.”

“Mẹ ơi, mẹ có nhớ con không? Con rất ngoan đó...”

“Thôi, thôi, thôi. Cái vẻ không bệnh không tật của con trông mà thấy ghét. Để anh trai con nghe điện thoại.”

“Anh, điện thoại của mẹ.”

Anh trai nói chuyện điện thoại nghiêm túc hơn tôi nhiều, không phải “vâng” thì là “ạ”. Câu nhiều chữ nhất của anh không gì khác ngoài “Con biết rồi”. Anh nói chuyện xong rồi, mà tôi chẳng nghe được cái gì cả.

Tôi hơi sợ, lo lắng hỏi, “Mẹ biết chuyện ở đây rồi ạ?” Anh lắc đầu.

“Nếu mẹ có hỏi nhiều, thì em cứ coi như cái gì cũng không biết.”

Tôi vờ gật đầu như thật. Chưa nói tới việc có thể giấu được những việc này với mọi người trong nhà hay không, kể cả là có thể đi vắng nữa thì anh tôi dự định giấu tới khi nào?

Đình Duy Thiên xuống lầu hút thuốc một mình, nhìn bóng lưng anh có chút cô đơn. Anh đứng cách chúng tôi không xa, chỉ cần nhìn xuyên qua

cửa sổ là có thể xác định được vị trí. Anh quay lưng về phía tôi, bóng lưng vẫn thẳng tắp và kiên cường như mọi khi. Tôi tự hỏi bản thân tại sao lại không lựa chọn tin tưởng người đàn ông này, dù gì đi nữa thì anh cũng là một cảnh sát. Lẽ nào chỉ vì chút bực bội tối qua mà tôi không còn tin anh nữa sao? Nếu anh trai và tôi chưa từng làm chuyện gì sai trái, thì để anh trả lại cho chúng tôi sự trong sạch không phải là tốt hơn sao?

Tâm trạng của tôi dần thả lỏng. Tôi bình thản ung dung hỏi, “Anh ơi, chúng ta...”

Anh trai nhanh chóng ngắt lời tôi.

“Em không cần phải nghĩ nhiều. Mọi việc rồi sẽ ổn.” Sau khi thay băng, Tiểu Đàm như biến thành một người

khác. Tâm trạng kích động lúc này bỗng dưng biến mất. Tôi

nghĩ có lẽ là do tác dụng của thuốc, trông anh ta có hơi mệt mỏi. Tôi và anh trai dành hầu hết thời gian để lắng nghe, Đinh Duy Thiên là người đặt câu hỏi.

Đàm Tấn Lỗi ôm chặt lấy chân, giữ đúng một tư thế từ đầu tới cuối.

“Tôi muốn xác nhận lại một lần nữa, anh và Kỹ Tiểu Lộ là chị em ruột? Cùng bố cùng mẹ?”

“Bố mẹ chúng tôi và cả người của cô nhi viện đều có thể làm chứng.”

“Trước giờ hai người vẫn luôn là tình nhân?” “Đúng vậy.”

“Thậm chí từng sống chung? Cô ấy đã từng kể khổ với những vị khách trong đoàn rằng anh không chu đáo?”

“Hình như là như vậy. Một khi cô ấy cầu nài thì sẽ không chịu dừng lại.”

“Động cơ giết cô ấy của anh là gì?”

“Không! Tôi không giết cô ấy... chúng tôi chỉ... chỉ là... rất đau khổ vì không nhận được sự chúc phúc từ gia đình.” “Thật vậy sao?”

Đàm Tấn Lỗi ôm mặt.

“Trời ơi, đồng chí cảnh sát. Anh còn muốn yêu cầu tôi lặp lại bao nhiêu lần nữa?”

Tôi thận trọng ngẩng đầu lên, Đinh Duy Thiên đâu chỉ không tin Tiểu Đàm, thậm chí môi anh còn hơi nhếch lên thành một nụ cười khinh bỉ. Lòng tôi quặn đau. Từ những dấu hiệu này, có thể xác định, cảnh sát Đinh không giống mấy người bọn tôi. Vừa rồi tôi còn định... nhưng điều đó còn có ý nghĩa gì nữa không?

Cảnh sát Đinh gấp sổ tay của mình lại, nói, “Tôi nghĩ nên để anh điều trị thêm một thời gian, rồi chúng tôi sẽ tiếp tục tiến hành điều tra sau”.

Tài xế gọi điện tới nói bọn họ đã ở dưới cổng bệnh viện. Đây là ngày cuối cùng chúng tôi ở lại Los Angeles. Theo kế hoạch, trước bữa trưa chúng tôi sẽ đi tham quan phòng hòa nhạc hàng đầu thế giới - Nhà biểu diễn nhạc Walt Disney (Walt Disney Concert Hall) do kiến trúc sư Frank Gehry thiết kế, Nhà thờ Đức mẹ của các thiên thần (Cathedral of Our Lady of the Angels), tòa nhà Ngân hàng Hoa kỳ (US Bank Tower) bảy mươi ba tầng - là tòa nhà cao nhất tại Los Angeles, Tòa thị chính, phố người Hoa (China Town), Little Tokyo. Thời gian buổi chiều tương đối thoải mái, đoàn sẽ tới con đường mua sắm nổi tiếng ở đồi Beverly để mọi người có thể tự do mua sắm và chụp ảnh.

Tôi và anh trai cùng nhau đi xuống lầu, vừa đi vừa thì thầm với anh.

“Anh ơi, cảnh sát không tin Tiểu Đàm sao?” “Ừ.”

“Nhưng em thấy câu chuyện của họ rất cảm động.” Anh tôi hơi nghiêng mặt, cười cười.

“Em thích là được rồi.”

“Không đúng... Không phải chỉ cần em thích là được. Bọn họ tuy yêu nhau như vậy nhưng giờ cũng đã âm dương cách biệt. Lẽ nào anh không thấy thương cảm cho họ sao?”

“Cứ cho là thế đi.”

Anh trai lấy bản đồ trên người ra kiểm tra. Tôi không để ý tới động tác của anh, vẫn còn cảm thấy thương tâm thay cho Tiểu Đàm.

“Haizz, thực ra thì bọn họ cũng rất xứng đôi. Thôi, quên đi. Có nói với anh cũng chẳng để làm gì.”

Đình Duy Thiên đuổi theo chúng tôi.

“Lý Tĩnh! Tôi cũng đi cùng.”

“Cảnh sát Đình cũng muốn lên xe cùng bọn tôi?”

Tôi cẩn thận đánh giá sắc mặt của anh trai, vừa nghe thấy giọng của cảnh sát Đình, anh trai đã ngay lập tức lộ rõ biểu cảm chán ghét. Tôi có thể hiểu được vì sao anh không vui. Bây giờ chúng tôi đâu có ngời xe đi dạo giết thời gian. Những lúc đi cùng khách chính là thời gian làm việc, lúc này mà có một cảnh sát kè kè theo sau sẽ rất khó chịu.

Tôi còn chưa biết nên từ chối Đình Duy Thiên thế nào thì mấy người Thôi Tập Lương bọn họ đã tới giục.

“Hướng dẫn viên Lý, đoàn trưởng Phó, cảnh sát Đình mau lên xe đi. Bác tài nói chỗ này không được đỗ xe.”

Tôi không có cách nào kéo anh trai ra khỏi trạng thái trầm mặc. Tôi lo nếu tâm trạng anh cứ như vậy sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe. Bố mẹ dạy chúng tôi phải sống tích cực. Tuy tôi không được di truyền gen của bố mẹ nhưng tinh thần lạc quan của họ tôi đã học được toàn bộ. Dĩ nhiên, những gì tôi suy đoán thì cũng chỉ là suy đoán, vì sao anh tôi không vui, ngoại trừ sự có mặt của cảnh sát Đinh còn vì lý do nào khác không? Tôi không biết mà cũng chẳng có đầu mối nào để suy luận.

Chúng tôi vừa yên vị tại chỗ ngồi, Thôi Tập Lương đã đi đến và hỏi.

“Hướng dẫn viên Lý, tên nhóc họ Đàm thế nào rồi?”

Tôi cười yếu ớt.

“Anh ta trông khá hơn rồi, cũng không tệ lắm.”

“Vậy là tốt rồi. Hôm ấy tên nhóc đó dọa người ta sợ mất mật.”

Với mục đích khoe khoang việc cái gì mình cũng biết, Thôi Tập Lương cố ý nói lớn tiếng mấy lời cuối cùng.

“Tối hôm ấy mọi mọi người đều đi chơi hết, chỉ còn mỗi tôi trông chừng tên kia. Đồ uống miễn phí, sandwich... anh ta cái gì cũng không ăn, ngồi một mình một góc. Sau đó... sau đó thì...”

Mắt Khương Lệ híp lại rồi mở ra. “Anh nói xong chưa?”

Đinh Duy Thiên nhẹ giọng, “Việc này có thể có liên quan đến vụ án. Vậy nên mời anh Thôi nói tiếp”.

Hai mắt Thôi Tập Lương lập tức sáng bừng.

“Sau đó đoàn trưởng Phó khuyên anh ta nên đi chơi đâu đó, anh ta nghe theo, bèn đi chơi một ván bài Roulette. Sau đó thì anh ta nổi điên lên.”

Lời anh ta thuật lại không hề theo thứ tự logic nhưng Đinh Duy Thiên vẫn nghiêm túc ghi chép lại.

Anh quay mặt về phía Phó Gia, “Đoàn trưởng Phó khuyên Đàm Tấn Lỗi thế nào vậy?”

Thôi Tập Lương cướp lời anh trai tôi.

“Còn có thể khuyên thế nào chứ, vớ vẩn vai anh ta, an ủi vài câu.”

“Anh đều nhìn thấy sao?” “Dĩ nhiên rồi.”

Anh tôi chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như những chuyện bọn họ đang nói chẳng liên quan gì tới mình.

Tôi cầm lấy cái micro đặt bên cạnh ghế ngồi của tài xế. “Xin mời mọi người hãy nhìn ra ngoài cửa xe. Bên trái chúng ta bây giờ chính là tòa nhà thứ tư của Trung tâm Âm nhạc Los Angeles (Los Angeles Music Center) - Nhà biểu diễn nhạc Walt Disney. Sân hòa nhạc này được kiến trúc sư Frank Gehry - người từng nhận Giải thưởng Kiến trúc Pritzker^{95*} thiết kế. Bản thiết kế của tòa nhà được hoàn thiện vào năm 1991 và tới ngày 23 tháng 10 năm 2003, Nhà biểu diễn nhạc Walt Disney chính thức mở cửa. Hiện tại, nơi này là nhà của dàn nhạc giao hưởng Los Angeles Philharmonic và dàn hợp xướng Los Angeles Master Chorale. Xin nhờ bác tài lái xe chậm lại để mọi người có thể xem kỹ hơn. Hình dạng bên ngoài của tòa nhà này có những đặc trưng của kiến trúc giải tỏa kết cấu^{96*}. Bốn bên của tòa nhà là các bề mặt thép được sắp xếp không theo quy tắc nào. Rạp hát chính có sức chứa lên đến 2.265 người. Công trình này bao gồm nhà hát REDCAT (Roy and Edna Disney/CalArts Theater - REDCAT) có sức chứa 266 người. Tổng chi phí xây dựng tòa công trình này là 274 triệu đô, trong đó gia tộc Disney đóng góp 84,5 triệu đô, Công

ty Walt Disney đóng góp 25 triệu đô. Có thể nói đây là nhà biểu diễn hiện đại bậc nhất tại Los Angeles. Lát nữa khi xe tới điểm đỗ, mời mọi người cùng tôi xuống xe tham quan.”

**Giải thưởng kiến trúc Pritzker là giải thưởng thường niên của quỹ Hyatt để vinh danh một kiến trúc sư còn sống với những đóng góp của họ. Đây là giải thưởng cao quý nhất trên thế giới về kiến trúc..*

**Kiến trúc giải tỏa kết cấu (deconstructivism) là một trào lưu kiến trúc mới phát triển sau thời kỳ Kiến trúc hậu Hiện đại, tạo cảm tưởng cho người xem về một khu nhà đang bị phá hủy kết cấu..*

Xe buýt của chúng tôi từ từ tiến vào bãi đỗ xe của nhà biểu diễn. Tôi đội mũ che nắng vào và mang theo cờ du lịch.

“Bây giờ, chúng ta đang ngày càng tiến gần hơn tới ‘người khổng lồ thép’ đầy quyền rũ và tràn đầy sức sống này.” Anh trai tôi nói nhỏ, “Tĩnh Tĩnh, em dẫn mọi người đi đi. Anh ở lại trên xe”.

“Vâng.”

Đình Duy Thiên nói theo, “Tôi cũng không đi”. “Ách.”

“Đầu tiên, chúng ta hãy chiêm ngưỡng những bề mặt thép không gỉ này. Đừng cho rằng chúng chỉ là để cho đẹp, mục đích chính của chúng là làm cho hiệu quả âm thanh ở bên trong nhà biểu diễn có thể đạt đến độ gần như là hoàn mỹ. Không hề nói quá, cho dù chỉ là tiếng kim rơi thì chúng ta cũng có thể nghe thấy được. Nhờ có hiệu quả âm thanh tuyệt vời này mà phòng hòa nhạc này đã được cả thế giới tôn sùng. Nhưng mọi người có biết mặt trái của hiệu quả đó là gì không? Đó chính là chỉ cần một khán giả hắt hơi hay ho một cái thì tất cả mọi người đều có thể nghe được rõ ràng.”

Tuy miệng tôi giới thiệu nhưng lòng vẫn lo ngay ngáy chuyện anh trai và cảnh sát Đinh ở lại trên xe. Lúc này bọn họ đang nói chuyện gì, thật khiến người ta tò mò. Trong đầu tôi bây giờ chỉ toàn nội dung mà tôi nghĩ là họ sẽ nói với nhau, lúc giới thiệu cũng thiếu tập trung.

Kim Lâm nhỏ giọng đưa ra ý kiến phản bác, “Tôi thì lại thấy tòa kiến trúc này quá chói mắt”.

Tôi gật đầu đồng ý.

“Đúng vậy. Khi tòa công trình này mới hoàn thành, đã có rất nhiều ý kiến phê bình. Thậm chí còn có người cho rằng nó đã phá hoại tính thống nhất của toàn thành phố.”

“Hướng dẫn viên Lý, chúng tôi có thể tới cửa hàng lưu niệm xem đồ không?”

“Được, mọi người cứ tự nhiên.”

Tôi nhanh chóng quay lại xe. Đinh Duy Thiên đang ngồi ở chỗ của tôi nhắm mắt nghỉ ngơi. Anh trai thì xuống nằm ở hàng ghế cuối. Dường như hai người bọn họ chưa hề có chút tiếp xúc nào. Nhìn bọn họ thế này lại càng khiến tôi cảm thấy bất an. Mấy điểm tham quan tiếp theo cũng như vậy. Tôi dẫn mọi người xuống xe tham quan, mua đồ. Hai người bọn họ ngồi trên xe, có vẻ như họ chẳng nói lời nào với nhau. Một người ngồi nghỉ, một người nằm ngủ.

Nhân lúc bác tài dừng lại đổ xăng, tôi lén kéo bác qua một bên hỏi nhỏ.

“Phiền bác nói cho cháu biết, sau khi bọn cháu xuống xe, hai người kia có nói chuyện gì không?”

Bác tài gật đầu, giọng nói của bác mang theo khẩu âm California rất nặng, “Lúc ở nhà biểu diễn, bọn họ có nói chuyện một chút, sau đó thì

không nói gì nữa. Nhưng cô cũng biết đó, tôi đâu có hiểu tiếng Trung”.

“Cái này là dĩ nhiên rồi ạ.”

Bác tài là người Mỹ, làm sao có thể hiểu được bọn họ nói cái gì. Tôi chỉ muốn xác nhận suy đoán của mình mặc dù tôi cũng không dám chắc làm vậy liệu có ý nghĩa gì không.

Đình Duy Thiên xuống xe để hút thuốc. Vì nơi này là trạm xăng cấm đốt lửa nên anh buộc phải đi ra khá xa. Có lẽ nhìn thấy tôi do dự đứng đó, anh tiến lên hỏi.

“Em làm sao vậy?”

“Không có gì. Anh đi mua nước à?”

“Được, em muốn uống gì, tôi mua cho em.”

“Tôi không có ý này. Tôi hỏi anh có muốn uống nước hay không?”

“Không, cảm ơn.”

Tôi vừa định quay người đi mua nước, anh lại nói, “Tĩnh Tĩnh, em phải chuẩn bị sẵn sàng”. “Chuẩn bị cái gì?”

“Em cứ chuẩn bị sẵn sàng là được rồi.” “Úp úp mở mở...”

“Đúng vậy đó.”

Anh nở nụ cười, khóe miệng nhếch lên tạo thành một độ cong hoàn hảo. Nhưng không hiểu sao tôi lại có dự cảm chằng lành. Toàn thân tôi như bị ngâm trong nước đá, da gà nổi lên. Anh ta muốn tôi phải chuẩn bị sẵn sàng sao? Chuẩn bị thế nào?

Chiều đến, tôi thông báo sẽ dẫn mọi người đi dạo tại khu phố lân cận. Cả đoàn đều vui vẻ đồng ý. Có rất nhiều thứ để mua, mỹ phẩm, đồ điện gia dụng, đồ lưu niệm, thực phẩm dinh dưỡng... Trước khi đi ai

cũng được người nhà gửi gắm mua hộ không ít đồ. Đinh Duy Thiên ngồi uống trà tại quán cà phê. Anh rút ra điếu thuốc cuối cùng trong bao, chậm rãi châm lửa, thuận tay lật vài trang cuốn sổ ghi chép của mình. Mặc dù không lại gần anh nhưng tôi vẫn có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt đặc trưng của Mild Seven.

Anh trai tôi đưa tay chậm rãi chỉ về một hướng.

“Ở kia có cửa hàng bánh ngọt. Em thích bánh pudding đúng không? Chúng ta qua đó ngồi một lát nhé.”

“Anh.”

“Sao?”

“Em còn cứ nghĩ anh là ‘vật cách điện’, xưa nay không biết em thích mấy thứ này cơ. Hôm nay anh sao vậy? Hết mua kem lại mời em ăn bánh pudding.” Tôi trêu anh, “Anh yêu em rồi đúng không?”.

Mặt anh trai tôi đỏ bừng như tôm luộc một lúc, sau đó dùng sức vò tóc tôi.

“Em nghĩ linh tinh gì vậy hả?”

Đây là một cửa hàng bánh ngọt rất nhỏ. Bên trong chỉ có thể bày được bốn chiếc bàn nhỏ, còn lại ba chiếc phải đặt bên ngoài. Cửa hàng được bài trí gọn gàng và thoáng đãng. Trên tường có treo vài hộp kính để trang trí, bên trong có không ít hoa khô. Dĩ nhiên ở trong một thành phố có nhiều nghệ sĩ nổi tiếng tập trung như thế này thì không thể thiếu được mấy tấm ảnh chụp các ngôi sao. Ánh đèn làm cho mặt bàn thủy tinh có màu vàng nhàn nhạt trông như một chiếc bánh pudding khổng lồ.

Anh trai đẩy thực đơn qua chỗ tôi, hỏi tôi. “Em muốn ăn cái gì?”

“Bánh pudding Thiên sứ đi, nghe rất lạ.”

“Còn gì nữa không?”

“Một phần trà bá tước (Earl Grey). Anh thì sao?” “Một tách cà phê.”

Nhân viên cửa hàng gợi ý cho chúng tôi, “Hai vị có muốn ra ngoài ngồi không? Mặc dù hôm nay không có mặt trời nhưng thời tiết cũng rất đẹp”.

Ở bàn bên ngoài, có hai người một nam một nữ ăn mặc kì dị, đeo đồ lủng liểng khắp người đang uống cà phê. Anh tôi lắc đầu.

“Không cần. Chúng tôi ngồi ở đây.”

Bánh pudding Thiên sứ không phải là một chiếc bánh pudding có mọc thêm đôi cánh, nó chỉ có thêm hình vẽ Los Angeles được rưới lên bằng chocolate, ngoài ra nó không khác gì một chiếc bánh pudding trứng gà thông thường. Bánh pudding “Thị trấn của các thiên thần”, hình thức có thể tạm coi như sát với cái tên. Điều này khiến tôi nghĩ tới món canh trân châu phỉ thúy bạch ngọc^{97*}, tùm tùm cười một lúc.

**Canh trân châu phỉ thúy bạch ngọc là món canh được làm từ các nguyên liệu như lá cải trắng già, lá non của rau chân vịt (là phỉ thúy), đậu phụ đã thiu (là bạch ngọc) cùng với cơm cháy còn thừa (là trân châu)..*

“Tình Tình, em có biết tại sao sáng sớm nay anh phải quỳ gối trước bọn họ không?”

Tôi cũng trở nên nghiêm túc, “Vì sợ mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối...”

“Vì anh sợ sau này bọn họ sẽ làm khó em. Sau này, nếu như anh không ở...”

“Anh đang nói cái gì vậy? Anh lạ quá.” “Thôi bỏ qua đi, em ăn bánh đi.”

Bánh pudding Thiên sứ có vị kỳ quái. Tôi ăn được nửa chiếc thì không ăn tiếp được nữa. Trà bá tước cũng rất bình thường, chẳng có gì đặc biệt. Có lẽ đây là một trong những lần tôi ăn ít nhất. Tình yêu với đồ ngọt của tôi gần như đã chấm dứt ngay tại lúc này.

Tôi suy nghĩ một lúc.

“Em vẫn thích anh trai ngày trước hơn. Khi ấy anh chả bao giờ mua đồ ăn ngon cho em, mặt thì lúc nào cũng khó chịu nhưng đó mới là anh trai em. Em thích anh như vậy hơn. Bây giờ anh làm em thấy rất bất an, giống như có chuyện gì sắp xảy ra vậy. Chuyện này có liên quan gì tới cảnh sát Đinh không? Hay chỉ là em suy diễn lung tung?”

Anh tôi vui vẻ nở nụ cười.

“Khi em vừa vào cấp Hai, em vẫn thường ngưỡng mộ bạn mình có một người anh trai ruột. Em kể là anh trai cô ấy vừa cao lớn lại đẹp trai, trong trường không ai dám bắt nạt cô ấy. Không chỉ có vậy, anh trai cô ấy còn rất thương em gái, mua cho cô ấy rất nhiều máy chơi game, cùng cô ấy đi xem phim, mua đồ ăn vặt. Em còn kể mỗi khi trời mưa sấm sét, anh trai cô ấy còn đến ngủ cùng, kể chuyện cho cô ấy nghe.”

“Khi đó em còn bé mà.”

Anh tôi cầm chiếc thìa nhỏ, từ từ khuấy cà phê.

“Lúc đó thật là đau hết cả đầu. Đến bây giờ cũng chưa chịu lớn ...”

Đúng là khi còn bé tôi vẫn thường mang anh trai mình ra so với anh trai của bạn học, có lẽ cũng đã từng nói mấy lời này với anh, chỉ là bây giờ tôi không còn nhớ gì nữa. Thật không ngờ rằng đã lâu như vậy mà anh tôi vẫn chưa quên. Anh quả thực là một ông anh trai nhớ lâu thù dai đáng ghét.

“Anh vẫn còn để bụng em chuyện đó sao?” “Ha ha ha.”

“Nhưng em cũng từng nói anh trai em rất đẹp trai lại được các cô gái yêu thích, luôn luôn lễ phép với mọi người, các giáo viên đều thích anh đó thôi.”

“Đúng là em có nói, nhưng đó chẳng qua chỉ là những lời trách cứ được biến tướng đi hoặc là em nói khi cãi nhau với bạn bè thôi. Em khóc lóc oán giận với mẹ, nói vì anh trai quá ưa nhìn, được nhiều bạn nữ thích nên em toàn bị các bạn bắt nạt. Nếu như anh trai không để ý tới mấy bạn nữ đó thì em sẽ bị bọn họ dọa dẫm. Vì thành tích học tập của anh trai rất tốt nên thầy cô hay đem chúng ta ra so sánh. Nếu khi đi thi em không đứng trong top mười thì coi như là đã thất bại.”

Tôi lơ đãng gãi cằm.

“Ôi... có sao? Em từng nói thế sao?”

Anh tôi như con nhện tóm được mồi, đùa giỡn chiếc muỗng cà phê nhỏ trong tay.

“Nguyện vọng cuối cùng của anh là đi tới Las Vegas.”

“Sao anh lại nói vậy chứ, em nghe nói Las Vegas cũng không tốt đẹp như người ta thường đồn đại. Anh chưa xem video huấn luyện của Cục Du lịch Las Vegas sao?”

“Không giống nhau.”

“Có cái gì mà giống hay không giống chứ, cũng chỉ là một cái ốc đảo nhỏ mà thôi.” Tôi tự cho là thông minh, giải thích theo phán đoán của mình, “Em hiểu rồi. Giấc mơ của anh là được tới Las Vegas đúng không? Ngày mai chúng ta sẽ bay sang đó”.

“Ừ.”

8

LỜI NÓI DỐI TRƯỚC LÚC KHỞI HÀNH

"Mười giờ đêm hôm đó, Đàm Tấn Lỗi hẹn tôi đến bệnh viện.

Lúc anh ta gọi điện tôi đang chuẩn bị tắm rửa đi ngủ. Còn người cùng phòng với tôi - Khương Lệ, không biết lại đi chơi đêm ở chỗ nào. Đàm Tấn Lỗi nói anh ta nhớ ra một vài chuyện, nhất định phải nói cho tôi biết, cũng chỉ có thể nói với tôi.

Tôi mặc quần áo chỉnh tề đi xuống. Đinh Duy Thiên đang ngồi vắt chéo chân đọc tạp chí trên sofa ở tầng dưới. Tôi nghĩ đây không phải là sự trùng hợp.

“Cảnh sát Đinh đang đợi tôi sao?”

“Đúng vậy. Nghiêm Túc sẽ lái xe đưa chúng ta qua đó.”

Đây là lần đầu tiên tôi được ngồi xe cảnh sát, thật ra không chỉ có một chiếc xe cảnh sát, chiếc xe mà Nghiêm Túc lái chỉ là một trong số cả đoàn xe cảnh sát đang xuất hiện tại đây mà thôi. Khi chúng tôi ngồi lên xe, Nghiêm Túc cho xe chạy, hòa vào đoàn xe phía trước, cùng hướng đến bệnh viện. Xe cảnh sát ở Mỹ vừa nghiêm túc vừa nặng nề. Tôi còn chưa kịp quan sát được trong xe có gì đặc biệt thì đã bị ép mặc một chiếc áo chống đạn.

Tôi hỏi Đinh Duy Thiên, “Anh làm cái gì vậy?”

“Cảnh sát Los Angeles yêu cầu như vậy. Hiện tại tâm trạng của Đàm Tấn Lỗi rất kích động, hơn nữa anh ta chỉ đồng ý gặp riêng em. Do đó

đây là biện pháp bảo vệ an toàn và cần thiết.”

“Các anh quá quan trọng hóa vấn đề! Tiểu Đám chỉ là một bệnh nhân, anh ta cũng không có súng.”

“Đây là quy định.”

Nghiêm Túc vừa lái xe vừa nói thêm, “Đội trưởng phu nhân, chịu khó một chút, nhập gia tùy tục là được rồi”.

“Cút...” “Cút...”

Nghiêm Túc vuốt mũi, “Hai người không cần phải có thần giao cách cảm như vậy đâu, để tôi cút một lần là được rồi. Hơn nữa, tôi cút thì ai lái xe cho hai người chứ, đúng không? Đội trưởng, nói gì thì nói, cái xe này công nhận là xịn thật. Hệ thống giảm xóc của người Mỹ có hiệu quả tốt thật.

Nhìn hệ thống cảm ứng này mà xem, thật không hề thua kém Porsche chút nào”.

Đinh Duy Thiên không thèm để ý đến mấy lời linh tinh của anh ta mà quay sang dặn dò tôi.

“Khi gặp anh ta em đừng quá căng thẳng.” Nào tôi còn chưa kịp bắt nhịp.

“Căng thẳng cái gì?”

“Tôi đã nghe cuộc nói chuyện điện thoại của Đàm Tấn Lỗi với em do cảnh sát ghi âm lại. Giọng của anh ta rất kích động. Tôi cho rằng được tính trên người anh ta đã phát tác một lần nữa.”

“Được tính?”

“Kết quả xét nghiệm máu cho thấy trong người anh ta có độc tố. Cụ thể là loại độc nào tôi cũng không muốn nói nhiều. Em phải hiểu rằng

hiện tại, anh ta đang ở trong trạng thái không bình thường. Loại độc tố này có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, thậm chí có thể làm những hành động điên cuồng trong vô thức. Lúc anh ta nhập viện, chúng tôi đã tìm ra loại độc tố này nhưng không hiểu tại sao, bây giờ nó lại tiếp tục phát tác.”

Hai mắt tôi trợn tròn, “Trong bệnh viện cũng có người hạ độc?”

“Cũng không thể khẳng định như vậy. Có lẽ không phải do hung thủ hạ độc nhiều lần mà là do chính bản thân anh ta đã hấp thu độc tố này theo quán tính. Loại độc tố này có thể được hấp thu vào cơ thể thông qua da và niêm mạc. Chỉ cần tội phạm nắm được thói quen của Đàm Tấn Lỗi khi hạ độc thì có thể đạt được hiệu quả trúng độc nhiều lần.”

Tôi nhìn chăm chăm vào đầu gối của mình, vất vả lắm mới nghĩ được muốn hỏi câu gì tiếp theo.

“Như vậy tôi phải làm gì?”

“Trên người em đang được gắn thiết bị ghi âm. Trước hết em cứ nghe anh ta nói. Nếu cần trợ giúp, chúng tôi sẽ xông vào.”

Vài giọt mưa lớn giọt xuống cửa kính xe cảnh sát, tiếp đó là vô số hạt mưa lũ lượt kéo đến. Ngay sau đó, trên cửa kính ô tô xuất hiện những dòng nước mưa chảy dài, liên tục. Cả một ngày âm u cuối cùng đã kết thúc bằng một cơn mưa.

Nghiêm Túc oán giận, “Thời tiết quỷ quái gì vậy!”

Đình Duy Thiên tìm một chiếc sơ mi kiểu nam đưa cho tôi. Là loại áo kẻ ca rô màu xám, có cúc bằng kim loại. Tôi biết đây là áo của anh.

“Em mặc vào đi. Một lát nữa, nơi em phải tới là sân thượng bệnh viện.”

Tôi mặc áo vào, bao chặt quanh người.

Nghiêm Túc nhếch miệng, “Đội trưởng này, tôi linh cảm có chuyện chẳng lành”.

Đình Duy Thiên phủ nhận.

“Linh cảm của cậu có chuẩn bao giờ đâu...”

Tôi nói, “Tôi cũng có dự cảm không tốt, phải làm sao bây giờ?”.

“Rất đơn giản.”

Anh dang rộng đôi tay ôm chặt lấy tôi như gà mẹ bảo vệ gà con. Tôi có thể ngửi được hương vị Mild Seven nhàn nhạt vương trên quần áo anh. Nhịp tim của anh rất nhanh. Trong những nhịp đập đều đặn ấy chứa đựng một loại sức mạnh không thể nói rõ bằng lời.

Nghiêm Túc trêu ghẹo, “Mẹ ơi... Lúc tôi nói linh cảm có chuyện chẳng lành, sao đội trưởng lại không dùng chiêu này với tôi chứ?”.

Tôi trốn trong vòng tay của Đình Duy Thiên, cười khanh khách, tưởng tượng hình ảnh hai người đàn ông ôm nhau, quả thực rất hài hước. Nhất là giọng nói đầy chua ngoa, rõ ràng mang theo giọng điệu ghen tuông của Nghiêm Túc khiến cho người ta không muốn cười cũng không được. Tại sao bố mẹ anh ta có thể đặt cái tên “Nghiêm Túc” cho một người không nghiêm túc như vậy? Lẽ nào họ đã đoán trước được sau này con mình chẳng nghiêm túc tẹo nào nên mới cố ý đặt cái tên ấy.

Đình Duy Thiên vỗ vai tôi.

“Được rồi. Những việc giao cho em, em đều hiểu rõ cả rồi chứ?”

Tôi không muốn nói là đã hiểu rõ, cũng không phủ nhận. Mấy ngày nay tôi vẫn thường nghĩ rằng nếu như mình chưa bao giờ đến Mỹ thì có phải tốt hơn bao nhiêu không. Tôi sẽ không nghi ngờ anh trai mình, cũng

không phải chứng kiến Tiểu Đàm bị thương. Còn cả đoạn video và đôi giày kỳ quái kia nữa. Nếu những thứ này chưa từng xảy ra thì tốt biết bao.

Xe dừng lại tại vị trí chệch một đoạn so với sảnh bệnh viện. Nghiêm Túc tắt máy.

“Chị dâu, bây giờ phải trông cậy vào chị rồi.” “Cút...”

Khi tôi vừa ra khỏi xe được một lát thì nghe thấy Đinh Duy Thiên ho nhẹ một tiếng, nói, “Thật ra gọi chị dâu nghe cũng không tệ”.

Con đường từ sảnh đến sân thượng có rất nhiều cảnh sát đang mai phục. Họ yên lặng chỉ đường cho tôi, không gây bất kỳ tiếng động nào, giống như trên sân thượng có một đứa trẻ đang say ngủ và bọn họ không có ý định đánh thức nó vào lúc này. Có người đưa cho tôi hai chiếc ô. Tôi hướng về phía người cảnh sát đó, gật đầu cảm ơn.

“Lỗi Lỗi... bố ở đây mà.”

“Tiểu Lỗi...”

Tôi càng đi lên, giọng nói của bố mẹ Đàm Tấn Lỗi càng trở nên rõ ràng.

Những cảnh sát có nhiệm vụ canh cửa đứng tránh ra để nhường đường cho tôi đi.

Đây là một sân thượng rất nhỏ, những căn phòng nối với tầng thượng này đều có mái dốc, nóc nhà thiết kế theo hình thập tự giá, chỉ lộ ra một phần bằng phẳng rất nhỏ này. Trên sân thượng hẹp có trồng rất nhiều cây xanh, không gian trống cho người đứng rất hạn hẹp. Đàm Tấn Lỗi đang đứng bên mé ngoài sân thượng, hai chân kẹp giữa mấy thanh lan can

sắt. Bố mẹ Đàm Tấn Lỗi không che ô, hai bác đang run cầm cập đứng giữa trời mưa gió, gọi khàn cả giọng.

Tôi bung ô, đi ra ngoài. “Tiểu Đàm...”

“Hướng dẫn viên Lý đã tới rồi. Lỗi Lỗi mau nhìn này, hướng dẫn viên Lý tới rồi này!”

Môi Đàm Tấn Lỗi trắng bệch, cơ thể của anh ta run lên vì lạnh. Tôi cứ nhìn chăm chăm vào Tiểu Đàm nên cảm thấy mình như sinh ra ảo giác, dường như tôi nhìn thấy anh ta đang nở nụ cười, trong mắt anh ta cũng có ý cười.

“Cô đã đến rồi”, anh ta nói. “Ừm.”

“Bố, mẹ, hai người đi cả đi. Con có lời muốn nói với cô ấy, chỉ nói riêng cho cô ấy nghe.”

“Được, được.”

Sau khi hai người họ rời đi, không gian nhỏ hẹp bị phủ kín cây xanh này chỉ còn lại hai người chúng tôi. Tôi đứng trong lan can sắt, anh ta ở bên ngoài.

Tôi nói, “Tiểu Đàm, anh đừng quá kích động...”. “Cô nghe tôi nói!”

Tôi chưa bao giờ thấy Đàm Tấn Lỗi lộ ra vẻ mặt căm hận như vậy. Anh ta vẫn thường điềm đạm nói chuyện hoặc uống trà. Ngay cả sau ca phẫu thuật cắt bỏ nhãn cầu, ánh mắt anh ta nhìn tôi vẫn rất thân thiện.

Tôi lùi về phía sau một bước.

Lời nói tiếp theo của anh ta khiến tôi khiếp sợ. Anh ta nói, “Tôi đã giết Tiểu Lộ”.

“Tiểu Đàm, anh...”

“Tôi nói tôi đã giết Tiểu Lộ! Cô nghe cho rõ đây! Là tôi, là đôi bàn tay này đã giết Tiểu Lộ! Cô có thấy máu đang chảy xuống từ ngón tay tôi hay không, dòng máu...”

“Không không không, Tiểu Đàm, đó là nước mưa.”

“Cô có biết tôi giết Tiểu Lộ như thế nào không? Tôi tiêm cho cô ấy một mũi, giống thế này này, nhẹ nhàng ấn kim tiêm vào người cô ấy. Sau đó dung dịch thuốc kia dần truyền vào trong thân thể cô ấy. Sau khi tiêm xong, tôi còn hát cho cô ấy nghe một bài hát thiếu nhi. Búp bê cùng gấu con nhảy múa, cùng nhảy nào một, hai, một. Bọn họ đang nhảy múa vòng quanh, cùng nhảy nào một, hai một.”^{98*}

** Bài hát “Búp bê nhảy cùng gấu nhỏ” - 洋娃娃和小熊跳舞..*

Nói rồi, anh ta hát lên, dùng tiếng hát tàn nhẫn để hát lên bài hát thiếu nhi mà tất cả chúng ta đều đã thuộc nằm lòng.

“Hắn nói tôi và Tiểu Lộ không phải là chị em.” “Ai?”

“Tiểu Lộ là chị gái tôi. Mái tóc của Tiểu Lộ đen nhánh, rất đẹp. Dung mạo của Tiểu Lộ còn đẹp hơn cô. Tiểu Lộ mặc quần áo trắng là xinh đẹp nhất...”

Tôi không thể nào thông qua cuộc đối thoại thiếu logic trầm trọng này để tìm cách kết nối với anh ta. Giống như có một sợi dây thừng vô hình đang trói tư duy của Đàm Tấn Lỗi lại, ép anh ta vào trạng thái tự kỷ. Hạt mưa vô tình rơi xuống chiếc ô trên đầu tôi, gió rít gào trên bầu trời. Los Angeles vốn êm ả như thiên đường lúc này đã biến thành địa ngục đáng sợ. Tôi sợ hãi.

“Tiểu Đàm, anh đừng nói nữa. Để tôi gọi bác sĩ tới.” “Không cần, cô không được cử động. Tôi muốn cô là người chứng kiến, mặc dù thân thể

của tôi tiêu vong nhưng tôi và Tiểu Lộ sẽ mãi ở bên nhau. Tên đó nói chúng tôi không phải là chị em, hừ, hẳn là kẻ lừa đảo. Tôi và Tiểu Lộ yêu nhau. Tình yêu của chúng tôi không được người đời chấp nhận, vậy nên tôi mới giết Tiểu Lộ, giết Tiểu Lộ...”

“Anh đừng làm chuyện điên rồ... Bác sĩ sẽ có biện pháp giúp anh.”

Tôi thấy hai cảnh sát buộc dây thừng xuất hiện từ hai bên trái, phải. Bọn họ tới để cứu Tiểu Đàm, tôi biết chỉ cần kiên nhẫn thêm một lát, chỉ cần một lát nữa thôi anh ta sẽ an toàn.

Tôi cố gắng phân tán sự chú ý của anh ta.

“Tiểu Đàm, tôi kể cho anh nghe chuyện về nhà biểu diễn nhé. Ngày hôm nay tất cả mọi người đều tới đó. Kiến trúc của nó rất đẹp, đó là...”

Mưa rơi càng lúc càng nặng hạt, nước mưa như mực tàu dội màu đen kịt lên hết chỗ này tới chỗ khác. Ánh đèn nê-ông màu đỏ phía đằng xa hòa trong nước mưa tạo ra một thứ ánh sáng kỳ dị. Những nhộn nhịp ngoài kia đều là của người khác, còn nơi đây không thể nhìn thấy một thứ ánh sáng nào, chỉ có sự tối đen u ám đến nghẹt thở. Sự hung hăng trong đôi mắt Đàm Tấn Lỗi đột nhiên biến mất. Tôi bỗng nhiên có dự cảm chẳng lành, bèn tiến lên một bước.

“Cô đừng lại gần đây, làm gì cũng vô ích thôi. Là chính tôi không muốn thừa nhận tôi và Tiểu Lộ vốn không phải là chị em. Ha ha ha ha ha ha, thật nực cười. Bởi vì điều đó mà Tiểu Lộ của tôi... Tiểu Lộ của tôi... Lý Tĩnh, cô phải cẩn thận một chút, phải thật sự cẩn thận. Cô hãy nhớ kỹ, đây là lời khuyên cuối cùng của tôi, hãy cẩn thận với người thân cận nhất của mình.”

Anh ta buông lỏng tay, ngửa người ngã về phía sau.

“Không...”

Tôi ném dù đuổi theo muốn bắt lấy tay anh ta. Hai nhân viên cứu hộ chạy lên từ hai bên, vài người cảnh sát phía sau tôi cũng ùa lên... Nhưng chậm mất rồi, tất cả đều đã quá muộn. Khi ngửa người, thậm chí trên môi Tiểu Đàm còn nở một nụ cười nhàn nhạt, chỉ trong nháy mắt, anh ta đã bị đêm đen mưa gió cùng mặt đất tối đen nuốt trọn.

Một cơn gió lạnh thổi tới làm tôi phát run.

Bên tai tôi vang lên rất nhiều âm thanh, là tiếng khóc ngày càng thảm thiết của bố mẹ Đàm, đó là một loại âm thanh thống khổ tới cùng cực, khiến ai nghe thấy cũng đều cảm thấy đau lòng. Lần thứ hai chúng kiến người chết, tôi không hề nhận được sự chú ý. Cảnh sát cầm đèn pin, từng người từng người chạy lướt qua tôi. Vì tôi đã quá mệt mỏi nên những quần thể kiến trúc phía đằng xa dần trở nên mơ hồ trong mắt tôi, chúng như đang dẹt dàn dẹt rộng hai tay vẫy gọi tôi.

Đúng lúc này, chiếc dù của Đinh Duy Thiên che trên đỉnh đầu tôi, “Lý Tĩnh”.

Tôi chết lặng nhìn anh giống như chưa bao giờ quen biết con người này.

“Đừng chờ người ra đó. Em có như vậy cũng chẳng giải quyết được gì.”

“Phải.”

“Em tới đây đi. Tôi dẫn em đi tháo mấy món đồ trên người em ra.”
“Được.”

Ba người chúng tôi ngồi trong văn phòng làm việc giản dị của bệnh viện. Nghiêm Túc mua cho tôi một cốc chocolate nóng. Mãi cho tới khi tôi

tháo tất cả trang bị trên người xuống, giao lại cho Đinh Duy Thiên để anh trả cho cảnh sát Mỹ, tôi vẫn cảm thấy những gì mình trải qua đêm nay giống như cảnh tượng khi tôi bị lạc vào một bộ phim khủng bố xưa cũ, thật khó tin... Mọi việc không hề chân thực.

Hơi ấm truyền từ chiếc cốc tới lòng bàn tay tôi. Khoảng thời gian tiếp theo, tôi im lặng ngồi nghe Nghiêm Túc và mọi người phân tích vụ án.

“Đội trưởng, những ghi chép anh yêu cầu tôi đều đã tìm ra rồi.”

“Kết quả thế nào?”

“Tôi phục anh rồi đó đội trưởng. Kết quả rất giống với những gì anh suy đoán.”

“Ồ, nói nghe thử xem.”

“Phần đầu tiên là tài liệu ghi lại cuộc thẩm vấn với Hà Phương Phương, bạn thân đồng thời là bạn cùng phòng với Kỷ Tiểu Lộ thời đại học.”

Nghiêm Túc đọc to:

“Hỏi: “Kỷ Tiểu Lộ có bạn trai hay không?”

Đáp: “Có, là bạn cùng lớp đại học với chúng tôi, Trương Mỗ.”

Hỏi: “Cô có biết quan hệ giữa họ như thế nào không?”. Đáp: “Quan hệ giữa họ rất tốt. Nếu như Tiểu Lộ không xảy ra chuyện, có lẽ hai năm nữa họ sẽ kết hôn”.

Hỏi: “Cô ấy có từng phá thai không?”

Đáp: “Chưa bao giờ. Nếu như cô ấy xảy ra chuyện lớn như vậy thì làm sao tôi lại không biết được chứ”.

Hỏi: “Cô có biết Đàm Tấn Lỗi không?”. (Cảnh sát điều tra đưa cho Hà Phương Phương ảnh của Đàm Tấn Lỗi)

Đáp: "Tôi chưa từng gặp người này".

Phần thứ hai là tài liệu ghi lại cuộc thăm vấn với mẹ nuôi của Kỹ Tiểu Lộ.

Hỏi: “Khi bà nhận nuôi con gái mình thì cô ấy có anh chị em không?”.

Đáp: “Có một đứa em trai”.

Hỏi: “Bà và con gái có biết em trai cô ấy hiện đang sống ở đâu không?”.

Đáp: “Tôi không biết. Tiểu Lộ cũng không quan tâm đến điều này”.

Hỏi: “Con gái bà có từng oán giận bạn trai đối xử với cô ấy không tốt hay không?”.

Đáp: “Con bé vẫn thường như vậy. Tình cảm của con bé và cậu trai kia rất tốt”.

Hỏi: “Bà đã từng gặp Đàm Tấn Lỗi chưa?”. Đáp: “Trước nay chưa gặp bao giờ”.

Phần thứ ba là tài liệu ghi chép cuộc thăm vấn đồng nghiệp của Kỹ Tiểu Lộ, ngồi ở phía đối diện và cũng là người bạn tốt nhất của cô ấy trong công ty.

Hỏi: “Theo cô thì Kỹ Tiểu Lộ là người như thế nào?”. Đáp: “Là một cô gái rất bình thường, không có gì khác biệt so với những đồng nghiệp khác, cũng thích ăn vặt, nói chuyện phiếm”.

Hỏi: “Cô ấy đã từng nói về thân thế của mình chưa?”. Đáp: “Tôi biết cô ấy là trẻ được nhận nuôi. Bố mẹ nuôi không quan tâm tới cô ấy, chỉ

coi trọng em trai. Nhưng cuộc sống của cô ấy cũng không tệ. Bạn trai rất yêu thương cô, thường xuyên đưa đón cô ấy đi làm”.

Hỏi: “Cô đã từng gặp bạn trai cô ấy chưa? Cô ấy có từng phá thai không?”.

Đáp: “Chúng tôi đã quá quen với bạn trai cô ấy rồi, không những đã từng gặp mà còn cùng đi ăn cơm với anh ta. Không, tuyệt đối không phải là người trong bức ảnh các anh đưa cho tôi xem. Bạn trai cô ấy họ Trương, điều này thì tôi dám khẳng định. Nhưng tôi cũng có nghe Kỷ Tiểu Lộ nói qua mấy lần về người họ Đàm này, nhất là trước khi đi du lịch, cô ấy còn nhắc tới anh ta. Cô ấy nói gã tên Đàm cái gì Lỗi này cứ nặng nề đòi nhận cô ấy làm chị, đã bám theo cô ấy gần một năm, có vẻ khá kỳ lạ. Lúc đầu tôi còn cười trêu cô ấy đừng có trâu già gặm cỏ non. Còn về phá thai hay không thì tôi không rõ lắm, ít nhất là trong thời gian đi làm ở công ty chưa bao giờ tôi thấy cô ấy xin nghỉ. Cô ấy đã lên sẵn kế hoạch kết hôn với bạn trai. Nhìn cô ấy cũng không giống người từng phá thai”.

Phần thứ tư là tài liệu ghi chép lại cuộc thăm vấn bố mẹ Đàm Tấn Lỗi trước đây.

Hỏi: “Làm sao hai người lại biết đến Kỷ Tiểu Lộ?”.

Đáp: “Con trai thường nhắc về cô ấy với chúng tôi. Lúc đầu chúng tôi tưởng rằng thằng bé có bạn gái, còn dặn dò không được để ảnh hưởng tới việc học tập”.

Hỏi: “Hai vị đã từng gặp Kỷ Tiểu Lộ chưa?”.

Đáp: “Thằng bé từng dẫn một cô gái về nhà chơi, nói cô ấy là Kỷ Tiểu Lộ. Chúng tôi cũng không hỏi, chỉ cho rằng đó chính là bạn gái của

nó”.

Hỏi: “Có phải là người trong ảnh này không?”. Đáp: “Hình như là đúng, tôi không nhớ rõ lắm”.

Hỏi: “Khi tới cô ấy có biểu hiện gì, có tỏ ra thân thiết với con trai của hai vị không?”.

Đáp: “Thân thiết thì không có, dù sao cũng mới là lần đầu tới nhà chơi. Cô gái ấy có vẻ tất tò mò về chuyện ở cô nhi viện, hỏi rất nhiều về chuyện này. Lúc ấy chúng tôi mới biết được có khả năng hai người là chị em ruột. Nhìn qua thì cô gái ấy cũng có vẻ là đến để xác nhận mối quan hệ này”.

Cuối cùng là phần ghi chép cuộc thẩm vấn viện trưởng cô nhi viện Dương Quang.

Hỏi: “Đàm Tấn Lỗi và Kỷ Tiểu Lộ có phải là hai chị em ruột không?”.

Đáp: “Chúng tôi không thể xác minh được điều này, hồ sơ thông tin ngày xưa giờ không còn nguyên vẹn nữa. Chúng tôi chỉ có hồ sơ cá nhân các cô nhi được nhận nuôi chứ không có giấy tờ chứng minh quan hệ huyết thống”.

Hỏi: “Dựa vào hồi ức của mình, ông có thể nhớ ra được điểm nào có liên quan không?”.

Đáp: “Gần đây, Đàm Tấn Lỗi chạy tới viện mồ côi nói muốn nhận lại chị gái mình. Lúc đó tôi cũng nói như vậy, có điều cậu ta vẫn nhất quyết không chịu tin. Đúng là trong hồ sơ lưu trữ của chúng tôi có nói Kỷ Tiểu Lộ còn một người em trai nhưng rất cuộc là đứa trẻ nào, có trong cô nhi viện của chúng tôi hay không thì không thể xác định được. Dựa theo ngày tháng năm sinh để tính thì xác suất việc hai người họ là chị em ruột rất

thấp. Đàm Tấn Lỗi còn năn nỉ nhân viên phụ trách của chúng tôi ghi thêm việc anh ta có một người chị vào trong hồ sơ. Thực sự chúng tôi bị anh ta năn nỉ đến không còn cách nào mới buộc phải điền vào. Lúc trước, trong hồ sơ của anh ta vốn không hề có chị gái”.

Hỏi: “Dựa theo suy đoán của ông, việc Đàm Tấn Lỗi và Kỷ Tiểu Lộ là hai chị em ruột rất khó xảy ra?”.

Đáp: “Đúng vậy. Làm gì có chuyện trùng hợp đến thế.” Nghiêm Túc uống một hớp nước, tổng kết lại vài điểm,

“Theo như tôi phán đoán, một là Đàm Tấn Lỗi là kẻ điên; hai là hắn ta và Kỷ Tiểu Lộ không có chút quan hệ huyết thống nào cả, những ghi chép về quan hệ giữa hắn và Kỷ Tiểu Lộ như là nạo thai hay yêu nhau thế nào... tất cả chỉ là lời hắn bịa đặt; ba là sau khi phát điên, khả năng hắn ta giết chết Kỷ Tiểu Lộ là rất cao”.

Đinh Duy Thiên bổ sung, “Cậu quên nói việc hắn ta vẫn luôn bị thuốc khống chế”.

“Loại thuốc này có thể làm cho hắn ta thực hiện những hành động điên rồ trong thời gian dài như vậy? Tôi nghi ngờ điểm này. Đội trưởng, tôi luôn nghĩ rằng thuốc không thể khống chế được những lời nói hay hành động của hắn ta, chỉ có thể là một trong những nhân tố thúc đẩy hắn ta phát điên mà thôi.”

Đinh Duy Thiên dùng cán bút gõ lên mặt bàn, “Nếu vậy thì cần sắp xếp lại các dữ liệu một chút. Không biết xuất phát từ mục đích gì mà Đàm Tấn Lỗi bắt đầu ảo tưởng rằng mình có một người chị gái, thậm chí hắn ta còn nhận định người đó là Kỷ Tiểu Lộ. Vì vậy hắn ta từng đi tìm gặp Kỷ Tiểu Lộ, cũng nhiều lần về cô nhi viện yêu cầu viện trưởng

sửa lại hồ sơ cá nhân. Chị em yêu nhau, Kỷ Tiểu Lộ sảy thai cũng là những chuyện giả dối không có thật. Kỷ Tiểu Lộ đã từng oán giận bạn trai mình, nhưng đó không phải Đàm Tấn Lỗi. Bạn trai cô ấy là một người khác. Hai người bọn họ vốn không hề có bất kỳ mối quan hệ nào”.

Nghiêm Túc gãi đầu, “Thật đúng là khiến cho người ta nản chí. Sau khi nghe đội trưởng tổng kết như vậy, tất cả những gì chúng ta làm đều tốn công vô ích rồi. Điều tra tới điều tra lui thì ra chỉ là hai người không quen biết”.

Đinh Duy Thiên không hiểu sao lại thở dài.

“Một vụ án mạng ly kỳ như vậy càng đáng để thảo luận. Đầu tiên, nếu như tất cả mọi chuyện đều là do Đàm Tấn Lỗi tự biên tự diễn, vậy thì thuốc độc kia phải giải thích như thế nào? Là loại thuốc hãn ta quen dùng hay hãn ta bị ai đó bỏ thuốc? Thêm nữa, chúng ta đã tìm được bản hoàn chỉnh của đoạn video kỳ quái kia. Nhưng việc nó có từ bao giờ thì nhân viên kỹ thuật của chúng ta còn đang trong quá trình gấp rút tiến hành phân tích làm rõ. Cuối cùng là đôi giày khiến người ta đau đầu kia, không có dấu vân tay, cũng không được làm từ chất liệu đặc biệt nào. Lẽ nào nó xuất hiện chỉ là để đánh lạc hướng chú ý của chúng ta?”

Một cảnh sát người Mỹ lại gằn, đưa cho Nghiêm Túc một túi hồ sơ bằng giấy kraft màu nâu.

“Đội trưởng, đây là đoạn ghi âm từ thiết bị trên người

Lý Tĩnh. Cảnh sát phía Mỹ giữ bản gốc và giao cho chúng ta bản sao. Chúng ta có nghe luôn bây giờ không?”

“Bật đi.”

Tôi bịt chặt lỗ tai mình, không muốn nghe lại đoạn hội thoại đầy ám ảnh đó nữa. Bên tai tôi cứ lặp đi lặp lại những lời Đàm Tấn Lỗi vừa nói, “Cẩn thận người bên cạnh cô”. Anh ta đang ám chỉ ai, tại sao không nói trắng ra cho tôi biết? Cốc chocolate nóng của tôi đã nguội ngắt từ bao giờ. Tôi đưa tay lên miệng hà hơi và không ngừng ma sát hai lòng bàn tay. Nhiệt độ về đêm giảm đột ngột khiến người ta khó có thể tin lúc này đang là giữa mùa hè.

Sau khi nghe lại cuốn băng ghi âm, Đinh Duy Thiên tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình, “Trong những phút cuối cùng của cuộc đời, cuối cùng Đàm Tấn Lỗi cũng ý thức được rằng Kỷ Tiểu Lộ không phải là chị gái của hắn ta”.

Nghiêm Túc đáp lời, “Đúng vậy. Điều đó chứng tỏ rằng bi kịch tình yêu bị cấm đoán giữa hai người họ không hề tồn tại. Ôi mẹ ơi, thật khó chịu! Nếu vậy thì sao Đàm Tấn Lỗi lại muốn tự sát? Cho dù Kỷ Tiểu Lộ có bạn trai hay không thì hắn ta vẫn có thể tiếp tục theo đuổi cô ấy cơ mà”.

“Chắc chỉ có một chuyện có thể làm hắn ta tự sát, đó chính là hắn đã giết Kỷ Tiểu Lộ.” Đinh Duy Thiên bỗng nhiên nói ra một câu như vậy.

“Cũng có thể như vậy, đội trưởng.”

Tôi yên lặng, nghiêng đầu sang một bên. Trần nhà bệnh viện rất cao, vách tường trắng đến chói mắt. Đinh Duy Thiên và Nghiêm Túc ngồi thảo luận tới lui, tranh cãi không ngớt ở bàn bên cạnh. Có vẻ như vẫn còn vô số những điểm đáng ngờ.

“Vụ án về Kỷ Tiểu Lộ có vẻ như đã đi đến hồi kết. Lúc trước, chúng ta căn cứ vào thông tin từ cô nhi viện mà xác định Kỷ Tiểu Lộ và Đàm

Tấn Lỗi là cặp đôi bị cấm đoán, đây là suy đoán hoàn toàn sai lầm. Trên thực tế, Kỷ Tiểu Lộ và Đàm Tấn Lỗi không có bất cứ quan hệ tình cảm nào, càng không phải là chị em. Hơn nữa, xác suất cô ấy bị Đàm Tấn Lỗi tiêm thuốc độc hại chết là 99%. Như vậy, trọng điểm vụ án sẽ được chuyển về phía Đàm Tấn Lỗi. Việc gặp gỡ, điều tra những người có quan hệ với hắn ta không thể chậm trễ được.”

Đinh Duy Thiên lộ ra nụ cười khổ, “Đừng nói là 1%, dù còn 0,1% thì chúng ta vẫn chưa tìm ra được chân tướng.”

Tôi đứng dậy nói, “Tôi muốn đi về”. “Để bọn tôi đưa em về.”

Điện thoại di động của tôi vang lên, là anh trai gọi tới. “Tĩnh Tĩnh, em đang ở đâu?”

“Em ở bệnh viện. Bây giờ em chuẩn bị về khách sạn.”

“Anh ở gần đó. Để anh tới đón em.”

“Anh à...”

Trên mặt Đinh Duy Thiên hiện lên mùi mẫn đầy dấu chấm hỏi. Tôi giải thích cho anh.

“Là anh trai tôi gọi tới. Anh ấy ở gần đây, anh ấy sẽ tới đón tôi.”

Trông Nghiêm Túc rõ ràng là không vui.

“Ở ngay gần đây? Lẽ nào là anh ta căn giờ tới đón. Người có giác quan nhạy bén mới là một tay thợ săn giỏi. Không tệ, tay này có tiền đồ đấy.”

Tôi nổi giận!

“Nghiêm Túc! Anh dám nói thêm một câu nữa xem!” “Chị dâu gọi tôi làm gì.”

“Anh...”

Anh trai tôi đẩy cửa đi vào, khuôn mặt nặng nề. Lẽ nào lúc ở ngoài anh đã nghe được gì rồi sao, thôi toi rồi.

“Tình Tình, đã về được chưa?” “Được rồi, được rồi, đi thôi.”

Anh trai cầm tay nắm cửa hỏi tôi, “Em không mang ô theo à?”

“Em không mang theo. Ra ngoài rồi nói nhé.”

Cầu thang bệnh viện rất rộng. Để đề phòng bệnh nhân trượt ngã, bệnh viện đã trải lên trên một lớp thảm sẫm màu.

Bên ngoài, xe cảnh sát vẫn bao vây trọn khu vực trong và ngoài bệnh viện. Mưa vẫn không có dấu hiệu ngớt. Tôi và anh trai nán lại ở bên trong.

“Bỗng nhiên anh nghĩ tới hồi Tình Tình lên bảy tuổi.” “Sao? Anh nghĩ tới cái gì?”

“Năm ấy Tình Tình bảy tuổi, em cùng các bạn đi bắt dế mèn, sau đó nuôi chúng trong những chiếc bình thủy tinh nhỏ. Vừa tan học là em và các bạn sẽ cùng tụ tập một chỗ để chơi đá dế. Nếu như thắng sẽ được ăn ngô rang, dưa hấu. Nếu thua, dế mèn sẽ bị bẻ chân chỉ còn lại thân thể mềm nhũn. Các bạn khác sẽ vút chúng vào bụi cỏ ngay lập tức. Còn em không nỡ vút, lén lút nhặt những con dế bị cụt tay, mất chân đó về nuôi. Nhưng chúng nó đều chết rất nhanh. Cứ mỗi lần có một con chết em lại hỏi anh có phải con tiếp theo sẽ không chết không.”

Đôi mắt của anh rục sáng. Về tuổi thơ ngây ngô của mình, tôi vẫn còn nhớ được rất nhiều điều.

“Em đã dùng đủ mọi cách chăm sóc chúng nó nhưng những con còn lại đều chết rất nhanh.”

Một chiếc lá cũng đủ làm gợn sóng dòng sông ký ức. Anh trai tôi nhắc lại kỉ niệm tuổi thơ đẹp để để làm gì vậy?

“Em còn nhớ những cái tên mình đã đặt cho mấy con đế mèn không?”

Tôi cẩn thận nhớ lại.

“À... đế mèn Đại Tướng Quân, Đại Dao Vương, Uy Vũ, Chiến Thắng... Tên em đặt hồi đó nghe rất ngốc.” “Còn có một con rất khỏe, em còn nhớ nó không?”

Làm sao tôi không nhớ được chứ. Con đế mèn đó rất khỏe, đã giúp tôi thắng được không ít hoa quả, kẹo cao su và ngòi bút chì.

“Con mạnh nhất đó tên là Gia Gia Quán Quân.”

“Gia Gia Quán Quân... là nó. Năm đó bạn em còn từng cười nhạo Gia Gia Quán Quân là đồ nhát gan...”

“Con bé đó chỉ giỏi nói linh tinh! Em đã rất tức giận, tuyệt giao luôn với nó.”

Tắm tắm ở cửa bệnh viện bị nước mưa thấm vào, màu trở nên đậm hơn. Sợi len ở mép tắm đã bị bung ra, dính bết lại trên mặt đất.

“Em có biết hôm ấy mình tức giận thế nào không? Anh đứng ở bên kia đường mà vẫn còn nghe được tiếng em quát cô bé đó.”

“Thật sao? Còn có chuyện này nữa ạ.”

“Em nói, Gia Gia Quán Quân không phải đồ nhát gan, Gia Gia Quán Quân là chú đế mèn giỏi nhất thế giới, siêu nhất vũ trụ, lợi hại như anh trai em vậy!”

Tôi có chút ngỡ ngàng, “Em nói vậy thật ạ?”

Anh dùng giọng điệu đùa giỡn, nhấn mạnh, “Tại sao lại không! Thậm chí em còn lè lưỡi chống hông thách thức cô bạn kia”.

“Em biết rồi. Anh nói quanh co như vậy chẳng qua chỉ để gài bẫy em. Anh muốn nói bây giờ em vẫn giống hồi nhỏ, vẫn sùng bái anh như thế.”

“Nếu như có một ngày nào đó anh không còn ở đây nữa thì sao?”

Tôi vừa nghe tới giả thiết đó, đầu liền lắc như trống bỏi, “Sao anh lại không còn ở đây được, chuyện đó chắc chắn không xảy ra đâu”. Có lẽ là do tâm lý sợ hãi khi nói về những chủ đề như vậy, tôi cố ý chỉ vào xe cảnh sát bên ngoài, hỏi, “Đàm Tấn Lỗi tự sát, anh biết rồi chứ?”

“Đồ ngốc! Có nhiều cảnh sát ở đây như vậy, anh trai em đâu phải là người mù.”

“Em vẫn không hiểu nổi sao anh ta lại làm như vậy?” Lại một lần nữa, anh trai tôi lộ ra vẻ mặt đắn đo, do dự,

“Mọi chuyện đều có lý do riêng của nó”.

Tôi có thể nghe rõ tiếng cảnh sát nói chuyện bên ngoài. Bọn họ dự định sẽ gửi thi thể nạn nhân vào nhà xác của bệnh viện, và bắt đầu thảo luận xem nên di chuyển thế nào để có thể giữ nguyên hiện trường. Dù không muốn nhưng tôi vẫn phải chấp nhận sự thật rằng, Đàm Tấn Lỗi giờ đã biến thành một thi thể, là “một thứ” mà cảnh sát phải “xử lý”.

Anh trai nói Đàm Tấn Lỗi làm như vậy chắc chắn phải có lý do. Một “lý do” để đối xử với chính mình, với người nhà của mình như vậy, tôi thật sự nghĩ không ra, cũng không cách nào đoán được.

Anh trai tôi như đang có điều gì phải suy nghĩ, anh cười, “Kết cục của con đế Gia Gia Quán Quân kia cũng không tốt lắm...”

“Anh đừng nhắc tới con đế đó nữa.”

Trong ký ức của tôi, cái chết của con đế mèn kia cũng rất khó hiểu, không khác gì án mạng giết người trên ti vi. Nó bị người ta bứt rời chân và đầu, trông thảm như người phải chịu hình phạt ngũ mã phân thân. Vì nó mà tôi không ăn cơm cả một ngày, khóc đến nước mắt nước mũi tèm nhèm trên mặt. Lúc đó anh trai không hề an ủi tôi, còn nói Gia Gia Quán Quân chết lại hay. Chết rồi nhà mới được yên tĩnh.

“Em biết không, lúc ấy anh chỉ ước gì con đế mèn đó mau chết. Nó quá đáng ghét. Ở trong lồng sắt kêu vừa to vừa rõ, không những vướng tay còn chướng mắt. Chẳng biết người nào giống anh, cũng nhìn nó không vừa mắt, bèn bẻ chết nó luôn.”

“Anh thật là dã man, không có lòng nhân ái. Tốt xấu gì nó cũng là một sinh mạng, không biết đã bị tên xấu xa nào giết hại.”

Tôi nhìn ra ngoài xem mưa còn lớn như trước không, sau đó thất vọng rụt cổ vào. Năm đó, những “đối tượng tình nghi” từng tiếp xúc với Gia Gia Quán Quân quá nhiều. Cả ngày, tôi ôm tới ôm lui nó bên người, lớp học, cửa hàng bán kẹo, phòng thể dục, trong nhà, vườn hoa... đi tới đâu tôi cũng ôm nó đi cùng. Trẻ con thường ham chơi, đi đến đâu cũng biết tìm nơi râm mát nhất để thả nó xuống, chơi chán lại ôm nó về nhà. Rốt cuộc xảy ra sơ suất ở đâu, vào lúc nào, tôi cũng không thể biết chắc được.

“Anh đã nói rồi. Ai đó làm như vậy chắc hẳn phải có lý do. Nếu như đổi lại là anh, không chừng là vì cảm thấy con côn trùng kia quá chướng mắt. Đó là lý do của anh, chỉ đơn giản vậy thôi.”

Tôi ấn ấn hai bên huyệt thái dương để khiến mình tỉnh táo hơn một chút.

“Giết chết một con đế mèn thì bỏ qua đi, ít nhiều gì cũng có thể dùng lý do ngứa mắt để giải thích. Nhưng Tiểu Đàm thì sao? Anh ta cũng không vừa mắt Kỷ Tiểu Lộ sao? Người bình thường không ai nghĩ vậy cả.”

“Ai biết được. Có thể không phải là không vừa mắt mà là không muốn chia sẻ với người khác.”

Tôi không vui. Anh trai tôi trước giờ đều nói chuyện nửa vờ, nói một nửa rồi lại giấu một nửa. Anh đem lý luận này ra trao đổi với một đứa ngoan cố như tôi làm gì chứ? Làm sao có thể nói là vì “không muốn chia sẻ với người khác” được chứ? Đây đâu phải là một chiếc bánh kem hay là một miếng chocolate vị trà xanh, có thể lấy một miếng nhỏ giấu trong túi để ăn vụng? Đây cũng chẳng phải là con đế mèn Gia Gia Quán Quân dững mãnh kia, tôi muốn ôm nó đi đâu thì ôm. Kỷ Tiểu Lộ là một con người có tư duy độc lập. Cô ấy có cuộc sống và suy nghĩ của riêng mình.

“Này này này, bạn Phó Gia thân mến, lời nói của anh càng lúc càng kì quái đó. Kỷ Tiểu Lộ đâu phải là ly nước trái cây đâu mà có thể chia cho anh một nửa em một nửa chứ.”

Anh trai nhắc mặt dây chuyền lộ ra ngoài cổ áo của tôi lên, “Không đúng sao? Chính vì Kỷ Tiểu Lộ không phải là nước trái cây, không thể dễ dàng chia cho mỗi người một nửa nên anh ta mới muốn chiếm giữ hết. Các nhà tâm lý học đã nói, ham muốn chiếm hữu là mong muốn giành lấy một thứ gì đó hoặc một người nào đó một cách mãnh liệt, không muốn ai khác động vào. Loại ham muốn này thực chất bắt nguồn từ cảm giác sợ hãi khi mất đi thứ đó của con người. Nói đơn giản hơn một chút thì anh ta sợ mất đi cô gái này cho nên mới muốn giết chết cô ấy”.

Tôi nghe mà mơ mơ màng màng, chỉ biết gân cổ lên cãi, “Không, không, không. Không phải là như vậy. Anh nói những lời này làm em loạn hết cả óc rồi. Tiểu Đàm chưa từng sở hữu cô ấy. Tất cả đều chỉ là do anh ta tự tưởng tượng ra mà thôi”.

“Nếu như anh ta tưởng tượng mình cùng Kỳ Tiểu Lộ đã có một tình yêu dai dẳng và đau khổ thì sao? Có lẽ chính bởi những ảo tưởng về một tình yêu bị ngăn cấm, không được người đời chấp nhận giữa hai chị em ruột mới khiến cho anh ta bí quá hóa liều. Còn việc em nói anh ta chưa bao giờ có được cô ấy dường như không thể coi là nguyên nhân chính dẫn đến kết cục này.”

Tôi quan sát khuôn mặt anh trai mình thêm một lần nữa. Anh có một khuôn mặt tuấn tú, mắt phượng, làn da trắng nõn. Quả thực so với những người đàn ông khác, có thể nói anh trai tôi là kiểu người rất được yêu thích. Vậy nhưng nếu chỉ dựa vào khuôn mặt nhìn nghiêng và giọng điệu khi nói chuyện của anh thì tôi thật sự không dám nghĩ là anh chỉ hơn tôi vài tuổi. Lúc bình thường anh trầm mặc ít nói, nhưng lúc này đây lại có hứng thú muốn giúp tôi vén bức màn bí mật này.

“Đàm Tấn Lỗi ỷ lại vào ảo tưởng, ỷ lại vào Kỳ Tiểu Lộ trong tưởng tượng của mình đến phát điên, không thể tự mình thoát ra. Anh ta không thể phân biệt được rõ ràng đâu là hiện thực, đâu là ảo giác. Anh ta chỉ dựa vào những suy nghĩ và cảm nhận cá nhân của mình mà lên kế hoạch cho cuộc sống sau này. Anh ta khẳng định rằng Kỳ Tiểu Lộ là chị gái mình, tin tưởng rằng bọn họ có quan hệ huyết thống, nghĩ rằng bọn họ là một cặp đôi yêu nhau nhưng không được người đời chấp nhận. Sau khi giết chết Kỳ Tiểu Lộ, anh ta đã tự lừa dối bản thân mình, cho rằng bệnh tim là nguyên nhân gây ra cái chết của Kỳ Tiểu Lộ. Thậm chí còn cho

rằng phải có người trả giá cho cái chết của cô ấy, bác sĩ kiểm tra sức khỏe phải chịu trách nhiệm cho việc này. Anh ta đã gọi điện thoại tới đường dây nóng của phòng kiểm tra sức khỏe để khiếu nại, em không biết những điều này đúng không?” “Thật ạ?”

Mưa bên ngoài đã nhỏ hơn rất nhiều. Tôi và Phó Gia không hẹn mà cùng đi tới gần cửa lớn, muốn xác nhận thêm một lần nữa xem có cần che ô để đi ra ngoài không.

Âm thanh từ bộ đàm của cảnh sát vang lên rất lớn nhưng bị tạp âm xen lẫn khiến cho tôi không thể nghe rõ ràng hết từng lời. Họ đã bắt đầu trao đổi với nhau từ lúc này và tiếp tục cho đến tận bây giờ. Bọn họ vẫn chưa kết thúc quá trình thảo luận về việc “xử lý” thi thể của Đàm Tấn Lỗi.

Anh trai đề nghị, “Chúng ta đi dạo quanh đây đi, tìm một nơi uống chén rượu, như vậy mới dễ ngủ”.

Tôi không nghĩ ra được lý do nào để phản đối. Bây giờ có quay về khách sạn thì tôi cũng chẳng ngủ được. Đi uống chén rượu là sẽ ngủ được sao? Tôi nghĩ cũng chưa chắc, nhưng dù sao uống rượu cũng tốt. Trong thời tiết âm u buồn chán này, tôi bỗng nhiên lại thèm rượu.

Trên kênh MTV, Britney Spears đang găng hết sức uốn éo, lắc eo theo điệu nhạc. Âm thanh của bài hát “Toxic” tràn ngập sự khêu gợi được dàn loa khuếch đại lên làm rung động cả màng nhĩ. Khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ của những đôi trai thanh gái lịch chớp nháy dưới ánh đèn. Dưới tác dụng của cồn, gương mặt ai cũng hồng hào đẹp đẽ. Nơi này đúng là thiên đường. Đây là quán bar được xây dựng trên tầng thượng của một tòa nhà, bên trong còn có hồ bơi, giường massage, có DJ hàng đầu chơi nhạc trên sàn nhảy để khuấy động không khí, và nhà hàng phục

vụ 24/24 đáp ứng như cầu của khách hàng mọi lúc. Ở nơi ăn chơi trác táng này, có mấy ai thực sự đủ tỉnh táo để thấy rõ mặt ai? Ai cũng làm những động tác lắc lư, vung tay, hát tót theo tiết tấu nhạc. Nơi này mới thực sự là linh hồn của Los Angeles.

“Em uống chút gì không? Ném thử rượu vang của California nhé?”

“Em chỉ thích rượu sữa Baileys.”

“Thứ đó uống như kem bơ. Anh không hiểu tại sao em lại thích.”

“Anh không biết sao? Loại rượu này có cả một câu chuyện đằng sau đấy.”

“Người ta kể lại rằng, ngày trước có một người pha chế rượu góa vợ luôn luôn sầu não không vui. Trong một lần đi máy bay, ông ta bỗng nhiên gặp được một nữ tiếp viên hàng không trông rất giống với người vợ trước. Kể từ đó về sau, người đàn ông này điên cuồng theo đuổi cô tiếp viên hàng không kia. Nhưng cô ấy không chấp nhận tình yêu của ông ta, cô chỉ nói rằng, sẽ có lúc trái tim của con người trở nên mù quáng, nỗi nhớ nhung với người vợ trước và tình yêu của anh dành cho tôi là hai thứ tình cảm khác nhau, giống như sữa và rượu whiskey sẽ mãi mãi không thể hòa làm một. Người pha chế rượu nghe xong lẳng lẳng rời đi. Sau một năm nghiên cứu, ông ta đã dùng bơ tươi Ailen, rượu whiskey Ailen cùng các loại hương liệu thiên nhiên, chocolate và rượu mạnh pha chế ra loại rượu sữa này để bày tỏ tình yêu với nữ tiếp viên hàng không.”

“Còn có cả câu chuyện này nữa sao? Hay là chuyện bịa ra để lừa gạt mấy cô gái?”

“Anh nói gì vậy! Sau đó người pha chế rượu và nữ tiếp viên hàng không cuối cùng cũng đến với nhau.”

“Lại là một câu chuyện về hoàng tử và công chúa. Em nghe từ nhỏ tới lớn mà vẫn chưa chán hay sao?”

Số lượng tế bào lãng mạn của anh trai tôi bằng không. Tôi tin rằng cấu trúc tư duy của đàn ông và phụ nữ luôn có sự khác biệt về bản chất. Đàn ông luôn cho rằng những câu chuyện như thế này toàn là chuyện bịa ra, là thủ đoạn marketing của nhà bán hàng, dùng để lừa gạt phụ nữ. Tuy rằng cũng có lúc tôi tin mấy lời của bọn họ nhưng thường thì tôi muốn tận hưởng cái hương vị ngọt ngào lãng mạn trong đó hơn. Cho dù chỉ là một câu chuyện được bịa ra, nhưng khi nghe được chuyện một tình cảm nảy sinh dần phát triển thành một tình yêu mãnh liệt, tôi vẫn sẽ thổn thức không thôi.

Ly thủy tinh chạm vào nhau phát ra những âm thanh lách cách. Nhân viên pha chế đang pha cho một vị khách một ly whiskey. Đến lượt chúng tôi, anh ta tỏ ý xin lỗi, “Rất xin lỗi hai vị, hôm nay chúng tôi không có rượu sữa Baileys”.

Anh trai lớn tiếng chế nhạo tôi, anh vẫn dùng câu nói quen thuộc đó, “Ngày xưa ngày xưa có một cô gái tên là Lý Tĩnh, tại một quán bar ở nước Mỹ, cô ấy gọi một ly rượu whiskey Scotland”.

Tôi không phục, cũng không cam lòng, “Trong quán bar ở Trung Quốc vẫn có rượu Baileys đó thôi”.

Cuối cùng, tôi gọi một ly whiskey có đá.

Đôi mắt phượng của anh trai tôi lúc bình thường đã hơi chếch lên, vậy nên mỗi khi anh cười mắt sẽ cong thành một đường vòng cung mê người. Có vẻ khi nhìn tôi nhăn nhó uống loại rượu whiskey mà tôi vốn không

thích, anh thấy rất thú vị. Thậm chí anh còn gọi thêm một ly giống y hệt của tôi.

“Mùi vị cũng không tệ lắm.” “Hứ...”

“Tĩnh Tĩnh, tửu lượng của em không tệ... Cho thêm một ly đi.”

Tôi bị sặc, ho khan mãi liệt, “Đừng... Đừng”

Ở phía sàn nhảy, một bài hát vừa kết thúc, DJ đổi sang một người khác. Tiết tấu âm nhạc trở nên chậm lại. Ca khúc

“Never Had A Dream Come True” của S Club 7 nhẹ nhàng vang lên bên tai. Có người nước ngoài ngồi cạnh chúng tôi nói thầm, ca khúc có giai điệu chậm như vậy, làm sao mà nhảy được, phải đổi DJ. Tôi và anh trai lại rất thích nghe ca khúc êm dịu này, chậm rãi lại man mác buồn. Trên sàn nhảy, không ít người đi về phía quầy bar.

Tôi tinh mắt nhìn ra, “Kia là Khương Lệ phải không?” Cùng lúc ấy, Khương Lệ cũng nhìn thấy chúng tôi.

Trông cô ta có vẻ đã uống không ít, cứ thế ngồi ngây ra cười. Cô ta nhào tới ôm cổ Phó Gia, mùi nước hoa nồng nặc, mùi hương của son, mùi vị của rượu... tất cả hòa lẫn vào với nhau, cô ta cố gắng hôn anh. Anh tôi cau mày dùng tay ngăn cô ta lại. Toàn bộ sức nặng của người phụ nữ này đặt hết lên trên người anh, không cách nào đẩy ra được. Chiêu mượn rượu để giở trò lưu manh này, cô ta sử dụng rất nhuần nhuyễn. Lần này anh trai tôi đã gặp phải kẻ khó chơi rồi. Bị một người phụ nữ như Khương Lệ quấn lấy, dù là ai cũng thấy khó chịu.

Tôi gọi một tiếng, “Anh trai...”, còn chưa nói hết đã bị Khương Lệ ngắt lời.

Cô ta cũng bắt chước tôi, gọi, “Anh trai”.

Sự căm ghét cô ta hiện rõ trên mặt của Phó Gia. Ánh mắt của anh khi nhìn cô ta tràn đầy sự xem thường cùng nỗi căm hận. Hiện tại, anh giống như đang nhìn một con gián chết bị đè bẹp bụng hoặc là một con chuột xám bị ép đến nát bét. Anh không chỉ đẩy cô ta ra, thậm chí còn lấy khăn giấy trên quầy bar lau tay.

Anh lạnh lùng nói một câu, “Hai chữ ‘anh trai’ này là để cho cô tùy tiện gọi chắc?”

Tôi sợ hết hồn, đưa tay đỡ Khương Lệ, không biết phải nói sao cho phải. Trước đây, anh tôi không phải là người dễ nóng giận. Tôi còn nhớ từng có một vị khách say xe nôn hết lên người anh. Vậy mà anh cũng chỉ cười, không để ý đến bản thân mình mà chỉ quan tâm đến khách hàng, lấy nước cho vị khách đó súc miệng, rồi tìm khăn mặt lau quần áo cho người đó. Hôm nay anh tôi cư xử hơi lạ.

Khương Lệ tiếp tục tỏ ra ngang bướng, “Tại sao cô ta gọi được còn em thì không được? Em cũng muốn gọi anh trai... anh trai...”

Tay anh trai tôi run lên, nắm đấm đang siết chặt từ từ buông lỏng. Thậm chí anh chẳng thèm nhìn Khương Lệ lấy một cái, cầm cốc rượu lên, ngửa đầu uống sạch, rồi đặt chiếc cốc rỗng lên trên quầy bar.

“Tĩnh Tĩnh, chúng ta về thôi.” “Vâng. Vậy cô ta thì sao?” “Tùy em.”

Anh trai không tới giúp, chỉ có một mình tôi khó xử đứng đó. Khương Lệ nặng muốn chết, cô ta không thèm hợp tác, dồn hết sức nặng lên người tôi. Không biết đã uống bao nhiêu mà tóc cô ta cũng dính mùi rượu. Cô ta ợ một hơi mà tôi thiếu điều muốn say theo luôn.

Bên cạnh có người châm thuốc, ánh lửa đột nhiên lóe lên, rọi sáng hai gương mặt trẻ tuổi. Nhưng chỉ trong chốc lát lại chìm trong bóng tối. Hai

người kia đứng dựa vào quầy bar, không lên tiếng, nhưng tôi thì như nhìn thấy cứu tinh.

“Cảnh sát Đinh... Nghiêm Túc... Giúp tôi với.”

Nghiêm Túc dùng tay gõ lên quầy bar tạo ra những tiếng cộc cộc, sau đó thờ ơ nói, “Ôi chao, tôi còn tưởng là ai...”

Khương Lệ chu miệng lại thành hình chữ M, nũng nịu nói, “Cảnh sát Đinh...”

Đinh Duy Thiên đi tới, kéo lấy vai tôi nhỏ giọng nói. “Lý Tĩnh, em còn chưa nhận ra hay sao? Em buông cô ta ra, cô ta hoàn toàn có thể tự đi.”

“Thật sao?”

“Đây là chuyện mà người đàn ông nào cũng biết.” “Thật là tôi có thể buông tay sao?”

“Em thử một chút xem.” “Á...”

Tôi còn chưa kịp buông tay, Khương Lệ đã đứng thẳng dậy. Cô ta lạnh lùng đẩy tôi ra, giống như trước giờ vẫn chưa từng say. Cô ta hất tóc, “Tôi không cần cô dìu”.

Nghiêm Túc cũng không nhịn được nữa, tiếng cười tà ác của anh ta vang lên bên tai tôi.

“Lý Tĩnh ơi Lý Tĩnh, tôi không biết phải nói gì với cô nữa. Người ta không cần cô dìu, cô còn vội vàng đưa tay ra, bây giờ đứng đây tội nghiệp cái gì chứ. Lần này thì tốt rồi, mất mặt quá đúng không?”

Trong quán bar nhạc rớt cuộc cũng quay lại tiết tấu dồn dập, đám người yên lặng lúc này cũng bắt đầu chuyển động. Bọn họ sát lại gần nhau, ôm ấp... Thì ra người say trước giờ say đều không vì rượu, thật sự là thú vị^{99*}.

**Câu này được lấy ý từ một câu thơ của nhà thơ Âu Dương Tu. Nguyên văn là “Túy Ông chi ý bất tại tửu, tại hồ sơn thủy chi gian”, có nghĩa là: Túy Ông không phải say do uống rượu, mà say vì phong cảnh non nước hữu tình..*

Đình Duy Thiên hỏi tôi, “Ngày mai mấy giờ mọi người bay tới Las Vegas?”

“Chín giờ ba mươi phút, chuyến bay mang số hiệu YV2649. Thời gian bay là một giờ năm phút, cũng khá gần.” “Được, vậy ngày mai chúng tôi cũng bay chuyến này.” “Ồ, các anh cũng đi cùng chúng tôi sao?”

Đình Duy Thiên liếc nhìn Phó Gia đang ở phía sau lưng tôi với ánh nhìn đầy ý tứ sâu xa.

“Điều đó là đương nhiên.”

Buổi tối, tôi ngồi viết viết, vẽ vẽ vào nhật ký. Khương Lệ vừa về tới phòng liền lăn ra ngủ. Cô ta luôn như vậy, giống như phòng chỉ dùng để ngủ, ngay cả việc tắm cũng để chừa đến sáng hôm sau. Tôi không hiểu nổi, cô ta trang điểm dày như vậy, sao vẫn có thể đi ngủ mà không cần tẩy trang.

Trên nhật ký, tôi chỉ viết một vài câu.

Bố mẹ của con, trên thiên đường bố mẹ có gặp được Đàm Tấn Lỗi không? Bố mẹ sẽ đãi anh ta món sủi cảo chứ? Bố mẹ nhớ chăm sóc anh ta nhé, vì đó là bạn của con.

SỔ tay công tác của Đình Duy Thiên
(nội dung bản dịch)

Los Angeles, thứ tư ngày mùng 7 tháng 7.

Hôm nay là ngày cuối cùng đoàn du lịch ở lại Los Angeles. Đàm Tấn Lỗi tự sát là tin tức cuối ngày của ngày hôm nay. Đúng trên lập trường của một người cảnh sát, quá trình tự sát của anh ta không có điểm nào đáng ngờ. Điểm khả nghi duy nhất là việc anh ta giết Kỷ Tiểu Lộ và lời nhắn lại trước khi tự sát. Chúng tôi không biết nguyên nhân anh ta tự sát là do ảnh hưởng của thuốc kích thích hay là do tâm lý. Dựa trên những lời anh ta nói ngay trước khi tự sát, có thể thấy rằng anh ta vẫn khá tỉnh táo, thậm chí anh ta còn hiểu ra rằng mình và Kỷ Tiểu Lộ không có quan hệ huyết thống. Còn lời anh ta nói với Lý Tĩnh, do có hơi mơ hồ, nhiều khả năng là có mục đích trả thù trong đó, trước tiên tạm thời chưa suy xét tới việc này.

Lúc trước, tôi cho rằng Đàm Tấn Lỗi bị người khác đầu độc, bản thân anh ta cũng không biết chuyện này. Nhưng hôm nay đột nhiên tôi nảy ra một ý nghĩ, lẽ nào anh ta dùng thuốc là do bị phụ thuộc thuốc^{100*} trong thời gian dài? Dĩ nhiên, đây chỉ là phỏng đoán của cá nhân tôi, còn chưa nhận được sự chứng thực từ phía pháp y. Lúc mới gặp mặt, tôi có để ý thấy biểu cảm không được tự nhiên trên gương mặt anh ta. Cơ bên má trái của anh ta thỉnh thoảng lại co giật. Điều này có thể giải thích là do thói quen, cũng có thể là phản ứng co giật của cơ, phát sinh do bị thuốc khống chế. Tôi đã nói suy nghĩ của mình với cảnh sát bên phòng xét nghiệm của Los Angeles. Hi vọng bọn họ có thể cho tôi một câu trả lời thuyết phục.

*Phụ thuộc thuốc, còn được gọi là phụ thuộc chất, là một trạng thái thích nghi mà phát triển từ việc sử dụng chất gây nghiện lặp đi lặp lại, và kết quả là triệu chứng cai nghiện sau khi ngừng sử dụng chất đó..

Điểm đáng ngờ trên người Phó Gia đã rất lớn rồi. Có lẽ chúng tôi sẽ tiến hành bắt giữ anh ta trong một, hai ngày tới. Ít nhất thì anh ta phải cho chúng tôi một lời giải thích về đoạn video kia. Nói tới đoạn video đó, chúng tôi đã có kết luận. Vào ngày mai hoặc một thời điểm thích hợp, tôi sẽ công bố kết luận này với mọi người. Nhưng Phó Gia đề nghị bắt buộc phải tới Las Vegas mới được tiến hành bắt giữ anh ta, như vậy cũng thuận tiện vì thủ tục của chúng tôi vẫn chưa xong xuôi, do đó chúng tôi đã đồng ý với yêu cầu này. Phó Gia tạo cho tôi cảm giác rằng anh ta đang đợi chúng tôi tới bắt, anh ta sẽ không nhân cơ hội đào tẩu.

Những đồng nghiệp khác được phái đi điều tra đã gửi tin tức về, đó là cuộc điều tra xung quanh cô nhi viện Dương Quang và những sự kiện nổi bật diễn ra vào khoảng thời gian những năm 1990. Ngày mai Nghiêm Túc sẽ thu thập thông tin rồi làm thành một báo cáo chi tiết. Trong đó, đối tượng điều tra quan trọng là Khương Lệ. Lúc đó, cô ta từng bị đưa tới trường giáo dưỡng vì tội ăn cắp, và từng tham gia cải tạo bằng hình thức làm việc tại cô nhi viện đó.

Khoảng cách giữa chúng tôi và sự thật đang ngày càng gần hơn, ít nhất tôi cho là như vậy. Những luồng suy luận rồi cũng sẽ đến lúc phải đi đến điểm kết thúc. Khi từng điểm đáng ngờ bị chúng tôi phá bỏ, những điều hung thủ không muốn chúng tôi nhìn thấy đều sẽ nổi lên mặt nước, như vậy thì mục đích giết người thật sự của hung thủ sẽ bị phơi bày trước ánh sáng, không thể giấu giếm được nữa.

9

THÀNH PHỐ TỘI LỖI

"Đây là lần hạ cánh đau tim nhất mà tôi từng phải trải qua.

Trước khi hạ cánh, máy bay rung lắc rất mạnh. Trên máy bay hoàn toàn yên lặng, tôi có thể cảm nhận được rõ ràng tâm trạng căng thẳng của các hành khách. Mặc dù vậy, máy bay vẫn lượn một vòng tuyệt đẹp trên bầu trời của đập Hoover. Có lẽ cơ trưởng muốn cho chúng tôi thưởng thức phong cảnh bầu trời, nhưng đáng tiếc, chẳng có ai nhận ra được ý tốt của ông ta. Nhất là Thôi Tập Lương. Anh ta ngồi phía sau, tay nắm chặt tóc tôi, nói thế nào cũng không chịu buông ra.

“Las Vegas” bắt nguồn từ tiếng Tây Ban Nha, có nghĩa là “những đồng cỏ xanh tươi”. Ngày nay, khi nhắc tới vùng đất này, đồng cỏ đã không còn là đề tài chính nữa. Las Vegas còn được gọi dưới nhiều cái tên khác như: kinh đô giải trí của thế giới, thành phố cờ bạc... nhưng tôi thích nhất là cái tên “Thành phố tội lỗi” (Sin city). Nó gợi cho người ta cảm giác về một thành phố tràn ngập bầu không khí tối tăm, mục nát và u ám, nơi hội tụ căn nguyên tội ác của nhân loại. Người dân tại Las Vegas hiểu được cách tận dụng từng tấc đất. Hai bên đại sảnh của sân bay phủ kín những chiếc máy đánh bạc^{101*}. Khi bước ra khỏi sân bay McCarran của Las Vegas, cái oi nóng đến ngột thở đã đập tan mọi khả năng tư duy của tôi.

**Máy đánh bạc (Slot machine) là một loại máy được thiết kế dùng cho trò chơi đánh bạc (casino game) ở các sòng bạc..*

Một thanh niên tình nguyện người địa phương đội chiếc mũ lưỡi trai có hàng chữ “Welcome to fabulous Las Vegas Nevada”(Chào mừng đến với thành phố Las Vegas Nevada tuyệt diệu) đang phát tờ rơi tại sân bay. Tờ rơi có tiêu đề rất thu hút, tạm dịch là, “Cho dù bạn là thiên thần hay ác quỷ, Las Vegas sẽ cho bạn phép thuật thay đổi thế giới”. Ở dưới còn có một hàng chữ nhỏ “Cục Du lịch Nevada”. Quả nhiên nơi này rất giống những gì tôi tưởng tượng, không có điều gì để mà kinh ngạc, vui mừng nhưng cũng không thể nói là thất vọng. Tôi lén nhìn sang anh trai, không biết lúc này anh còn ôm ấp sự chờ mong với Las Vegas như trước nữa hay không.

Sáng sớm trước khi lên đường, Khương Lệ rất không hợp tác, gọi thế nào cũng không chịu rời giường. Đợi mãi cô ta mới chịu dậy, đội mái tóc giả vàng óng, mặc một chiếc quần đở tươi cực ngắn đi ra. Lại là một Khương Lệ khác, lại là một ngày mới rạng rỡ. Ở một mức độ nào đó, quả thực tôi rất khâm phục người phụ nữ này. Nếu là tôi, chỉ cần sống theo lối sinh hoạt của cô ta chưa đầy một tuần thôi là tôi đã héo rũ rồi.

Ngay từ sáng sớm, cô ta đã bắt đầu tỏ vẻ khó chịu, bởi móc tìm cách làm khó tôi. Đầu tiên là câu giận vì bữa sáng của khách sạn quá ít, lát sau lại trách cứ thái độ phục vụ của tài xế khi không xách hành lý giúp cô ta. Tuy rằng đối tượng trách cứ khác nhau nhưng mũi nhọn đều hướng về tôi. Nếu nói tới nguyên nhân thì có lẽ là do chuyện tối qua. Người như cô ta cũng rất dễ đoán, tất cả mọi cảm xúc vui, buồn đều hiện lên trên mặt. Cô ta không ưa tôi, tôi cũng chỉ có thể coi như không nhìn thấy, cách càng xa càng tốt là được.

Thôi Tập Lương đã thay đổi, hơn nữa còn là một sự thay đổi rất lớn.

Anh ta chủ động giúp Khương Lệ chuyển hành lý, chủ động thay cô ta trả tiền boia cho người phục vụ, tuy rằng chỉ boia có hai đô la nhưng điều đó cũng đã hoàn toàn khác xa với đáng về ì ạch ngày trước của anh ta. Điều rõ ràng nhất phải kể tới ở đây chính là lúc lên máy bay, anh ta xa không ngồi gần cũng không ngồi, chọn đi chọn lại, rồi đợi cho lúc Khương Lệ vừa ngồi vào chỗ liền vội vội vàng vàng chạy tới vị trí bên cạnh. Tôi cũng chỉ cảm thấy ngạc nhiên về sự thay đổi bất ngờ này chứ không nghĩ thêm gì nhiều. Lúc này Nghiêm Túc mới nói nhỏ cho tôi biết nguyên nhân của sự thay đổi này là vì Đinh Duy Thiên đã tìm Thôi Tập Lương nói chuyện riêng.

Tôi hỏi nhỏ Đinh Duy Thiên nội dung nói chuyện là gì, anh ta vừa tỏ vẻ giấu giếm lại vừa muốn khoe khoang sự thông minh của mình.

“Chuyện này đơn giản thôi. Tôi chỉ cần ám chỉ một chút là anh ta đã hớn hở.”

“Anh ám chỉ điều gì với Thôi Tập Lương?”

“Em yêu, tôi có thể đưa nội dung cụ thể của cuộc trò chuyện này vào phần thông tin mật không?”

Khi nói những lời này, giọng của Đinh Duy Thiên rất hào hứng. Tôi có thể cảm nhận được anh đang vui vì chuyện gì đó. Anh dùng phần biến dạng ở dưới cùng của khớp ngón cái và ngón trỏ tay trái ma sát với môi. Với vẻ mặt đắc ý sung sướng đó của anh, ai cũng có thể nhận ra rằng anh vui vẻ như vậy không chỉ vì mối vụ Thôi Tập Lương. Ít nhất là tôi đã nhận ra điều đó, hẳn phải là chuyện gì quan trọng lắm mới khiến anh vui thế này.

Anh lại nói thêm một câu, “Tôi nghĩ để em biết tôi đã nói gì với anh ta sẽ khiến em cảm thấy ngượng ngùng. Chuyện này rất khó mở miệng. Vậy nên em không biết thì sẽ tốt hơn”.

Tôi lườm anh một cái.

“Anh cảnh sát này, từ lúc nào mà anh lại ăn nói quanh co, lòng vòng như vậy? Chẳng lẽ anh đã nói với Thôi Tập Lương rằng Khương Lệ có cảm tình với anh ta?”

“Em nói đúng một nửa.” “Vậy nửa còn lại thì sao?”

Bất thành linh Nghiêm Túc chen vào, “Một nửa còn lại ấy à, đội trưởng nói với tên nhóc họ Thôi kia là người phụ nữ đó muốn lên giường với anh ta”.

"..."

Thì ra là như vậy. Cuối cùng thì tôi đã hiểu. “Nhưng tại sao cảnh sát Đinh lại làm như vậy?” Nghiêm Túc dùng khẩu hình miệng nói với tôi, “Cô ngố thật đấy”.

“Đó chẳng phải là vì cô hay sao? Chẳng phải từ lúc trời vừa sáng, cô Khương đó đã kiếm cớ gây sự với cô còn gì?”

Tuy là nói như vậy nhưng tùy tiện bịa đặt tin nhảm về người khác như vậy cũng chẳng phải cách hành xử tốt đẹp gì lắm.

Nghiêm Túc hỏi tôi, “Đêm nay các cô sẽ nghỉ ở đâu?” “MGM Grand Las Vegas. Anh quên rồi sao, mấy vị khách của chúng tôi sẽ đến xem giải đấu quyền Anh do SFV tổ chức tại đó.”

Nghiêm Túc vỗ trán.

“Đúng đúng, đúng rồi. Cô đã từng nói như vậy.” Nghiêm Túc mở to mắt, không ngừng nhìn xung quanh. “Đội trưởng, các anh đều nói Las

Vegas là chốn tiêu tiền. Sao tôi không thấy có gì đặc biệt vậy?”

Đinh Duy Thiên lấy cuốn tạp chí tuyên truyền trong tay hết đánh lên vai trái lại vỗ vỗ lên đầu Nghiêm Túc.

“Chỗ này nhìn trông đáng sợ thì cậu có dám đến không? Ăn, mặc, ở, đi lại phải đảm bảo tiện nghi, thoải mái, làm cho cậu cảm thấy thư thái thì cậu mới chịu móc ví nhả tiền ra trả cho họ chứ.”

“Đúng là như vậy đó.”

Tôi gật đầu tán thành lời giải thích của Đinh Duy Thiên. Las Vegas không chỉ có các sòng bài mà còn là nơi tập trung các khu du lịch, giải trí, mua sắm, các show biểu diễn nghệ thuật, khu triển lãm... tất cả hợp thành một “kinh đô giải trí” tổng hợp. Có thể nói, với những người Mỹ lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, việc xây dựng được thành phố hiện đại giữa nơi bốn phía là hoang mạc này có thể coi như một kỳ tích rồi. Chúng tôi có thể cảm nhận được không khí khô nóng, oi bức, ánh mặt trời chói chang nhưng lại không nhìn thấy cát bụi tung bay. Theo như lời giới thiệu trên tờ rơi của Cục Du lịch Nevada, người dân bản xứ sở hữu phương pháp riêng có thể kiểm soát được cát sa mạc. Cũng vì lẽ đó mà mặc dù nơi này là ốc đảo giữa sa mạc nhưng bầu trời vẫn xanh thẳm.

Chiếc xe buýt tới đón chúng tôi sơn màu đỏ, nói chính xác hơn là đỏ sậm như màu quả anh đào khi đã chín rục. Trên thân xe có dán đề can quảng cáo của một buổi biểu diễn nào đó, cụ thể là biểu diễn cái gì thì tôi nhìn không rõ, nhưng tôi đoán, đó có thể là một show diễn hip hop. Khi cánh cửa đỏ mở ra, tôi có cảm giác rằng cánh cửa này không phải dẫn lên thiên đường thì là dẫn tới địa ngục. Nếu như không phải lúc này ánh mặt trời quá nóng nực thì tôi đã tới góc tường ngồi run lấy bầy rồi. Tôi thậm mắng, chiếc xe chết tiệt...

“Màu sắc này kinh chết đi được!”

Nghiêm Túc đứng phía sau tôi mắng một câu. Hóa ra anh ta cũng cùng cảm nhận với tôi. Chúng tôi không hiểu nổi cũng như nuốt không trôi “gu” thẩm mỹ của người Mỹ, nhưng nhìn ngắm suốt mấy ngày nay nên cũng dần “miễn nhiễm”. Họ thích cài những bông hoa màu trắng lên đầu làm trang sức. Đàn ông ở đây hình như đều sở hữu những bộ quần áo xanh lè, mũ bóng chày xanh lá cây thì lại càng được yêu thích hơn. Còn cả những bộ tóc giả màu hồng nhạt, tất màu vàng rực rỡ, son môi màu lam đậm... Không nghi ngờ gì nữa, chiếc xe buýt đỏ rực này chính là đỉnh cao thẩm mỹ của người Hoa Kỳ.

Đình Duy Thiên và Phó Gia không hề cảm thấy bất mãn với màu sắc của chiếc xe. Tôi để ý thấy lúc di chuyển lên xuống xe họ đều theo đội hình một trước một sau, anh tôi đi trước, Đình Duy Thiên theo sau. Tôi không biết từ lúc nào bọn họ đã đạt được sự ăn ý đến như vậy.

Sau khi mọi người đã ổn định chỗ ngồi trên xe, tôi bắt đầu giới thiệu một cách chuyên nghiệp, “Như mọi người có thể nhìn thấy, Las Vegas ban đầu vốn là một ốc đảo nằm trên con đường tới California. Las Vegas kéo thành một dải dài với diện tích thành phố là 340 kilomet vuông, nằm tại độ cao 610 mét so với mực nước biển và dân số vào khoảng 600.000 người. Rất nhiều người gọi thành phố Las Vegas là đường Las Vegas vì trung tâm thành phố là Dải Las Vegas (Las Vegas Strip) dài hơn 6 kilomet chạy theo hướng Nam Bắc. Phía Nam là sân bay nơi xe buýt của chúng ta đang dừng. Đi về phía Bắc một đoạn chính là khu vực Las Vegas mới, đi thêm nữa là khu Las Vegas cũ”.

Thôi Tập Lương rướn cổ lên hỏi, “Vậy nghĩa là MGM Grand nằm trên con phố này?”

“Đúng vậy, đại lộ này giống như phố Vương Phủ Tỉnh ở Bắc Kinh, phố Nam Kinh ở Thượng Hải^{102*}. Không chỉ có MGM Grand, trong số hai mươi khách sạn hạng sang bậc nhất thế giới thì đã có hơn chục cái khách sạn tập trung ở đây. Khách sạn ở đây cũng đồng thời là sòng bạc, có thể gọi là khách sạn sòng bạc. Kiến trúc hình thập tự giá của MGM Grand được xây dựng theo lối kiến trúc của các biệt thự tại Florence, Ý vào thế kỷ XVIII.”

**Những con phố mua sắm nổi tiếng nhất ở Bắc Kinh, Thượng Hải của Trung Quốc..*

"Tòa lâu đài kia cũng là khách sạn à?"

“Ừm, đó chính là khách sạn Excalibur. Về ngoài của nó rất đẹp, như một tòa lâu đài trong truyện cổ tích với mái màu xanh, đỏ, vàng, tường thành màu trắng và một chiếc cầu treo trắng bắc ngang, thoạt nhìn trông rất giống với lâu đài Disney. Trên thực tế, chiếc cầu treo màu trắng đó chính là lối vào khách sạn. Những bức tường hai bên được trang trí bởi các thanh kiếm tượng trưng cho thanh kiếm Excalibur^{103*} của vua Authur. Một lát nữa chúng ta có thể đi vào tham quan, chụp ảnh.”

**Excalibur là thanh kiếm huyền thoại của vua Arthur - một nhân vật huyền huyền tại châu Âu thời trung đại, được cho là người bảo hộ Anh quốc chống lại sự xâm lăng của người Saxon vào đầu thế kỷ VI..*

Bành Mỹ nhỏ giọng chỉ cho Lý Quốc Kiến xem, “Kia có phải là tháp Eiffel không, còn có cả tượng Nữ thần Tự do?”

Tôi tiếp lời cô ấy, “Đúng vậy. Đây đều là phiên bản thu nhỏ của những công trình này. Ở đây có các bản mô phỏng của những kiến trúc nổi tiếng như tượng Nữ Thần Tự Do, tháp Eiffel, Kim Tự Tháp v.v...”.

Xe đi được khoảng mười phút thì bức tượng lớn bằng đồng hình sư tử màu vàng của khách sạn MGM Grand đã hiện ra trước mắt chúng tôi.

Các thành viên trong đoàn nói nói cười cười, mọi người đều rất vui vẻ. Tôi bóc một viên chocolate bỏ vào miệng, tiện tay đưa cho anh trai một viên.

“Anh này.”

Anh cầm lấy nhưng không ăn. “Sắp trưa rồi, anh không đói sao?”

“Cứ giữ lại trước đã. Sau này sẽ có một khoảng thời gian rất dài anh không được ăn chocolate Tình Tình cho.” “Anh có ý gì vậy? Đạo gần đây anh cứ làm sao ý.” “Không có chuyện gì. Thật sự không có gì.”

Anh tôi có ý gì vậy chứ, toàn nói mấy lời kỳ quái. Nghiêm Túc không chút khách khí, “Lý Tình, cho tôi

một viên đi. Tôi hơi đói”.

Đình Duy Thiên châm biếm anh ta, “Tôi còn không được ăn viên nào mà đã đến lượt cậu sao?”

Tôi sờ lần túi áo, chỉ có thể nói xin lỗi bọn họ, “Không còn cái nào, tôi ăn hết rồi. Đợi lát nữa tôi đi mua một túi mới, mọi người lấy mà ăn”.

“Tình Tình...” Anh trai gọi tôi. “Dạ.”

“Chuẩn bị xuống xe thôi.” “Vâng. Em biết rồi.”

Sau khi xuống xe, tôi bị choáng. Dưới ánh đèn pha lê xanh, MGM Grand hiện ra ngay trước mắt chúng tôi. Có quá nhiều thứ cần phải giới thiệu về nơi này. Lấy ví dụ như bức tượng sư tử đồng được bao quanh bởi đài phun nước ở phía trước kia chẳng hạn. Nó nặng khoảng năm mươi tấn, là bức tượng đồng lớn nhất nước Mỹ.

Tôi nói, “Mọi người mang theo hành lý tới đây xem này. Chắc các bạn đã không còn xa lạ gì với chú sư tử màu vàng này đúng không? Rất nhiều bộ phim chúng ta từng xem đều có biểu tượng chú sư tử này ở đoạn đầu. Đây chính là chú ‘sư tử hồng’ - biểu tượng của MGM. Mọi người nhìn xem, trông đáng vẻ nó rất uy vũ, kiêu ngạo, ngông cuồng. Slogan của khách sạn MGM Grand cũng rất mạnh mẽ: Thành phố Giải trí (The City of Entertainment). Khách sạn này bao gồm 5.034 gian phòng, và hiện là khách sạn sòng bạc lớn nhất, có nhiều phòng nhất thế giới. Về kiến trúc và trang trí bên trong, lát nữa có thời gian chúng ta sẽ từ từ đi thăm thú. Bây giờ mọi người vào khách sạn gửi hành lý trước đã, rồi chúng ta đi ăn trưa”.

Bữa trưa chúng tôi sắp xếp cho đoàn là tiệc buffet trong khách sạn (Grand Buffet). Có rất nhiều lý do để chọn hình thức này. Đầu tiên là do không gian ở đây rất đẹp, thức ăn đa dạng, lại có nhiều đồ uống miễn phí. Hơn nữa nhìn từ góc độ chi phí, hai mươi đô la cho một người cũng là một mức giá hấp dẫn.

Khi tôi sắp xếp xong hành lý và tới phòng ăn thì anh trai đang phát vé buffet cho mọi người. Tôi định đi vào thì bị anh cản lại.

“Tĩnh Tĩnh, hai chúng ta đi ăn nơi khác đi.”

“Dạ? Anh muốn ăn gì vậy?”

“Anh muốn ăn đồ ăn Hoa. Anh thèm món Trung Quốc quá. Nghe nói ở đây có một nhà hàng Trung Quốc tên là Trân Châu (The Pearl Chinese Restaurant) cũng khá nổi tiếng. Ăn xong chúng ta sẽ đi ăn kem Häagen-Dazs.”

“Em biết nhà hàng đó. Sổ tay du lịch có giới thiệu đầu bếp HỒNG KÔNG của nhà hàng đó đã nhiều lần đạt giải trong các cuộc thi nấu ăn. Nhưng anh à...”

“Nhưng nhị cái gì. Chẳng phải em kêu đói từ nãy đến giờ sao?”

Anh quay đầu lại nhìn tôi cười dịu dàng. Anh chậm rãi tới gần, nắm lấy tay tôi. Nụ cười của anh đầy mê hoặc, thảo nào mà từ nhỏ tôi đã luôn tin rằng anh trai của mình là người đẹp trai nhất trên đời này. Anh giống như một bông hoa hướng dương sau cơn mưa, tinh lặng mà đẹp đẽ. Ánh mắt anh nhìn tôi khiến tôi không thể nào từ chối được. Tôi ôm lấy cánh tay anh như một đứa trẻ. Đây là lần đầu tiên hai anh em tôi có hành động thân mật như vậy. Nếu như ngày trước chúng tôi cũng như vậy thì thật tốt. Như vậy thì tôi đã chẳng phải ghen tị với những người có anh trai tuyệt vời làm gì.

“Như vậy anh phải chủ chi đó.” “Ha ha, được.”

Anh tôi đi trên hành lang bóng loáng. Tôi cố ý đi sang bên cạnh, đá một viên đá cuội trên con đường lát đá.

“Tĩnh Tĩnh thích nơi này không?”

“Chỗ này không tệ lắm.”

“Tĩnh Tĩnh có thể đi cùng anh không?” “Đi đâu ạ?”

Anh nở nụ cười, “Anh vẫn chưa nghĩ ra.” “Vậy anh nghĩ kỹ rồi nói cho em biết nhé.”

Nhà hàng Trân Châu không quá khó tìm. Nó nằm ngay trên con đường cạnh khu ăn buffet. Sau khi vào cửa, anh trai tôi nhìn quanh một chút, ánh mắt anh bỗng trở nên sắc bén lạ thường. Tôi cũng muốn nhìn nhưng bị anh ngăn lại.

“Em đừng quay đầu. Sẽ ảnh hưởng tới khẩu vị.”

Tuy anh không cho tôi nhìn nhưng vừa liếc qua là tôi đã thấy cảnh sát Đinh và Nghiêm Túc đang ngồi cách đó không xa. Tôi chỉ có thể coi như không thấy, vui cười hớn hở kéo anh vào phòng ăn. Món ăn ở đây đắt cắt cổ, nhất là phần thực đơn được bếp trưởng đề cử. Sáu mươi tám đô la cho một phần ăn khiến tôi thấy hơi tiếc tiền.

Anh trai tôi nói với người phục vụ, “Chúng tôi muốn món này”.

Tôi đẩy anh, ghé sát vào tai nói nhỏ, “Cái này sao? Hơi đắt đó anh. Hay là mình gọi một phần mì xào”.

“Chẳng phải Tĩnh Tĩnh đã nói hôm nay anh chủ chi sao? Em cứ tự nhiên đi.”

Thực đơn do bếp trưởng đề cử có cái tên rất hay, “Trời đất tác thành”. Về cơ bản thì cũng không có gì đặc biệt, có nem rán, bánh chẻo rán, sườn nướng mật ong, sò biển, thịt bò xào sốt XO, thịt bò kho, rau dưa, cơm rang tôm hùm và bánh ngọt Pháp tráng miệng. Tôi dường như có thể nhìn thấy được vẻ bắt tay vào việc đầy hăng hái của đầu bếp trưởng. Nhà hàng Trung Quốc trong khách sạn năm sao, chẳng trách họ có thể bán với cái giá này.

Anh trai cười tôi, “Đừng nhú mày. Khuôn mặt em sắp rúm ró lại rồi đấy. Nếu đã tới đây rồi thì hưởng thụ đi”.

“Ừm. Anh nói cũng đúng.” Tôi day day lông mày, ngại ngùng nở một nụ cười.

Đinh Duy Thiên và Nghiêm Túc cũng đang gọi đồ ăn. Tôi có thể nghe rõ tiếng Nghiêm Túc nói muốn gọi một suất cơm rang gà, Đinh Duy Thiên muốn một phần combo. Thật không hiểu nổi bọn họ. Chúng tôi chỉ

đi ăn thôi mà cũng phải đi theo hay sao. Bọn họ biết rõ là anh tôi không muốn chạm mặt họ mà vẫn cứ bám theo như âm hồn bất tán. Lẽ nào hai người này còn có mục đích nào khác?

“Tĩnh Tĩnh, nếm thử món này xem.”

Anh trai gấp cho tôi một chiếc nem rán nhân tôm. Tôi sốc đến mức suýt phun hết chỗ nước đang uống ra ngoài. Đây là Phó Gia - anh trai tôi thật hay sao? Trước đây anh chưa bao giờ nhường nhịn mà luôn thẳng tay cướp thịt kho trứng của tôi. Tôi nhìn lên nóc nhà của nhà hàng, lẽ nào vì nơi này có phép thuật huyền diệu gì? Tôi vùi đầu ăn nem rán. Nhân nem vừa làm còn rất nóng, tôi cắn một miếng, suýt nữa bị bỏng lưỡi.

“Em ăn chậm một chút.”

Anh trai đưa khăn tay cho tôi.

“Anh không ăn sao? Nem này rất ngon.”

Tôi vẫn nghĩ rằng chỉ có những cặp tình nhân đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt mới có cuộc đối thoại như vậy. Thật không ngờ rằng, mối quan hệ anh em vốn lạnh nhạt như băng giữa tôi và anh trai của mình sẽ có ngày thay đổi nhiều đến thế.

Nghiêm Túc cố ý nói thật lớn, “Đội trưởng, bọn họ đang ăn bữa cơm ly biệt hay sao?”

Đình Duy Thiên nhỏ giọng mắng anh ta, “Đừng có nói lung tung!”

Tôi cố gắng xúc một thìa cơm rang tôm hùm đưa lên miệng. Anh trai rót cho tôi một chén trà, tôi bưng cốc lên uống một ngụm sau đó lại tiếp tục xúc cơm. Cảm giác như lưng tôi đang mọc đầy gai nhọn, khiến tôi chẳng dám quay đầu lại. Đình Duy Thiên thật đáng ghét. Anh ta cố ý làm thế. Anh và Nghiêm Túc ngồi sau lưng chúng tôi chắc chắn không có ý

tốt gì. Biết đâu lại đang cười nhạo tôi cũng nên. Nhưng suy đi ngẫm lại, ý nghĩ của tôi thật quá ngây thơ, trẻ con. Hai người bọn họ có không đứng đắn thế nào thì vẫn là cảnh sát. Làm sao có thể chỉ vì đi theo tôi mà bỏ bê công việc được. Như vậy thì chỉ còn một lý do khác, người bọn họ muốn tìm là anh trai tôi. Điều này cũng lý giải vì sao Đinh Duy Thiên luôn luôn bám theo Phó Gia. Anh trai... giữa anh và cảnh sát... nào tôi như muốn nổ tung ra. Tôi cảm thấy có chuyện gì không đúng đang diễn ra ở đây.

Âm nhạc trong phòng ăn của nhà hàng Trân Châu khá hoài cổ. Bài hát đang phát là “Em có hẹn ước với mùa xuân^{104*}” phiên bản tiếng Quảng Đông.

** Bài hát chủ đề của bộ phim cùng tên Em có hẹn ước với mùa xuân (我和春天有个约会) do Lưu Nhã Lệ thể hiện..*

Anh trai tôi gõ ngón tay theo nhịp nhạc. “Bài hát này rất hay. Em vẫn thường hát theo”.

“Anh luôn nói em hát tiếng Quảng Đông nghe như vịt kêu, khó nghe chết còn gì.”

“Trước đây anh nói như vậy vì bạn bè em luôn khen em hát hay. Cả bố mẹ cũng lên khen em hát hay. Nhưng anh không muốn cho em hát những bài hát như vậy khi còn nhỏ. Nếu chưa có trải nghiệm, không cần ép bản thân phải âu sầu, buồn tủi.”

Từng làn hơi nước trắng bay lên từ máy phun sương ở góc phòng ăn như tâm trạng mê man lúc này của tôi. Mục đích thật sự của anh trai, tôi vốn không hề hay biết.

Trên mặt tường trong phòng ăn có những câu thơ không biết ai đã lưu lại.

Một tháng ấy

Ta xoay qua tất cả luân kinh

Chẳng vì siêu độ

Chỉ để chạm đến dấu tay của người.

Một năm ấy

Ta dập đầu nằm rạp trên sơn lộ, Chẳng vì gặp gỡ

Chỉ để kề cận hơi ấm của người.

Một đời ấy

Ta chuyển nước chuyển non đời Phật tháp

Chẳng vì tu lai sinh

Chỉ để giữ đường cùng người gặp lại..^{105}*

** Đây là bài thơ tương truyền của Thương Ương Gia Thố, vị Đạt Lai Lạt Ma đời thứ 6 của Tây Tạng, tuy là người mang duyên với Phật, nhưng vẫn quyến luyến hồng trần, vẫn có những vần thơ tình da diết. Bài thơ này được nhiều người tin rằng ông viết tặng cho Mã Cát A Mễ - người con gái mà ông yêu..*

Đoạn thơ rất ngắn, tôi đọc đi đọc lại hai lần. “Thật là cảm động”.

Anh tôi lắc đầu, “Không, như vậy còn chưa đủ”. “Sao vẫn chưa đủ?”

“Nếu như anh yêu cô ấy, anh sẽ muốn giữ cô ấy ở lại, dùng phương thức độc nhất của mình.”

“Ôi! Đây là lần đầu tiên em được nghe anh nói về quan điểm tình yêu của mình đó. Phương thức đặc biệt của anh là gì vậy?”

Anh híp mắt lại, gắp miếng sườn cuối cùng vào bát tôi. Tôi bỗng cảm thấy thấp thỏm bất an, một cảm xúc thật khó gọi tên.

“Cái đó sao, em cứ chờ xem. Biết đâu đó lại là một phương thức vô cùng tàn khốc.”

Anh trai tôi luôn giấu rất kĩ tình cảm của mình. Thế giới tình cảm của anh giống như bị chôn vùi dưới chân núi tuyết. Tôi biết mình có hỏi nhiều cũng vô ích, tới khi nào anh muốn nói thì anh sẽ tự khắc nói cho tôi biết. Chỉ có điều những lời này của anh làm cho những vướng mắc trong lòng tôi càng ngày càng lớn. Giả thiết đã bị tôi tự phủ định hàng ngàn lần lại hiện lên trong đầu tôi. Liệu có phải anh tôi là hung thủ hay không? Đương nhiên, tôi lại tiếp tục phủ định lần thứ 1001. Đàm Tấn Lỗi mới là hung thủ, anh ta tự sát rồi.

Ăn trưa xong, anh trai nhất quyết đòi đi ăn kem trong khi anh chẳng phải là người thích đồ ngọt. Kem Häagen-Dazs ở nước ngoài giá rất rẻ. Chỉ cần năm đô là đã có một hộp nhỏ để ăn rồi. Vậy nên tôi quyết định nghe theo anh. Tôi nói muốn ăn kem thuyền chuối (banana split), còn anh thì chẳng gọi gì. Bàn của chúng tôi chỉ lẻ loi mỗi chiếc thuyền kem chuối, trông có vẻ rất cô đơn.

Tôi nhắc túi lên nói, “Anh à, em đi vệ sinh một lát”.

Anh dụi dàng nhận lấy, “Được. Em đi đi”.

Trên đường tới nhà vệ sinh, tôi nhìn quanh một lần. Lần này bọn Đinh Duy Thiên không bám theo chúng tôi vào cửa hàng kem. Có điều chỗ này khá hẹp, cửa sổ sát đất bằng thủy tinh, đứng ở ngoài cũng có thể nhìn rõ chúng tôi đang làm gì. Hai người này cũng lắm trò lắm, lần này không biết là đang đứng ở đâu để nhìn trộm bọn tôi nữa. Tôi vào nhà vệ sinh,

bước về phía tấm gương lớn chỗ bồn rửa tay, chải lại mái tóc, làm mặt xấu với chính mình. Anh trai nói tôi đã lớn rồi. Cũng đúng thôi. Tôi không còn là cô bé thù hằn anh trai mình nữa, anh cũng chẳng còn là người anh trai không thèm quan tâm em gái. Hi vọng rằng từ sau chuyến du lịch này, chúng tôi có thể trở thành hai anh em tốt, khiến người ngoài nhìn vào phải thấy ghen tị.

Không biết từ khi nào, trên thuyền chuối của tôi có thêm một thanh chocolate có nhân.

Tôi cảm thấy bất ngờ nhưng cũng thấy nó đáng yêu và hấp dẫn. “Anh vừa gọi thanh chocolate cho em sao?”

Anh nói, “Thêm chocolate vào nhìn đẹp hơn”.

“Đúng vậy. Kem thuyền chuối trông đẹp hơn hẳn. Nhưng em muốn ăn nó cơ.”

Tôi luôn thích ăn những miếng logo, hoa và các hình trang trí bằng chocolate trên bánh ngọt trước. Lúc này kem thuyền chuối trông rất đẹp, nhưng kẹo chocolate vừa được thả vào đã bị tôi ăn luôn có phải rất đáng tiếc hay không?

“VẬY em ăn đi. Anh mua cho em ăn mà.”

Tôi liếm môi một cái, rút thanh chocolate ra, sau đó vừa há miệng...

“Lý Tĩnh!”

Ngay sau tiếng hét đó là một cái vỗ mạnh vào mu bàn tay tôi.

“Ôi chao!”

Tay tôi run lên, thanh chocolate rơi xuống đất.

Nghiêm Túc nhanh chóng đeo găng tay rồi nhặt nó lên, sau đó bỏ vào một chiếc túi nilon.

“Người ta cho cái gì cô cũng ăn. Có độc thì làm sao?” “Nhà hàng này bán thức ăn có độc sao?”

“Nhà hàng không bỏ độc, chưa biết chừng là do người khác bỏ đấy.”

Ánh mắt nghiêm nghị của Đinh Duy Thiên đảo qua Phó Gia. Tôi lập tức hiểu ra ý của anh.

“Cảnh sát Đinh, sao anh có thể gặp lửa bỏ tay người như vậy? Đây là anh trai tôi. Đồ anh ấy mua cho tôi sao lại có độc được chứ?”

“Không cần phải nhiều lời, sau khi kiểm tra chúng ta sẽ biết. Phó Gia! Đây là lệnh bắt giữ anh. Anh hãy đi theo chúng tôi.”

“Cái gì?” Tôi sợ hãi kêu lên, đây không phải là chuyện nhỏ. “Đinh Duy Thiên, nói lại lần nữa đi. Anh vừa nói cái gì? Anh trai tôi, anh trai tôi, làm sao?”

“Lý Tĩnh, em bình tĩnh lại. Cảnh sát Nevada cũng đã có mặt ở đây. Đây là sự thực mà em không thể thay đổi được.” Theo hướng tay anh chỉ, tôi đã nhìn thấy. Đúng vậy, cảnh sát đã tới. Phải rồi, bọn họ ăn mặc chỉnh tề mang theo dùi cui xông tới. Đúng. Bọn họ nhanh chóng chạy tới trước mặt tôi, đập còng số tám lên tay anh trai. Đúng. Khuôn mặt của họ lạnh tanh, không chút cảm xúc, áp giải anh trai tôi đi. Anh ấy là người thân duy nhất của tôi tại đất nước này! Thế giới của tôi sụp đổ trong chớp mắt!

“Tại sao các người lại có thể làm thế?” “Lý Tĩnh, anh ta đã có ý định giết em.”

Những lời này tôi nghe không lọt nổi tai. Làm sao tôi có thể chấp nhận lời giải thích gượng ép như vậy. Nếu muốn hại tôi, anh trai có hàng ngàn hàng vạn, thậm chí cả triệu cả tỉ cơ hội để thực hiện điều đó. Cần gì phải đợi đến lúc này mới ra tay cơ chứ. Hoang đường! Thật quá hoang

đường! Nói láo! Các người bắt nhầm người rồi! Các người đã bắt nhầm rồi!

Rốt cuộc, tôi hô lên: “Không! Các anh bắt sai người rồi!” “Cô à, chúng tôi chỉ muốn anh ta hỗ trợ cho quá trình điều tra. Xin cô hãy bình tĩnh...”

Tôi ôm lấy anh trai nhất định không chịu buông tay.

Anh trai tôi dùng bàn tay đang bị còng võ lấy mu bàn tay tôi một cách khó khăn. Nhất định là tôi đã nhìn lầm. Cho tới tận lúc này rồi mà nụ cười nơi khóe miệng anh vẫn không hề biến mất.

“Tĩnh Tĩnh, buông tay đi. Đừng cản trở cảnh sát. Anh không có chuyện gì đâu, đừng lo lắng. Chiều nay phải dẫn đoàn đi cẩn thận, biết không?”

Nước mắt tôi chảy giàn giụa, giống như vòi nước bị hỏng không cách nào dừng lại được. Có hàng ngàn mũi dao nhọn đang đâm vào lồng ngực, chà đạp lên trái tim tôi. Nỗi đau khổ đến từ bốn phía bao phủ lấy tôi trong nháy mắt. Tôi không thể thở được, lồng ngực như bị ai đó bóp nghẹn lại. Đinh Duy Thiên ôm lấy vai tôi, ép tôi phải buông bàn tay đang nắm lấy tay anh trai ra. Cảnh sát nhanh chóng dẫn Phó Gia đi.

Chỉ trong vòng một phút, không hơn không kém, không phải, còn ngắn hơn thế nữa, chỉ trong mấy chục giây, anh trai đã biến mất khỏi tầm mắt tôi, thậm chí còn không kịp ngoảnh đầu nhìn lại. Tôi biết, không phải là anh trai không muốn quay đầu lại, mà là anh không có cơ hội. Tôi đẩy Đinh Duy Thiên ra chạy về phía trước, rồi đuổi theo họ. Nhưng anh lại chạy tới ôm chặt lấy tôi.

“Lý Tĩnh! Calm down! Bình tĩnh lại!”

“Anh bảo tôi bình tĩnh. Anh bảo tôi phải bình tĩnh thế nào đây!”

Tôi nóng nẩy tới mù quáng, cắn vào cổ tay Đinh Duy Thiên. Rõ ràng là anh bị đau, cánh tay run lên nhưng vẫn không chịu buông tay. Mãi cho tới khi tôi cắn mệt, miệng cũng tê rần mới chịu nhả ra, mệt mỏi gục xuống lồng ngực anh. Trên cánh tay anh hẳn rõ dấu răng đã thâm lại. Lúc này là màu tím, giờ đã chuyển dần thành màu đen.

Tôi ngồi úp mặt trên bàn, mặc cho nước mắt chảy dọc khóe mắt, ướt hết cánh tay và một góc khăn trải bàn. Tôi chẳng muốn nói gì, cũng không biết phải làm gì. Tôi còn chẳng biết mình có thể hoàn thành công việc chiều nay không chứ đừng nói là mấy ngày tới. Anh trai vốn không phải là “chiếc gậy ba toong” của tôi. Nhiều lúc, anh thậm chí còn là đối thủ cạnh tranh của tôi, vừa là địch vừa là bạn. Tôi luôn cho rằng anh là một người có thể có cũng được, không có cũng chẳng sao. Khi dẫn khách đi, tôi mới là người nói nhiều, anh chỉ là người lắng nghe mà thôi. Tôi đã nhiều lần nghĩ tới việc dù cho tôi có phải một mình dẫn đoàn, tôi cũng xử lý được hầu hết các tình huống có thể xảy ra. Không có anh cũng chẳng sao cả. Nhưng tôi sai rồi, sai hoàn toàn.

Đinh Duy Thiên rút một điếu thuốc từ trong bao ra. Anh đứng cách tôi một bức tường thủy tinh, đứng quay lưng với tôi, nhẹ nhàng hít vào rồi nhả khói. Tôi sợ hãi nhìn bóng lưng anh. Tôi tự nhủ, kể từ nơi đây, từ giờ phút này, tôi sẽ bắt đầu căm ghét con người đó. Nếu như anh tôi thật sự xảy ra chuyện gì, tôi sẽ mang những oán hận của cả thế giới này trút lên đầu kẻ đó. Tại sao anh ta có thể đối xử với tôi như vậy? Tại sao lại có thể làm vậy với tôi cơ chứ?

Nghiêm Túc cố gắng thay đổi không khí, “Lý Tĩnh, cô nghe tôi nói...”

“Tôi không nghe. Anh cũng không cần nói.”

Tôi nhìn thấy bóng mình trong tấm kính thủy tinh. Tôi cười trông rất thê thảm, giống hệt như vẻ mặt anh tôi khi rời đi. Tôi đứng lên lau nước mắt, cầm lấy ba lô.

Đình Duy Thiên nhìn thấy hành động của tôi, nhanh chân đi vào trong, “Lý Tĩnh, em định đi đâu?”.

Tôi cầm ba lô đi ngang qua người anh ta.

Tôi trở lại phòng ăn buffet. Tôi tới quá muộn, mọi người đều đã tản đi. Ở đây có nhiều hình thức giải trí như vậy, muốn giữ bọn họ ở lại cũng khó. Tôi lấy điện thoại di động ra mân mê một lúc mới quyết định gọi cho mẹ.

Vừa gọi một tiếng “mẹ”, môi trên môi dưới của tôi đã run lên cầm cập, không thể kiểm soát được, “Mẹ, con đây”.

“Tĩnh Tĩnh à? Còn biết đường gọi điện về cho bố mẹ cơ à? Bố con đó, tối qua ăn không ngon. Hai đứa chơi quên hết mọi thứ rồi hả, có ăn no không?”

“Mẹ nghe con...”

“Bố mẹ ở Tân Cương đó, tiền điện thoại đắt muốn chết. Con còn biết gọi điện cho bố mẹ là tốt rồi. Có chuyện gì không? Nếu không thì tắt máy đi. Bố con lại sợ con tốn tiền điện thoại.”

Ở đầu bên kia, mẹ tôi dừng lại một chút, “Con có việc gì không?”

“Mẹ ơi!” Giọng tôi nghẹn ngào.

“Làm sao vậy? Ở ngoài bị ai bắt nạt hay sao? Nói cho anh trai con đi, để Gia Gia ra mặt cho con.”

“Chính là anh con...”

“Là Gia Gia bắt nạt con hả. Con cũng biết anh trai mình còn gì. Gia Gia không khéo ăn khéo nói. Đợi đấy, lúc nó về mẹ sẽ mắng nó cho con. Thôi, cứ như vậy nhé. Điện thoại quốc tế đắt lắm.”

Tôi nghe thấy tiếng tút tút nặng nề vang lên bên tai, mẹ tôi đã đập máy rồi. Tôi hít một hơi thật sâu. Tôi đứng dậy định rời đi, tay bất giác nắm chặt lấy chiếc điện thoại di động. Ba lô trượt từ đầu gối tôi rơi xuống đất, tôi khom lưng nhặt nó lên thì lại quên điện thoại trên bàn. Tôi cầm lấy điện thoại, giữ chặt ba lô. Chiếc thẻ hướng dẫn viên treo trên cổ cũng tìm cách làm khó tôi, nó bị mắc vào góc bàn, kéo cổ tôi lại, đau quá. Rối loạn, mọi thứ hoàn toàn rối tung.

Trước mắt tôi xuất hiện một chiếc cốc giấy, hương cà phê chậm rãi lan tỏa.

“Em cũng không cần phải như vậy chứ.” Tôi quay mặt đi chỗ khác.

“Ngoan, cầm lấy.”

Tôi đẩy tay anh ta ra, trợn mắt, “Anh coi tôi là cái gì?” “Lý Tĩnh, nếu tôi là em, nhất định tôi sẽ cố gắng tìm kiếm tin tức từ phía cảnh sát.”

“Nếu như người cảnh sát đó không đáng tin cậy, miệng nam mô bụng một bồ dao găm, tôi có hỏi thì cũng được tích sự gì đâu?”

“Ồ? Vậy ngoại trừ lấy tin từ chỗ tôi, em có cách nào khác sao?”

“Pháp luật nước Mỹ không cấm tôi liên hệ với cảnh sát địa phương.”

“Nhất định phải tự mình lao đầu vào ngõ cụt em mới cam tâm sao?”

Tôi dùng sức lắc đầu, muốn đẩy lùi thứ bóng tối anh ta mang tới. “Tôi không có gì để nói với anh. Nếu anh không muốn điều tra gì ở tôi, vậy thì phiền anh đừng xuất hiện xung quanh tôi”.

Tôi nhanh chóng đi ra ngoài.

"Lý Tĩnh... "

Tôi dừng bước, nhưng không hề quay đầu.

“Chiều mai em hãy đến tìm tôi, tôi có thể nói cho em biết kết quả báo cáo. Tôi đang cứu em hay hại em, bản thân em tự biết mà.”

Tôi cao giọng nói, “Không cần thiết, khả năng anh vừa nói vốn không hề tồn tại”.

Ánh nắng bên ngoài gay gắt tới chói mắt. Trên đại lộ Las Vegas, người đến người đi, xe cộ tấp nập. Có ai trong số họ có cảm giác mông lung như tôi lúc này hay không? Cứ đi trên con đường đó, không rõ sẽ trôi dạt về phương trời nào. Bọn họ không phải là tôi, sẽ không hiểu được tâm trạng của một người khách tha phương khi lâm vào bước đường cùng. Bọn họ sao có thể cảm nhận được nỗi đau khổ của tôi lúc này. Cuối cùng, ma xui quỷ thế nào mà tôi đi tới một đồn cảnh sát. Anh trai tôi chắc sẽ không bị giam ở đây đâu. Đây chỉ là một đồn cảnh sát trên phố, cửa kính trong dán hàng chữ “Police” màu trắng.

Tôi cố gắng nhìn vào trong qua khung cửa kính nhưng chẳng thấy được gì. Tôi phải làm sao bây giờ? Liên hệ với công ty? Gọi điện cho người nhà? Rồi sau đó thì sao? Để tất cả mọi người biết anh trai tôi là đối tượng bị tình nghi? Nhưng nếu không làm như vậy thì tôi biết làm gì bây giờ? Đến cả địa điểm anh trai bị tạm giam tôi cũng không tìm được, thì làm sao tôi có thể gặp mặt anh đây? Tôi phải thừa nhận rằng Đinh Duy Thiên nói đúng. Với những chuyện này, ngoại trừ anh ta và Nghiêm Túc là hai người tôi quen biết, tôi đâu còn có thể nhờ cậy ai nữa.

Bỗng có người hỏi tôi, “Có muốn gặp anh trai không?” Theo bản năng, tôi gật đầu.

Tôi chưa kịp nhận ra người này là Đinh Duy Thiên, anh ta đã dắt tay tôi đi.

“Đi thôi, vào đi.”

Tôi đang nằm mơ sao? Anh trai bị tạm giam ở đây thật sao? Cái đồn cảnh sát này chỉ rộng bằng khoảng hai căn phòng thôi.

Vừa vào cửa tôi đã nhìn thấy bàn tiếp đón, có ba chiếc ghế, một chiếc điện thoại công cộng và một cái máy lọc nước. Trên tường có dán lịch công tác của cảnh sát trong đồn, ảnh của những cảnh sát được vinh danh, thông báo cùng tấm quảng cáo tuyên truyền “Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe”. Trước cửa bàn tiếp đón có cắm một lá quốc kỳ. Bài trí như vậy không làm cho người ta thấy có cảm giác uy nghiêm mà nhìn có vẻ bình dân, đơn giản.

Có vẻ như Đinh Duy Thiên đã quen biết với cảnh sát ở đây từ trước. Anh lên tiếng chào hỏi bọn họ rồi dắt tôi ra phía sau. Đằng sau là một bãi đậu xe rất lớn, vừa vào tôi đã để ý thấy một chiếc xe motorhome siêu dài. Trên đường đi chúng tôi đã từng nhìn thấy loại xe này. Tài xế có giới thiệu rằng, trong xe có phòng ngủ, phòng sinh hoạt, nhà bếp và nhà vệ sinh. Chỉ cần lái xe tới địa điểm du lịch, trữ nước trên xe là có thể sinh hoạt bình thường như trong nhà cả ngày. Chúng tôi thấy rất nhiều những chiếc xe kiểu này ở bãi đậu xe của các khu du lịch trên khắp nước Mỹ. Chỉ có điều, chiếc xe mà tôi nhìn thấy lúc này có in hàng chữ màu vàng “LAS VEGAS POLICE”.

Đinh Duy Thiên nhỏ giọng nói, “Loại motorhome này là loại xe chuyên dụng của cảnh sát. Bên trong có các loại máy móc có thể thực hiện được các xét nghiệm đơn giản. Bọn họ đang ở trong đó”.

Đúng vậy, thực sự có người ở bên trong xe.

Trong buồng xe tương đối rộng rãi, anh trai tôi ngồi trên ghế. Hai cảnh sát người Mỹ thoải mái ngồi đối diện anh. Nếu không phải trên tay anh mang còng, tôi sẽ tưởng rằng bọn họ đang nhàn nhã ngồi nói chuyện phiếm. Trên thực tế thì một câu chuyện phiếm cũng không có, cũng chẳng hề thăm vấn, không hề có cuộc đối thoại đúng nghĩa nào.

“Anh...”

Vị cảnh sát người Las Vegas có vẻ không hiểu, “Đình, anh đưa cô ấy tới làm gì?”.

“Cô ấy có quyền được biết sự thật.”

“Không phải là lúc này.”

“Không sao đâu.”

Đình Duy Thiên lật qua mấy trang giấy trên bàn, “Kiểm tra thế nào rồi?”.

“Bác sĩ của chúng tôi nói đó là một loại chất khá đặc thù, có khả năng là độc kiềm.”

“Lại là độc kiềm?”

“Ồ? Đã từng có việc tương tự xảy ra trước đây sao?” “Đây là bản sao hồ sơ vụ án lần trước.”

Vị cảnh sát kia vỗ vai Đình Duy Thiên, khen ngợi. “May mà có anh.”

“Nói vậy, trong thanh chocolate thật sự có độc sao?” Ngón tay Đình Duy Thiên vuốt những sợi tóc rối trên trán tôi. Một chút xấu xa lóe lên trong mắt anh. Anh cố tình nhấn mạnh vào câu hỏi này.

Đối phương nhanh chóng trả lời, “Đúng vậy. Chúng tôi đã xét nghiệm rồi”.

Tôi không tin bọn họ. Dựa vào cái gì mà tôi phải tin cơ chứ? “Lừa đảo. Đừng tưởng rằng các người hòa nhau diển trò thì tôi sẽ bị mắc lừa”.

“Tĩnh Tĩnh, đây là sự thật.”

Anh trai tôi mở miệng đúng lúc tôi không ngờ nhất.

“Anh, anh đang nói cái gì vậy?” “Đây là sự thật.”

“Anh... lặp lại lần nữa.”

“Tĩnh Tĩnh, đúng là anh đã tiêm độc tố vào thanh chocolate đó.”

“Có phải bọn họ ép anh nói như vậy đúng không?”

Vị cảnh sát người Las Vegas quay đầu về phía tôi, “Cô đây chưa biết đến ‘lời cảnh báo Miranda^{106*}’ đúng không? Khi chúng tôi bắt giữ đối tượng bị tình nghi, chúng tôi luôn nói với họ rằng: ‘Anh có quyền giữ im lặng, tuy nhiên bất cứ điều gì anh nói đều có khả năng trở thành bằng chứng chống lại anh trước tòa... Anh có quyền mời luật sư’”.

**“Miranda warning” là một lời cảnh báo được cảnh sát thông báo cho nghi phạm hình sự ngay lúc bị bắt giữ, hay khi đang ở tình trạng giam giữ, trước khi nghi phạm hình sự bị thẩm vấn hoặc lấy lời cung về những cáo buộc liên quan đến mình. Lời khai của nghi phạm sẽ không tạo thành chứng cứ được thừa nhận trừ phi nghi phạm đó đã được thông báo về “các quyền Miranda” của mình..*

"Lừa gạt! Anh! Anh! Anh! Tất cả các người đều là đồ lừa đảo!"

Tôi không muốn nghe thêm một câu nào, không muốn nhìn thấy bất kỳ ai trong số họ nữa. Tôi không muốn...

Tôi lão đảo chạy xuống nhà xe, lao ra bên ngoài. Đối trá, Phó Gia muốn hạ độc hại chết tôi? Quá vô lý, một đám người lừa đảo. Tại sao bọn họ có thể dùng lời nói dối vụng về như vậy để qua mắt tôi? Đây chẳng phải là đang sỉ nhục trí thông minh của tôi sao?

Bên trái sở cảnh sát có một cửa hàng bán đồ lưu niệm nhỏ, và có bán cả kem. Tôi mua một cây kem ốc quế vỏ chocolate. Đi thêm vài bước lại thấy một cửa hàng, tôi lại mua thêm một cây kem nữa. Tôi ăn hết phần chocolate, bỏ phần còn lại đi, rồi lại mua một cây kem mới. Cho tới khi Đinh Duy Thiên tìm được tôi thì tôi không đếm được mình đã mua bao nhiêu, vứt bao nhiêu cây kem. Bọn họ lừa tôi, chocolate tôi thích ăn nhất làm sao lại có độc được chứ, chocolate lần đầu tiên anh trai chủ động mua cho tôi sao lại có độc! Các người nhìn đi, tôi ăn hết đồng chocolate kia, chẳng phải vẫn khỏe mạnh, bình thường đấy sao? Tất cả bọn họ đều là những kẻ dối trá. Tôi không tin, tôi tuyệt đối không tin.

Có một tiếng nói quỵ mị nào đó xuất phát từ đáy lòng tôi đưa ra cho tôi một câu hỏi, nếu như tất cả những điều này đều là sự thật, vậy rốt cuộc người mà tôi không thể tha thứ là Đinh Duy Thiên hay là anh trai? Tôi không biết. Thật sự tôi không biết.

"Lý Tĩnh, em điên rồi!"

Tôi gào lên, "Tôi có điên cũng là vì bị anh ép".

"Em đã học lên đại học rồi, mà sao tố chất tâm lý lại kém như vậy?"

"Cái này không liên quan tới bằng cấp."

"Tôi vẫn nghĩ rằng em là một hướng dẫn viên du lịch khôn khéo."

"Không liên quan tới công việc."

"Em luôn mồm luôn miệng nói anh trai mình thế này thế khác. Em hiểu anh ta đến đâu?"

"Dù sao cũng nhiều hơn anh."

"Đừng có giận dỗi như vậy. Chẳng nhẽ em không muốn biết sự thật hay sao? Có lẽ sự thật đằng sau tất cả những chuyện này còn khó tin, ly kỳ hơn cái kết của bất cứ cuốn tiểu thuyết nào em từng đọc. Thật ra tôi cũng có chút nghi ngờ về động cơ gây án của anh ta. Em không cảm thấy là anh ta đã cố ý hạ độc trước mặt chúng tôi hay sao? Có vẻ như mục tiêu của anh ta không phải là em, mà là muốn chúng tôi nhanh chóng tới bắt mình."

Tôi liếm đôi môi khô khốc, "Đồng chí cảnh sát, tôi không có hứng thú với trò chơi suy luận của ngài. Trên thế giới này làm gì có học sinh dám gian lận trước mặt giáo viên, làm gì có tội phạm nào dám hạ độc trước mặt cảnh sát, trừ phi hẳn ta không muốn sống nữa. Anh đừng nói nhiều làm gì. Anh nói đúng, tôi điên mất rồi."

"Tôi tưởng là em cần giúp đỡ..."

"Anh đang nói là giúp anh trai tôi? Anh nói cho tôi biết đi, giúp thế nào?"

"Trước khi giúp anh ta, em hãy giúp tôi tìm một lời giải thích hợp lý đã. Chỉ khi tôi hiểu rõ động cơ của anh ta, tôi mới có thể tìm ra được cách giúp đỡ phù hợp."

"Anh đừng có tiếp tục lừa gạt tôi. Anh muốn tôi dụ anh trai nhận tội đúng không? Tôi sẽ không hợp tác, cho dù thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ không nói!"

"Em thật sự tin rằng thanh chocolate đó không hề có độc sao?"

"Đúng vậy."

"Em thật sự tin rằng tôi đang lừa em?" "Đúng vậy."

Đôi mắt nâu của anh dường như đang "gặm nhấm" lớp ngụy trang của tôi.

"Em thật sự tin rằng, chúng tôi đã bắt ép anh ta phải nói lời trái lương tâm."

Tôi cắn răng nói, "Đúng!"

"Nhưng tôi có thể nhìn thấy rõ ràng sự hoài nghi trong đôi mắt em. Em đang sợ hãi. Em bắt đầu nghi ngờ có phải anh ta thật sự muốn giết em hay không. Nỗi hoảng sợ đã bắt đầu bén rễ trong lòng em. Nói không chừng chỉ cần qua mấy giờ nữa thôi, thậm chí em sẽ còn không muốn gọi anh ta một tiếng 'anh trai' nữa. Được rồi, em yêu, em đang bán đứng chính mình đó. Em nên về khách sạn nghỉ ngơi đi, buổi tối tới gặp tôi sau."

Tôi chưa kịp phản bác, Đinh Duy Thiên đã quay người rời đi. Tôi đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng anh, cảm giác này vừa xa lạ vừa làm tôi thấy tuyệt vọng. Cả thế giới đều vứt bỏ tôi, cuối cùng cũng chỉ còn lại mình tôi. Tôi chậm chậm đi trên đường mà không có điểm đích, tôi không muốn về khách sạn, cũng chẳng muốn tới sòng bạc. Las Vegas vốn là "một đại dương vui vẻ" nhưng giờ đối với tôi nơi này lại hoàn toàn khô cạn, không còn chút hấp dẫn.

Tôi đã bán đứng chính mình, thật vậy sao? Tôi hiểu rõ, việc bộc lộ tất cả những suy nghĩ thật sự trong lòng mình là một hành động mạo hiểm tới nhường nào. Anh ta nói đúng, tôi đang rất cố gắng để che giấu sự thiếu tin tưởng của mình đối với anh trai. Sự thiếu tin tưởng này là kết

quả của cả một quá trình, từ lúc trước khi hoàn toàn tin tưởng vào anh trai, đến lúc này khi tôi đột nhiên bắt đầu hoài nghi anh. Tôi không thể nào lý giải được tại sao tình cảm giữa anh em chúng tôi lại không thắng nổi độ dày của vài tờ báo cáo. Tôi muốn phủ định những suy nghĩ điên cuồng này, tôi tự nói với bản thân rằng chuyện anh nói tuyệt đối không thể xảy ra. Rốt cuộc là đâu tôi gặp vấn đề ở chỗ nào? Càng dằn mình phải khống chế thì những suy nghĩ độc ác đó lại càng nảy lên mạnh mẽ. Chỉ có thể có một cách giải thích: Trong lòng mỗi người đều có một con quỷ ngự trị.

Ngoại trừ việc lang thang vật vờ trên đường, cơ thể tôi không thể thực hiện được một hành động nào khác. Linh hồn tôi như bị tách rời ra khỏi cơ thể, thoát ly khỏi thực tại.

Khi tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi mới thoát ra được khỏi mớ suy nghĩ linh tinh đó.

"Vâng, tôi là Lý Tĩnh. Bây giờ chuẩn bị đi tới đập sao? Được, tôi đang ở trên đường."

Cú điện thoại này là tài xế gọi tới, nhắc tôi lập tức lên xe cùng đoàn khách đi tới đập Hoover. Bác tài nói mọi người đã đến đông đủ cả rồi, chỉ thiếu mỗi mình tôi. Tôi cười khổ. Vị tài xế người nước ngoài này không biết đếm à, chỉ có mấy người như vậy mà cũng tính sai. Anh tôi mà không có mặt thì đoàn người sẽ vĩnh viễn không đủ. Tôi báo cho ông ta vị trí của mình, tài xế báo sẽ lái xe tới đón.

"Mau lên xe đi, chỗ này không được phép dừng xe."

Tài xế vội vàng quay đầu xe tại một cửa khách sạn, đợi tôi lên là lập tức lái đi.

Thôi Tập Lương nhìn thấy tôi thì rất phấn khởi. “Hương dẫn viên Lý, bây giờ chúng ta đi tới con đập sao?”

“Đúng vậy. Ai thông báo cho mọi người lên xe vậy?” Theo kinh nghiệm của tôi, tài xế người Mỹ này sẽ không làm điều đó.

“Là đoàn trưởng Phó chứ ai. Lúc hơn mười hai giờ, anh ấy nhắn tin cho mọi người, gọi chúng tôi tập hợp.”

Thì ra người thông báo là anh trai... Trước khi ăn cơm anh đã biết sẽ có chuyện như vậy xảy ra hay đây chỉ là sự chuẩn bị trước cho hành trình buổi chiều thôi?

Thôi Tập Lương nhìn về phía sau lưng tôi, “Thế anh ấy đâu rồi?”

Tôi quanh co không dám trả lời trực tiếp, “Anh ấy có chút việc”.

"Đập Hoover nằm trên biên giới giữa hai tiểu bang Arizona và Nevada. Cả khu vực này là vùng sa mạc nhưng nhìn ra ngoài cửa xe, phong cảnh không chỉ có mỗi màu vàng của cát. Hai bên đường có trồng những bông hoa nhỏ màu vàng, màu tím. Tuy chúng chỉ là cây trồng để chống sa mạc hóa, nhưng khi chúng tụ hội cùng nhau thành một dải mênh mông thì vẫn khiến cho người ta cảm thấy trời đất bao la và hùng vĩ. Vào khoảnh khắc này, chúng đang hát, múa vì chính mình, không giống như tôi, nhu nhược, phải nhìn trước ngó sau. Tôi nhìn ra ngoài cửa xe, không giới thiệu cảnh vật như thường lệ. Ở nơi này, mọi lời nói đều trở nên thừa thãi. Thiên nhiên chính là người hướng dẫn viên tốt nhất.

Khương Lệ giục tôi, "Hôm nay nàng hướng dẫn viên bãi công à? Sao chưa thấy cái loa rè của cô hoạt động?"

Thôi Tập Lương cũng âm ỉ, "Tôi cũng muốn nghe hướng dẫn viên Lý giới thiệu".

Mặt Khương Lệ xị xuống, chuyển hướng tấn công sang anh ta, "Anh nghe cái gì mà nghe. Anh nghe có hiểu không? Những gì cô ta nói trên sách đều có hết".

Thôi Tập Lương vẫn cố chấp lắc đầu, "Tôi vẫn thích nghe hướng dẫn viên Lý giới thiệu hơn".

Khương Lệ và Thôi Tập Lương cãi nhau không phải là chuyện mới mẻ gì. Hai người họ rõ ràng đang tranh cãi nhưng vẫn "đầu mày cuối

mắt" với nhau, đúng là thú vị.

Kim Lâm hỏi, "Hướng dẫn viên Lý, cô có để ý thấy không, chất lượng nước ở nơi này không được tốt cho lắm, khi uống có vị hơi mặn, hơn nữa tôi còn thấy hơi ngang ngang, không được mát mẻ, trong lành".

"Đây là khu vực sa mạc. Nguồn nước tốt nhất nước Mỹ nằm ở Chicago." Tôi trả lời máy móc vấn đề của Kim Lâm.

Thôi Tập Lương vỗ mạnh vào lưng ghế dựa.

"Đập Hoover có phải là nơi Megatron^{107*} trong Robot đại chiến (Transformer)^{108*} từng ẩn náu không?"

**Megatron là một nhân vật trong bộ phim Robot đại chiến..*

**Robot đại chiến là phim điện ảnh hành động, khoa học viễn tưởng của Mỹ sản xuất năm 2007 dựa trên dòng đồ chơi cùng tên của Hasbro..*

"Đúng vậy."

Tôi hiểu ra rồi, bây giờ tâm trạng mọi người đều đang rất tốt, có rất nhiều thứ muốn biết, vậy nên tôi cầm chiếc loa lên bắt đầu giới thiệu.

"Nơi chúng ta đang đi đến là đập Hoover, thời gian di chuyển vào khoảng hai mươi phút. Công trình này được hoàn thiện vào năm 1936 và được đặt tên theo tên của tổng thống Herbert Hoover. Cho tới nay, đập vẫn còn giữ nguyên vẹn được kiến trúc Gothic. Sau khi hoàn thiện, nó được cho là một trong những kỳ quan của thế kỷ XX. Tại một quốc gia trẻ như Mỹ, đập nước này thậm chí còn trở thành một đề tài thú vị với giới khảo cổ học. Những ngọn núi bao quanh bốn phía của con đập này sau quá trình khai thác đá đã thay đổi hình dạng vốn có. Đập này cao 220 mét, chân đập rộng 200 mét, đỉnh rộng 14 mét và dề dài 377 mét. Vào thời kỳ Đại khủng hoảng^{109*}, để tạo cơ hội việc làm cho người lao động,

tổng thống Mỹ Hoover đã quyết định cho xây dựng con đập này. Và sự thực đã chứng minh, sau khi hoàn thiện, con đập này đã phát huy tác dụng rất lớn."

**Đại khủng hoảng (The Great Depression), hay còn gọi là Đại suy thoái, là thời kỳ suy thoái kinh tế toàn cầu diễn ra từ năm 1929 đến hết thập niên 1930 và lấn sang đầu thập niên 1940..*

"Lý Tĩnh, cô không muốn nói thì đừng nói nữa. Cô nói uể oải vậy nghe thấy phiền lắm."

Chuyện gì cũng không giấu nổi cô nàng độc miệng Khương Lệ này. Tôi chỉ hơi mệt mỏi cũng bị cô ta lấy ra làm nhược điểm đâm chọc.

Thôi Tập Lương kéo cô ta, "Cô vui vẻ lên chút không được à? Cô không xem chương trình chào xuân của năm ngoái sao?"

"Xí!" Cô ta quay đầu mắng Thôi Tập Lương, "Ai cho anh chen mồm vào..."

Tôi vẫn còn nhớ chuyện Đinh Duy Thiên và Nghiêm Túc có ý tác hợp cho hai người bọn họ. Nhưng nhìn dáng vẻ này của bọn họ có chỗ nào giống đôi tình nhân đang mắng yêu nhau đâu. Nói là mụ đàn bà đánh đá đang chửi nhau cùng một ông đầu đường xó chợ thì nghe còn có lý hơn. Nhưng ngẫm một chút, tôi lại tự phủ nhận suy nghĩ ban nãy của mình. Biết đâu hai con người kỳ quái này lại có cách yêu đương khác người nào đó mà một kẻ bình thường như tôi không thể nghĩ tới thì sao. Nguyên nhân của cuộc đối thoại giữa họ bắt đầu từ tôi, nhưng tới cuối cùng lại chẳng có gì liên quan tới tôi nữa. Thôi Tập Lương và Khương Lệ cãi nhau càng lúc càng kịch liệt. Tôi cầm micro nói chuyện mà cũng không át lại được tiếng của họ.

"Quá trình xây dựng con đập này cũng rất gian nan. Đầu tiên, người ta phải ngăn sông Colorado, dùng mìn nổ để đào sâu vào hai bên hẻm núi sau đó đổ bê tông vào. Do đó, các công nhân thi công phải đối mặt với rất nhiều nguy hiểm, thậm chí có 112 người đã bỏ mạng tại đây. Để xây dựng nên con đập lớn này, các hoạt động như sinh hoạt, ăn ở, giải trí... của công nhân đều diễn ra tại đây... Chúng ta sắp tới nơi rồi..."

Nhìn ra ngoài cửa sổ, núi và nham thạch đều có một màu vàng sẫm. Màu xanh lục vốn thừa thớt nay lại càng trở nên nhỏ bé không đáng kể. Đập nước hình bán nguyệt ôm lấy lòng hồ. Từ xa xa nhìn lại, nằm ở hai bên bờ sông là hai tòa kiến trúc, trên đó có treo hai chiếc đồng hồ lớn màu xanh lam. Hai tòa kiến trúc đó trông như những lon đồ hộp được phủ đầy đường cát. Không cần hỏi tôi cũng đoán được bên này bờ sông là đồng hồ theo múi giờ Arizona (AZ TIME) còn đầu bên kia là theo múi giờ Nevada (NV TIME). Chỉ cách nhau có vẻn vẹn một con sông nhưng lại chênh lệch một múi giờ. Trong lòng tôi bỗng sinh ra cảm giác bùi ngùi.

Khoảng cách giữa Arizona và Nevada có phải cũng giống như khoảng cách giữa tôi và anh trai? Hai chúng tôi đã cùng sinh sống với nhau dưới một mái nhà gần hai mươi năm, cho dù là buổi tối đi ngủ cũng chỉ cách nhau có một bức tường. Giữa hai người chúng tôi thật sự có sự tin tưởng sao? Giữa chúng tôi thật sự tồn tại sự thân thiết như người một nhà sao? Cho dù là có đi chẳng nữa nhưng hiện tại thì sao, hiện tại vẫn còn chứ? Tôi không thể nào trả lời được, không có cách nào tự lừa dối chính mình, cũng chẳng thể nào làm rõ được tâm trạng của bản thân lúc này.

Thôi Tập Lương chẳng khác nào nhà quê ra thành phố, miệng không ngừng trầm trồ.

"Con đập này thật quá đẹp, thật là lớn, thật là giỏi! Đẹp quá đi!"

Khương Lệ lạnh lùng gọi một gáo nước lạnh, "Còn chả lớn bằng đập Tam Hiệp^{110*} của Trung Quốc chúng ta. Vẫn còn kém xa..."

**Đập Tam Hiệp là con đập chặn sông Trường Giang (con sông dài thứ ba trên thế giới) tại Tam Đầu Bình, Nghi Xương, tỉnh Hồ Bắc, Trung Quốc..*

Thôi Tập Lương khó xử gãi đầu gãi cổ.

"Cũng tương tự nhau mà."

Khương Lệ liếc xéo anh ta, "Rốt cuộc là lúc còn đi học anh có học hành tử tế không đấy? Đập Tam Hiệp dài hơn hai ngàn mét đó".

"Dài như vậy thật sao?" Anh ta nhìn tôi với ánh mắt cầu cứu vô cùng đáng thương.

Tôi trả lời, "Ừ... Đập thủy điện Tam Hiệp có chiều dài hơn 2.300 mét với ba mươi hai tuabin phát điện. Vậy nên con số mà cô Khương nói là chính xác".

Khương Lệ nói không sai. Cho tới bây giờ, Tam Hiệp đúng là đập bê tông có trọng lực lớn nhất, hùng vĩ nhất thế giới. Nhưng việc chúng tôi có cơ hội tới tận đây và ngắm nhìn đập Hoover ở khoảng cách gần như vậy cũng là một chuyện kỳ diệu. Tôi cho rằng ít nhất thì khung cảnh xung quanh đây cũng rất khác biệt, núi rừng có vẻ đẹp riêng của núi rừng, sa mạc có vẻ đẹp riêng của sa mạc. Anh tôi đã từng nói, chỉ có người biết cách thưởng thức mới có thể cảm nhận được cái đẹp; chỉ có người biết cách nắm bắt mới có thể tìm kiếm được niềm vui.

Chúng tôi ngồi trên xe buýt men theo đường núi hình xoắn ốc đi xuống dưới. Tài xế thông báo với chúng tôi, "Còn ba phút nữa là tới".

"Cảm ơn."

Trên đường có rất nhiều xe có cùng đích đến với chúng tôi. Tốc độ của xe chúng tôi chậm dần lại. Ba phút đã qua từ lâu nhưng xe chúng tôi vẫn cứ chầm chầm nhích từng li về phía trước.

Lý Quốc Kiến từ lúc lên xe cho tới giờ vẫn ngồi yên đọc một quyển tạp chí tiếng Anh. Bốn góc của quyển tạp chí đều bị quăn mép giấy nên tôi đoán đây không phải tạp chí số mới ra, mà đã phát hành từ lâu rồi. Lý Quốc Kiến không hay nói chuyện với tôi, cũng chẳng mấy khi thấy anh ta hỏi mấy vấn đề về lịch trình chuyến đi. Bỗng nhiên, anh ta ngẩng đầu nhìn tôi chăm chú, lông mày nhíu chặt lại thành hình chữ bát, rồi lại cúi xuống nhìn chằm chằm vào cuốn tạp chí giống như đang so sánh thứ gì đó. Cuối cùng, anh ta mới đưa cuốn tạp chí cho vợ mình.

Bà Mỹ miễn cưỡng nhận lấy cuốn tạp chí.

"Gì cơ? Em không muốn đọc tiếng Anh đâu, mắt mỏi lắm rồi..."

Bà Mỹ tuy nói vậy nhưng mắt vẫn hơi liếc qua cuốn tạp chí, sau đó, cô ấy lập tức ngẩng đầu lên nhìn tôi, mặt mũi thì biến sắc. Vẻ mặt của hai vợ chồng họ lúc này trông giống y hệt nhau. Điều này làm cho tôi cảm thấy lo sợ. Trực giác mách bảo tôi rằng, có lẽ cuốn tạp chí này có điều gì liên quan tới mình.

Tôi đứng lên từ ghế dành cho hướng dẫn viên định đi về phía sau. Tài xế không hiểu hành động của tôi, liền nói với tôi, "Sắp tới nơi rồi mà".

Tôi biết điều đó.

Bọn họ cũng không có ý định giấu cuốn tạp chí đã ố vàng kia đi mà đưa thẳng nó cho tôi.

Cuốn tạp chí họ đọc là một trong những tạp chí lá cải nổi tiếng ở Mỹ. Bìa ngoài màu hồng được trang trí chập ních những bức ảnh cùng các

dòng tít về các ngôi sao. Các loại tin đồn lá cải, cái gì cũng có. Những thông tin kiểu nâng ngực, liếc mắt đưa tình với nhau, tăng cân giảm cân... thế này, các cuốn tạp chí trên toàn thế giới đều không khác nhau là mấy. Cuốn này là số ra vào tháng 8 năm 2005. Tôi không hiểu sao lại có người có thể lưu giữ loại tạp chí "thức ăn nhanh" này ròng rã bốn, năm năm trời như vậy. Những loại tạp chí kiểu này thường bị vứt đi chỉ sau một tuần. Ngoại trừ nhà kho của một số gia đình, tôi thật không biết nó còn có thể xuất hiện ở nơi nào khác.

Bành Mỹ trực tiếp lật tới một trang cho tôi xem.

Chiếm gần hết diện tích trang báo là vụ ly hôn của một ngôi sao Hollywood nào đó. Ở phía góc có đăng một tin rất ngắn, cỡ chữ nhỏ, hình ảnh cũng rất bé.

Tay tôi run lên, cuốn tạp chí rơi thẳng xuống dưới đất.

Tiêu đề của bài viết này ghi rõ: Thảm án ở một cô nhi viện Trung Quốc, nhân viên chăm sóc bóp chết đứa bé sau đó tự sát.

Người trong bức ảnh rõ ràng chính là hung thủ. Mà khuôn mặt của người phụ nữ trong tấm ảnh đó... lại chính là tôi!

Kiểu tóc không giống, quần áo không giống nhưng dù là đường nét khuôn mặt hay là mắt mũi, đều giống tôi y hệt!

Chẳng trách vợ chồng Bành Mỹ lại nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy. Thì ra bọn họ đang đối chiếu gương mặt tôi với gương mặt của hung thủ trong bài báo.

"Không phải tôi!"

Lý Quốc Kiến gật đầu, "Chúng tôi biết đó không phải là cô. Trong bài báo có viết người này đã bốn mươi một tuổi, không thể nào là cô được".

Bành Mỹ nắm lấy tay Lý Quốc Kiến, “Quốc Kiến, đứa bé trong bài báo đó, lẽ nào chính là con chúng ta?”

Đứa con của bọn họ? Lẽ nào là đứa bé đã chết do mắc bệnh tim bẩm sinh? Nói như vậy, đứa bé đó cũng không chết vì bệnh tim, mà là bị người phụ nữ này bóp chết? Bóp chết? Một đứa bé... làm sao có thể?

“Tôi nhớ tôi đã từng hỏi hai người, chuyện đó xảy ra vào lúc nào?”

Lý Quốc Kiến khổ sở trả lời, “Năm năm trước, mấy ngày sau sinh nhật thứ hai mươi bảy của vợ tôi”.

Năm năm trước, có một người phụ nữ trông giống tôi đã bóp chết một đứa trẻ. Năm năm trước, vợ chồng Lý Quốc Kiến, Bành Mỹ đã mất đi đứa con gái nuôi yêu quý. Tôi không biết năm năm trước còn xảy ra bao nhiêu chuyện liên quan tới cô nhi viện kia, và những chuyện đó có liên quan gì tới mình hay không?

Tôi sợ hãi. Thật sự là rất sợ.

Một lần nữa, bác tài xế lại nhắc tôi, “Này, chúng ta tới nơi rồi”.

Tôi ném cuốn tạp chí vào trong túi xách, gom đồ rồi nhanh chóng xuống xe. Nếu như có chuyện gì tôi không thể nghĩ ra hay làm rõ được, vậy tốt nhất là không cần nghĩ nhiều tới nó làm gì. Dùng não nhiều thì tế bào thần kinh sẽ chết nhiều. Mặc xác nó đi!

Tôi đi lên phía trước chỉ dẫn cho mọi người, vừa đi vừa giới thiệu, “Lượng nước được trữ lại của đập Hoover đã hình thành nên một cái hồ khổng lồ có tên gọi là hồ Mead. Hồ này đã cải thiện hệ sinh thái ở Las Vegas, khiến cho sa mạc dần được phủ xanh. Nó cũng là nguồn cung cấp nước chủ yếu cho hai tiểu bang Nevada và Arizona”.

Đứng trên đập nhìn xuống, tôi có thể thấy rõ bãi đậu xe dưới chân núi. Đường dây điện cao thế chạy khắp nơi, nhờ có chúng mà các thành phố quanh đây mới có điện dùng cho sinh hoạt hàng ngày.

Thôi Tập Lương xung phong nhận việc chụp ảnh cho Khương Lệ. Khương Lệ không từ chối, chỉ đe dọa nếu như chụp xấu thì sẽ cho anh ta đẹp mặt. Tôi phần nào có thể hiểu được tâm tư của cô ta, thích cảm giác có người ở bên chăm sóc, nhưng lại thấy Thôi Tập Lương quá ngu ngốc, không đủ tư cách. Cô ta đánh, cô ta mắng Thôi Tập Lương nhưng cũng dần ỷ lại vào anh ta. Khương Lệ từng ở những nơi nào, trải qua những việc gì, tôi đã đoán được tám, chín phần. Cô ta là một người phụ nữ từng va chạm nhiều với xã hội. Mà những người như vậy, với đàn ông, họ có thủ đoạn nhưng cũng thiếu cảm giác an toàn. Có lẽ bản thân cô ta cũng đã dần hiểu được, trái tim của mình đang dần nghiêng về phía người này. Thôi Tập Lương ngu ngốc có lẽ là ứng cử viên thích hợp với cô ta.

Tôi dừng bước trước bia tưởng niệm, “Đây chính là đài kỷ niệm của đập Hoover. Cột cờ ở giữa chắc tôi cũng không cần phải nói nhiều, đó chính là quốc kỳ của Mỹ. Bên cạnh có hai bức tượng nhỏ màu vàng đang bảo vệ lá cờ, có phải trông rất đặc biệt không? Đây là tác phẩm của nhà điêu khắc nổi tiếng Oskar Hansen, có tên là “Winged Figures of the Republic”, tượng thần bảo vệ mang theo đôi cánh, tượng trưng cho sức mạnh và trí tuệ của người Mỹ. Rất nhiều người khi tới đây đều muốn sờ chân tượng thần. Nghe đồn nếu làm như vậy khi tới sông bạc sẽ gặp được vận may.”

Thôi Tập Lương nửa tin nửa ngờ, “Thật sao? Có linh nghiệm không?”.

Tôi cười, “Cũng chỉ là lời đồn thôi. Anh không thấy mọi người đều ra sờ hay sao?”.

Quả thực có không ít người Mỹ tới đây sờ chân tượng thần. Hầu hết mọi người trong đoàn chúng tôi cũng ra xoa vuốt. Cho dù không phải để đánh bạc ăn tiền nhưng sờ một chút để lấy may chẳng phải cũng rất tốt sao. Tôi cũng đi ra góp vui, trong lòng lại thầm nghĩ, cái này là sờ thay cho anh trai.

Kim Lâm hỏi tôi, “Trên bia tưởng niệm có viết những gì vậy?”

Tôi đọc qua một lượt, sau đó tóm tắt ngắn gọn nội dung cho cô ấy.

“Tuyên bố lý do quốc kỳ Mỹ được đặt ở nơi này. Tưởng niệm những người công nhân đã đóng góp công lao lớn trong việc xây dựng nên công trình này.”

Chồng của cô ấy - Tưởng Liên Thành ưỡn cái bụng phệ, chấp tay sau lưng nói: “Rất tốt, được lắm”. Anh ta mạnh bạo sờ chân tượng thần mấy cái, nhìn bộ dạng này thì có lẽ anh ta đã quyết định phải quyết chiến trên chiếu bạc đêm nay.

Vợ chồng Bành Mỹ bàn luận rất kỹ về phong cách kiến trúc của bức tượng và đập nước. Lý Quốc Kiến thậm chí còn lấy ra một tờ giấy trắng, thuận tay phác họa vài nét bút.

Kim Lâm tỏ ra vô cùng tiếc nuối, “Đàm Tấn Lỗi cũng làm về phát triển phần mềm. Nếu anh ta còn sống, hai chúng tôi có thể nói một số chuyện về chuyên môn. Anh ta còn trẻ, sao lại có suy nghĩ đại dột như vậy chứ...”.

Thôi Tập Lương tỏ vẻ thần bí kết luận, “Khổ vì tình”. Khương Lệ hét lên: “Anh thì biết cái gì chứ. Anh ta chẳng phải là vì tình hay gì hết, là do anh ta giết người xong không biết xử lý thế nào”.

Cô ta nói những lời này hết sức thản nhiên, giọng điệu không chút thương xót. Cô ta nói Tiểu Đàm giết người nhưng không biết phải xử lí làm sao nên mới tự sát. Nói cách khác, việc Tiểu Đàm tự sát cũng là chuyện đương nhiên. Vì không biết phải xử lí thế nào nên mới tự sát, vì chết rồi nên cũng chẳng có gì đáng tiếc. Thì ra là như thế. Hóa ra khi một người chết rồi thì những người xung quanh có thể dùng những lời nói lạnh lùng như vậy để đánh giá anh ta. Nếu như nói trong lòng tôi có một con quý, vậy Khương Lệ thì sao? Hoặc đổi lại là một người khác, có phải trong lòng họ cũng có sự hiện diện của một con ác quý không?

Chúng tôi đã đi đến lối vào của con đập.

Quy trình kiểm tra ở nơi này vô cùng nghiêm ngặt. Những chiếc ba lô quá lớn không được đem vào. Ở ngoài lối vào có vẽ một cái khung hình vuông, nếu hành lý có kích thước vượt qua cái khung đó thì bắt buộc hành khách phải mang đi gửi. Ngoài ra, ở đây còn có cửa kiểm tra gân giống như ở sân bay. Thậm chí có vị khách còn phải cởi giày ra cho họ kiểm tra. Người Mỹ đúng là đã trúng độc 911 rồi, lúc nào cũng thắt chặt an ninh tại các công trình công cộng. Tuy đập nước không thể so sánh với Nhà Trắng nhưng đây cũng là một công trình vô cùng trọng yếu. Khương Lệ làu bàu vài câu. Cô ta cảm thấy việc kiểm tra như vậy là không cần thiết. Tôi giải thích với cô ta rằng, đối với những khách du lịch người nước ngoài như chúng tôi, khi đã đến đất nước của họ rồi, thì cũng chỉ có thể tuân thủ quy định của họ thôi.

Theo trình tự tham quan, đầu tiên chúng tôi xem một bộ phim tài liệu ngắn về lịch sử quá trình xây dựng con đập này. Trước khi bộ phim bắt đầu, tôi giới thiệu cho mọi người một vài kiến thức có liên quan, bởi vì tôi sẽ không thể giải thích bất cứ điều gì trong mười lăm phút chiều

phim cả. Sau đó, chúng tôi đi qua một con đường hầm rất dài để tới phòng chứa các máy phát điện. Thôi Tập Lương vò đầu bứt tai, chạy tới chạy lui mất tập trung. Sự hứng thú với xi măng cốt thép của anh ta đã tiêu hao gần hết từ trước cả khi bắt đầu tham quan. Lúc này anh ta đi đứng xiêu vẹo, một mình đi tới cuối hàng. Lúc thì anh ta sờ vách tường, khi thì chen vào giữa đoàn người. Thôi Tập Lương đúng là một đứa trẻ không chịu lớn. Tôi không biết anh ta có liên quan gì tới những người trong đoàn chúng tôi hay không. Theo như lời anh ta nói, bố anh ta là nhân viên tại cô nhi viện Dương Quang. Chỉ dựa vào điểm đó mà anh ta bị chọn vào đoàn khách này? Lẽ nào còn có ẩn tình khác?

Tôi hỏi anh ta, “Thôi Tập Lương, bố anh làm gì ở cô nhi viện Dương Quang?”.

“Là viện trưởng trước đây. Sao mà cô cũng hỏi tôi chuyện này?”

“Còn có ai đã từng hỏi anh sao?”

“Cảnh sát Đinh, Đàm Tấn Lỗi, ừm... mấy người bọn họ đều hỏi.”

“Đoàn trưởng Phó thì sao? Anh ấy đã từng hỏi chưa?” “Anh ta còn cần phải hỏi sao. Anh ấy đã biết tôi từ trước khi bay rồi.”

Chuyện này cũng không có gì kỳ lạ. Trước khi xuất phát, anh tôi phụ trách hầu hết mọi công việc để chuẩn bị cho chuyến đi: làm visa, triệu tập mọi người để thông báo những lưu ý cần thiết trước khi khởi hành. Những việc này tôi không hề nhúng tay vào vì chúng thuộc phạm vi trách nhiệm của anh tôi. Tất cả đều do một tay anh làm.

“Những việc khác thì sao, anh có còn nhớ được điều gì liên quan tới bố anh hay cơ quan của bố anh không?”

“Bố mẹ tôi đã ly hôn từ lâu. Tôi chưa từng đến Thâm Quyển, cũng rất ít khi gặp mặt bố. Hướng dẫn viên Lý, cô thử nói xem, tôi tin cô sẽ không lừa tôi. Cô cảm thấy cô ấy có ý với tôi thật sao?”

“Cô ấy” trong miệng anh ta không ai khác chính là Khương Lệ. Khương Lệ có thiện cảm với Thôi Tập Lương, đó là chuyện mà Đinh Duy Thiên và Nghiêm Túc bịa ra để trêu anh ta.

“Lúc trước thì có khả năng là không. Nhưng bây giờ thì... khó nói.”

“Hướng dẫn viên Lý, cô nói dễ hiểu một chút đi...” “Khương Lệ cũng xấp xỉ tuổi tôi. Tôi có thể cảm nhận được lúc ban đầu, cô ấy khá chán ghét anh. Nhưng mà bây giờ thì khác. Cô ấy cho phép anh ở bên cạnh, để anh xách hộ hành lý, uống đồ uống anh mua, đồng ý cho anh chụp ảnh hộ. Có lẽ chính bản thân Khương Lệ cũng không nhận ra cô ấy đã bắt đầu tiếp nhận anh.”

“Thật sao?”

“Anh đã bao giờ thấy tôi nói dối chưa?” “Cũng đúng.”

Anh ta không tự tin, gãi đầu gãi tai, sau đó nở một nụ cười rạng rỡ.

Tôi chọc ghẹo Thôi Tập Lương một hồi, tâm trạng dần thả lỏng hơn được một chút. Sắp tới trong đoàn du lịch này sẽ xảy ra những chuyện gì, không ai biết được. Nhưng tôi dám khẳng định rằng hai người Thôi Tập Lương và Khương Lệ sẽ có một kết quả bất ngờ. Có lẽ khả năng này ngay cả cái người xấu xa đã bày ra tất cả mọi chuyện chắc cũng không nghĩ tới. Hai con người trẻ tuổi vốn không hề liên quan gì tới nhau, chỉ trong vài ngày tiếp xúc ngắn ngủi đã phát sinh tình cảm. Tôi bắt đầu suy nghĩ, nếu vậy thì người đứng sau mọi chuyện, dùng một tay che trời kia, liệu có từng nghĩ tới việc tôi và Đinh Duy Thiên sẽ nảy sinh tình cảm

không? Liệu hẳn ta có đoán trước được chúng tôi sẽ có tình cảm với nhau hay không? Bánh xe vận mệnh luôn mang tới cho những người tham gia hành trình những bất ngờ không tưởng.

Những người đi đầu đã dừng chân, mọi người bắt đầu quây thành một vòng tròn. Lúc này, nhân viên tại đập Hoover đang giới thiệu về công suất và nguyên lí hoạt động của các máy phát điện. Tôi nhỏ giọng dịch lại cho mọi người. Sau khi nghe được một lúc, mọi người đều cảm thấy buồn chán. Bản thân tôi cũng chỉ có hứng thú với vẻ ngoài của những khối kiến trúc. Còn về việc máy móc bên trong có thể tạo ra bao nhiêu điện năng, mang lại những lợi ích gì... nếu không phải trước khi tới đây, tôi đã cố nhớ cho kĩ, thì hiện tại tôi cũng chẳng biết gì về mấy vấn đề này. May mắn là quá trình giới thiệu này không quá dài dòng. Sau khi nghe xong, chúng tôi vẫn còn khá nhiều thời gian để chụp ảnh.

Mọi người gọi tôi, “Hướng dẫn viên Lý, tới đây chụp chung một tấm đi”.

Chúng tôi đứng chụp một kiểu tập thể. “Một, hai, ba... chụp rồi.”

Đứng ở trong đập Hoover, chúng tôi đã chụp bức ảnh tập thể đầu tiên kể từ khi xuất phát. Tấm hình này, chúng tôi cố ý để ra ba vị trí trống: một cho Kỷ Tiểu Lộ, một cho Tiểu

Đàm, vị trí cuối cùng là dành cho anh trai tôi. Hai vị trí đầu tiên là hai người đã không còn khả năng quay trở lại nữa. Còn anh trai tôi, tôi vẫn luôn tin rằng rồi anh sẽ lại gia nhập vào đoàn du lịch này. Tuy rằng hi vọng này càng ngày càng trở nên xa vời nhưng tôi không muốn từ bỏ. Anh, nếu quả thực là anh đã hạ độc, vậy mục đích của anh là gì? Người em gái như em đây đã gây ra tội ác tày trời nào sao? Rốt cuộc thì điều gì

đã ép buộc anh phải làm như vậy với em? Anh, nói cho em biết đi. Tại sao lại không nói cho em biết...?

Vẫn còn một lúc nữa mới tới bữa tối. Tài xế ngờ ý muốn đưa chúng tôi đi dạo bên hồ. Dĩ nhiên ông ta không phải là muốn học Lôi Phong^{111*} làm việc tốt không cần báo đáp. Ông ta đã thầm gợi ý tôi phải trả thêm tiền boa. Tôi hiểu ý đưa cho ông ta hai mươi đô. Ông ngâm nga một bài hát, đưa chúng tôi tới hồ nước ở phía trên con đập. Ánh trời chiều chiếu xuống ngọn núi phía xa, lúc thì hắt lên ánh đỏ, lúc lại rục rỡ màu tím. Chúng tôi đều đã mệt, cũng không nở lòng phá vỡ cảnh đẹp như vậy, mỗi người chọn một tảng đá sạch sẽ trên bờ rồi ngồi xuống nghỉ ngơi. Vịt hoang bên bờ hồ chạy tới góp vui, vây quanh chúng tôi không chịu rời đi. Bàn Mỹ bẻ bánh mì cho chúng nó, lũ vịt vội vã tranh cướp đồ ăn. Tôi cũng cầm một ít bánh mì trong tay, lũ vịt xúm lại, theo sát tôi để giành giật đồ ăn.

**Lôi Phong là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một công dân kiêu mẫu. Quân chúng nhân dân được cổ vũ học theo lòng vị tha, khiêm tốn, và hết đời hiến dâng của Lôi Phong..*

Thôi Tập Lương nói, “sao bọn vịt này không sợ người nhỉ? Chúng ta tóm một con đem đi nướng được không?”.

Tôi cười anh ta, “Anh dám không? Không những chẳng ăn được miếng vịt nướng nào mà còn bị cảnh sát bắt về đồn nhốt mấy ngày rồi tống cổ về nước đấy”.

Mặt Thôi Tập Lương tái mét, “Mấy con vịt này có được đãi ngộ tốt vậy cơ à?”.

Dĩ nhiên, ở nước ngoài, động vật còn được bảo vệ hơn cả con người.

Tôi giơ tay lên đếm, “Không những vịt mà bồ câu, thiên nga, sóc, chó... đều được đối xử rất tốt. Nếu như lúc tài xế đang lái xe mà gặp con vật nào đang đứng nghỉ giữa đường thì sẽ phải phanh gấp lại, đợi khi nào nó nghỉ xong, xe mới có thể tiếp tục đi”.

“Chà chà! Động vật ở đây còn sướng hơn cả người.” Khương Lệ lại tức giận vô cớ với Thôi Tập Lương, néo, đánh anh ta, “Vậy sao anh không đi làm động vật đi. Anh đi mà làm chó làm mèo. Đó, đi mà làm đi...”

Người phụ nữ này thật không có điểm nào đáng yêu, bầu không khí thoải mái luôn do một tay cô ta phá vỡ. Tôi để mặc cho tóc mái xòa ra, để mắt tôi không thể nhìn thấy cô ta, mà cô ta cũng sẽ không nhìn thấy được tôi.

Lý Quốc Kiến nói, “Thật là quá giống...”. “Đúng vậy, rất giống.”

“Cái gì cơ?” Tôi vén tóc lên hỏi bọn họ.

Bành Mỹ cười giải thích, “Ý của ông xã tôi là trông cô lúc này nhìn rất giống một bức tranh mà đoàn trưởng Phó đã vẽ”.

Tôi hơi khựng lại.

“Ừm... ở chỗ nào vậy? Bức vẽ nào cơ?” Tôi vội vàng muốn biết đáp án từ họ.

Lý Quốc Kiến lấy ra một cuốn sổ nhỏ từ chiếc ba lô đang đeo sau lưng. Tôi đã từng thấy vật này. Vợ chồng họ thường lấy ra để làm giấy nhớ hoặc ghi chép một vài tên đường, tên địa danh. Lật tới trang cuối, quả nhiên có một bức phác họa được vẽ bằng bút bi. Người trong tranh hơi cúi đầu, mái tóc xòa xuống. Nhìn qua có lẽ là một cô gái, trông rất

giống với bộ dạng của tôi lúc này. Biểu cảm trên gương mặt của người này được giấu đi. Điểm nổi bật nhất là đường nét quần áo và bàn tay của cô ấy.

Bành Mỹ cảm thán, “Tình cảm của anh em cô tốt thật”. “Bà xã, em nói gì vậy. Dĩ nhiên là tình cảm phải tốt rồi.

Anh em như thế tay chân mà.”

Tôi gượng gạo cắn môi. Lời nói của vợ chồng họ như một chiếc kim thép, đâm vào tôi thật sâu, đau nhói, làm tôi không thể che giấu nổi cảm xúc. Anh, nếu lúc này anh nghe được lời bọn họ nói, anh sẽ trả lời thế nào?

Tôi xé trang giấy có bản phác họa từ cuốn sổ của Lý Quốc Kiến ra, gấp cẩn thận rồi bỏ vào túi. Tôi vội lấy quyển tạp chí kia ra xem. Đúng rồi, còn cả bức ảnh trong điện thoại di động nữa. Đây có lẽ cũng chính là hình chụp của người phụ nữ này. Trước đây, Đàm Tấn Lỗi từng chụp lại một bức ảnh ở cô nhi viện Dương Quang, anh ta tưởng rằng người trong ảnh là tôi. Bây giờ nhớ lại, có lẽ người đó và người phụ nữ trong cuốn tạp chí là một. Tôi đem bức ảnh trong điện thoại di động ra so với hình trong tạp chí, quả nhiên, kiểu tóc y hệt. Có lẽ đúng là người này thật. Nhưng người phụ nữ này là ai, có liên quan gì tới tôi? Tôi ngửa cổ hít một hơi thật sâu. Rốt cuộc thì phải tới đâu để làm rõ tâm tư đang hỗn loạn, chứa đầy nghi hoặc đang tràn ngập trong lòng tôi?

Tài xế nói, còn khoảng hai giờ nữa mới đến giờ ăn tối. Mọi người quyết định ngồi bên hồ chơi trò chơi nói thật rồi mới lên xe đi về. Đề nghị này là do Thôi Tập Lương tha thiết yêu cầu. Những người khác thì thấy sao cũng được, đến Khương Lệ cũng đã gật đầu đồng ý rồi. Tôi cũng tham gia cùng bọn họ.

Thôi Tập Lương vội vã tuyên bố quy tắc của trò chơi. Quy tắc thứ nhất: Phải nói sự thật.

Quy tắc thứ hai: Rút thăm thứ tự quyền đưa ra câu hỏi bằng bảy lá bài tú lơ khơ: hai quân cơ, hai quân tép, hai quân bích và cuối cùng là một quân rô. Người có lá bài chất rô sẽ được đặt câu hỏi đầu tiên. Người có lá bài màu đỏ chỉ có thể hỏi người có lá bài màu đen và ngược lại. Tức là người có quân cơ có thể hỏi người cầm lá bài chất tép hoặc bích, cứ như vậy đến cuối cùng sẽ dư ra một tấm bài màu đen, sau đó sẽ tiến hành vòng chơi kế tiếp.

Quy tắc thứ ba: Quy định xử phạt. Phạt những người không nói thật hoặc không muốn trả lời câu hỏi được đặt ra. Chúng tôi không mang rượu, chỉ có nước khoáng để trên xe nên dùng nó thay thế. Người bị xử phạt phải uống hết một chai cho mỗi lần phạt.

Vòng đầu tiên, tôi bốc được quân bích, Khương Lệ được quân rô.

Cô ta như nữ hoàng, cao ngạo nhìn kỹ từng người một, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt Kim Lâm.

“Câu hỏi đầu tiên của tôi là dành cho chị Kim. Tôi muốn biết hai vợ chồng chị có quan hệ thế nào với cô nhi viện Dương Quang?”

Trực giác mách bảo tôi, Khương Lệ đang “không có ý gì tốt”. Tình hình hiện tại mà chúng tôi nắm được là: tôi, Đàm Tấn Lỗi, Kỷ Tiểu Lộ đều là những đứa trẻ mồ côi đến từ cô nhi viện Dương Quang. Bố của Thôi Tập Lương từng là viện trưởng ở đó. Vợ chồng Bàn Mỹ đã từng muốn nhận nuôi một bé gái ở cô nhi viện này. Vợ chồng Kim Lâm chưa từng cho thấy bất cứ mối quan hệ nào với cô nhi viện Dương Quang.

Khương Lệ đã đưa ra vấn đề này ngay từ câu hỏi đầu tiên, xem ra cô ta cũng có chung thắc mắc với tôi.

“Tôi làm về phần mềm, sao có thể có liên quan tới cô nhi viện chứ.” Kim Lâm do dự rồi nói tiếp, “Tôi định giấu mọi người, nhưng giờ chúng ta đã quen biết nhau rồi, thôi thì tôi cứ nói ra luôn vậy. Chồng tôi là người phụ trách Phòng Trách nhiệm Xã hội (CSR - Corporate Social Responsibility) của công ty SFV. Việc quyên tiền từ thiện của công ty do Phòng bọn họ chịu trách nhiệm quản lý”.

Tôi kinh ngạc, “Trong thể lệ chương trình chẳng phải đã quy định không cho phép nhân viên của SFV tham gia hay sao?”.

Kim Lâm không phủ nhận mà cũng không thừa nhận, “Haizz, dù sao thì chuyện là như vậy đó”.

Khương Lệ đưa ngón tay lên, yên lặng tính toán, “Kỷ Tiểu Lộ, Đàm Tấn Lỗi đều là trẻ mồ côi đến từ cô nhi viện Dương Quang. Bố của Thôi Tập Lương từng là viện trưởng ở đó. Vợ chồng Bành Mỹ cũng từng tới đó, các người đều ít nhiều có liên quan. Chuyện này thật thú vị...”.

Tôi hỏi, “Như vậy Khương Lệ, cô thì sao?”.

Khương Lệ lắc lắc đầu ngón tay, “No, no, no, Lý Tĩnh, đây không phải là lượt đặt câu hỏi của cô”.

Cô ta nói đúng. Lúc này chưa tới lượt tôi đặt câu hỏi. Là tôi làm trái với quy tắc của trò chơi.

Kim Lâm liên tiếp thở dài mấy tiếng làm bầu không khí càng thêm căng thẳng. Cô ta lấy khăn ướt lau mặt, sau đó nhìn tôi hỏi, “Như vậy thì bây giờ tới lượt tôi. Tôi có thể hỏi vấn đề tương tự hay không?”.

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Thôi Tập Lương. Anh ta là người đưa ra quy tắc của trò chơi.

Ngày thường, Thôi Tập Lương là một người khá thấp, để tóc húi cua, nói giọng Hợp Phì. Nhưng lúc này, anh ta ưỡn ngực, thẳng lưng, cố gắng dùng thứ tiếng phổ thông chuẩn nhất để nói ra hai chữ, “Có... thể...”.

Chú cáo trong tiểu thuyết Hoàng tử bé từng nói, “Bí mật của tớ đây, một bí mật rất đơn giản. Muốn nhìn nhận mọi thứ đúng đắn, hãy dùng trái tim. Những điều cốt lõi thì mắt thường sẽ chẳng thể nhìn thấy”. Người trần mắt thịt như chúng ta lại không cho là như vậy. Dùng trái tim để nhìn nhận mọi việc thật quá mệt mỏi. Đôi mắt, thậm chí là cái miệng mới là thứ dùng để phát hiện sự thật. Cứ trực tiếp hỏi như vậy có phải rõ ràng không? Cũng không gây nhàm lẫn.

Khương Lệ nhún nhún vai, “Tôi có gì hay để kể đâu. Tôi đã từng ở chỗ quái quỷ đó vài ngày”.

“Cô nói rõ một chút, từng ở đó mấy ngày là có ý gì?” “Còn có thể là ý gì nữa. Khi còn bé, tôi hay nghịch ngợm gây sự nên bị đưa tới đó chịu phạt mấy ngày.”

Lý Quốc Kiến hỏi thêm, “Ý cô là lao động cải tạo?”. “Mấy người thật là, nói chuyện nề nang một chút chứ.”

Cứ lao động cải tạo, lao động cải tạo... nói lớn tiếng như vậy thật khó nghe.”

Mấy con vịt hoang chạy lại mổ đồng hồ đeo tay của tôi. Chúng nó không biết là thứ tôi mang trên tay này là đồng hồ, không thể ăn được. Có một con ngoẹo cổ mổ mấy cái, thấy là thứ không ăn được bèn bỏ đi, không mổ nữa. Sau đó một con khác tới, lại mổ tôi. Tôi có thể nghe rõ

tiếng cọc cọc. Đám vịt hoang này chưa bỏ ý định kiếm cái ăn, đúng là “không đụng tường Nam không quay đầu”. Có bao giờ chúng ta kiên nhẫn như vậy trên con đường tìm kiếm sự thật không?

Thôi Tập Lương tuyên bố, Khương Lệ có thêm một cơ hội đặt câu hỏi.

“Vậy tôi hỏi Lý Tĩnh đi. Cô cũng là trẻ mồ côi của cô nhi viện Dương Quang. Như vậy đoàn trưởng Phó thì sao? Anh ta có liên quan gì tới chuyện này?”

Vấn đề này đã làm khó tôi. Anh trai tôi vốn không có liên quan gì tới cô nhi viện đó.

“À, anh trai tôi không có liên quan gì tới cô nhi viện.” “Cô nói dối! Cô đang lừa ai vậy? Đã lên con thuyền này thì không ai là không có liên quan. Phạt nửa chai nước!”

Tôi có giải thích thế nào, thì bọn họ cũng nhất quyết không tin, họ khẳng định rằng nhất định phải có liên quan, bằng không anh tôi sẽ không vô duyên vô cớ mà tới nơi này. Cuối cùng tôi không nói lại được bọn họ, cũng không có cách nào khiến họ tin tưởng mình, chỉ đành ngoan ngoãn tu hết nửa chai nước khoáng.

“Được rồi, hướng dẫn viên Lý, cô có thể bắt đầu hỏi.” Đến lượt tôi, việc đặt câu hỏi trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. “Tôi muốn hỏi anh Tưởng Liên Thành, năm năm trước, SFV hoặc cô nhi viện Dương Quang đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tưởng Liên Thành vuốt vài sợi tóc trên trán, “Năm năm trước sao, không có việc gì. Tất cả đều rất tốt đẹp”. “Không thể nào. Anh nhớ lại xem.”

Anh ta lắc qua lắc lại cái đầu to tướng của mình trước mặt chúng tôi. Có thể thấy anh ta quả thực là đang suy nghĩ. Ngũ quan của anh ta đã dồn lại thành một đống, trông vô cùng khổ sở.

“Không có. Vốn không có mà! Năm 2005 chúng tôi không phê duyệt số tiền lớn nào cho việc từ thiện, cũng không tiếp đón lãnh đạo cấp cao tới thị sát... Tất cả đều rất tốt.”

Kim Lâm cắt ngang lời chồng mình, “Anh thử nghĩ kỹ xem nào. Đầu óc anh bây giờ không còn tốt nữa. Hình như em nhớ năm đó đã xảy ra chuyện gì mà”.

“Chẳng phải năm 2005 dân số Trung Quốc đạt đến 1,3 tỷ người, Australia gia nhập Liên đoàn Bóng đá châu Á, Disneyland ở Hồng Kông khai trương sao? Anh còn nhớ rõ ràng, không có việc gì lớn.”

“Ai bảo anh nhớ mấy cái này chứ. Muốn là muốn anh nhớ chuyện về SFV nhà anh, còn cả cô nhi viện nữa.”

“Anh khẳng định, năm 2005 công ty của anh rất bình thường, còn cô nhi viện á...”

Không khí tràn ngập mùi của hồ Mead. Trái tim của tất cả mọi người như sắp nhảy ra ngoài tới nơi, không biết những lời anh ta sắp nói sẽ giật gân tới mức nào.

“Hình như đúng là có xảy ra chút chuyện... À, đúng rồi! Khi đó đúng là đã xảy ra sự cố. Cô nhi viện có một đứa bé tử vong bất ngờ, vì chuyện này mà một nhân viên chăm sóc ở đó đã nhảy lầu.”

Khuôn mặt Kim Lâm hiện lên vẻ hoang mang, “Thì ra còn có chuyện như vậy. Ông xã, anh nói rõ hơn một chút đi”.

“Chính tay tôi phê duyệt công văn về sự cố mà bọn họ báo lên. Viện trưởng Thôi nói là người nhân viên chăm sóc đó làm việc tắc trách, khiến cho một bé gái mắc bệnh tim bẩm sinh đột tử. Mấy hôm sau, tôi nghe nói người nhân viên đó vì nghĩ quẩn, nên đã nhảy lầu tự sát.”

Theo bản năng, tôi sờ cuốn tạp chí trong túi. Người nhân viên nhảy lầu kia có khuôn mặt rất giống tôi. Còn đứa bé bị đột tử đó chính là bảo bối mà vợ chồng Bàn Mỹ thương yêu hết lòng.

Tưởng Liên Thành hỏi Thôi Tập Lương, “Cha cậu có phải tên là Thôi Hạo hay không? Ông ấy chính là viện trưởng năm đó”.

Thôi Tập Lương giậm chân.

“Ông ấy đúng là Thôi Hạo. Anh có thể hỏi tôi vấn đề nào phức tạp hơn không? Câu hỏi này xoàng quá, không đã.”

Tưởng Liên Thành lại hỏi thêm một câu, “Sau đó Thôi Hạo cũng bị chuyển công tác đúng không?”.

“Sau đó bố tôi chuyển tới đơn vị khác.”

Mấy người chúng tôi hỏi tới hỏi lui đều là những vấn đề có liên quan tới cô nhi viện. Thôi Tập Lương có vẻ thất vọng cực độ. Anh ta vốn định nói chút đề tài cá nhân. Làm sao mà tôi không đoán ra được anh ta tính toán gì chứ. Anh ta hi vọng trò chơi này là cơ hội để anh ta nghe Khương Lệ nói chút chuyện riêng tư. Hết lần này tới lần khác, anh ta kéo đề tài câu chuyện tới vấn đề bạn trai, bạn gái nhưng rồi lại chuyện lại đứt quãng bởi câu hỏi của người tiếp theo. Thế nên chơi được vài vòng, anh ta đã đề nghị dừng lại, anh ta muốn về thành phố sớm một chút để ăn cơm. Trò chơi nói thật bên hồ kết thúc qua loa, chóng vánh. Lúc này, mỗi người chúng tôi đều đã hiểu ra rằng, tất cả chúng tôi đều ít nhiều có liên

quan tới sự cố năm năm trước, nếu không phải là người trực tiếp có liên quan thì cũng là người nhà của họ.

Chúng tôi trở lại thành phố không sớm không muộn, mới chỉ hơn sáu giờ năm phút một chút.

Tôi lại bắt đầu lo lắng cho bữa tối của anh tôi. Liệu anh có gì để ăn không? Anh có ăn được mấy thứ thức ăn nguội lạnh ở đồn cảnh sát hay không? Đoàn chúng tôi ăn tối tại nhà hàng Dạ Minh Châu Thượng Hải. Các món tiêu biểu của nhà hàng là những món ăn chính gốc của phương Nam, đây là một nhà hàng Trung Quốc rất được người nước ngoài ưa chuộng. Món ăn đặc sắc của nhà hàng là tiếu long bao^{112*}. Hầu như trên bàn ăn nào cũng thấy bóng dáng của nó. Mùi thơm đặc trưng cùng với lớp vỏ bánh mỏng đó đã thu hút tôi chỉ trong nháy mắt. Tôi lén dặn nhà hàng gói cho tôi hai lồng.

** Một loại bánh bao nhỏ, có chứa nước súp bên trong..*

Tiểu long bao rất ngon. Loại bánh ngàn lớp nhân thịt rất thơm, vị gà giòn cũng rất tuyệt, bánh nhân hạt thông và cá đở dạ nhỏ sắc hương đầy đủ khiến cho những người khách đến từ phương Nam như chúng tôi yêu thích vô cùng. Ngay cả vợ chồng Kim Lâm tới từ Sơn Đông cũng khen không dứt miệng. Ăn uống no say xong cũng chỉ mới sáu giờ ba mươi. Mọi người tranh nhau đi dạo phố, ngắm cảnh đêm và xem biểu diễn đường phố. Tôi lén mang hai lồng bánh bao đi tới đồn cảnh sát. Bọn họ đều nói anh trai muốn giết tôi. Mà tôi còn mang theo đồ ăn tối cho “hung thủ”, liệu tôi có đáng bị coi thường hay không? Tôi nghĩ không thể nói như vậy được. Vì bây giờ tôi vẫn chưa tìm ra được lý do tại sao anh trai lại hành động như vậy.

Từ phía xa, Nghiêm Túc đã nhìn thấy tôi, “Ôi chao, đây không phải là người đẹp Lý Tĩnh hay sao? Cô đang cầm cái gì trong tay thế kia? Gõ trống khua chiêng tới đây có phải để an ủi tôi và đội trưởng hay không?”.

Theo bản năng, tôi nắm chặt chiếc túi trong tay. Đây không phải là đồ ăn dành cho bọn họ. Đinh Duy Thiên đứng khoanh tay, mỉm cười không nói lời nào. Dường như anh đã sớm đoán được tôi sẽ tới đây nên đã kéo Nghiêm Túc phục kích ngoài cửa từ sớm. Tôi thừa nhận lần này mình thua. Anh nói rằng tôi sẽ tới tìm anh, rằng ngoại trừ anh và Nghiêm Túc, không còn có người nào có thể giúp được tôi. Những câu này quả nhiên rất chính xác. Tôi vốn ở thế yếu. Thắng được tôi ở điểm này, anh cũng chẳng vinh quang chút nào.

“Cảnh sát Đinh, tôi... có thể vào không?” Anh kéo dài giọng, nói nhỏ, “Không thể.” “Ôi? Tại sao?”

“Rất đơn giản, anh ta không còn ở nơi này nữa.” Nghiêm Túc vừa dùng mắt quét tới quét lui túi đồ của tôi, vừa nói đầy mờ ám, “Cô thấy đấy. Cô mang đồ tới cũng là công toi, đúng không? Chi bằng đưa luôn cho chúng tôi...”.

Đinh Duy Thiên đập anh ta một cái, “Không có tiền đồ! Cơm của kẻ tình nghi mà cũng muốn chiếm”.

“Thật sự anh tôi không có ở đây sao?”

Đinh Duy Thiên gật đầu, Nghiêm Túc nhếch miệng, “Dĩ nhiên rồi. Đương nhiên không phải là anh ta không muốn ở lại. Chỉ là chuyện này đâu có giống như chuyện anh ta đi dạo phố tìm đồ ăn mà muốn đi đâu thì đi. Ở Mỹ có luật, nghi phạm không thể qua đêm tại đồn cảnh sát địa phương”.

“Vậy tôi phải đi đâu tìm anh ấy?”

“Giờ có đi cũng vô ích thôi. Quá trình thẩm vấn ở Mỹ là một hệ thống hoàn chỉnh. Trong quá trình này người nhà của đối tượng tình nghi không được phép vào thăm. Cho dù có được vào thăm thì bây giờ cũng qua thời gian rồi.”

Tôi nhấn mạnh câu hỏi tiếp theo.

“Nói như vậy tức là anh trai tôi không thể cùng về nước với đoàn chúng tôi đúng không?”

Nghiêm Túc cười nhạt, “Người đẹp nghĩ gì vậy? Hiện tại anh ta đang là đối tượng bị tình nghi giết người!”.

Lúc hỏi câu này tôi đã biết là hết hi vọng rồi. Hai anh em chúng tôi ra ngoài cùng nhau, cuối cùng lại chỉ có một mình tôi trở lại. Tôi không biết phải làm sao nữa. Lúc này nói gì đi nữa có lẽ cũng chỉ phí công thôi. Tôi vốn không thể biểu đạt rõ ràng được ý mình muốn nói. Cho dù Đinh Duy Thiên nói với tôi những lời hợp logic tới đâu thì trong lòng tôi vẫn thầm tự trách mình. Tôi luôn tự nhủ, luôn đưa ra giả thiết nếu thế này, nếu thế kia nhưng đáng tiếc, sự thật chính là sự thật, nước Mỹ - mảnh đất dưới chân nơi chúng tôi đang đứng sẽ không tin vào cái gọi là “nếu như”.

Đinh Duy Thiên nói, “Đưa đây”. Tôi hoang mang lo sợ nhìn anh.

“Chẳng phải em muốn đi đưa đồ ăn hay sao? Em đưa đây, tôi sẽ mang giúp.”

Tôi cảm kích, vội vàng đưa túi đồ trên tay cho anh. Anh do dự một chút.

“Thôi, em cứ đi cùng đi. Em đợi ở bên ngoài, tôi sẽ giúp em mang vào.”

Tôi cứ như vậy, ngơ ngác ôm túi đồ ăn leo lên xe bọn họ. Đinh Duy Thiên lái xe, tôi ngồi ở ghế phụ. Đi được nửa đường thì Nghiêm Túc xuống xe đi mua đồ ăn. Cục cảnh sát tại nội thành Las Vegas nằm trong khu phố mới, chẳng mấy chốc mà tới nơi. Đinh Duy Thiên tiến vào bãi đỗ xe của một tòa nhà nhỏ rồi dừng lại, anh không tắt máy mà chỉ dặn tôi ngồi đợi trên xe. Anh nhận lấy túi thức ăn trong tay tôi sau đó rảo bước đi vào. Tôi ngồi đợi trong xe. Một giây, hai giây, một phút, hai phút... mãi cho tới khi cánh cửa đóng chặt kia một lần nữa mở ra, anh đi về phía này mà tôi vẫn không ngừng nhìn xung quanh anh. Tôi đã hi vọng anh trai có thể đi ra cùng cảnh sát Đinh! Tôi đã thật sự mong đợi điều đó.

Không thể nào tha thứ...

Anh trai, rốt cuộc là anh đã làm những gì mà lại để cho em phải lo lắng cho anh như vậy. Em không thể nào tha thứ cho anh, trừ khi bây giờ, anh từ nơi này bước ra. Anh, em bắt đầu ghét anh. Em muốn mình hận anh vì chỉ có như thế mới có thể giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng em. Tuy rằng em vẫn không hiểu rốt cuộc mình đã làm sai điều gì nhưng chắc hẳn anh phải có lý do của riêng mình, đúng không? Nếu không, anh sẽ chẳng bao giờ hạ độc hại em. Nhất định em đã làm chuyện gì khiến anh không thể tha thứ được.

Đinh Duy Thiên ngồi ở ghế lái, an ủi tôi, “Tôi đã đưa vào rồi. Còn có ăn hay không thì phụ thuộc vào anh ta. Em sao vậy? Sắc mặt kém quá”. Anh đưa tay định xoa mặt tôi, tôi không từ chối. Tôi đã rất mệt. Tôi không biết mình có thể chống đỡ được bao lâu. Tôi nhích đến gần, khuôn mặt sượng qua lòng bàn tay anh. Anh sờ má tôi một lúc, lại lo lắng sờ trán tôi.

“Cũng may, em không sốt.” “Đúng vậy, vẫn ổn.”

“Bây giờ em muốn đi đâu, để tôi đưa em đi.”

“Đến Dải Las Vegas đi. Anh tìm một điểm xe công cộng ném tôi xuống chỗ đó là được rồi.”

“Sao em nói đáng thương vậy?”

Tôi lấy bàn tay tát vào má mình, mong muốn có thể nhờ đó mà tỉnh táo lại. Mắt anh như một suối nước trong suốt tinh khiết, rung động lòng người, khiến người ta như bị hút hồn trong đó.

Anh nói, “Em không cần gượng ép bản thân đâu”. Anh mở radio, chỉnh âm lượng thật nhỏ. Tôi không có cách nào chống đỡ lại loại nhịp điệu chậm rãi u oán này. Có lẽ do ban ngày tôi phải dậy sớm, hơn nửa một mỗi vì phải đi quá nhiều, cũng có thể là do tiếng nhạc quá êm tai, tôi nhắm mắt lại, định nghỉ ngơi một lúc, chỉ một lúc mà thôi.

Lúc tôi tỉnh lại thì anh đã không còn ở trong xe.

Xe dừng lại ở một nơi rộng rãi và yên tĩnh, không phải trên Dải Las Vegas ồn ào náo nhiệt, muôn màu muôn vẻ. Anh đóng tất cả các cửa xe lại, chỉ chừa một khe nhỏ ở cửa sau xe cho tôi thở. Người tôi được đắp kín bởi chiếc áo sơ mi của anh. Trên áo còn ngửi được mùi hương Mild Seven nhàn nhạt. Anh đứng bên ngoài, cách xe không xa, yên lặng hút một điếu thuốc, dáng vẻ đầy trầm tư.

Tôi lấy chiếc áo của anh ra, xuống xe hít một hơi thật sâu. “Em tỉnh rồi.”

“Ừm.”

“Bây giờ mới hơn bảy giờ, đi xem lễ hội vẫn còn kịp.” “Không vội.”

Anh cẩn thận dập tắt tàn thuốc. Tôi chưa bao giờ thấy anh vứt rác bừa bãi.

“Tôi có thể ôm anh một cái không, cảnh sát Đinh?” “Gì cơ?”

“Không, không có gì...”

Trong lòng tôi thêm nhấc lại với chính mình một lần nữa, em chỉ muốn ôm anh.

Anh tới gần tôi, dùng ngón tay mơn trớn gò má tôi, nhẹ nhàng nói, “Được”. Một giây sau, anh ôm lấy tôi. Nó không giống như cái ôm giữa hai người nam nữ xa lạ, cũng không giống như cái ôm của tình nhân. Cái ôm này của anh không mang tính công kích, nó rất mềm mại, khiến tôi nhớ tới bờ vai của anh trai.

“Em đang coi tôi như anh trai của em sao? Hôm nay tôi sẽ tha thứ cho em.”

Đúng vậy. Lúc này tôi đang coi anh như anh trai mình. Tôi cần có người để ý lại. Tôi cần có người lắng nghe tôi nói, cho dù người ấy có đuổi theo mắng tôi ngu ngốc cũng không sao. Chỉ có điều mùi hương trên người anh rất khác với anh trai tôi. Trên người anh tôi lúc nào cũng chỉ có mùi kem dưỡng sau cạo râu^{113*}, còn Đinh Duy Thiên lại có thêm một chút vị đàn ông. Trên người anh luôn có hương thuốc lá Mild Seven mà tôi thích.

**Kem dưỡng sau cạo râu (Aftershave) là một bước quan trọng để dưỡng da và cân bằng độ ẩm cho da sau khi cạo râu..*

Đinh Duy Thiên hỏi tôi, “Em thấy khá hơn chưa?”.

Tôi khịt mũi, ngại ngùng tránh anh, “Tôi thấy ổn hơn rồi, cảm ơn anh”.

“Sao phải cảm ơn chứ.” Anh cũng có chút mất tự nhiên. Sau khi quay lại xe ngồi, cả hai chúng tôi đều chờ người ra. Cuối cùng vẫn là anh lên

tiếng trước, “Đi thôi. Sớm hay muộn cũng không quan trọng, chúng ta cùng đi xem lễ hội. Để em đi một mình, tôi không yên tâm”.

Thật sự tôi có rất nhiều điều muốn hỏi anh, về video quyền Anh nọ, về chuyện của anh trai. Cũng có thể anh không e dè gì mà sẽ nói cho tôi nghe tất cả mọi chuyện. Liệu có thể không? Tôi không biết. Tôi chỉ cố chấp cho rằng anh là người gần với đáp án nhất. Vào lúc này, tôi đang ngồi ngay cạnh anh, trong xe không có người thứ ba, đây là một cơ hội vô cùng quý giá, thế nhưng tôi lại không cách nào mở miệng. Không phải là tôi đang giữ hình tượng thiếu nữ, ra vẻ dè dặt, bản thân tôi hoàn toàn không có hứng thú với hình tượng thiếu nữ hiện thực ngây thơ như vậy. Hơn nữa, lúc này cũng không phải là lúc để tôi ngượng ngùng. Nói cho cùng, vẫn là do tôi không dám hỏi. Tôi sợ lại một lần nữa nghe được những điều khiến mình đau khổ. Như vậy chẳng khác nào dồn tài sản cả đời vào một canh bạc, căng thẳng tột cùng chờ đợi thời khắc lật bài.

“Em muốn hỏi gì?”

Anh quả thực là một nhà quan sát tài ba. Chỉ cần liếc nhìn vài cái đã có thể nhận ra tâm tư của tôi.

Tôi ngây thơ hỏi, “Anh có thể bỏ qua hết tất cả những tin xấu, chỉ nói những tin tốt cho tôi nghe không?”.

Anh nói lại lời kịch của chú Bản Sơn^{114*}, “Cái này thật đúng là không có”.

**Triệu Bản Sơn là một danh hài Trung Quốc..*

“Trời đất. Thật không ngờ anh còn biết cả cái này nữa. Anh thích xem các tiểu phẩm hài trong chương trình chào xuân cuối năm sao?”

“Cũng có thể coi là như vậy.” Anh cười trầm thấp, “Một kẻ “nửa Tây nửa ta” như tôi muốn hòa nhập với văn hóa của nước em thật sự rất khó”.

Tài pha trò của anh cực tốt. Anh giả giọng điệu chua xót nghe hết sức đáng yêu. Tôi nói, “Anh nói tiếng Trung tốt như vậy, còn rất hiểu biết văn hóa Trung Quốc nữa, không thể coi là người nước ngoài được.”

“Vậy thì coi là gì? Để tôi suy nghĩ xem nào. À, đúng rồi, chính là mấy người giả làm Tây trong phim...” Khóe miệng anh cong lên, vẻ mặt rất thỏa mãn. Khi anh nói đùa, những chua xót chất đầy trong lòng tôi như bị hút đi từng chút một. Anh cố gắng kéo tôi khỏi trạng thái đau buồn. Tôi suy nghĩ, tại sao trái tim con người lại không có cửa, tại sao lại không được lựa chọn đóng trái tim lại.

Mặt trăng hoàn toàn bị che khuất. Ngoại trừ ánh đèn chiếu tới từ Dải Las Vegas ở phía đối diện, chúng tôi không còn nhìn thấy nguồn sáng nào. Xe cảnh sát bật đèn pha, đi vào một ngõ nhỏ tối đen như mực. Những ánh đèn rải rác phía sau cũng đã bị che khuất hoàn toàn. Đây là đâu? Chúng tôi đang đi về hướng nào? Những phồn hoa, náo nhiệt cách tôi rất xa, gian khổ lại ngay dưới chân. Anh một tay điều khiển vô lăng, một tay đưa qua nắm chặt lấy tay tôi. Tôi nghe được cả âm thanh của sự yên tâm ở trong tim mình.

Xe cảnh sát đi qua một con ngõ tối tăm, cuối cùng cũng đi tới Dải Las Vegas rực rỡ sắc màu. Bóng đêm nơi này huyền ảo mà mê hoặc, mùi đô la phiêu lãng trong không khí. Đinh Duy Thiên đỗ xe tại bãi quy định, sau đó chúng tôi gia nhập vào nhóm người đang đứng trước cửa khách sạn The Mirage để đợi chờ tiết mục “Núi lửa phun trào”(The Volcano). Tại

khu rừng mưa nhiệt đới rộng 1,2 hecta bên hồ có vài “núi lửa” đang “hoạt động”, phân bố rải rác.

Chúng tôi đứng chờ không lâu thì “miệng núi lửa” nhân tạo bắt đầu bốc khói ngày càng dày, “mắc ma” dưới lòng đất theo ống dẫn phun trào lên không trung. Lúc mới bắt đầu trông rất giống hơi nước phun ra từ nồi cơm điện khi sôi, sau đó thì đột nhiên nổ tung, nghe người ta nói, độ cao mà dòng dung nham này có thể lên tới 30 mét, “mặt vụn núi lửa” và “mắc ma” rải rác bốn phía trong hồ, tạo thành một biển lửa nhân tạo. Sau đó, “núi lửa” lại tiếp tục một đợt “phun trào” kéo dài không dứt.

Đến phần cuối màn trình diễn, chúng tôi chứng kiến cảnh “dung nham” hình thành nên một “dòng sông dung nham” rồi chảy vào hồ trong rừng mưa. Toàn bộ buổi biểu diễn đã cố gắng tái hiện lại quá trình hoạt động của núi lửa một cách chân thực nhất. Ở phía bên này, “Núi lửa phun trào” vừa kết thúc, hai chúng tôi lại hòa vào dòng người tới địa điểm biểu diễn tiếp theo - khách sạn Bellagio.

Toàn bộ khách sạn này được thiết kế theo phong cách Ý. Đứng ở nơi này khiến người ta cảm thấy kinh ngạc, cứ ngỡ mình đang ở Cung điện Châu Âu. Đinh Duy Thiên hào hứng kéo tôi tới đại sảnh khách sạn tham quan. Anh chỉ cho tôi tác phẩm của nghệ nhân nổi tiếng Dale Chihuly^{115*} - hơn hai ngàn đóa hoa thủy tinh được thổi thủ công. Anh làm cho tôi có cảm giác rằng mình không phải là hướng dẫn viên du lịch mà anh mới chính là hướng dẫn viên của riêng tôi. Sau khi tham quan đại sảnh khách sạn, chúng tôi trở lại đài phun nước ngoài cửa chính, ở đây sắp có một buổi trình diễn nhạc nước.

**Dale Chihuly là một nhà điêu khắc và doanh nhân người Mỹ.*

Đài phun nước được bố trí trong một hồ nước rộng hơn bốn hecta với hơn 1.200 vòi phun linh hoạt, 6.200 chiếc đèn. Theo như tài liệu trong tay tôi, chi phí cho việc xây dựng sân khấu nước này lên tới bốn mươi triệu đô la Mỹ, trong đó bể nước có thể chứa tới gần hai triệu lít nước. Màn trình diễn nhạc nước vừa mở màn đã cho thấy vẻ đẹp không hề tầm thường của nó. Những cột nước dâng lên hạ xuống, trái phải chập chờn như đang nhảy múa theo những giai điệu của các ca khúc nổi tiếng thế giới như: “Rondine al nido” của Luciano Pavarotti, “Luck Be a Lady” của Frank Sinatra, “Singing in the Rain” của Gene Kelly...

Làn nước uyển chuyển kết hợp cùng tiếng hát du dương đã bộc lộ được hết vẻ đẹp của màn trình diễn, rất dễ khiến người ta đắm chìm trong những cảm xúc ngọt ngào khó có thể diễn tả bằng lời. Một chút dịu dàng như sợi tơ lụa chạm nhẹ vào trái tim tôi, khiến tim tôi xao động. Bên cạnh tôi, một cặp tình nhân đã không kìm nén được cảm xúc mà hôn nhau say đắm. Ai nói rằng Las Vegas chỉ có tiền bạc chứ, nơi này không biết đã vun đắp cho bao nhiêu đoạn tình cảm ấm áp, nhẹ nhàng. Một khúc nhạc nước vừa kết thúc, khán giả vẫn còn đang ngẩn ngơ tiếc nuối. Chẳng có mấy ai lại vội vã đi xem tiết mục tiếp sau như hai chúng tôi.

Hai chúng tôi đi tới khách sạn Rio All-Suite nằm trên con đường Flamingo, cùng rất nhiều người khác chờ lễ diễu hành lúc tám giờ ba mươi phút. Buổi diễu này của khách sạn được lấy tên “Masquerade Show in the Sky”, tạm dịch là “Lễ hội hóa trang trên không trung” hoặc là “Vũ hội hóa trang trên không trung”. Đúng như cái tên của nó, buổi diễu hành này không diễn ra trên đường phố mà là lơ lửng giữa không trung.

Đình Duy Thiên hỏi tôi, “Em có biết tại sao buổi biểu diễn này lại được tổ chức giữa không trung của Masquerade Village không?”.

Câu hỏi này của anh không làm khó được tôi, “Vì phía dưới chính là sông bạc. Việc tổ chức trên không trung có thể giải quyết được vấn đề địa điểm, ngoài ra có thể hấp dẫn được sự chú ý của những vị khách đang cá cược, đạt được cả hai mục đích là thua tiền và thả lỏng...”.

Anh đưa tay lên miệng, ra hiệu cho tôi nói nhỏ giọng, “Ở đây không được phép nói ra chữ kia”.

“Chữ nào cơ?”

“Chính là chữ em vừa nói đó.” “À, là ‘thua’ sao?”

Anh lo lắng bịt miệng tôi lại: “Này, này, này. Tôi đã nhắc em nhỏ giọng rồi mà. Ở đây có rất nhiều người Trung Quốc đó”.

Trông mặt anh rất nghiêm túc, lại không ngừng nhắc tôi nhỏ giọng lại, xem ra đúng là thật rồi. Tôi thật không thể ngờ, đã ra tận nước ngoài rồi mà chúng tôi còn phải hành xử theo phong tục của người Trung Quốc nước mình.

“Không được nói thật sao?” “Không được nói.”

“Anh chắc chắn là không được nói chứ.”

“Thật sự là không được nói... được rồi... là tôi lừa em.”

Anh nhận tội quá nhanh khiến tôi có hơi nhụt chí. Trước đây tôi cũng đã từng trêu đùa như vậy với anh trai, có lúc anh tôi còn có thể lừa được tôi hết cả một ngày, một tháng thậm chí cả một năm. Ví dụ như chuyện do đâu mà có cái tên “sông Bạch Mạt^{116*}”, anh trai đã từng lừa tôi đúng tròn một năm. Anh từng đứng bên bờ sông và nói với tôi, lý do mà con sông này có tên là Bạch Mạt là bởi vì từ ngày xưa đã có rất nhiều người không ngừng đổ nước miếng vào dòng sông này. Em nhìn mà xem, bây giờ vẫn là một đồng nước miếng. Cách giải thích này nghe hết sức ngây

thơ nhưng ánh mắt anh trai tôi thành thật đến mức khiến người ta không thể nghi ngờ. Quả nhiên, sau khi nghe anh nói vậy, tôi bắt đầu e ngại với những bọt nước trên sông, thậm chí còn không chịu ngồi bè tre mà ủ rũ đi về.

116* Sông Bạch Mạt là tên một con sông ở Trung Quốc. “Bạch Mạt” ở đây còn có nghĩa là “nước bọt”.

Một năm sau, khi chúng tôi một lần nữa tới sông Bạch Mạt du lịch, anh mới tự vạch trần lời nói dối năm đó. Nguyên văn lời anh tôi nói khi ấy là, “Có một hướng dẫn viên vô cùng ngốc nghếch tên là Lý Tĩnh. Kiến thức cơ bản như vậy mà cũng không biết, thế mà em còn làm hướng dẫn viên dẫn đoàn du lịch. Nếu như sông Bạch Mạt là do người ta nhổ nước miếng mà có thì lẽ nào trong nước sông Mẫu Đơn có thể nở ra hoa mẫu đơn? Nếu cứ theo logic như vậy, em phải giải thích tên sông Áp Lục^{117*} thế nào đây?” Bây giờ cảnh còn người mất. Tôi cũng không biết tâm trạng lúc này của mình có thể được giải thích là đang nhớ tới anh trai hay không.

**“Áp Lục” có nghĩa là vịt xanh..*

Dàn nhạc Latin đầy nhiệt tình và sôi động mở màn cho lễ hội không trung này. Từng chiếc xe được trang trí đẹp mắt trông như những chiếc phi thuyền bay giữa không trung, mang theo các vũ công mặc trang phục kì dị bay qua đỉnh đầu chúng tôi, mở ra một màn rượt đuổi sôi động. Những chiếc xe con công, xe giày thủy tinh, những chiếc xe kì quái của đoàn xiếc nối đuôi nhau diễu hành... Lo sợ buổi trình diễn của các đoàn xe này không đủ hoan lạc, khách sạn còn cố ý tổ chức thêm hoạt động thử rượu miễn phí. Thứ chất lỏng màu đỏ trong ly làm cho bầu không khí vốn náo nhiệt được đẩy lên tới cực hạn. Đám đông như vỡ òa khi các vũ

công ném những chiếc vòng cổ rực rỡ sắc màu vào giữa không trung. Đó là một lời mời đặc biệt. Những du khách nào bắt được vòng cổ nhất định sẽ phải nhảy múa với họ. Nhờ có màn kêu gọi cổ vũ vừa rồi, không khí náo nhiệt giữa các du khách cũng lên cao tới cực điểm.

Đình Duy Thiên giúp tôi thoát khỏi đám người đang nhốn nháo đó. Nếu không chạy nhanh thì có lẽ chỉ sau một giây nữa thôi chúng tôi cũng sẽ bị cuốn vào những điệu nhảy điên cuồng. Hai chúng tôi nắm tay nhau chạy trên con đường Flamingo, chạy thật xa, thoát khỏi những “kẻ điên” kia. Mấy ngày nay, chưa hôm nào tôi đổ nhiều mồ hôi như vậy, cũng chưa hôm nào chạy trên đường lớn như hôm nay. Tôi cảm thấy xương cốt toàn thân sắp vỡ vụn tới nơi rồi. Tôi yêu cảm giác này, dường như có thể vứt bỏ đi tất cả mọi phiền não. Chúng tôi nhìn nhau cười lớn, sau đó ngồi xuống thở dốc.

Chúng tôi biết rằng phía sau không hề có người đuổi theo, nhưng vẫn kiên trì sánh vai nhau thực hiện cảnh rượt đuổi kinh điển chỉ có trong các bộ phim điện ảnh. Chúng tôi nắm tay nhau đi tới một quán bar mua nước giải khát. Chúng tôi cứ như vậy yên lặng cùng nhau đi dạo từ sòng bạc này sang khách sạn khác. Tôi nghĩ, có lẽ chúng tôi đang hẹn hò. Đây là một cảm giác thật kỳ diệu, giống như nước suối trong lành trên núi cao nhưng lại đủ để khiến cho người ta say ngây ngất.

Anh nói, “Em còn nhớ không? You had me at ‘hello’”.

Trong nháy mắt, tôi bị những cảm xúc dâng lên trong lòng bao phủ. Tôi muốn nói với anh rằng tôi rất cô đơn, rất muốn nói với anh rằng tôi cần giúp đỡ. Những câu nói đơn giản như vậy lại không thể thốt ra thành lời vào lúc này, chỉ luẩn quẩn trong lòng, dần vặt bản thân tôi. Tôi chỉ có thể

dùng ánh mắt ý lại nhìn anh thay cho những lời muốn nói. Tôi biết rằng anh hiểu.

Anh nói, “Chơi thế đủ rồi, để tôi đưa em về khách sạn”. Sau đó anh giơ tay lên, tựa như muốn xoa đầu tôi.

Tôi tránh tay anh, “Anh đừng có làm hành động này. Như vậy sẽ làm tôi càng nhớ anh trai hơn”.

“Chuyện của anh trai em, không phải là tôi không có những suy nghĩ khác.”

Tôi mở to hai mắt, rửa tai lắng nghe những lời anh nói sau đó.

“Thanh chocolate có độc, đó là sự thực không thể chối cãi. Nhưng đằng sau sự thực có vẻ đơn giản ấy nhất định còn có nguyên nhân mà chúng ta chưa biết. Giả dụ anh ta có ý định mưu sát thật. Vậy tại sao anh ta rõ ràng biết mình đang bị cảnh sát theo dõi nhưng vẫn tùy tiện lấy ra thanh chocolate đã chuẩn bị sẵn từ trước, cắm trên kem thuyền chuối của em.? Chẳng phải là anh ta vẫn còn rất nhiều sự lựa chọn khác sao? Anh ta có thể lợi dụng người phục vụ trong nhà hàng hoặc lợi dụng những vị khách khác để che giấu tai mắt của cảnh sát. Anh ta có thể hành động bí mật trong suốt quá trình hạ độc, từ đó có thể giảm thiểu xác suất bị chúng tôi trực tiếp phát hiện. Thậm chí anh ta có thể yêu cầu nhà hàng mang tới một thanh chocolate, sau đó đánh tráo... Nhưng theo như tôi quan sát, anh ta không hề làm gì. Cuộc đối thoại ở Cục cảnh sát giữa anh ta và em cũng rất đáng nghi. Tựa hồ như anh ta muốn em tuyệt vọng, khiến cho em tin tưởng rằng anh ta đã hạ độc. Có phải em cũng cảm thấy mọi chuyện giống như tôi vừa nói hay không?”

Tôi ra sức gật đầu, “Đúng vậy. Thậm chí anh trai tôi còn gửi tin nhắn đồng loạt cho các thành viên trong đoàn để bọn họ tập hợp đi đập Hoover

đúng giờ. Giống như... giống như anh ấy đã sớm dự đoán được là sẽ bị bắt. Anh ấy đã biết trước được tôi sẽ hoang mang lo sợ mà quên đi kế hoạch tới đập nước”.

“Thì ra còn có cả chuyện này.” “Đúng vậy.”

“Như vậy cũng không khó giải thích việc tại sao chúng tôi còn chưa bắt đầu quá trình thẩm vấn, anh ta đã vội vã muốn khai báo mọi chuyện. Cũng không khó để hiểu tại sao anh ta có vẻ như đã chuẩn bị trước cho tất cả mọi việc. Hạ độc em chỉ là một cái cớ, một cái cớ để anh ta bị bắt.”

Tôi vẫn cho rằng, chỉ có người điên mới bố trí một kế hoạch để cảnh sát tới bắt chính mình. Nhưng chuyện như vậy lại xảy ra với người thân của tôi, khiến tôi không biết phải làm sao. Nhưng ngoại trừ lời giải thích là anh trai tôi làm như vậy chỉ để bị bắt, tôi không thể nghĩ ra lý do nào hợp lý hơn. Thanh chocolate có độc, tin nhắn nhắc mọi người tập trung, còn cả những hành động kỳ lạ trong bữa trưa hôm đó... Những điều này làm cho tôi tin rằng quả thực là anh muốn cảnh sát tới bắt mình. Vậy thì, phải làm gì tiếp theo đây?”

“Lý Tĩnh, em không cần phải quá lo lắng. Em phải tin tưởng rằng chúng tôi sẽ tìm ra sự thật. Thân làm cảnh sát, bị người ta dắt mũi như vậy là một cảm giác không hề dễ chịu. Hiện tại mỗi người trong đồn cảnh sát đều có những ý kiến riêng. Tuy nhiên, hi vọng có thể tìm ra được lý do tại sao anh ta lại muốn bị bắt chính là quan điểm chung của chúng tôi”.

Tôi thở dài, “Cũng chỉ có thể tiếp tục chờ đợi. Đúng rồi, trên tay tôi có một quyển tạp chí. Tôi nghĩ có lẽ anh sẽ thấy hứng thú với nó”.

Quay lại khách sạn, tôi đi kiểm tra lần lượt từng gian phòng. Hơn một nửa số người còn chưa quay lại, có lẽ còn đang vui chơi tại sòng bạc. Khương Lệ lại càng không thấy tăm hơi. Với cô ta, tôi đã sớm không còn ôm những hi vọng xa vời.

Tôi ngồi ở đầu giường, mở ra cuốn nhật ký, nghĩ một lúc lâu mới bắt đầu hạ bút.

Bố mẹ thân yêu trên trời cao, chưa bao giờ con lại cảm thấy khó khăn như hôm nay. Lúc này con chỉ muốn biết một điều, anh trai thật sự muốn giết chết con sao? Hình như là vậy, mà có vẻ như không phải. Bố, mẹ, hai người nói xem anh ấy thật sự làm như vậy với con sao? Con là em gái của anh ấy mà. Cho dù anh ấy đã từng yêu thương con hay nói những lời lạnh nhạt với con, thì chúng con vẫn là anh em hai mươi mấy năm trời. Thời gian chúng con sống chung dưới một mái nhà không kém bất kỳ những người anh trai, em gái nào khác trên đời này. Bố mẹ có thể làm chúng mà, đúng không?

Cảnh sát nói, anh trai đã cố ý để bị bọn họ bắt. Vậy tiếp theo, anh ấy còn có ý định thực hiện những hành động bất ngờ nào nữa đây? Đầu óc của anh trai giỏi hơn con, khả năng tư duy logic của anh ấy tốt hơn con gấp trăm lần. Nhưng lần này, con bắt đầu sợ hãi, không biết anh ấy sẽ còn làm những chuyện ngốc nghếch gì nữa. Rốt cuộc là chuyện phiến não gì đã khiến cho một người trẻ tuổi lại trầm lặng như anh ấy làm ra những chuyện đáng sợ như vậy? Bố mẹ nếu ở đây chắc sẽ xoa đầu con, trách con lại lo xa đúng không? Bố mẹ hãy nói cho con biết, con phải làm sao bây giờ, phải làm sao để khuyên bảo anh trai? Cầu xin bố mẹ, đêm nay nhất định phải tới bên cạnh con, cho dù chỉ là để nhìn đứa con gái đáng thương một chút cũng được.

SỔ tay công tác của Đinh Duy Thiên
(Nội dung bản dịch)

Las Vegas, thứ Năm ngày mùng 8 tháng 7.

Quá trình bắt giử Phó Gia đã diễn ra rất thuận lợi. Phải nói là thuận lợi ngoài dự đoán, anh ta đang chờ cảnh sát chúng tôi đến. Anh ta còn sử dụng thanh chocolate có bỏ loại độc kiểm đó, hướng dẫn chúng tôi vào lúc nào và ở nơi đâu thì phải tới bắt anh ta. Điều này khiến chúng tôi vô cùng chán nản. Dường như cảnh sát chúng tôi đã bị anh ta dắt mũi. Nhưng chúng tôi không thể chờ đợi thêm được nữa. Trong tình huống đó, rất có khả năng người vô tội sẽ bị ngộ độc.

Công tác khám nghiệm tử thi của Đàm Tấn Lỗi không được chuyển giao về Trung Quốc, bố mẹ anh ta kiên quyết yêu cầu tiến hành khám nghiệm ngay tại Mỹ, tôi vẫn đang chờ đợi báo cáo khám nghiệm bốn mươi tám tiếng. Giả thiết tôi đặt ra từ tối hôm qua có thành lập hay không còn phải chờ sự chứng thực từ báo cáo này.

Những điều bí ẩn về đoạn video quyền Anh kia sẽ được công bố trước trận tranh tài do SFV tổ chức vào chiều mai. Tôi biết mọi người cũng đã chờ rất lâu, đặc biệt là những người đã bị nó làm phiền trong thời gian dài. Đúng rồi, hôm nay tôi nhận được một cuốn tạp chí, xuất bản từ năm năm trước. Không thể nói là nó có tác dụng vì chúng tôi gần như đã nắm được sự thật trong tay. Tuy nhiên tôi vẫn đưa cuốn tạp chí kia đi kiểm tra. Tôi muốn xem xem có dấu vân tay của những ai trên đó.

Cuộc điều tra về Khương Lệ tiến hành hết sức thuận lợi. Cô ta từng vì phạm tội trộm cắp mà bị đưa tới trại giáo dưỡng, cũng từng đi lao động tại cô nhi viện Dương Quang. Trong mấy tháng cô ta thực hiện lao

động cải tạo ở đó, cô nhi viện đã có một đứa bé đột tử bất thường. Cảnh sát đã từng nghi ngờ cô ta có liên quan tới vụ việc này. Tuy nhiên, sau đó vì một người nhân viên chăm sóc nhẩy lâu tự tử mà cuộc đi điều tra không được tiếp tục tiến hành.

Nghiêm Túc đã tiến hành sắp xếp lại bảng danh mục về mối quan hệ của những người trong đoàn du lịch với cô nhi viện Dương Quang, cụ thể như sau:

1. Khương Lệ: Nữ, 21 tuổi, người Bắc Kinh, từng lao động cải tạo ở cô nhi viện.
2. Thôi Tập Lương: Nam, 37 tuổi, người Hợp Phì, bố là viện trưởng cô nhi viện năm đó.
3. Kỷ tiếu Lộ: Nữ, 23 tuổi, người Quảng Châu, là cô nhi được nuôi ở cô nhi viện.
4. Đàm Tấn Lỗi: Nam, 22 tuổi, người Thâm Quyến, là cô nhi được nuôi ở cô nhi viện.
5. Kim Lâm: Nữ, 25 tuổi, người Sơn Đông, vợ của Tưởng Liên Thành.
6. Tưởng Liên Thành: Nam, 30 tuổi, người Sơn Đông, Trưởng phòng Trách nhiệm Xã hội của công ty SFV.
7. Bàn Mỹ: Nữ: 32 tuổi, người Thượng Hải, đứa bé cô muốn nhận nuôi không may bị đột tử.
8. Lý Quốc Kiến: Nam: 35 tuổi, người Thượng Hải, chồng Bàn Mỹ.
9. Trưởng đoàn: Phó Gia.
10. Hướng dẫn viên du lịch: Lý Tĩnh, là cô nhi được nuôi ở cô nhi viện.

Tôi đã nói với Nghiêm Túc rằng bản báo cáo này vẫn thiếu một vài chi tiết, đó chính là quan hệ của Phó Gia với cô nhi viện Dương Quang và

công ty SFV. Nghiêm Túc cũng cảm thấy như vậy. Có lẽ bước tiếp theo chúng tôi cần phải làm là đào sâu mối quan hệ và tiểu sử của Phó Gia. Chúng tôi không những cần biết anh ta đã làm gì, còn phải đi điều tra rõ ràng tại sao anh ta lại làm như vậy. Có một số tội phạm có thể chỉ nhất thời nảy sinh ý định giết người, nhưng theo manh mối của vụ án này thì nó giống như một ma trận được sắp xếp hoàn chỉnh hơn. Chúng tôi sẽ không vì bắt được Phó Gia mà lơ là cảnh giác. Có khả năng, trận đấu giằng co này mới chỉ vừa bắt đầu.

"**B**ữa sáng hôm nay, tất cả thành viên trong đoàn vắng mặt tập thể.

Tất cả mọi người đều quyết định bỏ ăn sáng để ngủ bù. Dĩ nhiên, tôi là ngoại lệ. Năm giờ bốn mươi lăm phút tôi đã thức dậy, sau đó không có cách nào ngủ tiếp nữa. Lúc Đinh Duy Thiên và Nghiêm Túc gọi điện, tôi hào phóng mời bọn họ cùng ăn sáng. Những tấm phiếu ăn trong tay tôi thừa sức bao bọn họ ăn no nê.

Địa điểm hẹn gặp của chúng tôi là phòng ăn khách sạn. Tôi vừa đi xuống lầu đã nhìn thấy bọn họ từ đằng xa. Đinh Duy Thiên mặc một chiếc áo sơ mi màu lam nhạt, không cài cúc ở cổ, trong túi áo có gài một chiếc bút máy màu xanh, khiến anh trông vừa nhã nhặn lại rất hấp dẫn. Phối với sơ mi là một chiếc quần tây thẳng tắp và đôi giày da bóng loáng. Mái tóc anh đã được chải chuốt kỹ càng. Những lọn tóc xoăn lò xo đã được dùng gel vuốt lại thật gọn gàng. Chỉ có đôi mắt màu nâu của anh là món đồ xa xỉ duy nhất không cần phải "gói ghém" cầu kì. Hôm nay anh có cuộc họp quan trọng nào hay sao mà lại ăn mặc chỉnh tề như vậy? Nghiêm Túc cũng như vậy, cố ý mặc một bộ quần áo khá kín chu. Đinh Duy Thiên lại mang bàn cờ vây tới. Có chút thời gian ăn sáng bọn họ cũng không nỡ lãng phí, đánh cờ ngay trên bàn ăn.

Nghiêm Túc vừa bắt đầu đã bày binh bố trận cho một trận đánh trường kì. Đinh Duy Thiên lại không muốn để anh ta được như ý, vừa vào trận đã mãnh liệt tấn công. Cục diện trên bàn cờ rất phức tạp, tôi

nhìn mà choáng váng. Tôi lấy ra ba tấm phiếu ăn đưa cho người phục vụ, bưng ly nước trái cây nhìn bọn họ chơi cờ. Quân đen của Đinh Duy Thiên đi một nước hay, nhanh tay bắt được quân trắng. Quân trắng của Nghiêm Túc rơi vào thế bị động. Tên đó thấy thế cờ không thể cứu vãn bèn chơi xấu, đẩy bàn cờ nói không chơi nữa, đi ăn cơm.

Đinh Duy Thiên thông thả thu dọn các quân cờ, “Nghiêm Túc, kỳ phẩm^{118*} của cậu hiện tại có thể so ngang với Lý Tĩnh rồi”.

** Kỳ phẩm là các cấp bậc đánh giá kỳ thủ cờ vây của Trung Quốc thời xưa, bao gồm chín cấp..*

“Dĩ nhiên. Tôi biết học điếu hay từ chị dâu mà.”

Ngụm nước trái cây trong miệng tôi bị nghẹn lại, hận không thể phun hết lên mặt anh ta. Ai là chị dâu của anh ta? Anh ta mới là chị dâu! Cả nhà anh ta đều là chị dâu!

“Ôi, ôi... chị dâu, chị đừng có trừng mắt nhìn tôi như vậy chứ. Chuyện của chị và đội trưởng của chúng tôi cũng chỉ là sớm muộn thôi. Tôi ủng hộ hai người nha...”

Bữa sáng của khách sạn năm sao dành cho người như vậy đúng là lãng phí lương thực của nhân dân thế giới. Tôi im lặng cầm bánh mì nướng, đặt lên trên một lát thịt xông khói, quét một thìa sốt mayonnaise, cúi đầu ăn. Tôi rất hào phóng khi dùng những lời nguyên rủa độc ác nhất trong ngày tặng hết cho anh ta.

“Chị dâu làm sao vậy? Cúi gầm đầu ăn cơm đâu phải là phong cách của chị. Trước đây chẳng phải chị nhanh mồm nhanh miệng lắm sao?”

Đinh Duy Thiên chỉ nói một chữ là khiến cái miệng âm ỉ như kèn đồng của anh ta im ngay. Anh nói, “Cút!”.

Tôi cười, “Đúng là quan lớn có khác, nói một câu là đè chết người!”.

Miệng của Nghiêm Túc một giây trước vừa khép lại, bây giờ lại bắt đầu rục rịch hoạt động.

“Cái này thì không đúng. Tôi nói thực chứ có phải ngoa đâu! So với đội trưởng chúng tôi, quan lớn còn nhiều nhưng có mấy ai được Nghiêm Túc tôi để vào mắt? Chị dâu, tôi nói cho chị biết nhé, đội trưởng của tôi không phải là người thường. Trên trời dưới đất này tôi chỉ phục duy nhất anh ấy...”

Tôi cảm thấy quanh mình như có vài chục con ruồi mắt đỏ bay vo ve, chỉ hận không thể bóp chết chúng. Khả năng đề kháng với sự quấy nhiễu của Đinh Duy Thiên quả thực đã vượt quá sức tưởng tượng của tôi. Anh vẫn có thể bắt chuyện với tôi như thường trong hoàn cảnh khó chịu thế này.

Anh mỉm cười, hỏi tôi, “Hôm qua em ngủ ngon không?”. “Muốn ngủ một giấc thật sâu thì khó, mà muốn mất ngủ hoàn toàn thì cũng khó đấy. Tôi cảm thấy tuy ngủ nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo. Nhưng nói là tỉnh thì tôi không nhớ rõ được mọi chuyện xung quanh. Tóm lại là nửa tỉnh nửa mê.”

Nghiêm Túc vẫn không chịu buông tha cho tôi, “Chị dâu nói như vậy thì đội trưởng nhà chúng tôi chịu làm sao được chứ. Chị nói mình vì người đàn ông khác mà ăn không ngon, ngủ không yên, khiến cho trái tim của đội trưởng chúng tôi bị tổn thương biết nhường nào...”.

Cũng không biết tôi lấy đâu ra được can đảm, nhìn thẳng vào mắt anh ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói ra mấy chữ, “Anh cút đi!”.

Nghiêm Túc bị tổn thương nặng nề. Trong nháy mắt khuôn mặt đỏ bừng bừng, không dám tiếp tục ngẩng đầu lên nhìn bất cứ ai trong hai

chúng tôi. Đinh Duy Thiên âm thầm giơ ngón tay cái về phía tôi. Thái độ của anh rất rõ ràng, anh đứng về phía tôi.

“Tôi biết những lời này các anh nghe đã ngán rồi, nhưng với tội danh hạ độc không thành công của anh trai tôi thì anh ấy sẽ phải chịu hình phạt như thế nào?”

“Hạ độc chỉ là một vấn đề, còn có thể quy thành tội mưu sát.”

“Tôi có thể làm chứng rằng đó chỉ là trò đùa giữa hai chúng tôi, thật ra anh trai tôi không hề có ý định hãm hại tôi?”

“Lý Tĩnh, em muốn lừa dối pháp luật sao?” “Không phải, tôi không có.”

Anh đặt nĩa xuống, dùng tay nhéo khuôn mặt tôi. “Đừng cố gắng làm một số chuyện ngu ngốc mà em tự

cho là thông minh.”

Tôi nhụt chí gật đầu, “Tôi biết rồi”.

Nghiêm Túc lại bắt đầu mở loa, “Cô biết, cô biết. Cô biết cái gì mà cô biết...”.

Tôi ngẩng đầu nhìn trần nhà, “Cảnh sát Đinh, anh có nghe thấy tiếng người nào đang nói không?”.

Đinh Duy Thiên phối hợp lắc đầu, đưa tay lên miệng làm động tác kéo khóa, “Không nghe thấy. Trên nóc nhà không có ai đang nói chuyện. Nếu như có thì cũng chỉ có thể là chim, hoặc là em nghe nhầm rồi”.

Tôi thậm chí cười đen tối, “Anh nói đúng”.

Sau khi hai chúng tôi hòa nhau trêu chọc Nghiêm Túc, tâm trạng của Đinh Duy Thiên xem ra rất tốt. Anh cắt thịt xông khói thành những miếng

nhỏ vuông vức rồi mới ăn, còn không quên hỏi tôi về hành trình ngày hôm nay.

“Hành trình lần này là phần quan trọng nhất của chuyến đi. Chiều nay mọi người sẽ tới xem trực tiếp trận đấu quyền Anh do SFV tổ chức. Vì sáng nay mọi người đều không muốn rời giường nên tôi quyết định sáng nay để mọi người hoạt động tự do.”

“Như vậy cũng có nghĩa là ăn sáng xong, em có thể tự do đi ra ngoài?”

“Theo lý thuyết là như vậy.”

Anh dùng khăn lau miệng, sau đó tiếp tục ăn nốt bữa sáng của mình.

“Bữa sáng nơi này rất tuyệt. Nếu em muốn gói một phần để mang đi, tôi nghĩ cũng khá hợp lý đấy.”

"Mang đi?"

Ánh mắt tôi sáng lấp lánh.

"Ý của anh là?"

“Ôi, tôi biết em hiểu ý tôi là gì. Đó cũng chính là điều em mong muốn, không phải sao?”

Tôi đem mong muốn sâu thẳm trong nội tâm nói ra. Tôi cứ nghĩ rằng điều này là không thể. “Đóng gói một phần bữa sáng, sau đó cùng nhau đi thăm anh trai tôi?”

Anh bóc một quả trứng gà, trên mặt hiện lên nụ cười thân thiết, “Tôi thích em dùng từ ‘cùng nhau’ này. Nhưng em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. Có khả năng anh ta không có nhu cầu muốn gặp em”.

Tôi đáp lại một cách máy móc, “Tôi biết”. Sau đó tôi ngậm lấy muỗng, một mình đau khổ suy nghĩ. Việc chuẩn bị tâm lý này quả thực là rất khó khăn.

Hương thơm của cà phê từ bàn khác bay ngang qua thơm phức mũi. Tôi đề nghị cả ba ngồi nán lại một lúc, mỗi người gọi một ly cà phê. Với một người đam mê và thường khá kén chọn cà phê như tôi, thời gian thích hợp nhất để thưởng thức cà phê chỉ vắn vện trong vòng bốn mươi phút. Nếu vượt quá thời gian này, hương vị sẽ kém dần đi. Một khi người được hương vị cà phê nguyên chất là tôi sẽ không bao giờ bỏ qua. Hoa tốt biết chọn thời tiết, cà phê tốt cũng vậy, cần có Bá Lạc^{119*} có thể hiểu được nó đến thưởng thức. Đôi mắt của Đinh Duy Thiên vẫn chưa rời khỏi tôi, giống như anh không có chút hứng thú nào với cà phê vậy.

** Bá Lạc (tên thật là Tôn Dương, người nước Tần, sống vào thời Xuân Thu, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài..*

Tôi vội vàng xua tay, “Không phải tôi sợ đi gặp anh trai.

Anh đừng hiểu lầm”.

“Tôi đâu có hiểu lầm cái gì.”

“Nhưng mà vẻ mặt của anh cho tôi thấy, anh đang hiểu lầm.”

Giọng nói của anh rất tự nhiên, “Ồ? Thì ra mặt tôi còn biết nói dối”.

Nghiêm Túc liếc mắt lên nhìn trần nhà. Tuy rằng không nói gì nhưng vẻ mặt đó cũng đã đủ để nói cho tôi biết ý nghĩ trong lòng anh ta. Anh ta và Đinh Duy Thiên đều nghĩ như vậy. Họ cho rằng tôi đang sợ hãi trước việc đi gặp anh trai. Thật ra nếu như tôi không dự định làm gì cả, thì tôi đâu có gì phải sợ. Tôi chỉ là đi gặp anh trai mình dưới sự canh chừng của cảnh sát. Chúng tôi có thể nói với nhau vài câu vui vẻ, sau đó làm ra vẻ lưu luyến chia tay. Nhưng tôi không muốn chỉ là như vậy. Tôi muốn giúp anh hơn bất cứ ai. Tôi muốn giúp anh bước ra khỏi cực đoan, một lần

nữa tiếp nhận tình nghĩa anh em giữa chúng tôi. Những điều tôi muốn quá nhiều, mà thực tế lại quá khó khăn. Vậy nên tôi mới do dự, lưỡng lự không biết phải làm sao, không dám tiến lên.

Dù biết Nghiêm Túc đang tức giận, tôi vẫn hỏi anh ta một vấn đề, “Xin hỏi cảnh sát Nghiêm, với nghi phạm như anh trai tôi các anh sẽ làm thế nào?”.

“Tôi không có gì để nói, chẳng phải hai người đều chê tôi nói lảm, phiền phức hay sao?”

Vẻ mặt của Đinh Duy Thiên bỗng chốc có chút khác lạ.

“Lý Tĩnh, em đừng hi vọng xa vời rằng có thể thay cảnh sát làm một số chuyện. Không phải chúng tôi không tin em nhưng em không biết anh ta ngoan cố đến mức nào đâu. Em có thể đi gặp anh ta, khuyên nhủ anh ta nhưng em phải chuẩn bị sẵn sàng tâm lý cho tình huống xấu nhất có thể, có thể em đi cũng chỉ là phí công.”

Chuẩn bị sẵn... tâm lý... Trời vừa mới sáng mà anh đã gọi cho tôi một gáo nước lạnh. Giống như anh đã đoán trước được kết cục, chỉ không đành lòng nói cho tôi. Tôi cũng không yếu ớt như bọn họ nghĩ. Tôi cũng từng trải qua sóng gió. Chỉ là trước đây tôi đều đi cùng anh trai, lúc này chỉ còn lại mỗi mình mà thôi.

“Đúng vậy. Cô đừng nằm mơ. Lúc nào cô cũng nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng tốt đẹp. Cô cho rằng mình tới đó thì sẽ thay đổi được gì? Bây giờ anh ta đã bất chấp tất cả, chỉ mong được định tội.”

“Nghiêm Túc!”, đúng lúc này, Đinh Duy Thiên quát lên, nhắc Nghiêm Túc dừng lại. Tôi biết có một số chuyện bọn họ không thể tiết lộ ra ngoài, đừng nói là người có quan hệ với nghi phạm như tôi, kể cả là

người nhà hay người thân mật nhất của chính họ cũng không được quyền biết.

Nghiêm Túc gất lên, “Tôi vừa mở miệng anh đã kêu ngừng, vừa mở miệng nói là đã sai rồi. Vậy các người còn muốn hỏi ý kiến của tôi làm gì? Tôi câm miệng, nhắm mắt bịt chặt lỗ tai, cái gì cũng không nghe, không thấy cũng không nói. Sau này có việc gì hai người cũng đừng nhắc tới với tôi”. Nghiêm Túc là người khá thô lỗ. Mới nói hai câu đã trở mặt, vẫn là thanh niên tâm tính chưa ổn định.

Cuối cùng thì Đinh Duy Thiên cũng đặt yêu cầu với tôi, “Trước khi nhận sự giúp đỡ của chúng tôi, chi bằng em nói cho chúng tôi biết một số chuyện về Phó Gia, không, anh trai em. Các thói quen hàng ngày, tác phong sống, tính cách...”.

Tôi cảm thấy Đinh Duy Thiên nói đúng. Bọn họ phải điều tra trên nhiều phương diện để hiểu rõ về con người anh trai tôi.

“Từ nhỏ anh ấy đã là một người rất chuẩn mực. Anh tôi thích chơi bóng đá, bowling, thích các loại mô hình, các loại máy quay phim, máy ảnh và các sản phẩm điện tử. Anh cũng biết đó, các bé trai luôn có khoảng thời gian như vậy. Anh ấy không thích mấy bộ phim truyền hình chiếu lúc tám rưỡi, thời gian ấy anh toàn trốn trong phòng lên mạng, đôi khi còn có những phát minh nhỏ kỳ quái. Anh tôi rất có năng khiếu trong các môn khoa học tự nhiên. Anh ấy từng quan sát đàn kiến xây tổ rỗng rã một tháng trời, thậm chí còn từng cố gắng phân tích rõ kết cấu của tổ ong. Những chuyện như vậy khi còn bé là rất bình thường.”

“Tôi muốn hỏi... cái này hơi khó nói... em phải chấp nhận. Anh ta có từng làm gì em không, ý tôi là thử từng làm loại chuyện kia?”

“Trời ạ! Anh trai tôi không bao giờ như vậy. Ý anh muốn hỏi là anh ấy có bao giờ không kìm chế được, muốn chạm vào tôi đúng không? Không có! Tuyệt đối không có! Anh ấy vẫn luôn cư xử với tôi rất lạnh nhạt. Tôi còn từng oán giận anh ấy không thân thiết với tôi, không giống như anh trai của các bạn khác.”

Đình Duy Thiên nhìn tôi với vẻ mặt bối rối, dường như anh muốn phủ nhận những lời tôi nói nhưng lại không dám thốt ra khỏi miệng. Anh nhìn Nghiêm Túc đang cúi đầu ở bên cạnh, sau đó tới gần tôi nói, “Đó là kết luận của bác sĩ. Anh ta có triệu chứng của kìm nén tình dục”.

“Bác sĩ khốn nạn! Nói mấy lời vô trách nhiệm như vậy có lợi gì cho họ sao? Bác sĩ của Sở cảnh sát cũng có thêm nhiệm vụ tạo tin ‘hot’ à?”

Nghiêm Túc lấy khăn ăn che mặt mình. Anh ta gục mặt xuống bàn làm ra vẻ như đang muốn ngủ. Quả thực anh ta không hề có ý định phát biểu bất cứ ý kiến gì. Nhưng cho dù bọn họ có kiên trì giữ loại lập luận kỳ quái này thì cũng vô dụng thôi. Nếu như Đình Duy Thiên lại nghĩ linh tinh, tôi nhất định sẽ cãi lại. Tôi thà tin rằng anh trai muốn hạ độc hại chết tôi chứ nhất quyết không tin anh ấy có ý định xấu xa gì với mình, cho dù chỉ là trong tư tưởng. Tôi tin vào nhân phẩm của anh ấy, hoàn toàn tin tưởng.

“Như vậy em có biết gì về quan hệ của anh ta và những người khác không? Bạn bè hay bạn học của anh ta, em có biết người ta nói gì về anh trai mình không?”

“Bạn bè của anh tôi đều nói anh ấy là người rất lễ phép.

Nhất là các giáo viên. Anh tôi luôn nói rằng, các thầy cô luôn đặc biệt thiên vị mình. Cái này cũng không quá khó hiểu. Giáo viên nào cũng yêu

quý các học sinh giỏi về nhiều mặt.”

Đình Duy Thiên dùng sức nắm lấy vai tôi.

“Em suy nghĩ lại thật kỹ xem. Đây cũng chỉ là để giúp anh ta thôi. Theo lời em nói, anh ta hoàn toàn là một người đáng để tin tưởng, nhiệt tình với mọi người, là một học sinh ngoan, là anh trai tốt. Ít nhất cũng phải có chuyện gì bất thường đã từng xảy ra chứ.”

Tôi không dám nhìn thẳng vào Đình Duy Thiên. Ánh mắt anh nhìn tôi như muốn vạch trần lời nói dối của tôi vậy.

“Tôi không nói là anh trai tôi hoàn hảo. Anh ấy cũng thay tôi bịa lý do xin nghỉ ốm để đi chơi. Anh ấy thay tôi đi họp phụ huynh bị giáo viên đuổi ra ngoài. Trước kỳ thi anh ấy cũng chuẩn bị phao, cũng từng tham gia đánh nhau. Tôi đã nói rồi, những việc này, con trai ai cũng từng trải qua. Cảnh sát Đình chẳng lẽ không từng như vậy sao? Từ nhỏ tới lớn chẳng lẽ anh chưa từng lười biếng sao? Tuy rằng những việc anh trai làm cho tôi không nhiều, anh ấy cũng chưa bao giờ mua cho tôi hộp bút hình ô tô hay gấu bông làm quà sinh nhật, nhưng anh ấy là anh trai tôi. Xin anh đừng dùng những lời nói như vừa rồi để bôi xấu nhân cách của anh ấy. Cho dù anh là cảnh sát cũng không được phép.”

Trước đây, tôi ghét nhất là anh trai lúc nào cũng nghiêm nghị, lạnh nhạt với mình nhưng bây giờ, điều khiến tôi ghét nhất đó lại trở thành bằng chứng chứng minh cho nhân phẩm của anh. Xưa nay anh trai chưa bao giờ mua quà sinh nhật cho tôi, đừng nói tới quà giáng sinh hay quà năm mới.

Đình Duy Thiên khoanh tay trước ngực, nhắm mắt lại. Cuối cùng thì Nghiêm Túc cũng không chịu được, hỏi anh, “Rốt cuộc thì một tình cảm như thế nào mới có thể khiến một người làm ra hành động như vậy?”.

“Đúng vậy, tôi cũng chưa thể hiểu được. Điều này rất quan trọng, chúng ta tuyệt đối không thể lơ là.”

Anh uống một ngụm cà phê. Anh muốn xác nhận xem còn vấn đề gì vẫn chưa hỏi không.

“Lý Tĩnh, em còn muốn nói thêm gì không?”

“Anh trai tôi là một người rất tốt, tuy rằng anh ấy luôn tỏ ra không quan tâm tôi, không hỏi han gì tôi. Nhưng nơi nào có lũ lụt hay nơi nào có trẻ em cần giúp đỡ, anh ấy cũng đều quyên góp không ít.”

Đinh Duy Thiên hiểu được tâm trạng lúc này của tôi. Thấy tôi bắt đầu kích động, anh chỉ dịu dàng ấn nhẹ bờ vai tôi, ý bảo tôi khống chế cảm xúc.

Nghiêm Túc bĩu môi, “Người đẹp Lý Tĩnh, cô không cảm thấy lời nói của mình trước sau không thống nhất hay sao? Anh ta đối xử tử tế với tất cả mọi người nhưng lại chẳng thèm quan tâm tới em gái mình. Anh ta nho nhã lễ độ với bất cứ ai nhưng lúc nào cũng soi mói, trêu chọc cô. Lẽ nào cô chưa bao giờ nghĩ rằng, anh trai mình như vậy là không bình thường hay sao?”.

Đây là lần đầu tiên tôi được nghe người khác đề cập tới chuyện này. Cảnh sát khi gặp phải vấn đề cũng sẽ trở nên mù quáng. Tôi cho rằng bọn họ đang không chịu nói lý.

“Những nữ sinh tỏ ra dịu dàng, nghe lời tại trường học vẫn có thể cúi kính, yếu đuối trước mặt người nhà. Có người tư duy nhanh nhẹn trong công việc nhưng về nhà vụng về đến nỗi nấu cơm cũng không xong. Trong mắt người mẹ, con cái sẽ mãi là một đứa trẻ chưa trưởng thành, cho dù tới bốn mươi tuổi, họ vẫn sẽ chuẩn bị cơm hộp cho con mình. Lẽ

nào những lời giải thích này của tôi không đủ để các anh tin rằng anh trai tôi là một người tốt hay sao?”

Đình Duy Thiên tiếp tục dùng giọng nói bình tĩnh, từ tốn trả lời câu hỏi của tôi.

“Em nói đều đúng, nhưng những điều đó không thể giúp chúng tôi giải quyết được nghi vấn. Trong xã hội này, có rất nhiều người có khả năng ngụy trang rất giỏi trước mặt người ngoài, nhưng lại xé bỏ hoàn toàn mặt nạ trước mặt người thân. Cũng giống như em miêu tả, rất có khả năng anh ta chỉ là một đứa bé ngoan ở bên ngoài, sau đó khi về nhà bắt đầu nghịch ngợm đủ trò. Thế nhưng đây không thể là lý do giải thích cho việc anh ta chỉ tỏ ra lạnh nhạt khác thường hoặc nói cách khác là cố ý giữ khoảng cách như vậy với riêng em. Với những người khác trong nhà, anh ta không hề có hành động như thế, chẳng phải sao? Nếu như chỉ là biểu hiện của tính cách, vậy thì tại sao anh ta chỉ nhắm vào riêng em?”

Tôi liếc mắt nhìn Đình Duy Thiên. Nếu nói về khả năng mồm miệng chắc chắn tôi sẽ không thua anh, nhưng về lập luận logic, tôi không thể nào so được với cảnh sát. Lời biện minh của tôi đã không còn chiếm ưu thế. Có lẽ nếu cứ tiếp tục như vậy, tôi sẽ bị cuốn theo suy luận của anh.

“Tôi không biết tại sao. Có thể là do anh tôi ghen tỵ vì nghĩ rằng tôi tranh giành tình yêu thương của bố mẹ với anh ấy thì sao? Chuyện như vậy vẫn thường xảy ra. Ở trong một gia đình, cho dù là anh em với nhau thì cũng có lúc như nước với lửa.”

“Đúng là sẽ có khả năng đó. Nhưng theo bản tường trình của các nhân chứng khác, anh trai em có vẻ được yêu thương hơn em nhiều. Hơn nữa, anh ta còn dùng một cách thức kỳ quái để yêu thương em.”

“Cách thức gì?”

“Học bổng em nhận được lúc học đại học, có phải chính là do anh trai em lén lút quyên tặng, thông qua trường học để đưa cho em không?”

“Ôi? Đây là chuyện gì vậy? Trước giờ anh trai tôi quản tiền rất chặt.”

“Còn nữa, sinh nhật hàng năm em luôn nhận được quà từ bố mẹ đã mất. Em thật sự nghĩ rằng bọn họ có thể biết được địa chỉ hiện tại của gia đình nhận nuôi em để ủy thác cho công ty gửi quà cho em mỗi năm sao? Em không cảm thấy những món quà đó rõ ràng không hề giống những thứ đến từ thời đại trước sao?”

Tôi đã hiểu. Bây giờ thì tôi đã hiểu. Đây mới là cách anh trai yêu thương tôi. Anh giống như một người bố nghiêm khắc trong một bộ phim điện ảnh nào đó. Người bố ấy chưa bao giờ đem tình yêu dành cho con cái đặt vào những lời chót lưỡi đầu môi.

“Lẽ nào cảnh sát Đinh vẫn chưa hiểu sao? Đó mới là cách anh trai yêu thương tôi. Anh ấy chọn cách lặng lẽ bảo vệ tôi.”

Cách nói này của tôi bị Nghiêm Túc khịt mũi coi thường, “Như vậy xin hỏi, tại sao người lựa chọn lặng lẽ bảo vệ cô lại muốn hãm hại cô?”.

Tôi không biết phải tiếp tục giải thích thế nào. Chuyện anh tôi đã gây ra vĩnh viễn không thể xóa bỏ được. Hậu quả của việc anh ấy từng muốn đầu độc tôi chính là cho dù tôi thay anh biện minh thế nào cũng sẽ đều vô ích.

Đinh Duy Thiên đặt cốc cà phê xuống, “Mọi thứ chúng ta nói bây giờ chỉ là suy đoán, nhưng vẫn cần phải đưa vào phạm vi cần cân nhắc xem xét. Tiểu thư xinh đẹp... bây giờ chúng ta có thể xuất phát tới Sở cảnh sát chứ?”.

Tôi lấy thêm một tờ phiếu ăn đưa cho nhà hàng để họ giúp tôi gói một phần bữa sáng. Suất đóng gói không có các món nóng như thịt xông khói linh tinh, chỉ có sandwich, sữa chua, bánh ngọt và hoa quả gọt sẵn. Những món này có lẽ anh trai tôi sẽ không thích ăn, nhưng tôi cũng chỉ có thể mang tạm những thứ như vậy.

Nghiêm Túc lái xe, Đinh Duy Thiên ngồi ghế phụ. Tôi ngồi ở hàng ghế sau ngắm phong cảnh, bữa sáng của anh trai đặt trên ghế ngồi bên cạnh. Las Vegas vào sáng sớm, ánh đèn neon đỏ đã tắt, ánh mặt trời hồng nhạt rải phủ lên trên nóc các tòa nhà. Đường phố trống vắng cô liêu. Những chiếc xe nằm yên lặng trong các bãi đậu bên đường, lẳng lẳng đợi chờ chủ nhân. Một chiếc xe tải màu trắng đậu ngay ở phía tay phải ngã ba đường, chờ đợi nhiệm vụ. Biển hiệu MGM màu vàng phản chiếu ra một thứ ánh sáng mềm mại. Mô hình tượng Nữ Thần Tự do cũng được nhuộm lên một màu đỏ vàng. Trong không gian yên tĩnh, dường như chỉ có chúng tôi đang chuyển động. Đinh Duy Thiên đưa cho tôi một viên kẹo bạc hà. Tôi bóc giấy gói rồi ngậm trong miệng. Hương vị, ngọt ngào thơm mát bao trùm vị giác chỉ trong nháy mắt. Tôi hất tóc, cố gắng tập trung tâm trí vào việc thưởng thức vị ngọt của viên kẹo.

Nghiêm Túc dừng xe tại bãi đậu xe nằm phía sau Sở cảnh sát. Chúng tôi lần lượt đẩy cửa bước xuống xe. Hai người bọn họ chào hỏi cảnh vệ trước cửa, để cho tôi tiếp nhận kiểm tra. Sở cảnh sát ở đây cũng được trang bị một thiết bị kiểm tra an ninh loại nhỏ. Ba lô tôi mang theo cũng phải mở ra, sau khi dò xét, bọn họ xác nhận trên người tôi không mang theo đồ kim loại nào mới cho phép đi qua.

Đinh Duy Thiên nói, “Em đưa bữa sáng cho tôi. Em không được phép tới phòng thẩm vấn. Tuy nhiên em có thể tới phòng điều khiển để xem

qua camera theo dõi”. Anh thấy mặt tôi mơ màng lại bổ sung thêm một câu, “Nghiêm Túc sẽ đưa em đi”.

Đình Duy Thiên đi lên lầu. Trước khi đi anh còn dụi dằng nói với tôi, “Sau khi thẩm vấn kết thúc, tôi sẽ chờ em ở ngoài”.

Nghiêm Túc dẫn tôi tới một gian phòng ở tầng dưới cùng. Nhìn từ ngoài, nó trông giống với những căn phòng đang khép chặt cửa khác nhưng bên trong thì khác biệt hoàn toàn. Khi Nghiêm Túc vừa đẩy cửa bước vào, tôi đã bị khói thuốc lá trong phòng phả vào mặt. Căn phòng này không khác gì một ổ thuốc phiện. Bên trong, vỏ của những cốc mì ăn liền chất thành một đống ở góc tường. Nguồn sáng duy nhất trong phòng là từ ba cái màn hình ở mặt giữa và hai mặt bên. Có một cảnh sát người Mỹ đang ngồi khoanh chân trên ghế hút thuốc. Chiếc gạt tàn trước mặt anh ta đã cũ tới mức không thể nhận ra màu sắc vốn có của nó. Râu trên mặt anh ta như cỏ dại mọc tràn lan, che kín nửa dưới khuôn mặt.

Tôi bịt mũi, ho khụ khụ một lúc lâu, hỏi Nghiêm Túc, “Nơi này là phòng điều khiển? Khụ khụ...”.

Nghiêm Túc vừa mở cửa sổ vừa nói xin lỗi, “Chúng tôi cũng không biết chị dâu sẽ tới. Nơi này bừa bãi quá”.

Phòng điều khiển nghe thì vô cùng kỳ diệu nhưng trên thực tế điều kiện cũng chẳng ra gì. Ngoài trừ ba màn hình máy tính không có những trang thiết bị đặc thù nào. Thông qua những màn hình trước mặt, tôi có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ trong phòng thẩm vấn. Phòng thẩm vấn là một gian phòng nhỏ hẹp, bên trong tổng cộng có bốn chiếc ghế. Thông qua màn hình camera theo dõi, ánh mắt, động tác đan tay, thậm chí cả những động tác rất nhỏ như gót giày di chuyển của Đình Duy Thiên cũng có thể được nhìn thấy rõ ràng. Anh di chuyển chậm rãi một vòng trong

phòng, sau đó bình thân ngồi vào một chiếc ghế. Anh yên lặng đốt một điếu Mild Seven, một cảnh sát mở sổ biên bản ra.

Nghiêm Túc lấy ra mấy cái tai nghe trong chiếc túi nilon từ trong chồng hồ sơ, đưa một chiếc cho tôi. Tôi cầm lấy, thổi bụi bên trên, sau đó đeo lên tai. Tiếng nói của Đinh Duy Thiên cùng cảnh sát ghi chép truyền ra từ tai nghe rất rõ ràng.

“Chào buổi sáng.”

“Buổi sáng tốt lành. Tối qua như thế nào?” “Không tệ, tôi chơi rất vui vẻ.”

Cảnh sát ghi chép nói liên miên không ngừng, giới thiệu cho Đinh Duy Thiên một số địa điểm du lịch ở Las Vegas. Grand Canyon^{120*} là từ được anh ta nhắc đi nhắc lại nhiều nhất, có thể thấy được mức độ yêu thích và tôn sùng của anh ta với nơi này. Hai người họ, anh một câu tôi một câu nói chuyện nhàn nhã. Tôi biết rõ họ đang chờ ai, tôi cũng đang đợi người ấy.

** Grand Canyon hay Hẻm núi lớn là một khe núi dốc được tạo ra bởi sông Colorado ở tiểu bang Arizona của Mỹ..*

Anh trai tôi được dẫn vào! Đi vào trong phòng cùng anh là một cảnh sát cầm chế người Mỹ. Trên cầm anh tôi, râu đã lún phún mọc. Anh có vẻ rất mệt. Sự mệt mỏi hiện rõ trong ánh mắt.

Theo phản xạ, tôi quay sang trừng mắt nhìn Nghiêm Túc. Anh ta nhỏ giọng cầu xin, “Chị dâu, tôi có thể thể với Chủ tịch Mao, thật sự chúng tôi không hề làm gì hết. Đây là địa bàn của người Mỹ, tất cả mọi thứ đều phải nghe theo sự sắp xếp của bọn họ”.

Tôi biết rõ những điều Nghiêm Túc nói đều là sự thật nhưng vẫn cố quấy rầy anh ta, “Tôi không cần biết! Tại sao chỉ có một ngày mà anh tôi đã tiêu tụy như vậy!”.

“Được rồi, được rồi bà cô của tôi, nghe tiếp đi.”

Cảnh sát người Mỹ nói một câu đơn giản, quá trình thẩm vấn bắt đầu.

“Mọi người đều ngồi xuống đi.”

Anh ta bắt đầu đọc lời cảnh báo Miranda, “Anh có quyền giữ im lặng, bất cứ điều gì anh nói đều có thể được dùng làm bằng chứng để chống lại anh trước tòa. Anh có quyền mời luật sư trước khi khai báo với cảnh sát, anh có quyền yêu cầu luật sư xuất hiện, luật sư có thể cùng anh trải qua toàn bộ quá trình thẩm vấn. Nếu như anh không muốn trả lời câu hỏi, anh có thể ngừng nói bất cứ lúc nào. Nếu như cảnh sát không tuyên bố lời cảnh báo Miranda, các chứng cứ thu thập được trong quá trình thẩm vấn sẽ không có hiệu lực trước tòa”.

Phó Gia thậm chí còn không thèm ngẩng đầu lên, “Bắt đầu đi”.

“Đây là lần trao đổi đầu tiên giữa chúng ta, do đó anh không cần quá căng thẳng. Chúng ta có thể trò chuyện về một vài đề tài anh thấy hứng thú.”

Phó Gia cười lạnh, “Sau đó thì sao, thông qua lời nói và phản ứng cơ thể của tôi để phán đoán xem rốt cuộc là tôi đang nói thật hay nói dối sao? Tại sao các người phải quanh co lòng vòng như vậy, tôi sẽ khai sự thật”.

“Ồ? Anh rất có hiểu biết, vậy chúng ta sẽ bắt đầu luôn.” Một khi đã bắt đầu nghiêm túc thì bỗng nhiên quanh người vị cảnh sát cầm chẻ

người Mỹ kia toát lên một sự uy hiếp khó hiểu.

Vị cảnh sát đó dùng một giọng điệu vô cùng tự tin thuật lại quá trình vụ án, “Cảnh sát chúng tôi vẫn luôn thắc mắc một chuyện. Tại sao một người anh trai hoàn hảo như anh lại muốn hãm hại em gái cùng sống chung với mình hơn hai mươi năm? Tôi nghĩ hiện tại, tôi đã tìm ra đáp án rồi. Câu trả lời cũng rất đơn giản, nó nằm ngay trên những bản phác thảo này”.

Anh ta lấy ra một tập giấy trắng đã được vẽ kín bên trên, giao cho cảnh sát ghi chép đưa cho anh trai tôi xem. “Những thứ này chúng tôi thu được trong quá trình lục soát hành lý của anh. Anh Phó Gia, anh có thể nói cho chúng tôi biết, người trong bức họa là ai không?” “Tĩnh Tĩnh.”

“Rất tốt. Chính anh đã thừa nhận việc anh vẽ em gái mình. Chúng tôi đem những bức vẽ này đưa cho bác sĩ tâm lý. Bọn họ nói rằng, chúng ẩn giấu những kìm nén tình dục mạnh mẽ cùng những ám chỉ tình dục. Anh có ý kiến gì về kết luận này?”

“Tôi không phải là gã bác sĩ chó má của các anh.”

“Anh phủ nhận chuyện này đúng không? Anh phủ nhận việc từng coi em gái mình là người yêu, là đối tượng thẩm mến, hoặc có thể nói là...”

“Câm miệng! Tôi không cho phép bất cứ ai nói về cô ấy với giọng điệu như vậy!”

“Từ thái độ kích động của anh thì không thể nói rằng, anh không có cảm giác gì với cô ấy. Ngược lại, những lời vừa nãy của anh càng khiến cho thẩm phán tin rằng, tình cảm của anh dành cho cô ấy đã vượt quá tình cảm anh em bình thường. Vậy thì chúng tôi lại phải đặt ra một câu hỏi khác. Một người yêu thương em gái mình như vậy, tại sao lại tự tay

đặt thanh chocolate có độc vào ly kem của cô ấy? Anh có thể trả lời cho chúng tôi vấn đề này không?” Cảnh sát người Mỹ chớp mắt, nhìn về phía Đinh Duy Thiên.

Đinh Duy Thiên trầm ngâm suy nghĩ, “Bởi vì anh ta biết rõ bản thân mình sẽ không có được tình cảm của em gái, cho nên quyết định không ăn được thì đập đổ. Chuyện như vậy cũng không phải là chưa từng xảy ra”.

Phó Gia cười, cụp mắt xuống, rồi lại lập tức ngẩng đầu lên, “Giả thiết này của các người rất thú vị, nhưng tại sao tôi lại muốn chiếm lấy em gái mình chứ? Mà chính như anh cũng đã nói, cô ấy là em gái tôi”.

“Đúng vậy. Việc cô ấy là em gái anh đã quá rõ ràng. Vì vậy mà nhìn trên bất cứ góc độ nào, anh cũng không thể có được cô ấy. ‘Có được’ mà tôi muốn nói ở đây chính là chiếm hữu, cùng cô ấy kết hôn, sinh con, bên nhau cả đời.”

Nụ cười của Phó Gia biến mất, “Tôi cho rằng người có định nghĩa hạn hẹp như anh sẽ không thể hiểu được tình yêu giữa anh trai em gái. Tôi không hề có ý muốn có được cô ấy, một chút xíu cũng chưa bao giờ có”.

Cảnh sát người Mỹ lại cầm lấy điện thoại, “Vậy anh có thể nói cho chúng tôi biết, thế nào là tình yêu giữa anh trai em gái được không? Chúng tôi xin rửa tai lắng nghe”.

“Tôi không muốn giải thích những điều này. Theo như tôi thấy, cho dù tôi có giải thích thì các anh cũng không tin. Tôi chưa bao giờ có những hành động cứng chiều cô ấy, cũng chưa bao giờ cho cô ấy thấy tôi là một người anh trai yêu thương em gái. Tôi làm tất cả đều vì muốn rèn luyện

con bé.” “Vậy bây giờ thì sao? Anh đã thay đổi suy nghĩ rồi?” “Hiện tại tôi rất thất vọng về cô ấy. Cô ấy đã bắt đầu xuất hiện tí vết.”

Anh nhấn mạnh vào hai chữ “tí vết” khiến tôi bỗng cảm thấy mình như một miếng thủy tinh vỡ nát.

Vị cảnh sát người Mỹ lập tức bắt lấy điểm này, “Một từ rất thú vị: tí vết. Anh nói ‘tí vết’ có phải chính là do anh phát hiện em gái mình bắt đầu đón nhận người đàn ông khác? Có người theo đuổi cô ấy. Cô ấy cũng có tình cảm với người ta. Tôi nghĩ điều này không quá khó để giải thích. Cũng giống như anh đang yêu cô ấy đến điên cuồng lại có một người xa lạ nào đó tới trộm đi bảo bối của anh. Anh cho rằng cô ấy có tí vết là ý nói rằng, cô ấy cười với người khác, cùng người khác ôm ấp, hôn môi. Thậm chí cô ấy còn có thể cùng người đàn ông khác phát sinh...”.

“Không! Không có khả năng như vậy!”, Phó gia liếm môi, “Như anh đã nói, tôi có quyền không trả lời vấn đề này”.

Vị cảnh sát người Mỹ nhún vai, “Đúng vậy, anh có quyền. Vậy chúng tôi có thể hỏi một vài chuyện khác sao? Ví dụ như nguyên nhân cái chết của cô gái tên Kỷ Tiểu Lộ.”

Vẻ mặt của anh trai tôi rất nặng nề, nhưng anh vẫn bắt đầu biện giải cho mình. “Chẳng phải một người đàn ông khác mới là người phải chịu trách nhiệm về cái chết của cô ấy sao?”.

“Vậy anh giải thích thế nào chuyện anh đã từng giả trang thành Đàm Tấn Lỗi đi đến cô nhi viện để làm giả hồ sơ của anh ta? Anh khiến cho một thanh niên vô tội tin rằng mình có một người chị gái ruột, sau đó lại bằng một cách nào đó để anh ta điên cuồng yêu người chị gái mà anh bịa ra. Theo lời khai của một số người biết chuyện, chúng tôi đã tìm ra được

một kết quả rõ ràng. Người chị gái mà anh đã thay anh ta tìm ra chính là Kỹ Tiểu Lộ. Thậm chí anh còn tìm cơ hội cung cấp cho Đàm Tấn Lỗi một số loại thuốc gây nghiện, sau đó khiến cho anh ta sử dụng chúng trong một thời gian dài. Vào thời gian đầu, liều lượng dùng rất nhỏ, do đó không có ai phát hiện ra điều bất thường nào ở anh ta. Có điều bắt đầu từ lúc phụ thuộc vào thuốc, anh ta liên tục sống trong hoang tưởng, hoàn toàn nghe theo những lời anh chỉ thị, tự biên tự diễn câu chuyện tình yêu giữa chị em ruột vốn không hề tồn tại theo chiều hướng càng ngày càng đau thương, bi thảm.”

Anh tôi mỉm cười, “Ngài cảnh sát, câu chuyện ngài kể thật sự quá ly kỳ, là một phiên bản tôi chưa từng được nghe”.

“Thật sao? Vậy thì chúng ta xem thử chúng cứ xem sao.” Người cảnh sát ghi chép đứng lên, bắt đầu đọc một bản ghi chép lời khai.

Người bị thẩm vấn: Người phụ trách của Văn phòng cô nhi viện Dương Quang, ông Thái. Thời gian thẩm vấn là ngày mùng 7 tháng 7.

Hỏi: “Trong lần thẩm vấn trước, ông đã từng khẳng định với cảnh sát rằng Đàm Tấn Lỗi và Kỹ Tiểu Lộ không phải là chị em ruột?”

Đáp: “Đúng vậy. Trong hồ sơ của Kỹ Tiểu Lộ, quả thực là cô ấy có một người em trai, Tuy nhiên chúng tôi không biết được hiện tại em trai cô ấy đang ở đâu. Em trai của cô ấy không được gửi tới cô nhi viện của chúng tôi. Trong tài liệu khi được nhận nuôi ở cô nhi viện, không hề có bất cứ ghi chép nào nói rằng Đàm Tấn Lỗi có anh chị em. Nếu dựa vào năm sinh để suy đoán, khả năng bọn họ là chị em là rất nhỏ.”

Hỏi: “Ông từng xác nhận rằng Đàm Tấn Lỗi đã từng tới cô nhi viện nói muốn nhận lại chị gái, cũng từng yêu cầu ông sửa chữa hồ sơ của anh ta tại cô nhi viện?”

Đáp: “Đúng vậy. Tôi nhớ rất rõ ràng. Anh ta đã tới cả chục lần.”

Hỏi: “Như vậy ông có thể nhận ra anh ta nếu được xem ảnh không?”

Đáp: “Nhất định là có thể nhận ra được.”

Hỏi: “Là người này sao? (Đưa ra ba bức ảnh của Đàm Tấn Lỗi.)”

Đáp: “Tôi khẳng định không phải người này.”

Hỏi: “Vậy những bức ảnh này thì sao? (Đưa ra ba bức ảnh của Phó Gia.)”

Đáp: “Đúng, chính là anh ta. Tôi không nhận lầm đâu.”

Cảnh sát ghi chép ngồi xuống, vị cảnh sát người Mỹ tiếp tục đặt câu hỏi. “Tôi tin rằng anh đã nghe rõ bản ghi chép lời khai này. Như vậy xin hỏi tại sao anh lại đóng giả thành Đàm Tấn Lỗi tới cô nhi viện để xuyên tạc về hồ sơ của anh ta? Lẽ nào mục đích để anh làm như vậy không giống như những gì tôi vừa nói?”.

Tim tôi đập thình thịch. Tôi không thể tin được anh trai tôi đã làm những chuyện điên rồ như vậy. Đầu tiên anh ấy đóng giả thành Đàm Tấn Lỗi tới cô nhi viện sửa lại hồ sơ, để Đàm Tấn Lỗi nghĩ rằng mình có một người chị gái. Sau đó lại trăm phương nghìn kế tìm cách để Tiểu Đàm yêu Kỷ Tiểu Lộ. Cuối cùng thì mượn tay anh ta giết chết Kỷ Tiểu Lộ. Đây là một kế hoạch đáng sợ cỡ nào? Tại sao anh trai tôi lại làm thế?

Lúc này, anh trai tôi quyết định im lặng. Anh không nói ra lý do như những gì tôi mong đợi. Tôi không biết rốt cuộc là anh không muốn nói hay vốn dĩ chẳng có lý do nào.

Đình Duy Thiên đứng lên. Anh nghiêng mặt nhìn lên camera giám sát. Tôi biết anh đang nhìn mình. Những câu nói tiếp theo của anh có một nửa là để cho tôi nghe.

“Cảnh sát chúng tôi cũng cảm thấy chuyện này vô cùng kỳ lạ. Một hung thủ phí công tốn sức để xây dựng một kế hoạch như vậy, rốt cuộc mục đích của anh ta là gì? May mắn thay, chúng tôi rất nhanh đã có được câu trả lời. Anh Phó, mục đích khiến anh làm những chuyện này, có lẽ là phải bắt đầu tìm từ chỗ em gái anh, Lý Tĩnh. Chúng tôi vừa mới nói, anh vô cùng yêu em gái mình, thậm chí đã đến mức độ cuồng si. Nhưng, anh chắc chắn không thể có được cô ấy. Vì vậy nên anh mới muốn thông qua người khác để thỏa mãn những suy nghĩ bất thường của mình. Anh có ý đồ để Kỷ Tiểu Lộ và Đàm Tấn Lỗi yêu nhau với thân phận là hai chị em ruột, chẳng phải đó chính là khát vọng trong nội tâm của anh hay sao? Anh muốn nhìn thấy một trường hợp thành công. Nếu như không có, anh sẽ tự tay tạo ra nó. Trong quá trình này, anh tự coi mình là Thượng Đế. Nhưng mọi việc không diễn ra theo như mong muốn của anh, Kỷ Tiểu Lộ không yêu người em trai mà anh đã sắp đặt này. Dựa theo lập luận của anh, nếu như đã xuất hiện ‘tỳ vết’ thì phải hủy diệt người đó. Vậy nên, anh đã một tay đạo diễn kịch bản Đàm Tấn Lỗi giết chết Kỷ Tiểu Lộ. Tôi nghĩ anh không có cách nào ngụy biện cho chuyện này.”

Anh trai tôi vẫn trầm mặc, thậm chí ngay cả con người cũng gần như không chuyển động. Anh đang ngẫm thừa nhận sao? Không... không phải như vậy...

Đinh Duy Thiên nói tiếp, “Còn có một nghi vấn nữa, mà ngay từ đầu chúng tôi đã không thể lý giải được. Tại sao khi chết Kỷ Tiểu Lộ lại không mặc quần áo khi cô ấy lên máy bay? Thi thể của cô ấy một chiếc váy dài màu trắng. Bố mẹ cô ấy nói họ chưa từng nhìn thấy bộ trang phục này, đó không phải là quần áo của con gái họ. Vì vậy chúng tôi đã

cho rằng, có khả năng, đây là đồ mà hung thủ để lại cho cô ấy. Vậy tại sao hung thủ lại muốn thuyết phục cô ấy đổi sang váy trắng?

Đáp án sợ rằng chỉ có thể là, trong lòng anh, màu trắng đại diện cho sự thánh thiện, ám chỉ lễ cưới. Anh cho rằng cô ấy nhất định phải mặc váy trắng khi chết. Anh hoặc Đàm Tấn Lỗi đã thuyết phục Kỷ Tiểu Lộ mặc chiếc váy này, sau đó anh đưa kim tiêm cho Đàm Tấn Lỗi, xúi giục anh ta dùng thời gian ngắn nhất tiêm chất độc, giết chết Kỷ Tiểu Lộ.”

Vị cảnh sát người Mỹ vỗ vai Đinh Duy Thiên, khen ngợi nói, “Đinh, anh nói rất đúng. Vậy nên về vụ án của Đàm Tấn Lỗi và Kỷ Tiểu Lộ, chúng ta đã hình dung được sơ bộ. Về bằng chứng, chúng tôi đã tìm thấy được một vài chiếc bút máy khá đặc biệt trong hành lý của Phó Gia. Những chiếc bút này không dùng để viết. Trong ruột bút vẫn còn đọng lại một chất lỏng chưa rõ tên. Tôi cho rằng, kết quả xét nghiệm sẽ cho chúng ta một lời giải thích trọn vẹn. Có lẽ nhờ những chiếc bút máy này, Phó Gia mới có thể đi qua các cửa kiểm tra.

Đinh Duy Thiên đặt ra nghi vấn, “Bình thường, những kẻ giết người hàng loạt sẽ có những thủ đoạn phạm tội theo thói quen. Ví dụ như kẻ Sát nhân sông Xanh (Green River Killer)^{121*} ở Washington, Mỹ. Hắn ta thường đem giấu xác chết ở ven bờ sông Xanh. Vì vậy tôi thấy có một điều rất khó hiểu, tại sao đoàn trưởng Phó không cho em gái mình mặc váy trắng, không tiêm thuốc độc cho cô ấy như đã làm khi giết Kỷ Tiểu Lộ? Đó chẳng phải là phương thức mà anh cho rằng là nhanh nhất, thần thánh nhất hay sao? Hay nói cách khác, mục đích của cả hai lần hạ độc em gái đều không phải vì muốn giết cô ấy. Lần đầu là trên chuyến bay tới Los Angeles, chúng tôi đã điều tra được liều lượng thuốc độc anh bỏ trong cốc Coca không lớn. Chúng tôi tưởng rằng Lý Tĩnh đã uống nhầm

ly Coca này mới dẫn tới trúng độc ngoài ý muốn. Thật ra không phải như vậy. Anh đã lên kế hoạch để cô ấy uống nhầm. Vậy xin anh nói cho chúng tôi biết, tại sao lượng thuốc độc anh cho vào lại ít như vậy? Tại sao lại bỏ thanh chocolate có độc vào ly kem của cô ấy trong khi biết rõ có cảnh sát đang giám sát xung quanh? Chẳng phải đó là hành vi vô cùng ngu xuẩn hay sao?”

**Sát nhân Sông Xanh (Green River Killer) có tên là Gary Leon Ridgway, là một kẻ giết người hàng loạt người Mỹ..*

Anh trai tôi nhẹ nhàng lắc đầu, “Tôi không muốn nghe tên em gái tôi từ miệng anh một lần nào nữa. Tôi không muốn trả lời thêm bất cứ câu hỏi nào. Tôi không muốn tiếp tục quá trình thẩm vấn”.

Cuộc thẩm vấn dừng lại.

Mãi cho tới khi anh trai tôi bị dẫn đi, tôi vẫn còn đeo tai nghe. Ngực tôi như bị thứ gì đó chặn lại. Cơ thể của tôi đóng băng giữa căn phòng điều khiển tối tăm này.

“Lý Tĩnh!”

Tôi tỉnh táo lại. Không biết từ khi nào, Đinh Duy Thiên đã từ màn hình giám sát đến đứng trước mặt tôi.

“Lý Tĩnh!” Anh gọi lại một lần nữa.

Tôi nói, “Đi thôi. Tôi muốn rời khỏi nơi này”.

“Tôi đã đưa bữa sáng em mang tới cho cảnh sát canh giữ. Bọn họ phải kiểm tra trước, sau đó mới đưa cho anh ta.” “Tôi nói tôi muốn rời khỏi nơi này!”

Đầu tôi nặng trĩu, ngực bị đè nén rất khó chịu. Tôi giống như một con cá trắm đen bị người ta mổ bụng, moi ruột. Dường như bất kỳ người nào

cũng có thể tùy ý sắp đặt tôi, đưa tôi vào lò nướng, lấy những que trúc đâm xuyên qua thân thể tôi. Biện pháp duy nhất mà tôi có thể nghĩ được là mau chóng rời khỏi nơi này, làm một kẻ chạy trốn.

“Sau khi đi khỏi thì sao, lại quay lại một lần nữa?” “Tôi...”

“Chẳng phải em muốn gặp anh ta hay sao? Tôi có thể xin giúp em.”

“Không. Cho dù anh có xin được, anh ấy cũng sẽ không gặp tôi. Tôi hiểu rõ anh ấy... Ừm... ít nhất là ở một mức độ nào đó.”

Đinh Duy Thiên do dự ngẩng đầu lên, “Còn có một việc tôi nghĩ em cần phải biết. Bố mẹ em đã quyết định bay tới Las Vegas. Có khả năng là tối nay hoặc ngày mai, còn tùy thuộc vào việc xin visa”.

Vì tin tức ngoài ý muốn này mà tôi ngậm miệng không nói được lời nào. Tại sao bố mẹ chưa liên lạc gì với tôi mà đã quyết định bay tới đây? Lẽ nào bọn họ vội vàng làm visa nên không có thời gian? Làm sao có thể chứ. Ít nhất thì họ cũng có thể gọi vào lúc ăn cơm hoặc nghỉ ngơi.

“Visa của bọn họ?”

“Cảnh sát đứng ra bảo lãnh. Đại sứ quán đang gấp rút hoàn thiện.”

“Tôi phải gọi điện cho bố mẹ...”

“Em đừng gọi vội, nghe tôi nói hết đã. Chỉ sợ giờ họ đang hiểu lầm em.”

“Hiểu lầm cái gì cơ?”

“Em biết đó... Khi điều tra cảnh sát sẽ hỏi một vài chuyện cụ thể. Tôi nghĩ rằng bọn họ cũng hiểu ra điều gì đó.” Những lời anh nói ra có chút không rõ ràng, cứ úp úp mở mở, nhưng tôi vẫn nghe hiểu được. Làm sao tôi có thể ngu ngốc như vậy. Tôi có thể đoán được cảnh sát nhất định đã hỏi bố mẹ tôi về quan hệ giữa tôi và anh trai. Nhất định bọn họ đã

dùng giọng điệu nghi vấn để hỏi về những chuyện bọn họ muốn biết về hai chúng tôi. Nói rõ hơn thì, một bàn tay không thể vỗ thành tiếng, bọn họ muốn biết tôi có từng làm gì anh trai không, có phải đã từng nói bóng gió điều gì với anh... Bố mẹ tôi khi nghe được những câu hỏi như vậy, lẽ nào lại không phỏng đoán ra được điều gì? Tôi không muốn đoán, không dám nghĩ tiếp nữa!

Một ánh nhìn thương hại lướt qua giữa hai hàng lông mày của Đinh Duy Thiên, “Để tôi giúp em gọi một cuộc điện thoại xem sao”.

Trong phòng điều khiển có điện thoại cố định. Anh lật sổ tìm số điện thoại, bấm số.

“Alo, xin chào. Đây là cục cảnh sát Las Vegas. Xin bác chờ một chút, con gái bác muốn nói chuyện với bác.”

Tôi nhận lấy điện thoại, âm thanh đầu tiên nghe được là tiếng ho khan của bố tôi. Trước đây ông hút thuốc rất nhiều nên cổ họng vẫn thường bị như vậy. Sau này cả nhà tôi khuyên ông cai thuốc, tình hình mới từ từ tốt lên. Nghe được tiếng ho quen thuộc mà lại xa lạ này, trái tim tôi như bị bóp chặt.

“Bố ạ.”

“Tĩnh Tĩnh à...”

“Bố ơi, bố mẹ muốn bay sang đây sao?” Tôi nghe được những tiếng thở dài.

“Đã như vậy rồi, không qua làm sao được. Mẹ con nói rồi, có chết cũng phải đi gặp con trai mới chết.”

"Bố..."

Tôi còn có thể an ủi ông điều gì đây. Tôi có thể nói là mọi chuyện không quá nghiêm trọng hay sao? Đây chính là tự lừa gạt chính mình. Mọi chuyện đã vô cùng nghiêm trọng, nghiêm trọng tới mức tôi đang run lấy bầy.

“Bố, mẹ có khỏe không?”

“Mẹ con nằm suốt hai ngày, không ăn không uống. Con đừng quan tâm tới bố mẹ, cứ chăm sóc tốt cho mình và Phó Gia trước đã. Bố mẹ làm xong visa sẽ mua vé máy bay sang đó ngay.”

“Vâng.”

Điện thoại đã tắt, trong ống nghe chỉ còn những tiếng tút tút khô khan.

Đình Duy Thiên đưa cho tôi một tờ giấy, “Em lau mặt chút đi”.

Tôi nhận lấy nhưng vẫn không hề phát hiện ra mặt mình đã giàn giụa nước mắt.

Trên đường về, Đình Duy Thiên và Nghiêm Túc liên tục kể chuyện cười. Dường như bọn họ đã quên bég có tôi ngồi ở ghế sau, cứ vậy nói, không chú ý tới tôi. Tôi nhanh chóng đưa ra một quyết định: Từ mai, tất cả mọi chuyện về đoàn du lịch sẽ giao cho người khác. Bố mẹ tôi sắp tới, tôi phải nhanh chóng tìm chỗ ở cho họ. Khách sạn năm sao đang ở, chúng tôi hẳn là không thể chi trả nổi. Còn phải đưa cơm cho anh tôi nữa. Cơm trong nhà giam chắc chắn anh không muốn ăn.

“Lý Tĩnh.”

“Sao?” Tôi nghiêng người về phía trước để có thể nghe rõ tiếng Đình Duy Thiên đang nói.

“Em muốn trốn tránh như vậy cả đời hay sao? Tôi nghĩ rằng em luôn có dũng khí đối mặt với khó khăn.”

Anh đang nói về dũng khí. Không hiểu anh có thể lấy đâu ra tự tin mà nói rằng trên người tôi có thứ đó.

“Dũng khí sao?”

“Lẽ nào em không có? Khi phát hiện thi thể của Kỳ Tiểu Lộ, chẳng phải em đã ngay lập tức gọi tiếp viên hàng không và báo tin cho cảnh sát sao? Em có thể vì một bát trứng hấp mà thách thức giới hạn chịu đựng của tôi không phải sao? Em có thể bình tĩnh đối mặt với Đàm Tấn Lỗi khi anh ta chuẩn bị tự sát, em đã cố gắng hết sức để cứu anh ta, không phải sao? Tại sao bây giờ em lại không có dũng khí thừa nhận anh trai mình là một kẻ mang tội giết người vậy? Em phải giúp anh ta, em cũng phải giúp chúng tôi tìm ra sự thật, không phải sao?”

“Cái này... là vậy sao?”

Nghiêm Túc nói, “Tuy rằng cô rất ngu ngốc, đầu óc nhiều khi không được linh hoạt lắm nhưng quả thực cô rất dũng cảm. Khi cô cười trông cũng rất rục rỡ. Nói chung, đội trưởng của tôi nói gì cũng đúng”.

“Anh đang khen tôi sao?”

“Coi là vậy đi.” Anh ta nói có vẻ gượng ép.

Tôi lắc đầu, cười xì một tiếng. Giống như bọn họ nói, tóm lại là tôi vẫn phải sống tiếp.

Đinh Duy Thiên xem đồng hồ, “Bận rộn từ sáng tới giờ rồi. Chúng ta tìm nơi nào đó uống cốc cà phê nhé. Ăn trưa xong sẽ đi xem thi đấu”.

Tôi hỏi anh, “Các anh cũng đi xem thi đấu sao?”.

Anh nhìn tôi, “Đó là món quà Phó Gia để lại cho em và mọi người”. Sau đó, anh lại quan tâm nói với tôi, “Em cũng phải đi mua ít đồ đi chứ. Dù sao thì em cũng phải ở đây một khoảng thời gian, hoặc là cũng cần

mua cho anh ta vài thứ, không phải sao? Tôi thấy những người khác đều mang theo quần áo và một số đồ nữa”.

Tôi nói, “Xà phòng và chậu rửa mặt có cần mua không?”. “Trong đó có, nhưng cũng có người mang đi.”

“Vậy thì tôi cũng mua.” Tôi không muốn anh trai phải dùng những thứ vải rách và xà phòng giá rẻ trong đó.

Nghiêm Túc lái xe tới siêu thị. Trong khoảng thời gian ngắn nhất, tôi đã mua rất nhiều đồ dùng hằng ngày. Tôi không biết thế nào là đủ, cứ nghĩ được cái gì thì mua cái đó, gồm cả đồ lót, sữa rửa mặt, bấm móng tay không được mang vào nhưng lược thì được, thêm cả mấy túi bánh bích quy và hoa quả.

Nghiêm Túc nói, “Thế này cần nói chuyện trước với cảnh sát công an. Bằng không túi lớn như vậy họ sẽ không cho vào”.

Đình Duy Thiên dẫn dò anh ta, “Được, cậu đi làm đi. Chúng tôi tìm một chỗ uống cà phê đã”.

Mười phút sau, chúng tôi ngồi trên chiếc ghế sofa đôi uống cà phê nóng thơm ngát. Tâm trạng tôi dần thả lỏng, nghiêng đầu ngủ gật. Đình Duy Thiên quan tâm đưa tay cho tôi làm gối. Anh ôm tôi, tôi gối đầu lên tay anh. Nếu như xung quanh chúng ta thực sự có ác quỷ, có lẽ lúc này nó cũng đã chạy đi chỗ khác. Tôi điều chỉnh lại vị trí của mình ở trong lòng anh, lặng lẽ nhắm mắt lại.

Trong giấc mơ của tôi có một người đang hát ru tôi bằng một bài đồng dao cổ xưa.

Có em bé nằm trong lòng mẹ Khuôn mặt em nhỏ nhỏ tròn tròn Đùa đùa em, em cười một tiếng Ai cũng khen bé con thật ngoan.

Trong chốc lát, tôi đã hóa thân thành đứa bé còn quấn tã. Âm thanh dịu dàng, hiền hòa hát đi hát lại cho tôi nghe. Người đang hát bài đồng dao đó lẽ nào là mẹ?

Chú mèo con, kêu meo meo

Nhìn sang trái, nhìn sang phải

Chú chuột con, bị dọa sợ

Trốn trong hang, nằm lặng im.

Quần áo của mẹ được làm từ vải bông. Mẹ đang cầm một chiếc khăn nhỏ lau miệng cho tôi. Tôi cố gắng mở to mắt ra nhìn lên trên, tôi muốn nhìn rõ dáng vẻ của mẹ. Mẹ tôi nhất định là rất đẹp, rất dịu dàng. Cuối cùng thì tầm mắt tôi cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt mẹ... A... đó chính là hung thủ trên tờ tạp chí!

Tôi giật mình tỉnh giấc.

Đình Duy Thiên kinh ngạc nhìn tôi. “Em gặp phải ác mộng sao?”

“Không... không phải. Anh có biết mẹ ruột của tôi trông thế nào không?”

“Chúng tôi vẫn chưa điều tra ra. Lúc em được nhận nuôi, trong hồ sơ không có bức hình nào của bố mẹ em cả. Sao lại hỏi cái này?”

Tôi cúi đầu, vò góc áo, “Tôi nghĩ, tôi mơ thấy bà.”

“Thì ra là vậy.” Anh dịu dàng cười, “Em mơ thấy ác mộng vì em quá lo lắng thôi. Em yêu, yên tâm đi. Trên thế giới này chỉ tồn tại những thứ nên tồn tại, chỉ xảy ra những chuyện nên xảy ra. Những thứ gì thuộc về sự thật, chúng ta rồi sẽ nhìn rõ thôi, không phải sao?” Anh nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai tôi, nhẹ nhàng, cẩn thận như bố vẫn ôm tôi khi còn bé.

Tôi đưa tay cầm lấy chiếc cốc trên bàn, “Cà phê nguội mất rồi. Cũng nên tập hợp mọi người đi ăn trưa”.

“Đúng rồi. Đi thôi.”

Tôi về khách sạn, gọi điện thoại đến từng phòng. Máy người này vẫn còn ngủ. Trong vòng nửa tiếng, Thôi Tập Lương, vợ chồng Bành Mỹ, vợ chồng Kim Lâm đều lục tục xuống lầu, chỉ còn Khương Lệ vẫn chưa thấy đâu.

Thôi Tập Lương ngáp một cái, quan tâm nhìn về phía tôi, “Hướng dẫn viên Lý, chào buổi sáng...”.

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười một giờ hai mươi.

Lúc này đã tới giờ cơm trưa, cũng không còn sớm nữa rồi.

Tưởng Liên Thành bắt đầu kiểm kê những gì thu hoạch được tối qua, “Tôi nhận được một bộ tú lơ khơ, là quà kỷ niệm miễn phí của quán rượu. Cái máy đánh bạc kia đúng là cái thứ gian lận, thua hơn ba trăm đô, chỉ thắng được mấy viên kẹo. Chơi Roulette thắng được năm trăm đô thì lại thua hết tại mấy ván Black Jack. Liệu có phải tên béo chia bài kia gian lận hay không?”.

Lý Quốc Kiến lắc đầu, “Chúng tôi không chơi lớn như vậy, chỉ cầm vài chục đô chơi vui một chút thôi”.

Tưởng Liên Thành bĩu môi, “Vậy thì có gì vui chứ. Anh không thấy có tên người da đen thua mấy ngàn đô một lúc đó sao?”.

Thôi Tập Lương như tìm được đề tài, lao vào nói chuyện phiếm với hai người bạn họ.

“Các anh cũng thấy đúng không, cái người da đen đó không phải là người thường, đúng là kinh thật! Hắn ta mặc một cái quần bò rách tung

tóe nhưng chip đánh bạc thì xếp cao như núi ở trước mặt, cứ ném qua rồi lại thu về, tôi nhìn mà đau cả mắt. Nhìn hẳn ta thua, tôi thấy vui sướng vô cùng...”.

Mấy người chúng tôi cười ha ha. Thôi Tập Lương đúng là rất biết cách pha trò.

“Khương tiểu thư” chậm rãi giá đáo. Trong tay cô ta còn cầm một chiếc túi trông như hòm trang điểm nhỏ. Chẳng lẽ đây là túi cô ta mới mua? Trông bề ngoài rất tốt. Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào chiếc hòm này nhưng chẳng có ai trong chúng tôi hỏi cô ta một câu về nó. Vị đại tiểu thư này không phải người thường, chẳng ai muốn rước họa vào thân.

Thôi Tập Lương dè dặt lại gần lấy lòng cô ta, “Để tôi cầm giúp em”.

Thái độ của Khương Lệ rất khác thường, giơ tay cười híp mắt, “Cầm lấy”. Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, cô ta giao vật đó cho Thôi Tập Lương. Tôi hơi há miệng, vợ chồng Bành Mỹ nhìn nhau cười. Chúng tôi đều ngạc nhiên với tốc độ phát triển của tình cảm giữa họ. Từ khi nào mà hai người này thân thiết như vậy?

Tôi nói, “Mọi người đã đến đông đủ rồi, chúng ta đi ăn trưa thôi”.

Thôi Tập Lương vội vã hỏi, “Chúng ta ăn gì vậy?”.

Tôi nói, “Trước khi rời Las Vegas, ban tổ chức sẽ mời mọi người món ăn nổi tiếng nhất ở đây, bít tết của Delmonico Steakhouse. Nhà hàng bít tết này nằm trong khách sạn The Venetian, chúng ta chỉ cần đi bộ vài bước là tới, không cần tài xế đưa đón”.

“Bít tết ở đó ăn ngon không?”

“Tôi nghe nói, bò dùng để lấy thịt làm bít tết ở đó được nuôi lớn bằng ngô, do đó chất lượng thịt tốt hơn so với bò được nuôi bằng cỏ. Nhưng mà cụ thể là ngon như thế nào, mọi người phải ăn rồi mới biết được.”

Đình Duy Thiên mỉm cười bổ sung, “Nhà hàng đó khá có tiếng. Mọi người lần này có lộc ăn rồi”.

Chúng tôi đặt bàn vào lúc mười hai giờ. Vừa đi vừa nói chuyện, tới nơi là vừa kịp. Nhà hàng sắp xếp cho chúng tôi một chiếc bàn hình chữ nhật dành cho tám người. Hôm trước khi đặt bàn còn tính cả phần của anh trai tôi. Bây giờ anh không tới ăn được, Đình Duy Thiên giành được một phần cơm trưa miễn phí đúng nghĩa. Món khai vị là khoai tây phô mai bỏ lò và súp hành kiểu Pháp. Món súp hành nấu rất vừa miệng, ngậy nhưng không quá ngán. Món khoai tây là một sự ngạc nhiên lớn. Nhân ở giữa được làm thành từng tầng giống như từng tầng kem, chỉ nhìn thôi đã thấy thèm rồi.

Món chính dĩ nhiên là bít tết, chỉ chín tới 30%. Loại thịt từ bò ăn ngô này xem ra thật sự khác biệt so với loại thịt thông thường, lớp mỡ phân bố đều trong từng thớ thịt. Khối thịt thăn dày khoảng hơn ba centimet. Nghe người phục vụ nói, bước cuối cùng để làm bò bít tết ở đây là đưa vào lò nướng dưới nhiệt độ cao, nhờ đó miếng thịt sẽ có lớp ngoài màu nâu đẹp mắt đồng thời giữ được độ ẩm và sự tươi ngon bên trong, làm tăng thêm hương vị cho thịt.

Có lẽ là do chịu ảnh hưởng của không khí sang trọng và sự xa hoa ở nơi này, tất cả chúng tôi đều lịch sự hơn rất nhiều. Nói chuyện nhỏ giọng, thìa đĩa cũng nhắc lên hạ xuống rất nhẹ nhàng. Ngay cả người thô lỗ, tùy tiện như Thôi Tập Lương cũng có lúc ăn uống từ tốn như thế này. Anh ta cố gắng khống chế để không nhai nhóp nhép, ăn món nào cũng cắt

thành từng miếng rất nhỏ. Tôi không nghĩ rằng thịt bò có sức mạnh lớn như thế, có thể tạm thời thay đổi thói quen ăn uống của một người.

Cà phê sau bữa ăn tôi không hề động tới. Có lẽ là do lúc này vừa uống xong. Thái độ phục vụ và chất lượng món ăn của nhà hàng này đều đáng được khen ngợi. Nhìn đồ ăn trước mặt Đinh Duy Thiên, tôi lại thấy tiếc nuối. Giá như anh trai tôi không làm những chuyện ngốc đó, giá như anh có thể ở đây, cùng ngồi ăn bít tết với mọi người thì tốt biết bao.

Sau khi ăn xong, đoàn người theo đường cũ đi bộ trở về khách sạn. Có người dừng lại mua đồ lưu niệm, có người giơ máy ảnh lên chụp vài kiểu. Tôi đi rất chậm, thi thoảng dừng lại giới thiệu cho họ vài địa điểm. Tôi luôn nghĩ nếu có thể nói thì nên nói nhiều một chút. Ngày mai nếu như rời đi, tôi sẽ không còn cơ hội giới thiệu cho họ nữa. Lúc này bọn họ vẫn chẳng hay biết gì. Nếu biết, có lẽ sẽ không nỡ để tôi đi.

M trận đấu quyền Anh tại MGM Grand sẽ được bắt đầu vào lúc 17 giờ 10 phút.

Bây giờ là một giờ rưỡi chiều. Càng gần thời gian thi đấu tốc độ di chuyển về phía trước của chúng tôi càng chậm. Càng đi gần về phía khách sạn thì sẽ càng khó khăn vì phải chen chúc giữa dòng người đông đúc. May mà tôi không gọi tài xế lái xe tới đón, bằng không quãng đường vốn dĩ chỉ đi mất mấy bước này, chúng tôi chắc sẽ phải tốn cả tiếng đồng hồ. Tưởng Liên Thành - người làm việc tại SFV, nói với chúng tôi vé vào cửa đã sớm được bán hết từ ba tháng trước, đủ thấy niềm đam mê của mọi người với quyền Anh lớn đến cỡ nào.

Tham gia cuộc tranh tài ngày hôm nay là hai võ sĩ đã giải nghệ: "Golden Boy" - Oscar De La Hoya và "Pretty Boy" - Floyd Mayweather, Jr. Cuộc chiến năm 2007 giữa hai võ sĩ này đã tạo nên một kỳ tích trong làng quyền Anh thế giới khi phá vỡ kỷ lục doanh thu bán vé. Sau cuộc so tài đó, Floyd Mayweather, Jr đã tuyên bố giải nghệ. Tháng 4 năm 2009, Oscar De La Hoya cũng giã từ sự nghiệp quyền Anh. Không ai ngờ rằng, ba năm qua đi, hai người họ lại cùng quay trở lại. Năm nay, hai võ sĩ vàng của làng quyền Anh này lại một lần nữa tạo ra kỳ tích mới trong lịch sử doanh thu phòng vé.

Sức chứa phòng đấu của MGM Grand có thể lên tới mười sáu ngàn người. Tuy nhiên, nhu cầu fanclub của hai người này rất lớn, do đó chỉ

còn dư lại hơn mười hai ngàn vé được bán chính thức. Giá vé thi đấu gồm các loại: 2.500 đô, 2.000 đô, 1.500 đô, 1.000 đô, 400 đô và 200 đô. Trong đó, các vé giá 400 đô và 200 đô chỉ được giới hạn mua tối đa là hai vé mỗi người. Những loại vé còn lại, giới hạn mỗi người chỉ được mua sáu tấm.

Tưởng Liên Thành nói năm 2007, Mayweather hạ Oscar De La Hoya và giành đai vô địch. Do đó, trận chiến báo thù này của De La Hoya vô cùng thu hút người hâm mộ. Tất cả vé đã được bán sạch từ rất sớm, mang lại doanh thu hai mươi ba triệu đô. Thậm chí tay đấm De La Hoya còn tuyên bố, chỉ khi nào anh ta đánh thắng được Mayweather mới có thể coi là chính thức giải nghệ. Từ đó cũng có thể thấy được niềm khao khát chiến thắng của anh ta.

Ngoài đường có rất nhiều người giơ biển cổ vũ cho hai võ sĩ. Hai vị lão tướng này tái chiến sau ba năm nhưng có thể thấy phần “bi lụy” nhiều hơn mùi thuốc súng. Trước trận đấu này, thậm chí trong chiến dịch truyền thông của SFV còn dùng câu slogan, “Thế giới lại một lần nhen lửa”.

Cũng giống như bất kỳ trận đấu quyền Anh nào khác, âm nhạc, đồ ăn và các video truyền thông đã sớm được triển khai từ trước. Những người hâm mộ quyền Anh từ khắp nơi trên thế giới, cho dù có vé hay không đều hi vọng có thể tới đây để cổ vũ cho võ sĩ của mình. Đồng thời, 176 quốc gia và vùng lãnh thổ trên toàn thế giới cũng sẽ mua bản quyền phát sóng trực tiếp trận thi đấu này. Ngoài ra còn có hơn hai trăm kênh truyền thông tới đây đưa tin.

Chúng tôi vất vả chen lấn trong đám đông để trở lại MGM Grand. Suốt chặng đường đi, vì nóng nực nên người ai cũng ra đầy mồ hôi. Các

thành viên trong đoàn ai nấy đều lên phòng nghỉ ngơi cả. Tôi đưa thẻ phòng của anh trai cho Đinh Duy Thiên, để anh vào đó rửa mặt. Sau hai mươi phút, tôi tới gõ cửa phòng anh.

Tôi hỏi anh, “Thế nào rồi?”.

“Phòng này thật không tệ. Lý Tĩnh, em chơi với tôi một ván cờ nhé.”

“Đừng, đừng. Tôi không phải là đối thủ của anh.”

“Không sao hết, em có thể làm được mà.”

Bàn cờ của cảnh sát Đinh đã được bày sẵn trên chiếc bàn kính trong phòng anh tôi. Sự kết hợp này khiến tôi cảm thấy thật châm biếm và xa lạ. Đinh Duy Thiên cho tôi đi quân đen, chấp trước bốn nước. Tôi nhận lấy sự may mắn này rồi vội đầu vào ván cờ. Tuy vậy, kết cục vẫn không thay đổi. Tôi thua anh.

“Lại không được rồi sao?”

Tôi làm nũng xin anh nương tay, “Tôi chịu thua có được không?”.

Anh bắt đầu thu dọn quân cờ, “Vậy dừng tại đây nhé”. “Cảnh sát Đinh, có nhiều chuyện tôi vẫn không thể hiểu được.”

“Ồ? Em nói xem nào.”

“Ví dụ như video quyền Anh, đôi giày màu đỏ, cả người phụ nữ trong tấm hình, đứa bé bị chết nữa... Những thứ này tôi không thể nào hiểu được.”

Đinh Duy Thiên dùng đầu ngón trỏ xoa cằm.

“Mấy thứ này em không cần thắc mắc vội. Chiều nay khi trận thi đấu bắt đầu, em sẽ hiểu rõ được phân nửa.”

“Anh đã biết điều gì sao?”

“Cũng không ít. Em đừng quá lo lắng, đã có tôi ở đây rồi. Lý Tĩnh, em còn nhớ tần số vô tuyến điện kỳ lạ trên máy bay không?”

“Tần số hàng không của sân bay Fukuoka? Dĩ nhiên là tôi chưa quên. Sao anh lại hỏi cái này?”

“Tôi nghĩ rất có thể tần số này sẽ lại xuất hiện trong trận đấu chiều nay.”

“Xuất hiện tại MGM Grand?” “Khả năng cao là vậy.”

“Khả năng cao nghĩa là anh vẫn chưa khẳng định?” Anh nở nụ cười, dường như có hơi ngại ngùng khi bị tôi đoán trúng, “Đúng vậy. Bây giờ tôi còn chưa thể khẳng định được”. Anh cẩn thận, tỉ mỉ cất từng quân cờ thủy tinh, giống như đang đóng gói một chai rượu vang Pháp hoặc một phần bánh gato. Tôi nhìn theo tay anh, anh hơi ngẩng đầu nhìn tôi. Trong đôi mắt màu nâu ẩn chứa một chút yêu thương và trân trọng. Tôi cảm thấy mỗi khi anh nhìn tôi, ánh mắt anh giống hệt như khi nhìn cò vầy.

“Anh nhìn gì vậy?”

“Có ai nói với em rằng em rất đẹp không? Ở bên em lâu sẽ chịu ảnh hưởng bởi sự thông minh của em.”

Lúc này lại tới lượt tôi ngượng ngùng, ấp úng thoái thác, “Làm gì có. Chẳng phải Nghiêm Túc vẫn hay nói tôi ngốc sao? Hơn nữa, con gái ở phía Nam đa số trông đều như vậy cả”.

Đình Duy Thiên lắc ngón tay.

“Các cô gái nước ngoài rất thích người khác khen họ xinh đẹp. Hơn nữa bọn họ cũng không khiêm tốn như các cô gái Trung Quốc.”

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ, “Thật vậy sao? Thế thì tôi phải học nhiều hơn một chút. Lần tới sẽ không cảm thấy ngại ngùng nữa”.

Đình Duy Thiên còn chưa nói hết, “Tôi khen em như vậy vì tôi có thể hiểu được cảm giác của Phó Gia. Anh ta sống cạnh em, nhìn em thay đổi từng ngày nhưng lại không thể nói cho em biết cảm xúc của mình. Loại tâm trạng đó sẽ là thế nào đây?”.

“Anh ấy yêu tôi thật sao?”

Đình Duy Thiên lại xoa đầu tôi, trong giọng nói có chút bất ổn, “Điều này em phải hỏi chính mình”.

Tôi mếu máo. Không phải là tôi không muốn hỏi chính mình. Nhưng sau khi hỏi thì vẫn chẳng có kết quả gì. Biểu hiện của việc anh trai yêu tôi là cái gì? Là mấy bức phác họa kia sao? Tôi không cảm nhận được mà cũng chẳng muốn suy nghĩ về điều đó.

“Tôi không muốn nghĩ về điều này.”

“Vậy em đừng nghĩ nữa, tất cả thuận theo tự nhiên.” Tôi lại hỏi, “Vậy tiếp sau đây, cảnh sát Đình dự định làm gì?”.

“Ừm... Tôi chuẩn bị mời một cô gái thông minh cùng tôi đi thăm dò địa hình.”

“Ôi? Gì cơ?” Hai mắt tôi mở lớn.

“Em có muốn đi tham quan công tác chuẩn bị trước trận đấu không?”

“Thật sao? Chúng ta có thể vào trong đó sớm ư? Có thể vào xem phòng nghỉ, cả phòng phát sóng cũng có thể vào sao?”

Giống như làm ảo thuật, Đình Duy Thiên lấy ra hai tấm thẻ nhân viên, “Chỉ cần có cái này là được rồi”.

Tôi nhận lấy, xem xét kỹ, “Nhưng trên tấm thẻ này ghi tên của Nghiêm Túc”.

“Trên thẻ không có ảnh, cũng không ghi rõ giới tính, em có thể lừa họ để đi vào.”

Tôi nhìn mình trong gương, tôi đang mặc một chiếc váy màu xanh lam và đi một đôi xăng-đan màu trắng sữa. Nhìn thế nào cũng thấy giống một hướng dẫn viên du lịch hơn là nữ cảnh sát. Ít nhất tôi cũng phải đội một chiếc mũ uy nghiêm, mặc chiếc áo sơ mi phẳng phiu cùng quần tây, đi giày da đen, như vậy mới ra dáng một nữ cảnh sát chứ.

Anh kéo tay tôi, cứ như vậy đi ra ngoài. “Kệ đi. Tôi thấy em như vậy là ổn lắm rồi.”

Tôi chột dạ vô cùng, di chuyển tầm mắt lên mặt Đinh Duy Thiên, vội vàng hỏi, “Tôi có cần phải đổi một bộ quần áo khác không?”

Anh kiên trì nói không cần, cứ mặc nguyên bộ đồ này đi cùng anh tới nơi tổ chức trận đấu quyền Anh tại MGM Grand. “Cảnh sát Đinh biết đường đi không? Ở đây rộng quá, tôi không nhớ nổi.”

“Em chưa từng nghe nói việc người Anh cầu nhà chuyện MGM Grand chỉ có mười sáu nghìn chỗ ngồi sao? Họ nói nếu như các trận đấu quyền Anh có thể tổ chức tại sân Wembley thì tốt vì nơi đó có thể chứa được một trăm nghìn khán giả.”

“Người Anh điên quá. Tôi nghe nói khi Ricky Hatton thi đấu, có hơn ba mươi ngàn người hâm mộ bay từ Anh sang đây để xem anh ta thi đấu.”

Đinh Duy Thiên cười to, không ngừng gật đầu. Lời nói của tôi đã làm anh rơi vào hồi ức vui vẻ.

“Ngày hôm đó thật đúng là hấp dẫn như một vở kịch. Ha ha ha. Những người đam mê quyền Anh còn chưa kịp làm nóng đấu trường thì Ricky Hatton đã bị Pacquiao hạ gục chỉ sau hai hiệp. Ha ha ha, không biết mấy

người Anh mua được vé hôm ấy may mắn hay người không mua được mới may mắn. Có người nói Beckham cũng là fan của Ricky Hatton, lúc ấy anh ta còn tìm tới phòng nghỉ để cố vũ cho anh ta.”

Tôi cũng mỉm cười. Trận đấu lần đó quả thực rất hài hước, các tiết mục biểu diễn có thời lượng rất dài, vậy mà trận đấu chính thức chỉ kéo dài trong vòng vẹn hai hiệp. Chắc hẳn những người Anh tới võ đài hôm đó đã rất đau buồn. Vượt ngàn dặm xa xôi bay đến đây lại chỉ được xem hai hiệp thi đấu, mà cuối cùng, người mình cố vũ còn bị thua.

Tôi nháy mắt với anh, “Thật ra người Anh cũng không quá đặt nặng chuyện thắng thua đâu. Bọn họ sẽ vẫn kiên định cố vũ cho võ sĩ nước nhà, cho dù trận đấu nào, bộ môn nào cũng vậy”.

Vừa đi vừa nói chuyện, cuối cùng chúng tôi đã tới MGM Grand Garden Arena^{122*}. Khâu kiểm tra thân phận không quá phức tạp. Bọn họ không thấy kì quái chút nào với một cô gái mặc váy tên “Nghiêm Túc”. Có một nhân viên chỉ cho chúng tôi vị trí của bộ phận an ninh.

**MGM Grand Garden Arena là một trường đấu đa năng (multi-purpose arena).*

Vừa đi vào trong, tôi đã không thể phân biệt được phương hướng. Chỗ này chính là một mê cung khổng lồ. Khắp nơi đều có nhân viên đang bố trí “cạm bẫy”, băng rôn, áp phích, có thiết bị thu phát sóng, có ánh đèn sân khấu, thậm chí còn có cả một vài thùng carton bọn họ chưa kịp thu dọn. Còn mấy vị chưa bắt đầu làm đã uống, nhưng có thể thấy thứ họ đang uống chỉ là nước giải khát chứ không phải là rượu.

Đình Duy Thiên lén chỉ cho tôi vị trọng tài nổi tiếng được mệnh danh là “công bằng và nghiêm khắc” - Joe Cortez, ông đang kiểm tra dây đai

quanh võ đài. Vị trọng tài này cũng là một nhân vật huyền thoại. Ông đã từng điều khiển hơn một trăm bảy mươi trận đấu thuộc giải tranh chức vô địch cấp quốc tế. Lúc này phóng viên của tạp chí Ring thuộc khách sạn MGM Grand.

Magazine - tạp chí quyền Anh nổi tiếng thế giới đang tranh thủ cơ hội phỏng vấn ông. Khi đi ngang qua, chúng tôi còn nghe được vài câu nói chuyện giữa họ.

“Theo ngài, tố chất quan trọng nhất của trọng tài quyền Anh là gì?”

“Tôi đã nói điều này không chỉ một lần, tôi yêu quyền Anh, đó là điều cơ bản nhất. Trên cương vị của một trọng tài, tôi vô cùng nghiêm túc với công việc này. Tôi cố gắng không bỏ qua bất kỳ một sai lầm nào dù chỉ là nhỏ nhất, đồng thời nghiêm khắc với hành động của bản thân trên võ đài. Những người làm phiền tôi trong lúc kiểm tra dây đai như anh sẽ làm ảnh hưởng tới công việc của tôi.”

Tôi và Đinh Duy Thiên hiểu ý, cả hai cùng mỉm cười. Không hổ là ngài trọng tài đấu trọc dày dặn kinh nghiệm, khi trả lời phóng viên cũng rất lịch sự, quy củ. Câu nói này của ông đủ để người phóng viên này ghen lời một lúc.

Tại bàn đăng ký của bộ phận an ninh, chúng tôi xuất trình thẻ cảnh sát và đề nghị tham quan, xem xét nơi này. Bọn họ cũng không làm khó gì chúng tôi, chỉ yêu cầu chúng tôi nhất định không được gây trở ngại tới trình tự thi đấu. Sau đó, chúng tôi như cá gặp nước, tự do bay nhảy, muốn đi đâu thì đi.

Đinh Duy Thiên đưa tay ra.

“Đến nơi nào trước đây? Em quyết định đi.”

“Đến phòng nghỉ tham quan một chút được không?”

Tuy Đinh Duy Thiên không phản đối lời đề nghị tới phòng nghỉ của tôi, nhưng rất nhanh sau đó, chúng tôi đã phải từ bỏ ý định này. Gần như cùng lúc, có hàng mấy đoàn phỏng vấn đi cùng hướng với chúng tôi, ở cửa phòng nghỉ thậm chí đã có một đội ngũ quay phim túc trực sẵn. Nếu như đưa thẻ ra thì chúng tôi hoàn toàn có thể đi vào nhưng cả hai đều chọn từ bỏ. Dù sao sử dụng đặc quyền trước mặt nhiều người như vậy cũng không thích hợp lắm.

Vẻ mặt của Đinh Duy Thiên không quá ủ rũ. Có vẻ như anh không hứng thú với phòng nghỉ như tôi, chỉ nói, “Tới phòng phát sóng xem thế nào”.

Tôi cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Phòng phát sóng cũng chẳng khá hơn chút nào. Gần hai trăm đơn vị truyền thông chen chúc ở cùng một chỗ. Tôi hớn hở tìm tới chỗ của đài CCTV, mấy người nhân viên ở đây trông rất thân thiện. Nếu bố tôi ở đây ông nhất định sẽ tới xin chữ ký của họ. Đinh Duy Thiên quan sát thiết bị của các đài xung quanh. Mục đích tới đây của anh khác tôi. Tôi tới đi chơi còn anh là làm việc.

Cuối cùng, anh dừng lại trước một bộ thiết bị, trao đổi với nhân viên cạnh đó về cách sử dụng. Tôi lo rằng người ta sẽ cảm thấy anh đang cản trở công việc của họ nhưng xem ra họ nói chuyện rất hào hứng, tôi cũng không nhịn được bèn tới gần. Tôi vốn chưa bao giờ thừa nhận tiếng Anh của mình không ổn, nhưng khi gặp phải những từ chuyên ngành, tôi liền lập tức hiện nguyên hình. Cái gì mà luồng điện, tần số, tôi chỉ nghe hiểu được những từ này, những từ khác thì tôi hoàn toàn mù tịt.

Trong lúc nói chuyện, Đinh Duy Thiên còn đưa ra một vài đề xuất, người nhân viên đó vui vẻ gật đầu. Tôi đứng cạnh anh, nở một nụ cười chuyên nghiệp, quả thực không khác gì một bình hoa ngu ngốc. Tôi cứ nghĩ rằng những cuộc trò chuyện kiểu này sẽ không tiếp diễn, nhưng sự thực là anh còn đi tới nơi điều khiển ánh sáng, điều chỉnh âm thanh và lặp lại quá trình khi này. Mặc dù mấy thứ họ nói không khác vừa rồi là bao nhưng tôi vẫn không tài nào hiểu được, chỉ có thể tranh thủ lúc bọn họ khoa tay múa chân trên mấy thiết bị căng mắt ra nhìn xem bọn họ muốn làm gì.

Mọi chuyện của anh tiến hành rất thuận lợi. Tôi cũng háng hót được không ít chuyện. Tôi phát hiện ra hàng loạt những ngôi sao đang đứng trước ánh đèn flash của máy ảnh, Arnold Schwarzenegger, cầu thủ bóng rổ NBA nổi tiếng Ron Artest và vợ, con gái của Elvis Presley - Lisa Marie Presley và con của cô ấy... Rõ ràng là các ngôi sao không cần tuân thủ quy tắc về thời gian mở cửa của khán đài. Rất nhanh, bọn họ lần lượt đi vào phòng VIP để nghỉ ngơi.

Chỉ sau một giờ nữa, khán giả sẽ được phép vào xem trận đấu. Bỗng nhiên tôi trở nên lo sợ và bất an. Đinh Duy Thiên nói anh trai sẽ để lại “quà tặng” cho tôi ở đây, tôi luôn sợ hãi không biết chuyện xấu gì sẽ xảy ra tiếp theo. Tôi đi ra phía ngoài đón mọi người vào. Chúng tôi là khách VIP được SFV mời riêng nên không cần xếp hàng. Dĩ nhiên, kiểm tra an ninh vẫn phải có. Cảnh sát an ninh đứng ở cửa nhìn chăm chăm vào chiếc hòm trang điểm của Khương Lệ. Khi mở ra, bên trong toàn là những dụng cụ trang điểm cùng các hộp mỹ phẩm... tất cả đều là đồ của phụ nữ. Khương Lệ phát cáu, đổ hết tất cả mọi thứ trong hòm lên bàn, ra vẻ bảo mọi người muốn nhìn thì nhìn cho chán đi. Cảnh sát không

phát hiện ra thứ gì khả nghi trong đó, liền nhanh chóng thả chúng tôi vào trong.

Người tức giận nhất là Nghiêm Túc, vì anh ta nhận ra chiếc thẻ “Cảnh sát Nghiêm Túc” đã biến thành thẻ “Hướng dẫn viên Lý Tĩnh”, hơn nữa trên thẻ hướng dẫn viên của tôi còn có ảnh, anh ta đành phải giấu giấu giếm giếm đi vào. Anh ta mặt nhăn mày nhíu tiến vào trong, vừa nhìn thấy tôi liền vội vàng chạy lại đổi thẻ.

Chỗ ngồi của chúng tôi rất tốt, ngay cạnh khu làm việc của SFV, tầm nhìn thoáng đãng mà vị trí cũng khá cao. Có thể mọi việc sẽ không kết thúc êm đẹp, nhưng nhờ chuyển đi này mà mọi người được tới đây xem trận quyết đấu cuối cùng giữa hai võ sĩ quyền Anh hàng đầu, nên đi một chuyến như này cũng đáng lắm. Sau chúng tôi, khán giả tràn vào như nước lũ với đủ loại trang phục khác nhau. Có người mặc áo phông quần bò rách, có người mặc comple chỉnh tề. Người nước ngoài chính là như vậy. Cho dù trang phục của mỗi người có khác nhau một trời một vực thì cũng không ai thấy kinh ngạc. Dĩ nhiên, nhà tổ chức cũng không thể yêu cầu một người bỏ ra 200 đô và người chỉ 2.500 đô cho một ghế ngồi ăn mặc như nhau.

Khi chiếc đồng hồ lớn trong hội trường hiển thị con số 16:40, MC vàng Michael Buffer xuất hiện và đọc lời giới thiệu, khơi lên làn sóng đầu tiên từ phía khán giả. Tưởng Liên Thành cảm khái, mười mấy năm trước khi xem Buffer giới thiệu các trận đấu quyền Anh, tóc ông vẫn còn vàng. Thời gian cứ thế thấm thoát trôi, bây giờ nhìn lại, ông đã tóc trắng đầy đầu. May thay người đàn ông lớn tuổi này vẫn giữ được sự nhiệt huyết của mình, sức hấp dẫn khó cưỡng trên người ông khiến ông dễ dàng chiếm được trái tim của hàng vạn khán giả. Phong cách dẫn chương

trình của ông vẫn như trước đây, thích kéo dài giọng khi kêu tên võ sĩ, từ đó khuấy động bầu không khí.

Khương Lệ vừa ngồi được một lát đã muốn đi vệ sinh. Chúng tôi đứng dậy nhường chỗ. Tôi hỏi cô ta có muốn tôi đi cùng để khỏi lạc đường không. Cô ta vênh vác đáp không cần, đừng coi cô ta là kẻ ngốc, cho dù là kẻ ngốc thì cũng biết tìm đường tới nhà vệ sinh. Nhưng sự thật là, cô ta đi rất lâu, không biết là cô ta chưa tìm được nhà vệ sinh hay trong đó có quá nhiều người nên phải đứng chờ. Đến tận lúc trận đấu sắp bắt đầu, cô ta mới mò về.

Michael Buffer lại sử dụng cách dẫn hài hước thường thấy, “Kính thưa các quý ông, quý bà, có thể quý vị vừa mở ti vi nhưng tôi rất lấy làm tiếc phải thông báo, trận đấu quyền Anh này đã kết thúc”.

Ông còn chưa dứt lời, trong phòng đấu đã vang lên một tràng cười. Ông nhanh chóng đổi giọng điệu, “Ồ, xin quý vị hãy bình tĩnh. Thông tin trận đấu đã kết thúc chỉ là một trò đùa. Tất cả đều OK, come down (bình tĩnh)...”.

Trong tiếng cười ồn ã, Khương Lệ đi qua chỗ Đinh Duy Thiên để quay về ghế ngồi của mình. Bỗng nhiên Đinh Duy Thiên đưa tay ra, bất ngờ giữ lại hòm trang điểm trong tay cô ta. Nghiêm Túc nhanh chóng lấy ra lệnh kiểm tra, chỉ huy hai cảnh sát người Mỹ đang mặc thường phục ở gần đó đè Khương Lệ xuống. Chúng tôi vội vã đứng lên, hoàn toàn không hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra. Các khán giả ngồi cạnh cũng không hiểu gì, kêu lên sợ hãi, “Oh... No...”.

Cảnh sát ra hiệu rằng mọi người không cần hoảng loạn, hãy cứ tiếp tục theo dõi trận đấu.

Đinh Duy Thiên nói với tôi, “Xin lỗi, có lẽ mọi người không thể tiếp tục xem trận đấu này rồi. Mọi người theo chúng tôi đến xem một trò vui khác. Nào, xin mời các quý ông quý bà, chúng ta cùng tới phòng họp nhỏ bên cạnh đây nói chuyện”.

Sau khi tiến vào phòng họp tôi mới hiểu rõ, Đinh Duy Thiên đã chuẩn bị kỹ càng trước mọi thứ.

Tôi, Thôi Tập Lương, vợ chồng Bàn Mỹ, vợ chồng Kim Lâm sáu người được xếp ngồi thành hình chữ U. Khương Lệ mang còng tay ngồi ở một chỗ riêng biệt. Vị cảnh sát người Mỹ đang đọc lời cảnh báo Miranda, nội dung không khác gì với điều tôi nghe hồi sáng. Cuộc đời tôi thật hài hước, có thể nghe thứ như vậy hai lần trong cùng một ngày.

Thái độ của vị cảnh sát người Mỹ khá tốt, thông thả đặt câu hỏi, “Được rồi, cô Khương Lệ, cô có thể giải thích cho chúng tôi một chút xem đồ bên trong hòm trang điểm này là gì không?”.

Mặt Khương Lệ chuyển sang màu tím, “Tôi cũng không biết”.

“Cô thật sự không biết?” “Không biết.”

“Vậy chúng tôi cũng chỉ có thể mời chuyên gia gỡ bom mìn giúp chúng tôi mở ra.”

Tôi và Thôi Tập Lương cùng cất tiếng, “Chuyên gia gỡ bom mìn?”.

Đinh Duy Thiên gật đầu, “Rất có khả năng trong hòm này có cài bom”.

Rất nhanh đã có người đến tháo gỡ chiếc hòm. Đinh Duy Thiên nói bên trong không có âm thanh của đồng hồ, cũng không phải là bom hẹn giờ, do đó các chuyên gia sẽ có đủ thời gian để tháo gỡ.

“Trong lúc các chuyên gia làm việc, chúng tôi muốn nhờ cô Khương đây giải thích rõ quan hệ giữa cô và trưởng đoàn Phó.”

Tôi lo lắng nắm chặt mép áo không buông, “Quan hệ giữa họ?”. Tôi vừa nói vừa khẩn cầu tội danh của anh trai tôi không vì vậy mà nặng thêm.

Đình Duy Thiên lén vuốt tay tôi, sau đó nhìn sang Khương Lệ. Ánh mắt anh lập tức trở nên sắc bén.

Khương Lệ cố gắng dùng tay che kín hai tai, nhưng hiện tại, cả hai tay bị còng chặt, vậy nên dáng vẻ cúi đầu của cô ta trông vô cùng khổ sở, thậm chí có thể nói là tuyệt vọng.

“Tôi không biết gì hết. Là do hấn ta uy hiếp tôi.” “Cô nói ‘hấn’ là ai?”

“Phó Gia.”

Cô ta vừa nói ra câu này, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

“Phó Gia dùng phương thức gì để uy hiếp cô?”

Khương Lệ ngồi xồm trên mặt đất, đầu gối dán chặt vào mặt. Cô ta cuộn mình như tư thế của đứa trẻ lúc mới sinh, không ngừng run rẩy. Cô ta bắt đầu gào khóc, lúc đầu là nhỏ giọng thút thít, sau đó tiếng khóc càng lúc càng lớn, dường như muốn khóc hết ra, thay cho tất cả oan ức, đau khổ của bao năm nay. Nước mắt giàn giụa chảy trên mặt, ướt cả sàn nhà. Tôi nghe ra được tiếng khóc này không phải là giả vờ, cũng không phải cố tình tỏ ra yếu thế để giảm bớt tội danh. Cô ta khóc để giải tỏa hết cảm xúc của mình, cuối cùng nằm cuộn mình trên sàn nhà. Máy người phụ nữ chúng tôi cùng lúc lấy khăn tay cho cô ta lau nước mắt.

Khương Lệ khai đứt quãng, “Trước lúc khởi hành... Phó Gia tìm tới tôi. Hấn ta nói hấn biết tôi là hung thủ. Hấn biết tôi từng lao động cải tạo tại cô nhi viện Dương Quang, cũng biết vụ án của đứa bé năm đó không phải là do lỗi của người khác mà là do tôi sơ ý bất cẩn”.

“Cái gì?” Vợ chồng Bành Mỹ đứng bật dậy. Chuyện về đứa bé đã khiến họ giật nảy lên.

“Đúng vậy... chính là đứa bé hai người muốn nhận nuôi. Đứa bé đó kỳ quái lắm, cả ngày lẫn đêm không được để nó xuống giường, lúc nào cũng phải có người ôm nó. Một khi đặt nó xuống, trái tim sẽ không được bơm đủ máu, nó sẽ chết.”

“Đúng rồi... đứa bé đó chính là như vậy. Đứa bé đó bị hở van tim. Trời ơi! Con bé không thể... con bé không thể nằm được! Đây là chuyện chúng tôi biết ngay từ đầu, vậy nên mới chuẩn bị tiền làm giải phẫu tim.” Bành Mỹ lắp bắp nói. Việc này rõ ràng đã tạo nên một vết thương rất lớn cho cô ấy.

Lý Quốc Kiến đỡ lấy Bành Mỹ. Vợ chồng họ dựa sát vào nhau.

“Không đúng, đứa bé đó luôn có người chăm sóc riêng. Nhân viên chăm sóc đó không phải là cô.”

“Quả thực không phải là tôi. Đứa bé này có hai nhân viên thay nhau chăm sóc vào ca sáng và ca tối. Chỉ có điều ngày hôm đó, có một đứa bé khác bị đau bụng, người nhân viên kia vội đưa nó đi bệnh viện nên mới bất đắc dĩ giao cho tôi ôm. Chuyện như vậy cũng từng xảy ra trước đây. Khi bọn họ đi vệ sinh, ăn cơm hay quét dọn đều giao cho tôi hoặc là mấy người giúp việc khác ôm đứa bé. Bà ấy còn dặn tôi không được đặt bé xuống, nếu mệt có thể đưa cho người khác ôm.”

Lý Quốc Kiến hỏi, “Vậy cô đã làm cái gì?”. “Cô đã làm gì?” Bành Mỹ cũng hỏi theo.

“Tôi cảm thấy ôm trong nó tay rất nặng, ôm lâu cũng mệt mỏi, mà đây cũng không phải công việc của tôi. Đứa bé đó cũng không khóc không

quấy, vậy nên tôi... tôi liền nghĩ ra cách, lót mấy cái gối nhỏ dưới đầu đứa bé, đặt nó lên giường ngủ, còn mình thì trốn đi chơi.”

Nghe xong chân tướng sự việc, Bành Mỹ khóc trong đau đớn. Một đứa trẻ không hề có quan hệ huyết thống lại khiến cho cô ấy đau thương lâu tới vậy. Nhưng đó là đứa con mà cô ấy tha thiết mong chờ, đó là đứa con mà cho dù có dốc hết sức lực thậm chí là toàn bộ tài sản cô cũng muốn đổi lấy. Giấc mơ được làm mẹ của cô ấy còn chưa kịp thành hiện thực thì đã bị Khương Lệ, chỉ vì lười biếng mà bóp chết trong trứng nước. Tôi không dám nghĩ nếu chuyện đó xảy ra với mình thì sẽ như thế nào. Nhưng tôi cho rằng, bất cứ người phụ nữ nào đang mong ngóng có một đứa con khi rơi vào hoàn cảnh của cô ấy đều sẽ tan nát cõi lòng, đứt từng khúc ruột.

Khương Lệ cố gắng hết sức để nín khóc, cô ta nói, “Sau chuyện đó, cô nhi viện không thể tuyên bố với công chúng rằng người chịu trách nhiệm cho chuyện này là một thiếu niên trong trại giáo dưỡng, do đó chỉ có thể đổ lỗi cho người nhân viên chăm sóc kia. Người đó vì chuyện này mà đã nhảy lầu tự sát”.

Đinh Duy Thiên lấy ra tờ tạp chí tôi đưa cho anh, “Cô nhìn cho rõ, có phải là người trong tấm hình này không?”

“Đúng, bà ấy chính là mẹ ruột của Lý Tĩnh.”

Tôi cho rằng mình đã nghe lầm. Mãi cho tới khi tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về phía tôi, những ánh mắt đầy thương hại chuyển lên người tôi, tôi mới biết rằng mình không hề nghe lầm. Cô ta nói người nhân viên đó chính là...là...

Có một luồng khí nóng ấm đi từ ngực lên tận não tôi. Tôi cố gắng dùng lý trí để đè ép luồng oán khí đó nhưng lại bị lửa giận bùng bùng

thieu hủy tâm trí.

Tôi cũng không biết mình lấy đâu ra sức lực, lập tức nhào tới tát cô ta hai cái, “Cô...”.

Mọi người đều không nghe được trong miệng tôi đang nói cái gì. Nhưng tôi rất rõ những câu chữ sắc nhọn mình đang nói ra, “Tôi muốn giết cô! Tôi muốn giết cô! Tôi muốn giết cô! Tôi muốn giết cô, Khương Lệ!”.

Khương Lệ sao lại dám vô liêm sỉ nói rằng đó là mẹ ruột của tôi. Cô ta không hề hiểu rằng những lời đó có ý nghĩa như thế nào đối với tôi. Mẹ đẻ của tôi, người mẹ tôi chưa một lần được gặp. Tôi cứ nghĩ rằng bà đã chết khi tôi vừa sinh ra. Bây giờ Khương Lệ lại nói cho tôi biết, người phụ nữ dịu dàng trong tấm ảnh kia chính là mẹ ruột của tôi. Tôi không muốn hỏi tại sao mẹ tôi vẫn còn sống cho đến năm năm trước, cũng không muốn hỏi tại sao bà lại không đến tìm tôi. Tôi chỉ biết rằng cô ta đã cướp đi mẹ tôi.

Cô ta nói đó là mẹ tôi, là người mẹ mà tôi đã bao lần tưởng tượng trong giấc mơ, là người mỗi ngày tôi đều nhắc tới trong cuốn nhật ký. Mẹ tôi đã mang theo niềm tiếc nuối tới nhường nào khi lựa chọn tự sát? Bà có bao giờ hi vọng đến một ngày mẹ con chúng tôi đoàn tụ? Bà rất yêu những đứa trẻ ở cô nhi viện, như vậy bà nhất định cũng rất yêu tôi. Tất cả những giả thiết này của tôi đều nhờ sự “sơ ý” của Khương Lệ mà tan thành bọt nước. Đây là tội của Khương Lệ. Cô ta nợ tôi, tôi muốn lấy mạng của cô ta!

Khương Lệ, cô trả cho tôi... Cô trả lại cho tôi...

“Lý Tĩnh!”

Có người ôm lấy tôi. Tôi giãy giụa, cắn vào cánh tay anh. Tôi không thể kìm lại được khát vọng tình thân ruột thịt. Tôi luôn tự nhủ với mình rằng, bố mẹ và anh trai hiện tại đối xử với tôi rất tốt. Nếu như có một ngày bố mẹ ruột của tôi xuất hiện, tôi cũng sẽ chẳng có quá nhiều tình cảm với họ. Nhưng tôi sai rồi. Gen là một thứ không thể lừa dối. Huyết thống là thứ không thể phủ nhận. Nếu như quả thực có một con ác quỷ đang hiện hữu trong tôi, tôi sẽ yêu cầu nó giết chết Khương Lệ. Đinh Duy Thiên ôm tôi. Tôi cắn vào tay anh, mãi cho tới khi hàm răng tê rần anh vẫn không chịu buông ra.

Anh quát, “Lý Tĩnh! Nếu em vẫn còn như vậy, tôi sẽ để bác sĩ mang em ra ngoài”.

Một âm thanh mãnh liệt không ngừng vang lên trong đầu, tôi phải ở lại chỗ này! Tôi phải nghe người đàn bà này nói hết!

Tôi nhả tay anh ra, nuốt vào bụng một ngụm máu tanh. Quá trình lấy lời khai của Khương Lệ tiếp tục dưới sự thẩm vấn của Nghiêm Túc.

“Vậy cô và Phó Gia cùng nhau gây án như thế nào?” “Tôi nói rồi. Tôi bị uy hiếp! Tôi chỉ làm theo những gì hắn ta yêu cầu! Tôi phải nói bao nhiêu lần nữa, tôi không phải là kẻ chủ mưu! Tại sao các người không đi mà hỏi hắn ta!” “Khương Lệ! Bây giờ là thời cơ tốt nhất để cô nói ra sự thật. Cô có chắc muốn từ bỏ nó không?”

Khương Lệ dần bình tĩnh trở lại.

“Cũng không có gì. Mỗi lần gây án, tôi sẽ phụ trách mang dụng cụ hoặc là đợi sau khi bọn họ hạ độc, mang đi những thứ được để lại ở hiện trường. Ví dụ như kim tiêm, thiết bị chiếu bóng,... Tôi thật sự không

am hiểu mấy thiết bị điện đó. Các anh cảnh sát, các anh mở to mắt ra nhìn có được không? Phó Gia bảo gì thì tôi làm nấy thôi.”

“Ồ, cô là người phụ trách thu dọn hiện trường hoặc là mang theo công cụ gây án.”

“Có thể nói là như vậy. Tôi làm xong mọi việc thì sẽ để lại một đôi giày cao gót màu đỏ, ra hiệu mọi chuyện đã được thu xếp ổn thỏa.”

“Đôi giày đó chính là ám hiệu liên lạc của hai người?” Khương Lệ đảo mắt, “Tôi đúng là xui mười tám đời mới bị dính vào mấy chuyện phiến toái này”.

Tôi bóp chặt tay, móng tay đâm sâu vào trong lòng bàn tay. Tại sao cô ta còn không chịu tỉnh ngộ? Làm sao cô ta có thể nói chuyện dửng dưng như không vậy? Phiến toái? Khi cô ta mười lăm tuổi, phiến toái đã bắt đầu gieo mầm ác.

Đinh Duy Thiên yêu cầu bọn họ dừng lại, sắp xếp lại đầu đuôi câu chuyện một lần, “Được rồi. Như vậy tôi sẽ tổng kết lại thế này, Khương Lệ, cô xem có đúng không? Cô đến cô nhi viện Dương Quang để lao động cải tạo. Lúc đó, công việc của cô là làm những việc lật vật và giúp đỡ cho các nhân viên chăm sóc tại đó. Vì hành vi sai lầm của cô mà một đứa bé vô tội đã đột tử. Sau đó mẹ của Lý Tĩnh chịu tội thay cô. Làm sao cô biết người nhân viên chăm sóc kia là mẹ của Lý Tĩnh? Lúc đó cô đâu có quen biết Lý Tĩnh.”

“Đầu tiên, mẹ con họ trông quá giống nhau, ai gặp đều có thể nhìn ra. Hơn nữa, chính Phó Gia đã thừa nhận bà ấy là mẹ của Lý Tĩnh.”

Nghiêm Túc đang dùng tốc độ nhanh nhất để ghi chép lại cuộc đối thoại này.

Đinh Duy Thiên tiếp tục hỏi, “Như vậy có thể nói, Phó Gia đã sớm biết bà ấy là mẹ của Lý Tĩnh, hơn nữa còn biết sự thật rằng bà ấy bị cô liên lụy. Từ đó anh ta uy hiếp cô nhất định phải trợ giúp anh ta, làm tòng phạm trong chuyến du lịch này, đúng không?”

Khương Lệ cắn môi, “Đúng là như vậy”.

“Vậy hãy thử nói xem cô và Phó Gia, còn cả Đàm Tấn Lỗi, phân công công việc như thế nào? Trong vụ án của Kỷ Tiểu Lộ, người ra tay là Đàm Tấn Lỗi sao?”

“Đúng vậy.”

“Thế Phó Gia thì sao?”

“Cung cấp thuốc độc và cất giấu những thứ thuốc đó vào bút máy rồi mang tới sân bay.”

“Cô thì sao?”

“Tôi yêu cầu tiếp viên hàng không đưa cho tôi loại kim tiêm dùng một lần.”

“Tại sao lại là cô?”

“Vì tôi nói, tôi phải tiêm estrogen để trị bệnh, hơn nữa tôi đã tiêm ngay trước mặt cô ta. Có điều sau đó, tôi đã nhân cơ hội mang chiếc kim tiêm đó ra ngoài.”

Đinh Duy Thiên gật đầu, “Sau đó mọi chuyện cứ vậy diễn ra theo đúng kế hoạch. Bất kỳ ai trong số ba người các cô cũng có thể lừa Kỷ Tiểu Lộ ra ngoài. Sau đó để cho Đàm Tấn Lỗi tiêm thuốc độc vào người cô ấy, cuối cùng vứt kim tiêm chứa độc đó vào cái thùng rác nơi mà đáng lẽ cô đã vứt kim tiêm sau khi tự tiêm estrogen cho mình. Sau khi làm xong, cô còn đặt một đôi giày cao gót màu đỏ tại chỗ ngồi của Kỷ Tiểu Lộ.”

Mục đích, một là để đánh lạc hướng, hai là báo để đồng bọn của cô biết được mọi chuyện đều đã xử lý xong”.

Khương Lệ run lên một lúc mới miễn cưỡng nói, “Gần như là như vậy”.

Nghiêm Túc ra vẻ khinh thường, nói, “Như vậy tôi chỉ cần dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được, người bỏ độc vào cốc Coca cũng là mấy người các cô”.

Khương Lệ sợ hãi, cả người run lên: “Đúng vậy”.

“Tôi gây hấn với Lý Tĩnh trên máy bay, mục đích là để cô ấy rời khỏi chỗ ngồi. Sau đó Phó Gia ở ghế sau thừa cơ ra tay. Đợi khi hấn ta bỏ thuốc độc vào cốc, tôi sẽ đặt chiếc giày màu đỏ ở dưới chỗ của Đàm Tấn Lỗi nhằm đánh lạc hướng mọi người, khiến cho cảnh sát nhận định rằng mục tiêu của chúng tôi rất có khả năng là Đàm Tấn Lỗi. Lý Tĩnh chỉ vì sai sót của hung thủ mà trúng độc.”

“Tại sao mỗi lần đặt giày đều là cô? Chuyện này có lý do riêng gì sao?”

Ánh mắt Khương Lệ không còn bi ai như lúc này. Cô ta giờ đây mang một vẻ lạnh lùng khi trả lời câu hỏi, giống như người ban nãy bị thẩm vấn không phải là cô ta vậy.

“Đúng, vì chỉ có tôi mới có thể đi ủng. Cũng chỉ có ủng của tôi mới có thể giấu một đôi giày khác bên trong.”

Cô ta nhìn chằm chằm xuống chân mình. Tôi vô cùng oán hận người này. Cô ta không chỉ hại chết mẹ tôi, còn muốn đem mọi tội danh đổ lên đầu anh trai tôi. Cô ta đang nói dối! Cô ta đang nói dối!

Tôi quay sang tức giận nhìn cô ta, “Khương Lệ, cô phải biết rằng nguy tạo lời khai sẽ làm tăng tội của cô. Người hạ độc là cô đúng không? Cô hoàn toàn có thể nhân cơ hội cãi nhau với tôi để lén lút hạ độc. Nhất định cô phải đem toàn bộ những chuyện này đổ lên đầu anh trai tôi sao? Cô cho rằng như vậy cô sẽ vô tội sao? Thật nực cười. Cô đừng nằm mơ. Cảnh sát sẽ điều tra rõ chân tướng”.

Khương Lệ như một con rắn độc cắn chặt lấy tôi không buông, “Ha ha ha, kể nực cười chính là cô. Tất cả mọi người đều biết rõ Phó Gia chính là kẻ chủ mưu, sao cô còn dùng cái cớ vụng về như vậy để thay hấn ta che giấu? Trình độ biện giải này của cô đúng là của một đứa trẻ con. Chỉ vì hấn ta là anh trai cô mà cô tìm cách bao che cho hấn sao? Cô thật sự cho rằng hấn ta muốn cô gánh tội thay hấn ta hay sao? Trong lòng cô, hấn ta hèn nhất như vậy sao? Thật không hiểu tại sao hấn ta có thể yêu một cô em gái nhu nhược như vậy! Cô vốn không xứng được hấn ta yêu!”

Đinh Duy Thiên nhìn Nghiêm Túc, nói, “Bên kia tiến hành tới đâu rồi?”.

Nghiêm Túc không nắm rõ tình hình, gãi cằm nói, “Để tôi đi gọi điện thoại”.

Chúng tôi đợi tầm mười lăm phút, Nghiêm Túc mang một chiếc hộp giấy đi vào.

“Trong đó chứa cái gì vậy?”

“Báo cáo đội trưởng, là một máy chiếu LED mini cùng thiết bị phát tín hiệu. Bom dưới đáy hòm đã được tháo gỡ an toàn.”

Đinh Duy Thiên ừ một tiếng.

Nghiêm Túc không nén được sự phấn khích, hăng hái nói, “Hay lắm. Vụ này chúng ta thu hoạch lớn rồi”.

Tôi nhớ khi vào cửa, bên trong hộp trang điểm của Khương Lệ không hề có những thứ này. Như vậy, rất có khả năng những thiết bị này đã được đặt sẵn ở nơi tổ chức trận đấu. Cô ta chỉ cần đi lấy rồi đặt vào trong hòm.

Đấu trường dậy lên tiếng cổ vũ, hết lượt này tới lượt khác. Không hiểu sao, ánh đèn trong phòng họp bỗng nhấp nháy, rồi lập tức trở lại màu trắng ngà như bình thường.

“Phòng họp loại nhỏ như nơi này có thể sử dụng máy chiếu, đúng không?” Đinh Duy Thiên nhún nhẹ vai. Anh đang cố tìm kiếm một thứ tương tự như vải trắng hoặc bảng trắng. Quả nhiên, trong phòng họp có một màn chiếu được thu gọn lại. Anh kéo nó ra, cố định vào khung. Chiếc máy chiếu LED mini này sử dụng nguồn điện ắc quy được gắn sẵn, vậy nên cho dù ở nơi nào cũng có thể hoạt động được.

Khi nhìn những hình ảnh đầu tiên của video, Thôi Tập Lương ngây thơ nở nụ cười, “Thứ này tôi đã từng xem rồi”.

Anh ta nói đúng. Đoạn video đen trắng về trận quyền Anh này mọi người đều đã xem rồi. Bản thân tôi cũng đã tiếp xúc với nó ít nhất là ba, bốn lần. Tuy nhiên mỗi lần xem sẽ là một đoạn khác nhau, tất cả đều không hoàn chỉnh.

Lần đầu tiên tôi xem nó là tại khách sạn sân bay Fukuoka, là hình ảnh cảnh hai võ sĩ lên đài, dưới sự ra hiệu của trọng tài, họ bắt đầu xông lên ra đòn. Hiệp đầu tiên, thực lực giữa hai người có sự chênh lệch rõ rệt. Võ sĩ người da đen hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Lần thứ hai tôi xem nó là trên máy bay khi đang trên đường tới Los Angeles. Video chiếu tới giữa hiệp hai, khi thực lực của hai võ sĩ có sự khác biệt ngày càng rõ ràng. Tuyển thủ người da đen ra một đòn “móc lên” đánh vào dưới cằm tuyển thủ người châu Á, khiến cho cả hàm răng anh ta phải chịu tác động mạnh. Võ sĩ người châu Á chỉ có thể đưa tay lên đỡ đòn. Anh ta nhổ một ngụm nước bọt đầy máu đen thùi lùi.

Lần thứ ba tôi xem nó là ở trên tường của bệnh viện tại Los Angeles. Trải qua mấy hiệp chịu đòn, tay đấm người châu Á vung quyền đánh mạnh. Anh ta như biến thành một con người khác, chỉ biết liên tục tấn công. Trong nháy mắt, anh ta bùng nổ, hung hãn đánh trả đối phương. Bầu không khí tại đó vô cùng sôi nổi, thậm chí khán giả châu Á còn dấy lên tia hi vọng thắng lợi.

Lần thứ tư tôi phát hiện ra chiếc máy chiếu này là tại khách sạn ở Los Angeles. Nó nằm ngay trong vali của tôi. Vì bị phát hiện quá nhanh nên đoạn video không được phát hết. Chỉ có hình ảnh võ sĩ người châu Á vô cùng hung hãn, ra đòn mạnh mẽ khác thường. Anh ta giống như Đàm Tấn Lỗi khi dùng thuốc kích thích, liều mạng tấn công.

Hôm nay, chúng tôi được xem phiên bản hoàn chỉnh của video này. Thế tấn công của võ sĩ người châu Á chỉ kéo dài được nửa ván, sau đó sức lực của anh ta suy kiệt rõ ràng. Võ sĩ người da đen quay đầu trở lại. Lần này anh ta có vẻ như đang dốc toàn bộ sức lực. Tôi quay đầu đi, không đành lòng xem cảnh tượng như vậy. Võ sĩ người châu Á bị đánh đến mức không thể chống đỡ nổi. Tôi cho rằng đây không còn là quyền Anh nữa, mà là một vụ mưu sát bị biến tướng!

Cuối cùng, khi võ sĩ người châu Á hoàn toàn mất đi ý thức và ngã xuống sàn đấu, trọng tài mới tuyên bố trận đấu kết thúc. Kết quả không

còn gì phải bàn cãi, người chiến thắng là võ sĩ người da đen. Trọng tài giơ cờ cao cánh tay của anh ta lên.

Kết thúc video còn có một dòng phụ đề khiến người ta nhìn thấy mà giật mình, “Để SFV và MGM Grand đều lên Thiên Đường thôi!”.

“Nghĩa là khi video hết, bom sẽ tự động nổ?”

Khương Lệ mê man gật đầu, “Tôi không hiểu mấy thứ đồ này, có khả năng chính là như vậy”.

“Người đầu tiên phải chết là cô?” “Đúng, tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.”

“Cô có biết mình đang làm cái gì không? Hành động của cô chính là đánh bom liều chết. Cô có biết mình sẽ mang theo bao nhiêu sinh mệnh vô tội hay không? Tất cả những người ngồi đây đều phải chết!” Nghiêm Túc đan hai tay vào nhau, không ngừng quở trách Khương Lệ. Tâm trạng kích động của anh ta khiến hầu hết mọi người đều bị cuốn theo. Đối mặt với việc tính mạng bị đe dọa, các thành viên trong đoàn cũng bắt đầu chỉ trích Khương Lệ. Tưởng Liên Thành chửi ầm lên. Lý Quốc Kiến quát mắng. Ngay cả người ôn hòa như Bàn Mỹ cũng nói lời trách móc.

Đinh Duy Thiên lại hỏi Nghiêm Túc, “Vậy thì bom dưới chỗ ngồi của chúng ta đã được gỡ hết chưa?”.

“Đó là một thiết bị vô cùng đơn giản, thậm chí có thể nói là rất thô sơ. Các chuyên gia đã gỡ bỏ rất thuận lợi, cũng không gây kinh động tới khán giả.”

“Đơn giản? Thô sơ?”

“Đúng vậy. Các chuyên gia thậm chí còn nói đùa, họ đang suy nghĩ không biết thứ này có phải là bom hay không, có nổ được không nữa.”

Đinh Duy Thiên suy nghĩ một lúc, về mặt dịu lại.

“Vậy thì Khương Lệ, cô hãy nói một chút về đoạn video này cùng những thiết bị gây nổ thô sơ kia đi.”

“Đoạn video đó là một vụ bê bối của SFV xảy ra từ nhiều năm trước.”

“Ồ?”

“Trên đường tới bệnh viện, người võ sĩ Trung Quốc trong đoạn video đó đã ngừng thở, cuối cùng cũng không qua khỏi được. Anh ta bị đánh chết ngay trên võ đài. Địa điểm tổ chức cuộc tranh tài này chính là vị trí hiện tại của chúng ta. Đơn vị tổ chức cũng chính là SFV, thời gian là vào khoảng năm 1940. Do suy thoái kinh tế, bang Nevada đã đưa ra đạo luật hợp thức hóa đánh bạc. Có điều khi đó vẫn chưa có khách sạn MGM Grand này. Ở đây chỉ có một quán bar rách nát cùng một sân đấu ngoài trời. Khách giả chưa có ghế ngồi mà vẫn ngồi trên dây thừng, vừa uống rượu, vừa cổ vũ và đặt tiền cược. Để tăng tính giải trí, SFV đã làm trái quy tắc, cho người võ sĩ kia dùng thuốc phiện, khiến cho anh ta bùng nổ sức mạnh rồi cuối cùng cơ thể bị suy kiệt.”

Tưởng Liên Thành không nhịn được ưỡn bụng, “Coi như đây là bê bối từ lâu của SFV đi, nhưng tại sao lại bắt chúng ta xem những thứ này?”

Khương Lệ bất ngờ chỉ vào tôi, “Đơn giản, bởi vì người võ sĩ Trung Quốc ngã xuống đó chính là ông nội của Lý Tĩnh”.

Tôi thật sự không muốn tin những gì Khương Lệ vừa nói, trong lòng tôi đang dâng trào một cảm xúc ấm ức không thốt được nên lời. Tôi tin rằng không ai có thể hiểu được tâm trạng của mình lúc này. Cảm giác mệt mỏi đeo bám lấy tôi. Ai có thể đến và nói với tôi rằng đây không

phải là sự thật được không? Cầu xin các người, ai đó hãy nói với tôi như vậy đi!

Đinh Duy Thiên phiến não nhún vai, “Làm sao vậy Lý Tĩnh, không chịu được sao? Nét mặt em bây giờ không khác gì một con chim yến bị nhốt trong lồng. Đây không phải là phong cách của em. Tuy rằng câu chuyện này hết sức ly kỳ, nhưng chúng tôi đã lấy đoạn video này đi kiểm tra, quả thực là có sự việc như vậy. Khi đó quy định thi đấu, quy chế trọng tài còn chưa đầy đủ. Xảy ra chuyện như vậy, tất cả chúng tôi đều rất kinh ngạc. Lịch sử lớn mạnh của SFV cũng là lịch sử đẫm máu trên sân quyền Anh”.

Anh lấy ra một điếu thuốc, xoay xoay nó trên tay nhưng không châm lửa.

Hình như Nghiêm Túc cho rằng bây giờ là cơ hội để anh ta thể hiện, bèn cướp lời, “Vậy thì tới đây chân tướng của sự việc đã được phơi bày. Người giết chết Kỷ Tiểu Lộ là Đàm Tấn Lỗi. Khương Lệ là đồng phạm, còn người chủ mưu lên kế hoạch cho toàn bộ mọi việc chính là Phó Gia. Cũng chính người này đã hạ độc Lý Tĩnh. Đàm Tấn Lỗi, do chịu sự tàn phá của thuốc kích thích và lý trí nên anh ta đã lựa chọn tự sát. Phó Gia vì muốn báo thù cho mẹ và ông nội của Lý Tĩnh, mà định dùng bom giết chết tất cả mọi người ở đây đồng thời hủy hoại uy tín của MGM Grand và SFV. Có thể tưởng tượng ra, nếu như ngày hôm nay thật sự xảy ra sự cố như vậy, hai công ty này sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng, rất khó có thể ngóc đầu lên được. Cùng lúc đó, Phó Gia và Lý Tĩnh cũng sẽ chết chung. Tình cảm dồn nén bao lâu không được giải bày của anh ta cuối cùng sẽ được giải thoát bởi sự hủy diệt này. Nếu cả đời anh ta không có được Lý Tĩnh, thì chi bằng giết luôn cô ấy đi, không dùng thuốc

độc thì dùng bom. Đội trưởng, cách phân tích của tôi có đúng không? Cũng khá là logic đấy chứ”.

Đinh Duy Thiên gõ gõ đầu lọc thuốc lá lên mặt bàn, “Phân tích khá đấy”.

Tôi đan chéo hai tay, híp mắt lại nhìn trần nhà. Lần đầu tiên, tôi được tiếp xúc với sự thật của một vụ án phức tạp như vậy. Tôi giống như một đứa trẻ sơ sinh, chỉ biết dùng tai và mắt để nắm lấy những thông tin bọn họ đưa ra. Tôi không thể bình tĩnh suy nghĩ, những suy nghĩ của tôi cũng đã trở nên tầm thường, không có ý nghĩa. Có đúng là như bọn họ nói không? Ngay từ đầu, anh trai tôi đã muốn thay ông nội và mẹ tôi báo thù. Ngay từ lúc trao giải thưởng, anh đã bắt đầu kịch bản của mình. Anh tập trung tất cả những người có liên quan lại với nhau, dệt cho chúng tôi giấc mộng đẹp về một chuyến du lịch nước ngoài. Anh tiến hành sắp xếp kế hoạch ăn ở và du lịch cho chúng tôi, và thứ chờ chúng tôi ở cuối hành trình chính là địa ngục. Bọn họ nhắc tới “tên hung thủ” nghe thật xa lạ. Nhưng “tên hung thủ” đó chính là anh trai tôi. “Tên hung thủ” đó chính là người anh trai tôi đã biết hai mươi năm sao?

Khương Lệ bị cảnh sát áp giải đi. Mấy người chúng tôi đi ra khỏi phòng họp, ngược mắt nhìn lên sân đấu, cảm giác như đã cách một đời. De La Hoya và Floyd Mayweather vẫn chưa phân thắng bại. Sau mười hai hiệp, ba vị trọng tài tính điểm: 115:115! 115:115! 115:115! Thế hòa! Ở trận cuối cùng, thật bất ngờ là hai vị võ sĩ đã hòa nhau. Khán giả trên cả sân đấu đứng dậy, những tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Bọn họ đang cổ vũ cho quá khứ của hai ông vua quyền Anh, cũng là đang cổ vũ cho trận hòa tối nay.

Tối hôm ấy, một mình tôi đi qua đi lại khắp phòng, cảnh sát đã dọn dẹp và mang đi hết quần áo và giày dép, còn cả một số đồ lặt vặt của Khương Lệ, căn phòng này đã không còn thứ gì có liên quan tới cô ấy. Tối nay là lần đầu tiên tôi không viết nhật ký gửi cho bố mẹ trên trời cao, cũng là lần đầu tôi không thể nào mở nổi cuốn nhật ký nặng nề đó ra. Tôi vuốt vuốt hình Hello Kitty ở trên bìa cuốn nhật ký, nhưng tôi lại không có dũng khí viết ra bất cứ chữ nào.

Nếu như thế gian này quả thực có địa ngục, vậy thì nơi tôi đang đứng, chính là địa ngục.

SỔ tay công tác của Đinh Duy Thiên (nội dung bản dịch)

Las Vegas, thứ Sáu, ngày mùng 9 tháng 7.

Buổi tối, mọi người đề nghị đi uống rượu, xem như là chúc mừng việc phá án thành công.

Ngay từ đầu, vụ án này đã rất khó giải quyết, cho tới hôm nay toàn bộ nghi phạm đều đã sa lưới. Vụ nổ lớn mà Phó Gia lên kế hoạch cũng không xảy ra. Nếu nhìn theo góc độ đó, chúng tôi có thể coi là toàn thắng.

Trong bữa tiệc mừng, tôi nói mình vẫn có vài điểm nghi vấn. Nghiêm Túc nói rằng tôi mới có vấn đề, vì anh ta cho rằng bây giờ vụ án này đã hoàn toàn không còn điểm nào đáng nghi nữa. Tất cả động cơ phạm tội của nghi phạm đều đã được đưa ra ánh sáng.

Trong nước gửi tin tới, cũng giống y như suy đoán trước đây của chúng tôi: Trong đó bao gồm việc Phó Gia đã thao túng kết quả giải thưởng, những ghi chép về biểu hiện của Khương Lệ trong quá trình lao động cải tạo cùng với việc Viện trường cô nhi viện thừa nhận tại đồn

cảnh sát về việc lạm dụng những thiếu niên tham gia lao động cải tạo, coi bọn họ như những nhân viên khác, bắt bọn họ giúp cô nhi viện trông nom trẻ sơ sinh.

Cảnh sát Las Vegas cũng đã có kết quả xét nghiệm. Trên cuốn tạp chí đã tìm ra rất nhiều dấu vân tay của Phó Gia, chúng tỏ đây vốn là thứ anh ta để lại. Nghiêm Túc suy đoán có khả năng là anh ta đã để quên ở trên xe, vì thế cuốn tạp chí này mới vô tình rơi vào tay Lý Quốc Kiến. Điều này cũng chứng minh, ngay từ đầu Phó Gia đã biết chuyện của mẹ Lý Tĩnh. Cảnh sát Los Angeles sau khi khám nghiệm tử thi cũng đã có thu hoạch. Bọn họ xác nhận Đàm Tấn Lỗi đã uống thuốc trong một thời gian dài. Lượng độc tố lấy được trong nội tạng của anh ta đã chứng minh cho điếu này.

Tất cả mọi chuyện đều được tiến hành nhanh chóng, thuận lợi vượt quá sức tưởng tượng làm tôi phải tự nhắc nhở mình, thế này chẳng phải là thuận lợi đến mức đáng ngờ sao?

KHÔNG CÓ CHÂN TƯỚNG NÀO LẠI RÕ NHƯ BAN NGÀY

"Đêm đến, tôi ngủ trong địa ngục, sáng sớm tỉnh lại trong luân hồi.

Tôi không thích Las Vegas. Ở nơi này tôi đã mất đi quá nhiều. Tôi gọi điện về nhà cho bố mẹ mấy lần nhưng không có ai nghe máy. Lễ nào bố mẹ tôi đang trên đường bay tới đây? Tôi phải làm thế nào để bình tĩnh mà nói cho họ biết sự thật đây? Tôi phải nói cho họ biết anh trai làm vậy là vì tôi, tất cả chỉ vì tôi thôi sao? Mọi người đều nói vòng luân hồi cũng có giới hạn, địa ngục cũng không phải là vĩnh hằng. Cho dù đang bị đẩy đọa nơi địa ngục cũng sẽ có một ngày nào đó phải chết đi. Vậy thì địa ngục của tôi phải đến lúc nào mới đến hồi kết?

Buổi sáng, tôi dậy từ sớm. Ngày hôm nay, tôi sẽ bàn giao mọi công việc của đoàn cho một đồng nghiệp khác trong công ty. Tuy rằng không nữ, vậy nhưng tôi vẫn phải nói lời tạm biệt. Tôi không thể hoàn thành chuyến du lịch lần này. Tôi nghĩ có lẽ sau này, tôi sẽ không quay lại làm hướng dẫn viên du lịch nữa. Công việc này quá nặng nề, là gánh nặng mà một người bé nhỏ như tôi không thể nào gánh vác nổi.

Đúng tám giờ tại nhà ăn của khách sạn, tôi giao cho nữ đồng nghiệp trong công ty hộ chiếu của mọi người trong đoàn. Cô ấy là một cô gái năng động, hoạt bát, nhanh mồm nhanh miệng. Khi cười trông cô ấy rất ngọt ngào, hai má còn hiện lên lúm đồng tiền dễ thương. Trước đây có lẽ tôi cũng giống vậy, cứ có cơ hội được dẫn đoàn là hai mắt sáng bừng.

Tôi đem tất cả những gì cần chú ý, những chuyện cần bàn giao, dặn dò cẩn thận một lượt, mãi cho tới khi cô ấy nhớ hết mới thôi.

Cô ấy nói, “Bạn không chào tạm biệt các thành viên trong đoàn sao?”.

Tôi lắc đầu, “Không cần”.

Bởi vì tôi mà mọi người bị liên lụy. Tôi không muốn phải trải qua cảm giác chào từ biệt thêm một lần nữa.

Tôi đóng gói một phần ăn sáng thịnh soạn nhất từ phòng ăn của khách sạn, sau đó lấy điện thoại gọi cho Đinh Duy Thiên. Tôi run run hỏi anh có thể tới đón tôi không. Tôi muốn đi gặp anh trai. Anh thoả mái nhận lời. Tôi ôm hộp đồ ăn ngồi ở sảnh của khách sạn, không ngờ lại gặp được Bành Mỹ và mấy người khác xuống lầu ăn sáng.

Muốn tránh cũng không kịp rồi, tôi đứng dậy chào hỏi, “Mọi người, bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ bàn giao nhiệm vụ cho một hướng dẫn viên khác. Cô ấy đã tới, đang cùng bàn bạc đường đi với tài xế ở bãi đậu xe. Để tôi gọi điện cho cô ấy”.

“Hướng dẫn viên Lý, cô đừng vội.”

“Hướng dẫn viên Lý, chắc cô cũng sợ lắm phải không?” “Mắt của hướng dẫn viên Lý đã thâm quầng lại rồi. Cô ấy cũng thật đáng thương.”

Bành Mỹ kéo lấy tay tôi, “Thật ra chúng tôi cũng đã nghĩ thông suốt rồi. Đoàn trưởng Phó cũng có nỗi khổ riêng. Cô hãy chăm sóc anh ấy cho thật tốt nhé”.

Thôi Tập Lương nhìn tôi, “Hướng dẫn viên Lý, chúng tôi cũng thương hai người lắm. Đoàn trưởng Phó vì quá yêu cô nên mới nhất thời hồ đồ. Nếu như anh ấy có cơ hội được thả, hai người phải thật tốt với nhau nhé”.

Nước mắt của tôi lại trào ra. Nếu như anh trai nghe được lời bọn họ nói, liệu anh ấy có thể tỉnh ngộ không? Mọi người đều tha thứ cho anh. Tất cả bọn họ không tính toán, oán giận những việc trước đây mà đều đồng cảm với anh. Những người tốt như vậy, tại sao anh trai tôi có thể nhẫn tâm đặt bom hại chết bọn họ? Còn có cả tôi nữa, tại sao anh lại muốn hạ độc, đặt bom hại chết tôi? Nếu như nói đó là vì anh yêu tôi, vậy thì cách anh chứng minh tình yêu anh dành cho tôi chính là biến tôi thành cát bụi?

Khi Đinh Duy Thiên tới khách sạn, mọi người vẫn còn vây quanh tôi chưa tản đi. Vành mắt tôi đỏ hoe, ôm từng người lưu luyến chia tay.

Đinh Duy Thiên gọi tôi từ phía sau, “Lý Tĩnh, đi thôi. Muốn nữa sẽ không xin vào thăm được”.

Tôi đáp lời, giọng vẫn còn nức nở.

Hẹn gặp lại, cũng có thể là mãi mãi không gặp.

Trên xe cảnh sát chỉ có Đinh Duy Thiên, Nghiêm Túc không có ở đây.

Trong ánh nắng ban mai, Las Vegas có vẻ an bình và yên tĩnh. Tôi nghe thấy tiếng chuông nhà thờ, từng tiếng từng tiếng một. Mỗi một âm thanh đều gõ vào tận trái tim tôi. Nó đang vậy gọi tôi đi rửa sạch tội nghiệt trên người hay sao? Chiếc xe ngựa màu đen mang theo linh cữu vượt qua xe chúng tôi, chậm rãi chạy trên đường cái. Người đánh xe ngựa mặc trang phục màu đen, không nhìn rõ mặt. Bây giờ tôi mới nhận ra, tiếng chuông nhà thờ là chuẩn bị cho người nằm trong đó. Đinh Duy Thiên nói, người ở đây khi chết đi, sẽ được đặt trong chiếc xe ngựa kiên cố, nặng nề đó, cuối cùng được mục sư đưa tới một thế giới khác. Khi được chôn cất,

người chết nhất định phải nằm hướng mặt về phía nhà thờ để bày tỏ lòng thành kính.

Tôi trầm nghĩ, nếu như đến cả hình hài của tôi cũng không còn, thì liệu có ai đến dâng bông cúc trắng trong lễ tang của tôi không? Người ta vẫn nói, người đã chết rồi thì cái gì cũng không còn tồn tại nữa. Nhưng mẹ tôi chết rồi, ông nội tôi cũng chết rồi mà ân oán tình thù, những đắng cay ngọt bùi và tình thân tại sao không tiêu tan sau cái chết của họ? Lại để cho một người không có quan hệ máu mủ như anh tôi gánh chịu. Đây chính là tình yêu mà người ta vẫn thường hay nói tới sao? Tình yêu của anh quá nặng nề, đè nén, nó khiến cho tôi không thở nổi.

“Tiếp theo em có dự định gì không?”

Tôi nghĩ ngợi rất lâu rồi mới trả lời Đinh Duy Thiên, “Tôi muốn ở lại chăm sóc cho bố mẹ và anh trai”.

“Nếu như Phó Gia chịu thi hành án tại Las Vegas thì sao?” “Tôi sẽ đưa bố mẹ về nước, chăm sóc cho họ thật tốt.” Đinh Duy Thiên ngó ra, “Em định như vậy cả đời?”.

Tôi cười cay đắng, “Tôi sao, ngoại trừ điều này đâu còn lựa chọn nào khác. Cho dù anh trai vì tôi làm mà làm những chuyện báo thù ngu xuẩn tới cỡ nào, thì vẫn là tôi mắc nợ anh ấy. Bố mẹ tuổi đã cao, sức khỏe không còn tốt nữa. Anh bảo tôi bỏ lại bọn họ sao? Không thể chỉ vì họ là bố mẹ nuôi mà tôi có thể rũ bỏ trách nhiệm làm con cái được. Hơn nữa, bây giờ anh trai tôi không thể ở bên họ nữa rồi, bố mẹ chỉ còn có tôi”.

Anh hít sâu một hơi, dùng một giọng điệu thăm dò hỏi tiếp, “Em không có dự định gì về cuộc đời của chính mình, ví dụ như chuyện lập gia đình sao?”.

Tôi thở dài, ở bên bố mẹ cả đời là biện pháp tốt nhất mà cái đầu rỗng tuếch của tôi có thể nghĩ được.

Tôi nói nhỏ, “Tôi không có tư cách đó”.

Tôi bi thương nhìn vào mắt Đinh Duy Thiên. Tình yêu của chúng tôi còn chưa bắt đầu mà đã úa tàn rồi. Đây chính là số mệnh của tôi.

Một giờ sau, tôi được gặp anh trai trong Sở cảnh sát.

Gò má vốn gầy gò của anh trai tôi hôm nay trông càng hốc hác hơn, đôi mắt cũng đã xuất hiện quầng thâm. Nhìn anh trông giống như người bị bệnh tật hành hạ trong thời gian dài. Tôi nghi là anh tôi đang bị ốm.

Cho dù vụ án này đã được công khai, tôi vẫn được yêu cầu không đề cập tới những việc có liên quan, chuyện của Khương Lệ cũng chỉ có thể do cảnh sát thông báo cho anh. Tôi chỉ hỏi anh có ăn được không, ngủ ngon không, có cần thêm quần áo hay vật dụng hàng ngày không. Anh chẳng nói lời nào, chỉ lắc đầu. Tôi hỏi hai ngày nay đồ ăn tôi mang tới anh đã nhận được chưa, anh cũng chỉ máy móc gật đầu.

“Tĩnh Tĩnh, nếu như anh có chuyện gì, nhờ em chăm sóc cho bố mẹ.”

Tôi cắn răng cố kìm nén nước mắt, dùng mu bàn tay lau loạן xạ trên mặt.

“Anh trai, anh đang nói gì vậy? Em sẽ coi như anh chưa nói gì. Bố mẹ cũng là bố mẹ em mà. Em sẽ bảo vệ họ cả đời. Anh cứ yên tâm.”

“Tĩnh Tĩnh... Tĩnh Tĩnh... Ý em là em muốn bảo vệ bố mẹ cả đời?”

“Ừm. Em đồng ý với anh thì em sẽ làm được. Em sẽ không suy tính chuyện riêng của bản thân. Em sẽ bảo vệ anh và bố mẹ thật tốt, suốt những tháng ngày còn lại.”

“Tĩnh Tĩnh, em hận anh sao?”

“Hận, nếu nói không hận thì là em đang nói dối. Nhưng mà anh có biết không? Máy người Bành Mỹ bọn họ đều đã tha thứ cho anh, em nghĩ em cũng sẽ tha thứ cho anh. Anh cho em một chút thời gian, đây cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi.”

Khuôn mặt của anh tôi hiện lên một nụ cười hiếm thấy, bàn tay anh không ngừng run rẩy. Tôi đưa tay qua khe kính nhỏ hẹp nắm chặt lấy hai bàn tay lạnh như băng của anh. Tôi nghĩ tôi sẽ tha thứ. Tôi tha thứ cho hành động báo thù của anh, bỏ qua nỗi oán giận khi biết anh trai từng lên kế hoạch giết mình. Tôi nghĩ tôi có thể tha thứ. Nếu tôi không tha thứ thì lấy ai chăm sóc cho anh, ai chăm sóc cho bố mẹ lúc về già và ai chăm lo cho cái gia đình này đây?

“Tĩnh Tĩnh, sau này em muốn làm gì?”

“Em muốn mở một trung tâm thu nhận thú cưng.” “Thu nhận những con dế mèn thiếu chân thiếu tay đó sao? Đây là giấc mơ từ nhỏ của em.”

Anh trai tôi lại sử dụng câu nói trêu chọc quen thuộc, “Ngày xưa ngày xưa, có một cô gái tên là Lý Tĩnh. Cô nhóc này ngốc hơn tất cả những người khác nhưng cũng thiện lương gấp trăm ngàn lần những người khác”.

Tôi cãi, “Biết làm sao bây giờ chứ, vì em có một người anh trai ngốc nhất trên đời này”.

Đình Duy Thiên đứng ở phía sau nhắc nhở tôi đã hết giờ thăm nom. Tôi cũng không có gì gọi là lưu luyến không nỡ, tôi biết sau này mình vẫn còn rất nhiều cơ hội vào thăm anh trai. Trên thực tế, tôi đã dự định ngày nào cũng sẽ gửi cơm vào cho anh, ít nhất phải đảm bảo trong suốt thời gian thăm vấn, anh tôi đều được ăn món ăn Trung Quốc. Tôi mỉm cười

chào anh giống hệt như những lần tôi chào anh trước khi tới trường. Tôi muốn anh biết rằng, tôi sẽ không rời xa anh, tôi sẽ làm một người em gái ngoan luôn ở bên cạnh anh. Cho dù không có tình yêu thì anh cũng có được tình thân của tôi, không phải sao?

Bố mẹ gọi điện thoại tới. Bọn họ vừa trải qua chuyến bay đường dài mười mấy tiếng, vừa tới New York đã lập tức bay chuyển sớm nhất tới Las Vegas. Nghe giọng của bố mẹ có chút mệt mỏi. Nhưng may mắn là chuyến đi rất thuận lợi. Lúc làm thủ tục nhập cảnh, họ gặp được một người Trung Quốc tốt bụng giúp bọn họ trình bày với bên hải quan về trường hợp của họ. Tôi hỏi thật kĩ thời gian, họ sẽ tới nơi vào khoảng năm giờ chiều.

Từ lúc đi ra khỏi Sở cảnh sát, tôi liền bắt tay vào việc đi tìm một căn nhà phù hợp để thuê trong một khoảng thời gian ngắn, từ một, hai tháng đến nửa năm. Tuy tôi chưa rõ chúng tôi sẽ ở lại bao lâu, nhưng theo trình tự tố tụng ở Mỹ thì thời gian nửa năm vẫn là khá ngắn. Tôi không biết khả năng tài chính của gia đình tôi có thể chống đỡ được đến khi nào, nhưng nói chung là vẫn cứ nên tính toán trước những chuyện về lâu về dài.

Trước khi đưa tôi ra ngoài, Đinh Duy Thiên có chút là lạ. Anh cứ nói mấy câu mà tôi không hiểu. Anh nói trong chuyện này nhất định có ẩn tình gì đó, thậm chí sẽ có sự chuyển biến nào đó mà không ai ngờ tới. Tôi cho rằng, có lẽ anh đã đọc tiểu thuyết trinh thám nhiều quá, hoặc là do làm cảnh sát nên tính anh quá đa nghi. Ngay cả Nghiêm Túc cũng nói chuyện này đã sáng tỏ rồi, không còn điểm đáng ngờ nào khác. Anh còn truy cứu cái gì nữa chứ. Ít nhất tới bây giờ, tôi đã miễn cưỡng chấp nhận

được sự thật này. Nếu như có thêm chuyển biến gì mới, tôi không biết liệu mình có ngay lập tức ngã quy luôn không.

Tôi giống như một sinh viên du học ngày đầu tới Mỹ, đeo ba lô, vừa cần bút vừa rà tìm trên tất cả các tờ báo. Tôi tìm tới phần đăng tin cho thuê nhà. Buổi chiều, tôi hẹn gặp hai chủ nhà trọ. Nếu như mọi chuyện thuận lợi, tuần sau tôi có thể cùng bố mẹ chuyển tới đây. Tiền thuê nhà tôi đã trao đổi trước qua điện thoại, nằm trong phạm vi tôi có thể chi trả.

Tôi đặt trước hai phòng tại một khách sạn nằm gần Sở cảnh sát và phố người Hoa, dành thời gian đến xem trước phòng và thanh toán tiền phòng cho hôm nay và ngày mai. Tôi tranh thủ mua hoa quả đặt trong phòng của bố mẹ, mua cả dép đi trong nhà và khăn mặt. Tôi không biết khi ra ngoài, họ có mang theo hay không, nhưng nhà nghỉ ở đây không cung cấp dép.

Tôi bận rộn suốt cả một buổi chiều. Chạy hết từ khu A sang khu B, không ngừng nghỉ một phút nào. Cuối cùng, tôi đi xe buýt tới khu vực C. Tôi không kêu than việc phải bận rộn. Chỉ khi cơ thể bận rộn, trái tim tôi mới được yên bình trong chốc lát.

Bốn giờ chiều.

Nghiêm Túc và Đinh Duy Thiên bảo có chuyện muốn nói với tôi. Tôi nói thật không may, tôi đang trên đường tới sân bay. Bọn họ hỏi cụ thể địa điểm tôi đang đứng và nói muốn tới đón tôi đi.

Sau khi lên xe tôi mới nhận ra hình như có chuyện gì không đúng. Lòng mày của Đinh Duy Thiên nhú chặt, Nghiêm Túc cũng rất buồn rầu. Hiếm khi cả hai người bọn họ đều bày ra vẻ mặt như vậy. Theo lý mà nói thì vụ án này đã được giải quyết rồi, Nghiêm Túc phải hăng hái như

con chim sẻ, tung tăng, nhảy nhót cả ngày mới phải. Tại sao mặt anh ta lại như quả mướp đắng thế kia?

“Chị dâu, tôi nói với chị điều này, lần này quả thực không phải là nói đùa đâu. Sau khi chị vừa đi, chúng tôi thử hỏi Phó Gia một lần nữa...”

“Anh ấy không chịu khai sao?”

“Ngược lại, anh ta đã khai hết rồi, cũng nhận hết mọi trách nhiệm.”

Tuy rằng tôi đã dự đoán trước được sẽ có tình huống như thế này xảy ra, anh trai tôi sẽ ôm hết toàn bộ tội danh lên người, nhưng khi chính tai mình nghe được chuyện này, tôi vẫn thấy rất buồn.

“Sau đó, đội trưởng đề nghị để bác sĩ tiến hành kiểm tra sức khỏe cho anh ta.”

Tôi thì thào nói, “Quả thực anh trai tôi trông không được khỏe lắm. Vành mắt thâm quầng, còn gầy hơn cả ngày trước. Tôi cũng sợ hai ngày nay anh ấy không chịu được, sẽ ốm”.

“Chị dâu, chị nghe tôi nói đã.”

“Kết quả kiểm tra ra sao?” Tôi không quá để ý đến lời anh ta nói, tôi chỉ nghĩ cùng lắm là kiệt sức, bị viêm hay cảm sốt gì đó.

Đình Duy Thiên nói, “Lý Tĩnh, em... trước hết hãy hít thở thật sâu... tôi phải nói thế nào đây... chết tiệt”.

“Làm sao vậy?”

Nghiêm Túc than thở, “Haizz, thôi để tôi nói, tôi nói! Bác sĩ nói phát hiện trong gan của anh ta có khối u, nghi ngờ... là ung thư gan. Chị dâu chị mau nghĩ xem, phải nói thế nào với hai bác đi. Chúng tôi đều thấy buồn thay chị, rất sợ mọi người trong nhà chị sẽ không thể chịu được”.

“Nghiêm Túc, cái mồm xui xẻo của cậu có thể yên tĩnh vài phút không?”

“Đội trưởng, anh không thấy sốt ruột sao... Anh không sốt ruột mà sao hôm nay vừa lái xe đi là người anh đã chảy đầy mồ hôi rồi. Anh nhìn đi, mặt chị dâu đã tím tái rồi kìa. Tôi sợ chị ấy không chịu đựng nổi.”

“Lý Tĩnh! Lý Tĩnh!”

“Chị dâu! Không được rồi, đội trưởng, anh lái xe đi bệnh viện trước đi!”

Tiếng nói của hai người họ dần trở nên mơ hồ, mãi cho tới khi không gian trở nên yên lặng không một tiếng động.

Tĩnh dậy, cũng là lúc những đau khổ kéo tới.

Tôi ngửi thấy mùi thuốc sát trùng trong không khí. Ngay khoảnh khắc khi tôi tỉnh lại, nỗi đau đớn xâm nhập vào sâu trong mọi ngõ ngách của cơ thể tôi. Tôi không muốn mở mắt ra. Nỗi đau ấy đã lấy đi hết sự dũng cảm trong tôi. Sự đau khổ khó nói nên lời này không chỉ làm cho tôi gục ngã, nó còn dập tắt luôn tia hi vọng nhỏ nhoi mà khó khăn lắm tôi mới giữ lại được, đẩy tôi rơi xuống vực sâu. Lúc này tôi mới thừa nhận, tôi không hề dũng cảm, thực ra tôi rất nhát gan.

Mùi hương của mẹ phảng phất quanh tôi. Đôi bàn tay đầy vết chai của bà vuốt ve mặt tôi.

“Mẹ...”

Bà dịu dàng vỗ chần, giống như ngày tôi còn bé, “Tĩnh Tĩnh không sợ, có mẹ ở đây”. “Mẹ ơi!”

“Bố con đang ở bên phòng của Gia Gia. Con đã đặt khách sạn cho bố mẹ đêm nay rồi đúng không, sợ là không thể ở được rồi. Bố mẹ ở đây

với hai đứa, không đi đâu hết. Tĩnh Tĩnh, con đừng nhìn mẹ như vậy, con xem con khóc đến mức gối cũng ướt nhẹp rồi đây này. Trong lòng con khó chịu, bố mẹ đều biết. Hai người cảnh sát tới đón bố mẹ rất tốt, những gì cần nói bọn họ đều đã nói hết rồi. Mẹ không sao đâu, mẹ chỉ lo lắng cho con và bố. Từ nhỏ tới lớn, đã bao giờ con phải chịu tủi thân thế này đâu. Lúc này, bố con mặt đỏ rục cả lên, vào bệnh viện kiểm tra mới biết huyết áp lại lên cao. Bác sĩ yêu cầu nghỉ ngơi. Ông ấy lại nói chỉ cần uống thuốc là được. Tĩnh Tĩnh, con phải nhanh khỏe lại. Chúng ta còn phải chăm sóc cho bố nữa. Mẹ sợ bố con sẽ không chịu đựng nổi.”

Tôi cất giọng khàn khàn hỏi, “Mẹ, anh cũng ở trong bệnh viện này sao?”.

“Đúng vậy, nhưng có cảnh sát trông giữ. Hai người cảnh sát Trung Quốc kia đã nói giúp bố mẹ rồi. Bây giờ cho phép một người nhà vào trông ban đêm.”

“Mẹ ơi.”

“Tĩnh Tĩnh, con đừng nói nhiều. Bác sĩ nói con chỉ cần ngủ một đêm là không sao. Ngày mai còn phải nhờ con vào thăm Gia Gia mà. Mẹ nghĩ nó cũng sẽ rất vui nếu có con ở bên đấy.”

“Vâng. Con biết rồi. Mẹ cũng đi ngủ sớm chút đi.”

Cửa phòng bệnh khẽ mở, ánh sáng từ hành lang lọt vào, làm tôi hoa cả mắt.

“Bác gái, cô ấy đã tỉnh chưa?”

“Tỉnh rồi, cảnh sát Tiểu Đình đến đúng lúc lắm.”

Tôi trùm chăn kín người. Tôi biết anh đã làm rất nhiều vì tôi. Nhưng ngoài việc nói câu cảm ơn, tôi còn có thể làm gì cho anh đây? Đã như vậy

rồi, gặp lại chi bằng không gặp.

“Chắc cô ấy vẫn chưa khỏe, vậy để mai cháu lại tới.”

“Được rồi, để bác tiễn cháu. Hôm nay nhà bác làm phiền cháu quá.”

“Không cần đâu bác ạ. Bên này còn có một chiếc giường, đêm nay bác cứ ngủ tạm ở đây. Chăn gối cũng có cả, nếu thiếu cái gì, bác cứ gọi y tá.”

“Được rồi. Vậy cháu đi đường cẩn thận nhé.”

Mẹ nằm xuống chiếc giường cạnh tôi, chiếc giường kêu cọt kẹt. Bên tai tôi vang lên tiếng thở của hai mẹ con.

“Thằng bé này nhiệt tình như thế, cậu ta thích con đúng không? Mẹ cũng là người từng trải, chuyện này con không gạt được mẹ.”

“Mẹ... Mẹ đừng nói nữa.”

“Thật ra mẹ đã sớm nhìn ra tình cảm của Gia Gia với con. Nó suốt ngày chọc ghẹo con, đối xử không tốt với con, cũng không thương con. Lúc đầu, bố mẹ còn cho rằng Gia Gia ghen tị vì bố mẹ yêu thương con hơn nó. Có một khoảng thời gian, thậm chí bố mẹ còn cố tình lạnh nhạt với con trước mặt thằng bé. Con đoán xem mọi chuyện thế nào? Gia Gia tức giận đến tìm mẹ, hỏi tại sao mẹ lại thờ ơ với con. Từ lúc đó mẹ đã biết, con trai của mẹ thích con. Chỉ là khổ nỗi, thằng bé mang thân phận là anh trai, không có cách nào nói cho con biết.”

“Mẹ, con xin mẹ... con không muốn nghe.”

“Ôi...”

Trước khi đi ngủ, tôi đã ước một điều không thể nào thành sự thực. Tôi ước mọi chuyện dừng lại ở ngày tôi và anh trai còn nhỏ. Cái gì cũng chưa xảy ra. Tất cả đều tốt đẹp.

Bốn rưỡi sáng, mẹ tôi còn đang ngủ say. Tôi khoác thêm áo rồi đi vệ sinh, càng đi càng tiến xa trên hành lang. Tôi không biết phòng bệnh của anh trai ở chỗ nào, chỉ đi lung tung, cũng không muốn hỏi y tá.

Nghiêm Túc đang ngủ trên một băng ghế ngoài cửa phòng bệnh. Chịu trách nhiệm trông coi còn có hai cảnh sát người Mỹ khác thay phiên nhau. Vị cảnh sát người Mỹ hướng về phía tôi gật đầu. Bọn họ đều nhận ra tôi.

Tôi nhỏ giọng hỏi, “Cảnh sát Đinh ở bên trong sao?”. Bọn họ gật đầu, cũng không có ý ngăn cản tôi.

Lúc vừa mới tới gần cửa phòng, chuẩn bị đẩy cửa ra, tôi nghe được tiếng anh trai và Đinh Duy Thiên nói chuyện.

Anh tôi nói, “Bố tôi đã ngủ rồi sao?”.

“Đúng vậy. Người cao tuổi mà huyết áp cao thế này không uống thuốc thì không được. Bác sĩ đã chuyển ông ấy vào một phòng bệnh để truyền nước.”

“Tĩnh Tĩnh thì sao?” “Tĩnh rồi.”

“Anh đi đi. Tôi phải đi ngủ rồi.”

Đinh Duy Thiên hơi tăng âm lượng giọng nói, “Trước khi đi, tôi có thể hỏi anh một chuyện không? Không phải là thăm vấn, anh cũng có thể chọn không trả lời.”

“Ha ha.”

“Anh đã sớm biết bệnh của mình, đúng không? Anh đem thuốc điều trị ung thư giấu vào hành lý của Khương Lệ là để cho chúng tôi không phát hiện ra. Trước khi khởi hành, có khi còn trước cả lúc ấy nữa, anh đã sớm biết bệnh tình của mình. Nói với một bệnh nhân những lời này có lẽ là

rất tàn nhẫn, nhưng chỉ có làm như vậy, tôi mới có thể thực sự vén ra bức màn bí ẩn trong vụ án này.”

“Anh không hổ danh là một cảnh sát giỏi, nhưng tôi sẽ không để cho anh vạch trần tôi, ít nhất thì cũng đừng dùng cách tàn nhẫn như vậy. Thời gian còn lại của tôi rất ít.”

“Đúng vậy. Tôi sẽ không vạch trần anh, cũng sẽ không nói cho Lý Tĩnh hay người nhà anh biết. Bọn họ đã phải chịu quá nhiều tổn thương rồi. Vào lúc này, sự thật đối với bọn họ cũng không có ý nghĩa gì nữa. Vậy nhưng với tư cách của một cảnh sát, tôi nhất định phải nói cho anh nghe hết toàn bộ suy luận của mình. Khi anh biết mình mắc phải căn bệnh này, anh đã hiểu rõ mình sắp phải đối mặt với những điều gì, bao gồm cả khả năng xấu nhất có thể xảy ra, anh cũng đã nắm rõ. Anh lên kịch bản, tự biên tự diễn màn kịch báo thù, mà thực chất chẳng phải là để báo thù. Với anh mà nói, anh có thể giết chết bất cứ ai trong số họ. Cuối cùng, anh lựa chọn

Đàm Tấn Lỗi và Kỳ Tiểu Lộ, việc này có thể nói là có chủ đích, nguyên nhân lớn nhất chính là anh cho rằng hai người họ dễ xử lý nhất.”

“Nói rất khá, quả nhiên anh rất thông minh.”

“Lúc ở trên máy bay, anh bỏ thuốc độc vào cốc Coca của Lý Tĩnh. Mục đích của anh không phải là giết chết cô ấy, vì theo như báo cáo xét nghiệm của bác sĩ, nồng độ chất độc không cao. Nếu đúng như Nghiêm Túc suy đoán trước đây, anh quả thực muốn hạ độc giết chết em gái mình, thì chắc chắn anh sẽ không bỏ sai liều lượng. Anh là một dược sĩ giỏi. Mỗi một bước đi đều được anh tính toán chính xác. Cả thanh chocolate trong ly kem cũng vậy. Anh dùng độc tố chiết xuất từ cây ageratina altissima - đây là một loại độc tố rất khó phát hiện, nhưng anh

lại hạ độc ngay trước mắt chúng tôi. Anh chỉ muốn củng cố niềm tin của chúng tôi, để chúng tôi hoàn toàn tin tưởng vào giả thiết anh muốn hạ độc giết chết Lý Tĩnh. Còn bom bên trong sân đấu thì lại càng nhiều sơ hở. Tôi đã nói với chính mình rất nhiều lần, làm sao một người như Khương Lệ lại có thể cam tâm tình nguyện làm ‘bom thịt người’ cho anh? Kết luận là không thể nào. Cô ta có lẽ ngay từ đầu đã biết bom anh đặt sẽ không gây chết người. Như chuyên gia gỡ bom mìn đã nói, nó quá thô sơ, có nổ được hay không còn chưa biết. Một người giỏi tính toán như anh làm sao có thể phạm một sai lầm sơ đẳng như thế này. Vậy thì chỉ có một khả năng duy nhất, anh sợ bom sẽ phát nổ, anh sợ nó sẽ làm Lý Tĩnh bị thương.”

Anh trai tôi nói rất nhỏ, “Đúng là tôi nên làm quả bom đó cho giống thật hơn. Tuy tôi tin vào năng lực của các anh, nhưng quả thực, tôi sợ những ngoại lực khác sẽ làm chúng phát nổ”.

“Manh mối anh để lại cho chúng tôi quá nhiều. Cuốn tạp chí cũng là một ví dụ. Nó làm tôi có cảm giác anh cố ý để quên nó ở gần vị trí Lý Quốc Kiến ngồi, để cho anh ta phát hiện ra ‘tin tức’ mà anh che giấu.”

“Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể đem vụ án của mẹ Tĩnh Tĩnh ra ngoài ánh sáng.”

“Anh rất thông minh. Anh đã qua mắt được gần như toàn bộ mọi người xung quanh. Anh làm vậy vì hai mục đích. Thứ nhất là để được vào tù. Chỉ khi nào anh bị tuyên án và phải vào tù, anh mới có thể nhận được sự trợ giúp của Chính phủ Mỹ. Việc chữa bệnh của anh ở đây sẽ hoàn toàn miễn phí. Thậm chí anh còn nhận được sự chữa trị tiên tiến hơn cả ở trong nước mà người nhà không phải bỏ ra một đồng tiền nào. Tuy bang Nevada chưa hủy bỏ luật tử hình, nhưng đối với một người

mắc bệnh nặng như anh, xuất phát từ lòng nhân đạo, bọn họ sẽ không phán tử hình anh. Điều thứ hai cũng là điều anh kỳ vọng đạt được nhất. Anh lấy danh nghĩa thay Lý Tĩnh báo thù để nhận được sự đồng tình từ tất cả mọi người, khiến cho Lý Tĩnh phải tự trách bản thân. Theo mức độ hiểu biết của anh với cô ấy, chắc chắn cô ấy sẽ chọn hy sinh đúng theo suy luận của anh. Trên thực tế, hôm nay cô ấy đã quyết định như vậy. Cô gái ngốc nghếch ấy muốn hy sinh cuộc đời mình để chăm sóc cho bố mẹ anh. Cô ấy muốn chuộc tội, một thứ vốn dĩ không hề tồn tại mà chỉ là cái tròng anh đặt lên cổ cô ấy. Vậy nên tôi mới nói, anh không quan trọng việc giết ai trong đoàn. Mục đích của anh không phải là báo thù. Nếu như anh muốn báo thù, người đầu tiên anh giết phải là Khương Lệ.”

“Anh đã nói rồi, anh đã hứa sẽ không để cho cô ấy biết.” “Đúng vậy, tôi đã nói rồi. Ít nhất bây giờ tôi sẽ không làm vậy. Nhưng tôi không thể đảm bảo mai sau sẽ không nói cho cô ấy biết.”

Tiếng cười lạnh lùng của anh trai nghe thật chói tai, “Anh đừng tính toán làm gì cho uổng công. Một khi tôi xảy ra chuyện, Tĩnh Tĩnh sẽ không bao giờ tin vào lời giải thích của anh. Cô ấy sẽ không cho phép anh vu tội cho người anh trai trong lòng cô ấy. Đó là nhược điểm của cô ấy, tôi đã sớm nhận ra điều này.”

Tôi ngã khụy xuống. Tôi nghe thấy có tiếng người chạy tới gọi mình. Mãi cho tới khi Nghiêm Túc đang nằm ngoài cửa tỉnh dậy, nâng tôi lên, tôi vẫn còn chìm trong nỗi hoang mang không cách nào thoát ra được. Phó Gia, anh khiến tôi quá thất vọng. Anh khiến tôi quá thất vọng!

Một tháng sau, tôi nhận được giấy báo trúng tuyển của Đại học California, Los Angeles (University of California, Los Angeles hay

UCLA). Thời gian khai giảng là tháng Chín.

Đình Duy Thiên giúp tôi sửa lại hồ sơ mấy lần. Tiếng Anh của anh tốt hơn tôi nhiều. Những chuyện nhờ anh xử lí, tôi luôn rất yên tâm. Tôi và bố mẹ ở tại phòng thuê lúc trước. Chủ nhà là một cụ bà người Scotland, rất tốt với tôi. Bố mẹ ngày nào cũng đến bệnh viện thăm anh trai, rồi kể lại cho tôi nghe về tình trạng của anh. Tôi vẫn nhất quyết không tới thăm Phó Gia. Đối với anh, có lẽ điều này là sự trừng phạt lớn nhất. Nhưng tôi biết, thời gian của anh cũng không còn nhiều nữa. Sức khỏe anh đang ngày càng kém đi.

Thỉnh thoảng tôi lại bất giác nhớ tới quãng thời gian khi còn bé. Nhớ lại Đại Dao Vương và Gia Gia Quán Quân. Nhớ tới lúc tôi hỏi anh, “Anh ơi, anh ơi. Bài hát này thật khó học, tại sao em tham gia cuộc thi lại bị bắt phải biểu diễn ‘Hoa nhung tuyết’ chứ?”.

Mỗi khi những kỷ niệm ủa về, tôi đều cố khẹp chặt đôi môi, thậm gọi tên anh trong lòng. Tôi sợ mình không thể nhịn được mà gọi tới bệnh viện. Tôi rất sợ sẽ quấy rầy bác sĩ chữa trị cho anh. Tôi sợ đến mức nhắm chặt hai mắt lại, cũng không thể làm cho những giọt nước mắt ngừng rơi xuống. Tôi rất sợ một ngày nào đó tôi sẽ vĩnh viễn không nghe được tin tức gì về anh trai nữa. Đình Duy Thiên vẫn thường khuyên tôi tới thăm anh trai, thời gian của anh không còn nhiều.

Nghiêm Túc đã về nước từ một tháng trước. Anh ta thường xuyên viết thư tới thông báo cho Đình Duy Thiên về tình hình gần đây của anh ta. Trong thư, anh ta cũng nhiều lần khuyên tôi, nói rằng, chị dâu, chị tha thứ cho Phó Gia đi.

Con người khi lâm vào tình cảnh đó sẽ làm ra những việc mà chúng ta không thể lý giải được. Hiện tại, anh ta đang phải làm hóa trị, chịu rất

nhiều đau đớn, lại còn bị nội tâm khiến trách, cũng không dễ dàng.

Bố mẹ tôi cũng nghĩ như vậy. Phó Gia là con trai của họ. Nhìn anh từng bước một tiến tới gần cái chết, trong lòng bố mẹ tôi còn đau hơn dao cắt. Một tháng qua, đường huyết của mẹ tăng cao, huyết áp của bố cũng tăng. Tóc bạc trên đầu hai người cũng đã tăng thêm rất nhiều.

Đầu giờ chiều hôm nay, Đinh Duy Thiên hẹn tôi ra ngoài uống trà. Anh nói anh có một phát hiện quan trọng, nhất định phải nói cho tôi biết. Hầu như ngày nào anh cũng có phát hiện mới. Có lúc anh phát hiện ra một tấm bản đồ giao thông cầm tay của Las Vegas bằng tiếng Trung. Có lúc lại phát hiện một nhà hàng Trung Quốc nào đó có món ăn mới. Có lúc anh sẽ trực tiếp mang đồ ăn tới bệnh viện cho bố mẹ và anh trai tôi. Có lúc anh sẽ mua cho tôi một vài món đồ nhỏ như kẹp tóc các loại.

“Lần này lại là cái gì?”

Anh vỗ ngực, tràn đầy tự tin, “Lần này là hai phát hiện có thể làm em hồi tâm chuyển ý”.

“Cái gì vậy?”

“Phát hiện đầu tiên, có liên quan tới Khương Lệ. Em có nhớ phía sau điện thoại di động của cô ấy bị trống một khoảng không? Lúc đó Tiểu Thôi muốn xem liền bị cô ấy mắng xối xả.”

“Em có nhớ.” Tôi nhớ đó là một chiếc điện thoại của hãng N, có màu đỏ, mặt trên có dán mấy hình trái tim màu vàng, màu đỏ, hình đầu thỏ của hãng Playboy... Ngoài ra còn có một khoảng trống đen thùi, còn lưu lại dấu vết của keo dán.

“Anh đã tìm được tấm ảnh từng được dán trên đó rồi. Em xem này...”

Đinh Duy Thiên lấy ra một bức ảnh không lớn hơn so với đầu ngón tay tôi là bao. Có vẻ bức ảnh đã được chụp rất lâu rồi, hơn nữa còn từng bị xé nên nhìn không được rõ. Nhưng người trong đó tôi vẫn nhận ra, là Khương Lệ... còn có mẹ ruột của tôi! Mẹ tôi ôm vai Khương Lệ, nở một nụ cười như một đóa mầu đơn điểm lệ.

Đinh Duy Thiên nói, “Thật ra trước đây, khi chưa có chuyện gì xảy ra, quan hệ giữa cô ấy và mẹ ruột của em rất tốt. Thậm chí Khương Lệ còn nhận mẹ em làm mẹ nuôi. Mẹ em cũng không để ý chuyện cô ấy bị đưa vào trại cải tạo thanh thiếu niên, rất quan tâm cô ấy. Những nhớ nhung và yêu thương mà bà ấy dành cho em, bà ấy trao chúng cho Khương Lệ. Em và Khương Lệ trạc tuổi nhau, vì vậy mà khi có Khương Lệ ở bên cạnh, mẹ em cũng nguôi ngoai rất nhiều, điều này khiến cho bà một lần nữa lại nuôi hi vọng nhận lại em. Chỉ là mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Khương Lệ có muốn bù đắp cũng không kịp nữa rồi. Vậy nên cô ấy vẫn luôn tự trách mình. Cũng vì lý do đó mà cô ấy mới cam tâm tình nguyện bị Phó Gia lợi dụng”.

“Cô ấy có nói tại sao mẹ không tới nhận em không?” “Có thể là vì lý do kinh tế và suy nghĩ cho tương lai của em. Bà ấy biết gia đình nhận nuôi em rất tốt. Bà ấy vẫn luôn chờ đợi, chờ cho tới khi em trưởng thành, hai mẹ con có thể gặp lại nhau.”

“Mẹ...”

Đinh Duy Thiên lại lấy từ túi ra một tờ giấy được gấp cẩn thận. Đó là bản photo tờ danh sách tôi đưa cho anh.

1. Khương Lệ: Nữ, 21 tuổi, người Bắc Kinh, chỗ ngồi – ghế 29J.

2. Thôi Tập Lương: Nam, 37 tuổi, người Hợp Phì, chỗ ngồi – ghế 33A.
3. Kỷ Tiểu Lộ: Nữ, 23 tuổi, người Quảng Châu, chỗ ngồi – ghế 33B.
4. Đàm Tấn Lỗi: Nam, 22 tuổi, người Thâm Quyến, chỗ ngồi – ghế 33C.
5. Kim Lâm: Nữ, 25 tuổi, người Sơn Đông, chỗ ngồi – ghế 33D.
6. Tưởng Liên Thành: Nam, 30 tuổi, người Sơn Đông (chồng của Kim Lâm), chỗ ngồi – ghế 33E.
7. Bành Mỹ: Nữ, 32 tuổi, người Thượng Hải, chỗ ngồi – ghế 33F.
8. Lý Quốc Kiến: Nam, 35 tuổi, người Thượng Hải, (chồng của Bành Mỹ), chỗ ngồi – ghế 33G.
9. Trưởng đoàn của công ty lữ hành: Phó Gia, chỗ ngồi – ghế 33H.
10. Hướng dẫn viên công ty lữ hành: tôi – Lý Tĩnh, chỗ ngồi – ghế 33I.

“Lý Tĩnh, em hãy nhìn thật kỹ danh sách này. Nhờ nó mà anh có phát hiện thứ hai trong ngày hôm nay. Em xem kỹ xem có phát hiện gì không?”

Tôi xem thật kỹ danh sách này trong năm phút, nhưng vẫn không hiểu gì.

“Anh nói đi.”

“Anh đã từng thấy khó hiểu, căn cứ vào đâu mà Phó Gia lại chọn những người này vào đoàn du lịch, thật sự rất kỳ quái đúng không? Cho dù là có quan hệ với SFV hay là cô nhi viện đi nữa thì cũng sẽ có đến vài ngàn người phù hợp với tiêu chuẩn này. Tại sao lại chọn mấy người bọn họ chứ? Tên của Khương Lộ viết tắt hai chữ đầu là JL, Thôi Tập Lương

là CJL, Đàm Tấn Lỗi là JXL, Kim Lâm là JL, Lý Quốc Kiến là LJL, hai người còn lại là vợ hoặc chồng của Lý Quốc Kiến và Kim Lâm. Tới bây giờ em vẫn chưa rõ sao? JL cũng chính là LJ – Lý Tĩnh. Tuy anh không muốn nói ra điều này, nhưng quả thực, trong lòng anh ta vẫn có em. Tới thăm anh ta đi. Bây giờ vẫn còn kịp.”

Anh nói, hãy đến thăm anh ta đi. Bây giờ vẫn còn kịp. Sau khi tạm biệt Đinh Duy Thiên, câu nói này của anh cứ vang mãi trong đầu tôi. Không phải là tôi không biết.

Không phải là tôi không biết những tình huống như “có thể sẽ không còn kịp” hoặc là “cả đời này cũng không còn kịp” sẽ xảy ra. Tôi tự nhủ với mình, tới thăm anh ấy đi, bây giờ vẫn còn kịp.

Con đường tới bệnh viện vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Khi tôi lại một lần nữa đẩy cánh cửa phòng bệnh, anh trai tôi cầm đầy ống truyền trên người, yếu ớt mở mắt ra.

Anh nói, “Tĩnh Tĩnh, em tới rồi. Anh biết em sẽ đến. Cho dù có giận dỗi, em vẫn là em gái của anh...”.

Ba tháng sau, tôi cùng bố mẹ mang tro cốt của anh trai về nhà.

Vừa đặt chân lên máy bay, mẹ đã nói với anh, “Gia Gia, chúng ta về nhà, về nhà thôi”.

Nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài cabin, cảm xúc trong tôi dâng trào.

Anh trai, Đàm Tấn Lỗi, Khương Lệ...

Trong lòng mỗi người chúng ta đều có một con ác quỷ. Chỉ cần nhắm mắt lại, bạn có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó. Nó không phải là lòng tham lam, cũng không phải là sự đố kỵ. Nó không phải là bất cứ một thứ tình cảm cụ thể nào. Nó chính là bản thân bạn! Có thể là hiện tại,

cũng có thể là tương lai, một khi ngòi nổ tội ác được châm lửa, thì ác quỷ sẽ hiện nguyên hình.

Cảnh sát hàng không của chuyến bay lần này nhìn rất quen. Anh ta chủ động tới nắm tay tôi.

Đình Duy Thiên nói, “Lý Tĩnh, em còn nhớ không? You had me at ‘hello’”.

Mặc dù có ác quỷ tồn tại, nhưng cuộc sống của chúng ta vẫn cứ tiếp diễn, không phải sao?

HẾT

BÁN LINH HỒN CHO QUÝ

KIYA

Phong Uyển dịch

.....

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

64 Bà Triệu, Hà Nội

Tel: (024) 6263 1706; Fax: (024) 3943 6024

Website: nxbthanhvien.vn

Chi nhánh: 145 Pasteur, Phường 6, Quận 3, Tp. Hồ Chí Minh

Tel: (028) 3910 6962 - (028) 3910 6963

Chịu trách nhiệm xuất bản

Giám đốc - Tổng biên tập

LÊ THANH HÀ

Biên tập: Nguyễn Thị Hào

Sửa bản in: Đinh Thị Kim Anh

Trình bày: Trần Thị Thơm

Vẽ bìa: Tidus Fair Supertramp

Liên kết xuất bản Công ty CP Sách Bách Việt

Trụ sở chính: Địa chỉ: Số 9, ngõ 55/9 Huỳnh Thúc Kháng, P. Láng Hạ,

Q. Đống Đa, Tp. Hà Nội

Tel: (024) 3776 5580 - Fax: (024) 3776 5579

Chi nhánh tại Thành phố Hồ Chí Minh:

Địa chỉ: 146 Hoa Lan, P.2, Q. Phú Nhuận, Tp. HCM

Tel: (028) 3517 1788 - Fax: (028) 3517 1799

Website: <http://www.bachvietbooks.com.vn>

<http://www.facebook.com/bachvietbooks.com.vn>

In 3.000 cuốn, khổ 14.5x20.5 cm tại: Xí nghiệp In Bản Đồ.

Địa chỉ: số 12 ngõ 108 Xuân Đỉnh, phường Xuân Tảo, Bắc Từ Liêm,
Hà Nội.

Số xác nhận đăng ký xuất bản: 3087-2019/CXBIPH/50-84/TN

Quyết định xuất bản số 1032/QĐ-NXBTN ngày cấp 04/09/2019

Số ISBN: 978-604-9855-97-9

In xong và nộp lưu chiểu năm 2019